

DE UTRECHTSE
ZEE ROLLEN

DE UTRECHTSE
ZEE ROLLEN
I

schoolbibliotheek
1970-2026

2026

DE UTRECHTSE ZEE ROLLEN I

schoolbibliotheek

1970-2026

DE UTRECHTSE ZEE ROLLEN I

In dit deel :

De Bibelebouse Pap Trilogie

- De Bibelebouse Pap
- De Bibelebouse Wijn
- De Bibelebouse Bakker

De Gokkoning van Ovven

De Zandman van Ovven

Elwin terug naar Klaas Vaak

Elwin en de Arend

DE BIBELEBONSE PAP

COAB 2017

Hoofdstuk 1. Spijbelaars voor de Spin
Hoofdstuk 2. Het Kruid van Jonas
Hoofdstuk 3. De Bostrein

Hoofdstuk 1. Spijbelaars voor de Spin

In een heel oud Nederland, wel honderden jaren geleden was Lelystad een poortstadje aan de zee. Er waren veel piraten die tijd, en die konden alleen via Lelystad in Nederland komen als ze zich gedroegen. Nederland had goed bewaakte dijken, en Lelystad was de enige haven en poort tot Nederland. Verder was Nederland stevig ommuurd tegen allerlei ander gespuis ter land. Alleen de vogels konden makkelijk binnengaan, en zo ook de sprekende duif Oerling. Oerling was al een hele oude vogel, al vele honderden jaren oud, maar hij ging maar niet dood, omdat hij eens van de Biblebonse pap had gegeten. Hij werd dus eigenlijk ook niet ouder, maar leefde gewoon als dezelfde door.

Groot was Nederland wel, heel groot, met vele dorpjes en steden. Vooral dorpjes, en vele grote dorpen. Lelystad was de grootste stad, aan de kust, maar Renkum was de hoofdstad van Nederland. Zo is dat eeuwen geweest.

Je zou denken dat Nederland dan ontzettend goed beveiligd was met al die zwaar bewaakte dijken en stevige muren, maar niets is minder waar. Nederland was niet goed beveiligd, of niet goed genoeg, want eens vielen de piraten binnen via Lelystad. Ons hele landje werd toen een piraten natie. Het laatste tovenaarsgeslacht wat Nederland had, het geslacht Buis, werd toen omgebracht. Alleen Zaderling Buis en zijn broer Georgius lieten ze in leven, want die waren nog jong, en die leken onschuldig. Tientallen jaren later werd Joost geboren, en Zaderling Buis was de trotse vader, en Georgius de trotse oom. Er was weer hoop gekomen voor het geslacht Buis, alhoewel er van een tovenaarsgeslacht niet meer echt te spreken was, want de piraten hadden alle tovenaars van de familie uitgemoord.

Toch was dat niet helemaal waar. Georgius had een boek van zijn vader geërfd waar nog veel over tovenarij instond, en hierdoor leerde Georgius zichzelf de kunst aan. Zijn neefje, Joost, werd toen later zijn tovenaarsleerling, alhoewel hij toen inmiddels in de gevangenis terecht was gekomen door onbekende redenen. Zijn neefje bezocht hem veel en leerde zo het vak. Joost wilde iets tegen de piraten doen die het land regeerden, maar hij kon niet veel doen. Hij was jong, en had niet veel kennis. Zelfs zijn oom Georgius zat met zijn handen in het haar. Hij vroeg zich af waarom hij in de gevangenis zat, maar niemand wilde het hem zeggen. Misschien had het ermee te maken dat hij een Buis was, maar zijn iets jongere broer, Zaderling, was nog op vrije voeten. Of misschien had het ermee te maken dat hij de oudste was en ze het toch niet vertrouwden ?

Joost zat in de klas van meester Tulp. In deze klas zat ook Klaas de Wit, de ergste pester van Nederland. Ze zeiden dat hij een sleutel bewaarde, de sleutel van de Biblebonse pap waardoor je nooit oud wordt.

De Biblebonse pap werd niet verkocht in Nederland. Er waren een heleboel verhalen over dat het alleen maar voor het kwade tovenaarsgeslacht was van Klaas de Wit, zodat zij altijd jong bleven. Ieder ander mens in Nederland werd oud.

Joost en Klaas zaten dus bij elkaar in de klas en waren altijd in gevecht. Klaas de Pester, zoals hij weleens werd genoemd, was het zoontje van de bakker. En het was ook zo, die familie leek maar niet ouder te worden. Zouden die verhalen toch waar zijn ? Zou er nog een soort van laatste tovenaarsgeslacht zijn, maar dan een kwaad tovenaarsgeslacht ? Joost dacht van wel. Hij geloofde al die verhalen. Hij had teveel met Klaas meegemaakt. Klaas zei zelf al altijd dat het waar kon zijn,

maar dat hij er niets over wilde zeggen. Sommigen zeiden dat ze hem er weleens over hadden horen opscheppen, maar Joost had dat nog nooit meegemaakt.

Meester Tulp leerde de kinderen van alles, vooral voetballen. Daar was de meester verzot op. Hij deed dit altijd met zijn lange zwarte onderwijzersjas en zijn onderwijzerspet op, met een fluitje in zijn mond. Op een dag nam hij de kinderen mee het bos in. Hij vertelde hen dat hier ergens kruid voor de Biblebonse pap moest groeien. Maar Klaas lachte hem uit. "Dat kruid groeit hier niet, meester," lachte hij. "Dat kruid wordt door onze familie bewaakt, het beste bakkersgeslacht van Nederland, en het wordt alleen verkocht aan de piraten, zodat zij altijd jong zullen blijven." Joost schrok. De meester negeerde gewoon wat Klaas zei, en zei : "En toch is het zo." Klaas lachte alleen maar harder. "Ga hier maar op zoek, meester, met al uw domme uilskuikens. Jullie zullen het kruid toch niet vinden," lachte hij.

Die nacht kon Joost niet slapen. Hij bleef maar denken over wat de meester had gezegd. Zou het kruid dan toch ergens in het bos groeien ? Oom Georgius had hem veel geleerd over toveren, maar hij had het gevoel dat het niet werkte. Hij hoopte maar dat hij eens het Biblebonse kruid zou vinden, want dan zou hij nooit oud worden, en dan zou hij misschien echt allerlei toverkrachten hebben. Misschien was het ook wel goed dat hij geen echte toverkrachten had, en dat al het getover toch niet werkte, want anders zou hij misschien ook wel opgesloten worden. Joost moest ook altijd oppassen met oefenen. Oom Georgius zei dat hij het alleen 's nachts mocht doen, zodat niemand het kon zien.

Ook had Joost het geluk dat hij nog steeds jong was, dus snel in de gevangenis belanden zou hij toch niet. Hij was nog een kind. De volgende dag nam meester Tulp hen weer naar het bos.

"Meester, waar groeit ergens het Biblebonse kruid ?" vroeg Joost.

"Ken je de trap van Gorrestein ?" vroeg de meester. "Die staat ergens diep in het bos, en daar moeten we zijn." Klaas begon weer te lachen en de meester te bespotten. Ze waren het wel gewend en negeerden hem gewoon zoals altijd.

"Ergens diep in het bos moet dus die trap zijn die leidt naar het Biblebonse kruid," zei de meester, "maar niemand weet waar die trap is. De piraten weten het ook niet."

Weer begon Klaas te lachen en te spotten. "Mijn vader, bakker de Wit, heeft dat kruid, en hij zal echt zijn ingrediënten niet verklappen, aan niemand," lachte hij. "Alleen onze familie eet van de Biblebonse pap, en de piraten die het land besturen."

De meester schudde zijn hoofd. "Dat is niet waar, kinderen." Klaas begon steeds harder te lachen.

"Waarom is het niet waar, meester ?" vroeg Joost.

"Niemand weet waar de trap van Gorrestein is, Joost. Alleen de oude tovenaars wisten het, maar die zijn dood zoals je weet."

Joost zou het oom Georgius wel vragen. Misschien wist hij het. Natuurlijk vertelde hij dat niet aan de meester en de kinderen. Hij hield het voor zich. Toen hij thuisgekomen was van school ging hij direct naar de gevangenis om zijn oom te bezoeken. Van oom Georgius kreeg hij het geërfde boek mee. Daar zou het volgens zijn oom wel in staan. Joost was helemaal door het dolle heen. Altijd had hij al in dat boek willen lezen, en nu mocht hij het zelfs mee naar huis nemen. Joost fietste zo hard als hij kon, en kwam helemaal buiten adem thuis. Snel ging hij zijn kamer in, en nam het grote

zwarte boek met het vreemde gouden teken erop uit zijn tas. Dit was dus het familie boek. Hier zou dus alles instaan wat hij moest weten volgens oom. Hij ging achter zijn bureautje zitten en sloeg het grote boek open. Als eerste werd er gesproken over een oude duif genaamd Oerling. Die duif zou niet kunnen sterven, omdat hij van de Biblebonse pap had gegeten. De duif zou leiden tot de trap van Gorrestein diep in het bos. De duif zou komen als je een bepaald versje zou zingen. Het versje stond in het boek beschreven. Het was een heel klein en vreemd versje. Joost begon er nog droller van te worden. Hij zou het aan meester Tulp vertellen. De volgende dag na schooltijd ging Joost naar meester Tulp toe die achter zijn bureau zat. Hij had goed gewacht totdat alle kinderen uit de klas waren. Toen vertelde hij over het boek, over de trap en de duif, en dat de duif zou komen door een bepaald versje. Van oom Georgius mocht hij het boek niet overal mee naartoe nemen, maar moest hij het verborgen op zijn kamer houden. Daarom ging meester Tulp met Joost mee naar zijn kamer. Daar liet Joost de meester het versje zien.

"Zou het echt werken, meester?" vroeg Joost.

Meester Tulp begon het versje te zingen, en ze keken beiden uit het raam. Maar er gebeurde niets.

"Zing jij het eens, Joost."

Joost begon het vreemde rijmpje te zingen.

Ineens fladderde er wat voor het raam. Het was een grote duif. Joost deed het raam open en liet de duif binnen. Het was de sprekende duif Oerling.

Oerling keek meester Tulp en Joost aan.

"Waarom hebt gij mij geroepen?" vroeg de duif.

"Wij zouden graag weten waar de trap van Gorrestein is," sprak Joost. "We zijn namelijk op zoek naar het Biblebonse kruid."

"Ah," zei de duif, "volgt u mij maar."

Ze gingen over de trap naar beneden en toen het huis uit. Eerst leidde de duif hen naar het bos. Ze moesten diep het bos in. Oerling kende de weg. Ze kwamen op plaatsen waar ze nog nooit eerder geweest waren, en het was zo stil hier en zo prachtig. Ze kwamen langs een grote rivier. "Hier moet het ergens wezen," sprak Oerling.

"Wat kunnen we daar verwachten?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei de duif.

Ze liepen nog een lang eind door langs de rivier, totdat de rivier ergens ophield. Hier was het bos woester, en ze moesten nog dieper. Het werd donkerder en donkerder, maar er waren gelukkig lichtgevende insecten.

"Ik dacht dat we er al bijna waren," zei Joost.

"Nog even doorlopen," zei Oerling.

Na een tijdje begonnen ze erg moe te worden. "Hier moet het ergens zijn," zei Oerling.

"Ik ben zo moe," klaagde Joost. Ook de meester was moe, maar stapte stevig door.

"Kom, Joost," zei hij, "het is voor een goed doel."

In de verte zagen ze een lichtgevende trap. Het was heel zacht licht. Het stond daar zomaar diep in het bos. "Woe," zei Joost, "wat griezelig. Het is een lichtgevende trap en het houdt zomaar ergens in de lucht op."

"Dat is de mist," zei Oerling. Steeds dichterbij kwamen ze bij de trap. Het was heel bijzonder lichtgevend steen. "Dit is de trap van Gorrestein," zei Oerling.

"Wie is precies Gorrestein?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," kraste Oerling.

"Komt u verder," sprak een stem. Er ging een deur open aan de zijkant van de trap, en een oude man in een lichtgevend gewaad en met een lange witte baard kwam naar buiten.

"Wat kan ik voor u doen?" zei hij met een donkere stem.
Joost vertelde het verhaal.

"Ah, het Bibelebense kruid zei u?" zei de oude man. "Komt u maar mee naar binnen."

Hij leidde hen door de deur de trap binnen. Toen moesten ze over een trap naar beneden. "Ik woon heel diep," zei de man. "Maar als u het geheim wilt weten, dan moet u dus deze kant op en niet de trap omhoog."

"Oh," zei Joost.

"Zo, dus je hebt je opa meegenomen?" vroeg de oude man.

"Nee, dat is meester Tulp," zei Joost.

"Ah, meester Tulp," zei de oude man. "Welkom, u ook, meester Tulp."

"We reizen vaak samen," zei meester Tulp.

"Ah, ik zie het," zei de oude man, "gezellig, en twee is beter dan maar alleen."

"Zo is het," zei meester Tulp, "goed gezelschap is een groot geluk, en brengt goede hulp en raad op zijn tijd."

"Heeft u weleens van de Bibelebense pap gegeten?" vroeg Joost.

"Ik?" vroeg de oude man. "Nee. Het is mij te ver. Ik zal het u zo aanwijzen."

"Maar wie bent u dan ?" vroeg Joost.

"Ik ben Gorrestein," zei de oude man, "en dit is mijn trap."

"Ik begrijp het," zei Joost, "maar ... wat doet u hier dan ?"

"Het is beter hier te zijn dan bij de piraten," lachte de oude man. "Die zeeschuimers zijn nergens goed voor."

"Daar heeft u gelijk in," zei Joost. "Gelukkig maar dat ze u nooit hebben gevonden. Bent u een soort tovenaar ?"

"Nee," zei de oude man. "Toveren doe ik niet. Dan zou ik allang alles hebben veranderd."

"Ik begrijp het," sprak Joost.

Ze kwamen aan bij een ondergrondse rivier waar een bootje stond. "Als u hier instapt," zei de oude man, "en u gaat met de stroom mee, dan komt u vanzelf bij het Bibeledonse kruid."

"Waarom wilt u niet mee ?" vroeg Joost.

"Het is mij te ver, twee dagen in een boot," zei de oude man.

"Twee dagen ?" vroeg Joost.

"Laten we het maar doen," zei meester Tulp. "Het is voor een goed doel."

"Daar heeft u gelijk in," zei de oude man. Meester Tulp en Joost stapten in het bootje en de oude man duwde het bootje de rivier op. "U heeft geen peddels nodig. De rivier doet het vanzelf," zei de oude man. Het was hier erg donker, maar weer waren er lichtgevende insecten. Ze moesten een hele lange tijd in het bootje zitten. Overal aan de zijanten van de rivier waren grote boomstronken en wortels van bomen, als in een muur van grond. De rivier ging door een soort ondergrondse bostunnel, dieper en dieper. Er begon steeds meer kruid langs de zijanten te groeien. "Zou dit het Bibeledonse kruid al zijn, meester ?" vroeg Joost. Maar de meester sliep. Ook Joost viel na een tijdje in slaap.

Toen ze weer wakker werden leek het alsof ze dagen hadden geslapen. Het bootje was bij een grote keuken terechtgekomen, als een open paleiskeuken. Ze werden door twee kokken gegrepen. "Wat komen jullie hier doen ?" werd er gebulderd.

Joost vertelde het verhaal, maar kon zijn zinnen niet afmaken. Meester Tulp deed toen het verhaal. "Bibeledonse kruid ?" snauwde één van de kokken. "Zijn jullie gek geworden ?"

"Bibbele wat ?" vroeg de andere kok.

"Ik kan geen wijs worden van deze snaters," zei de ene kok weer.

Ze werden meegesleurd de keuken in door een gang, en kwamen toen in een donkere kelder terecht waarin ze werden geduwd. De deur ging op slot, en er zaten tralies voor het kleine raampje van de deur, wat zo vuil was dat het niet veel licht doorliet.

"Nu zitten we mooi in de penarie," zei Joost.

"Rustig afwachten, Joost," zei de meester. "Het is voor een goed doel. We komen er heus wel langs."

"Dat zegt u altijd dat het voor een goed doel is," zei Joost. "Misschien zijn we ergens verkeerd gegaan."

"Misschien," zei meester Tulp. "We komen er wel achter."

Na een tijdje deed een grote dikke kok de deur open. De man was kaal op zijn hoofd, en sleurde hen beiden naar buiten. "Wat moet dit hier, en wie zijn jullie ?" bulderde de dikke kok. "Verstekelingen ?"

"Is het hier een schip dan ?" vroeg meester Tulp.

"Zeg op," zei de dikke kok. "Wie zijn jullie ?"

Meester Tulp deed weer het verhaal.

"Bibbelebonse wat ?" snauwde ook deze kok. "Zeg, ik ben de hoofdkok hier en heb nog nooit zoiets belachelijks gehoord. Pap waarvan je nooit oud word, ja ja. Je hebt nogal wat praatjes, en jij noemt jezelf meester ?"

Meester Tulp zuchtte. "Waarschijnlijk zijn we hier verkeerd. Kunt u ons eruit laten en ons verder de rivier laten opgaan. Nee, ik weet zeker dat we hier verkeerd zijn."

"Of misschien moesten we er eerder uit," zei Joost, "maar we vielen in slaap."

Opeens kwam Oerling aanvliegen. "Wat moet die smerige duif hier ?" bulderde de hoofdkok.

"Laat ze met rust," krijste Oerling. De kok moest snel zijn vingers in zijn oren stoppen, en ook meester Tulp en Joost. Oerling was flink kwaad, en begon de kok te pikken met zijn snavel. "Het zijn mijn gasten," tierde Oerling. Toen de kok ze in schrik losliet begon Oerling wat rustiger te worden.

"Ze hadden er eerder uitgemoeten, maar ze vielen in slaap," zei de vogel.

"Volg mij," zei de vogel. Oerling bracht hen weer helemaal terug naar het bootje. Aan een touw begon de grote vogel het bootje tegen de stroom in te trekken, nadat Joost en meester Tulp waren

ingestapt. Het touw was in de grote klauwen van het beest. Ergens anders moesten ze een andere tunnel inslaan. Hier was het een stuk lichter. Nu gingen ze weer met de stroom mee, en ook Oerling ging in het bootje. Ze gingen af op een groot bulderend licht wat als water was. Het was als een lichtgevende waterval. Ineens gingen ze met het bootje de tunnel uit en gleden over een waterval naar beneden. Snel greep Oerling Joost en meester Tulp in zijn klauwen en vloog met hen weg.

Oerling bracht hen over een meertje tot de oever waar hele hoge bomen stonden. Na een tijdje lopen kwamen ze bij een toren die geen top bleek te hebben, maar alsmaar hoger was. Oerling noemde het de eindeloze toren. Hier moesten ze zijn. Ze moesten door een deurtje om de trap op te kunnen gaan. Die zou cirkelend naar boven leiden. Na een tijdje kwamen ze aan bij een deur langs de trap. Hier moesten ze aankloppen. Een oude vrouw deed open. Zij was genaamd Jorit, een heks. Zij vertelde hen nadat ze hun verhaal hadden verteld dat het kruid van Bibelebons levensgevaarlijk was. Het werd gesponnen van spinnenrag, en groeide bovenop de eindeloze toren om eens in de driehonderd jaar vruchten te geven. Van het kruid zelf mocht je niet eten, want dan zou je sterven.

"Hoe kan er nu kruid op de top van de toren groeien als er geen top is, als de toren eindeloos is?" vroeg Joost verbaasd.

"Dat komt," zei de heks, "omdat je het geheim van de vruchten nog niet kent. Je kunt alleen op de top van de eindeloze toren komen door de zeven winden van het bos."

"Waar kunnen we die vinden?" vroeg Joost.

"Een paar verdiepingen hoger," zei de heks.

Joost en meester Tulp bedankten de heks, en gingen de trap weer op. Maar het leek wel zeshonderd jaar te duren. Hoeveel trappen ze ook opgingen, ze zagen geen deur.

"Of misschien hebben ze wel helemaal geen deur, die zeven winden van het bos?" vroeg Joost. Joost begon erg moe te worden, en ook meester Tulp. "Volhouden, Joost," zei meester Tulp.

"Ik kom bijna niet meer verder," zei Joost.

"Laten we anders even gaan zitten," zei meester Tulp. "Dit is ook geen doen, en misschien zijn we wel weer te ver gegaan."

Beiden gingen ze op de trap zitten. "Het is zo eindeloos," zei Joost. "Ik ben zo moe. Ik moet er niet aan denken nog verder te gaan, en ook niet om weer helemaal terug te gaan."

"We zitten vast lijkt het wel," zei meester Tulp. "Maar laten we de moed maar niet opgeven. We komen er heus wel." Na een tijdje begonnen ze beiden in slaap te dutten. Opeens werden ze opgenomen door een enorm sterke wind en werden hoger in de toren getrokken.

"Daar zijn ze," bulderde de wind. Hij riep naar de zes andere winden. In een loeivaart werden ze getrokken naar een deur veel hoger in de toren. De wind zoemde over de trappen heen. Wat was dat een eind weg, zeg. Daar zouden ze nooit in hun eentje kunnen komen. Dat zou jaren duren, zo niet

eeuwen. Plotseling stonden ze voor de deur. Een ijzige gestalte die helemaal doorzichtig was deed open. "Zo, zijn jullie daar eindelijk," zei de gestalte. "Dat mocht weleens tijd worden."

"Kent u ons ?" vroeg Joost.

"Nee. Nee, nee," sprak de ijzige gestalte. "Ik ken jullie niet. Waarom zou ik jullie moeten kennen."

"Omdat u net zei dat we daar eindelijk zijn," zei Joost. "U heeft op ons zitten wachten ?"

"Ja, natuurlijk," zei de ijzige gestalte. "Maar ik ken jullie verder niet."

"Oh, zit dat zo," zei Joost.

"Ja, wij voelen dingen aan, weet je," zei de doorzichtige gestalte. "Dat is de kwestie met winden. We voelden jullie aankomen, maar jullie kwamen maar niet."

"Het was ook zo'n eind," zei Joost.

"Natuurlijk," lachte de gestalte. "Moeten jullie een kopje thee, bosthee ?" vroeg de gestalte.

"Graag," zei Joost.

"Doet u mij ook maar," zei meester Tulp.

Binnengekomen zagen ze nog meer doorzichtige gestalten, in verschillende heel vage kleuren. Het waren de zeven boswinden.

De ijzige gestalte, die de ijzige wind van het bos was, scheen IJshout te heten. Hij scheen al te weten waarvoor ze kwamen, want winden schijnen dat aan te voelen. Hij keek hen aan, en zei : "Het Bibeledonse kruid is zeer gevaarlijk, zeer gevaarlijk. Dat mag u niet onderschatten."

"En het duurt driehonderd jaar voordat het kruid nieuwe vruchten geeft ?" vroeg Joost.

"Helaas wel, helaas wel," sprak IJshout, "maar je moet het geheim van de vruchten kennen. Ziet u, het topje van de eindeloze toren is een droom. Daarom heeft u een slaap nodig zo diep waarin het ijs breekt om zo dit geheim te kunnen zien. IJs is alles wat de spin gemaakt heeft, ziet u. Het spint zowel het ijs als het kruid, als een web, maar alleen de vrucht geeft leven. Zij die van het kruid eten zullen sterven. Ook het kruid is ijs. Voor hen die niet diep slapen is de driehonderd jaar een probleem, maar niet voor hen die van de vruchten van de warme slaap hebben gegeten, om zo tot de vruchten van het Bibeledonse kruid te komen."

"Mag ik u wat vragen ?" vroeg Joost. "Hoe komen we aan die vruchten van warme slaap ? En een jongen uit mijn klas beweert te hebben gegeten van het Bibeledonse kruid, en dat hij net als zijn familie en de bestuurders van het land nooit oud zal worden. Hij zegt de Bibeledonse pap is van dat kruid gemaakt."

"Dan is hij al dood," zei IJshout, "een schim, want allen die van het kruid eten zullen sterven. Zij zijn gevangen van de spin, en zij worden slechts bereid om opgegeten te worden. Het zijn slechts de voorbereidingen van de kok. Het is misschien naar om te zien allemaal hoe ze spartelen, maar het zijn slechts stuiptrekkingen. Ze zijn dood. Er zit geen leven in hen."

Joost slikte even. "Het is de grootste pestkop van Nederland."

"Ach welnee," zei IJshout. "Hij suddert slechts in de pan. Allemaal schaduwen en weerspiegelingen, schimmen. Spookachtig griezelig, dat wel, maar een kookkunst. En om je andere vraag te beantwoorden : Mijn broer, Warmhout, brengt de vrucht van de warme slaap die al het ijs breekt, zodat je tot de vrucht van het Biblebonse kruid kunt komen. Die vrucht is goed en levengevend. Hier wordt de pap van gemaakt, gebrouwen, maar kom er niet aan voordat het klaar is."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Omdat het anders giftig is," sprak IJshout.

"Dus ook de vruchten van het Biblebonse kruid zijn giftig ?" vroeg Joost schrikkend.

"Als het niet goed bereid is," sprak IJshout. "Daarom heb je een goede kok nodig, anders kun je het wel vergeten."

In een hoek zat Warmhout, de broer van IJshout. Hij was de warme wind van het bos, in tegenstelling tot zijn broer. Hij had het gesprek glimlachend aangehoord. "Ja hoor, bij mij moet je wezen," zei hij. "Ik zal jullie straks hogerop nemen totdat het ijs breekt, in een diepe warme slaap. In die slaap zul je komen tot de droom van de Biblebonse vruchten, in plaats van driehonderd jaar erop wachten."

IJshout glimlachte. "Dan zit mijn werk erop voor nu."

Nog even praatten ze door, en toen was het tijd dat Warmhout hen nog verder mee naar boven zou nemen. Warmhout was dus de warme wind van het bos, en nam hen toen beiden in zijn armen, ging door de deur naar de trappen, en toen steeg hij omhoog. Ook dit ging weer erg snel, en ook geruisloos. Het leek nog wel sneller te gaan dan de eerste keer. Met gemak vloog hij snel over duizende trappen heen. Joost en meester Tulp begonnen al langzaam in slaap te vallen. Joost voelde helemaal niets meer, alsof hij in de ruimte zweefde. Hij voelde niet eens meer dat hij vooruit ging. Alles was zo zacht. Alles verliep zo soepel. Er gleed een warmte over hem heen, en al snel zag hij niets meer. Hij was in de warme slaap. Ook meester Tulp kwam in de warme slaap. Warmhout moest nu door de ijsbarrière van de eindeloze toren heenbreken, om zo tot de droomtop te komen, en tot de vruchten van het Biblebonse kruid. Overal was kruid nu. Het leek wel alsof de lucht er vol mee was. Iemand hijgde en kreunde, alsof er een baby geboren zou worden, als een boom die vruchten zou geven.

"Ik kan het niet !" schreeuwde iemand.

"Je kan het wel," zei iemand anders.

"Nee, ik kan het echt niet," werd er weer geschreeuwd.

"Jawel, het is niet de eerste keer. Het zal je heus wel weer lukken."

En toen was het doodstil.

Joost en meester Tulp werden wakker tussen de vruchten. Het waren allerlei soorten vruchten die ze niet kenden. Gevaarlijk waren die vruchten wel, zoals IJshout had gezegd, want ze moesten door een kok goed worden bereid. "Raak ze niet aan, Joost," zei meester Tulp.

"We moeten wachten op de kok," zei Joost.

"Raak ze maar niet aan, meester, anders ontploffen ze."

"Nou, dat zal nog wel meevallen. We mogen ze alleen niet eten, Joost."

"Laten we maar geen risico nemen, meester. Voorkomen is beter dan genezen."

Maar de vruchten leken pootjes te hebben, en kwamen naar ze toe. Het leken wel een soort kevers, insecten. Ze hadden allerlei kleuren rood. De vruchten begonnen steeds agressiever te worden. Toen begonnen ze te bijten.

Joost begon te gillen en te schreeuwen. "Dit lijkt wel een nachtmerrie !"

"Dat is het waarschijnlijk, Joost," zei meester Tulp die de vruchten van zich af begon te slaan.

"Als ze hier Bibelebouse pap van maken, dan hoef ik het niet meer !" schreeuwde Joost.

"Zoei," zei de wind, "het zijn de vruchten van de warme slaap. Zonder deze vruchten kom je niet in een diepere slaap, het is een soort narcose spuit."

Joost en meester Tulp werden zo geprikt en gestoken dat ze in een nog diepere slaap vielen.

"Ik wil eruit !" werd er geroepen.

"Nog even," zei iemand anders.

"Ik wil niet !"

"Je hebt niets te willen. Sommige dingen zijn nu eenmaal nodig."

Toen werd het doodstil. Hier konden ze de trappen weer zien. Ze zagen dat hier ergens de toren begon af te buigen. Het ging helemaal scheef totdat het over de kop ging, en toen weer. De trappen gingen hier recht door enorme watervallen heen, en bloemenvelden. Hier nam een andere broer het over : Waterhout, de natte boswind.

"Heb je ze ?" vroeg Warmhout.

"Ja, ik heb ze. Laat maar los," zei Waterhout.

De top van de eindeloze toren was een draaikolk waardoor ze in een andere natuur kwamen. Ze werden er doorheen gezogen totdat ze in de bloemenvelden waren omgeven door watervallen. Er stroomde een rivier rondom de bloemenvelden heen. Waterhout stond voor ze, als een waterige, doorzichtige gestalte. "Ziezo," zei hij. "Ik ben de kok."

"Om duizelig van te worden," zei Joost.

Waterhout glimlachte. "Het trekt wel weg," zei hij.

"Dus zo kook jij," zei meester Tulp.

"Zo kook ik," glimlachte Waterhout.

"Dus het is echt waar van de Biblebonse pap ?" vroeg Joost.

Waterhout knikte. "Ja, waarom niet ?" zei hij. "Het is allemaal wiskundig en natuurkundig eenvoudig te beredeneren."

"Waar is uw keuken ?" vroeg Joost.

"Hier," glimlachte Waterhout.

"Ziet u, wij kwamen voor de Biblebonse pap om zo niet oud meer te hoeven worden," zei Joost. "Een kok is nodig zodat het niet giftig is. Heeft u nu zo'n middel wat niet giftig is ?"

"Bakken vol," zei Waterhout. "Alle ingrediënten zijn op de juiste manier toe bereid, in de juiste verhouding, en de processen waren stipt op tijd, niet te lang en niet te kort. Het is een heel wiskundig vak, want anders gaat er van alles mis. Dat wil je niet weten, maar dit vak is levens en levensgevaarlijk. Dat mogen alleen de volleerden, de bevoegden, beoefenen. Zo niet dan zou het een ramp kunnen betekenen. Dan zou het koord dansen zijn tussen twee hoge flanten in."

"Zonder vangnet zeker," zei Joost.

"Precies," zei Waterhout. "Ik zou er dus maar niet aan beginnen. Beunhazen zijn een groot gevaar, en die komen dan ook achter de tralies terecht. Daar zorgt de spin wel voor. Alles wordt hier fijn getest."

"Ik begrijp het," zei Joost. "Is er ook een school voor dit soort dingen."

"Jazeker, mijn jongen, mijn lieve jongen," zei Waterhout ineens dolgelukkig. "Ik ben zo waanzinnig blij dat je deze vraag stelt. Het is namelijk een zaak van leven of dood, wat maar weinigen beseffen,

of ze beseffen het te laat. Een andere broer, Spinrag, heeft hiervoor een school. Hij is de zachte boswind. Hij wordt ook wel "de spin" genoemd."

"Ik besef dat ik maar erg tijdelijk ben," zei Joost, "en ik weet niet hoeveel tijd ik en meester Tulp nog hebben, maar zouden wij daarom direct wat van de Biblebonse pap mogen eten, zodat we niet meer ouder kunnen worden?"

"Wij verkopen alleen het poeder voor de pap," zei Waterhout. "Dat kan niet zomaar vermengd worden met melk of water. Dat zou levens en levensgevaarlijk zijn."

"Hoe duur is dat poeder?" vroeg Joost. "En hoe en met wat moet het poeder gemengd worden?"

"Heel duur, heel duur," zei Waterhout. "Dat kan een sterfelijk mens niet zomaar betalen. En met wat en hoe het poeder vermengd moet worden wordt allemaal op onze school onderwezen, zodat er absoluut geen fouten gemaakt kunnen worden."

"Maar dat lijkt op een onmogelijke opgave," zei meester Tulp. Joost begon verschrikkelijk te zuchten en werd steeds wanhopiger.

"U moet weten, meester Tulp," sprak Waterhout, "waar een wil is is een weg. Als u een volleerde Biblebonse bakker bent geworden kunt u hopen goud verdienen."

"Het gaat mij niet om goud of geld," sprak meester Tulp. "Ik blijf het liefst schoolmeester."

"Oh, maar als u een volleerde Biblebonse bakker bent geworden, dan kunt u ook lesgeven op de school van mijn broer, en dan verdient u ook bakken geld," zei Waterhout.

"Geld interesseert me niet. Maar anderen te leren goed te doen, en ook iets van hen te leren, daar gaat het mij om," zei meester Tulp.

"Prijzenswaardig, zeer prijzenswaardig," zei Waterhout.

"Ja," zei Joost. "Mij gaat het ook niet om het geld. Waar het mij om gaat is een middel te vinden om niet meer oud te worden, en daar anderen ook mee te helpen."

"Jullie hebben beiden een goed hart," zei Waterhout, "en dat doet me goed. Maar denk je eens in als niemand oud zou worden en niemand zou sterven, dan zouden ook de slechterikken nooit oud worden en nooit sterven. Ze zouden eeuwig kunnen bestaan als een groot eeuwig kwaad."

"Maar daar zorgt de spin toch voor dat het niet in de verkeerde handen valt?" vroeg Joost.

"Precies, slimme jongen," glimlachte Waterhout. "En daarom zijn jullie hier, en daarom hebben de piraten en hun gespuis de trap van Gorrestein ook nooit kunnen vinden. Ook al zouden ze het vinden, dan zou de spin wel met ze afrekenen."

"Of ze zouden de trap naar boven nemen in plaats van naar beneden, want de trap naar beneden is verborgen," zei Joost. "Aan de zijkant van de trap verscheen in de steen een deur die er eerst niet was, en toen kwam de oude man, Gorrestein zelf, naar buiten."

"Precies, slimme, lieve jongen," zei Waterhout. "Maak jij je daarom maar niet druk. Alles zal wel goedkomen. De Bibeledonse pap is alleen een verdienste op school. De spijbelaars zijn voor de spin."

Hoofdstuk 2. Het Kruid van Jonas

Waterhout vertelde dat het giftige Bibeledonse kruid in de oorlog werd gebruikt, samen met boswind, in speciale Bibeledonse kanonnen. Joost zei dat dat hard nodig was vanwege de piraten die Nederland bezet hielden. Van het kruid werden speciale Bibeledonse kanonkogels gemaakt. Op een dag was het oorlog. De boswinden en hun legers kwamen boven de grond en voerden oorlog tegen de piraten die Nederland bezet hielden. Renkum, de hoofdstad werd eerst terugveroverd, en toen Kampen, Nunspeet, Lelystad en Amsterdam. Ook Joost en meester Tulp vochten mee tegen de piraten. Door de oorlog begon het Bibeledonse kruid overal in hagen door Nederland heen te groeien. De piraten waren woedend, want zo waren de inwoners van Nederland een stap dichterbij de Bibeledonse pap gekomen.

Joost Buis was de smerige piraten goed beu, en begon de inwoners te onderwijzen over de Bibeledonse pap, alles wat hij wist. Ook begon hij pakken Bibeledonse pap-poeder met gebruiksaanwijzing te verspreiden, en maakte hij de pap zelf. De mensen wilden dat hij de Bibeledonse pap koning zou worden. Nederland moest een Bibeledon land worden. Er werd verschrikkelijk gevochten, en oom Georgius zat nog steeds in de gevangenis. De zeven boswinden vochten krachtig mee, en bliezen de piraten weg. Warmhout, de warme wind van het bos, bracht de warme slaap over de mensen, om ze in zo'n diepe slaap te brengen dat het ijs zou breken. Hierin zouden ze het geheim van de Bibeledonse vruchten zien.

De eindeloze toren groeide nu door in Utrecht. Het was boven de grond uitgekomen. Hier woonden Jorit en de zeven boswinden nu, en van hieruit waaiden ze door heel Nederland, om de piraten weg te blazen, weg over de muren en de dijken, en om Nederland te beschermen tegen de piraten. Nederland werd nu beter beveiligd dan ooit, en overal over de muren en dijken groeide het Bibeledonse kruid. Het Zuiden van Nederland, wat eerst België heette, heette nu Suriname, en ook dat deel was geheel omgeven met hagen en struiken van het Bibeledonse kruid.

Overall reden tanks door de straten. Een Surinaams meisje moest de nieuwe pap koningin worden naast Joost Buis. Oom Georgius had dat tegen Joost gezegd. Meester Tulp zou wel een meisje voor hem uitzoeken in Suriname, in het Zuiden van Nederland. Utrecht zou de nieuwe hoofdstad worden van het Biblebonse Nederland. Meester Tulp bracht vele Surinaamse meisjes naar het paleis om ze daar aan een pap test te onderwerpen. Het meisje wat de beste Biblebonse pap zou koken zou de nieuwe pap koningin worden. Meester Tulp en Joost Buis, de nieuwe pap koning, zouden beiden de pap proeven. Na een tijdje was het gebeurd, en het was wel duidelijk. Er was een pap koningin uitgekozen. Het volk was blij. Het tovenaars-geslacht was nu hersteld.

Door de Biblebonse pap zou het volk nooit meer oud worden, nooit meer sterven, maar het hield de piraten en ander gespuis op een afstand. Warmhout, de warme wind van het bos, lette er goed op. Spinrag, de zachte wind van het bos, rekende ook met de piraten en het gespuis af. De eindeloze toren waarin Jorit en de zeven boswinden woonden werd een toren van het paleis in Utrecht.

De nieuwe Surinaamse koningin die uit het Zuiden van Nederland kwam kon heel goed koken en was een echte lekkerbek. Daarom werd zij ook wel koningin Lekkerbek genoemd. Zij had wel honderdduizenden recepten, en leerde het volk een goede kookkunst. Hierin was zij erg bedreven, en gaf nooit op. Een goed recept is de sleutel, zei zij altijd. Zij zag de kookkunst als een oorlog, en ze moesten wel, want oom Georgius zat nog steeds opgesloten. De strijd was nog niet gestreden. Er waren nog steeds bezette gebieden. Maar in ieder geval was het Biblebonse leger gekomen, en het Biblebonse leger zou niet meer vertrekken. Het geslacht Buis moest weer opgericht worden.

Soms moesten Joost en zijn koningin er even tussenuit, en dan gingen ze naar hun vakantie-huis in Amsterdam, in een flat. Dan nam meester Tulp altijd het bestuur van het land over. Dat kon hij erg goed. De nieuwe pap koning en pap koningin hielden er ook van om vaak bij mensen door het hele land te logeren. Dat hield het contact met het volk levendig. Dat was goed voor de onderlinge verstandhoudingen. Ja, Joost was een jongen die op dezelfde lijn als het volk stond, dichtbij de mensen. Zowel Joost als zijn koningin hadden beiden van de Biblebonse pap gegeten en werden dus niet meer ouder.

De indianen in het woeste Amerika aten rode pap. Hierdoor werden zij snel boos, en waren zij oorlogszuchtig. Het gaf hen nachtmerries, rode paarden, die zij bereden. Oerling sprak er wel eens over. Hij had hen afgeluisterd, en ze waren van plan in bootjes te komen om het Biblebonse Nederland te bezetten. Joost wist niet wat erger was : piraten of indianen. Joost zou in ieder geval op zijn hoede zijn.

Op een dag kwamen ze : met hun bootjes en hun rode paarden, de nachtmerries. Ze brachten storm met zich mee, waar de boswinden niet tegenop konden, en namen het Biblebonse Nederland in via Lelystad, het poortstadje aan de kust. Joost was in rep en roer, want nu zou het niet lang duren voordat ze in Utrecht zouden zijn. Joost en koningin Lekkerbek zouden in de eindeloze toren naar beneden gaan, onder de grond. Dat zou het veiligst zijn. Joost wilde het er niet op wagen met zulke woeste indianen. Hij nam zoveel spulletjes mee als hij nodig dacht te hebben, en ging naar de eindeloze toren waar koningin Lekkerbek hem al opwachtte.

"Drommels," riep Joost. "Die drommelse indianen." Ook meester Tulp zou meegaan in de eindeloze toren naar beneden. "Tegen storm kunnen we niet op," zei meester Tulp. Ook meester Tulp had een

tas meegenomen. En daar kwam ook Oerling aan die zei dat ze snel moesten wezen. De indianen kwamen in een stormdraf af op Utrecht, en walsten alles plat. Alle drie renden ze met Oerling de trappen af. Joost durfde niet meer naar boven. Iets hield hem in een verlamme schrik. Nederland zou in de ketenen van het woeste Amerika komen, en iedereen moest zichzelf maar zien te redden. Joost kon zo geen pap koning zijn. Door de eindeloze toren kwamen ze weer onder de grond, in het onderaardse rijk, maar tot hun grote schrik waren daar de indianen ook al. Vurig reden ze daar op hun rode paarden, de nachtmerries. Ze moesten nog dieper, maar de indianen waren inmiddels al in de toren gekomen. "Rennen, jongens !" riep Oerling. "Ze komen achter ons aan !"

"Kun jij niets doen ?" riep Joost.

"Niemand kan tegen de rode pap op !" kraste Oerling.

"We zitten goed in de problemen," hijgde Joost. Ze gingen dieper en dieper, terwijl ze achter hen het gejoel van de indianen hoorden, en het gesuis van pijlen.

"We gaan eraan !" riep Joost.

Plotseling kwam er een wind die hen opnam, en sneller in de diepte begon te trekken over de trap naar beneden binnen de eindeloze toren. De wind ging sneller en sneller, maar zei dat ze achterna werden gezeten door stormen. Plotseling konden ze niet meer verder. Ze waren op de donkere grond terechtgekomen en keken recht in de ogen van woeste indianen op hun vurige paarden.

"Ik denk dat we verdwaald zijn," zei Joost.

Een indiaan stapte van zijn paard af. "U bent koning pap ?" vroeg de indiaan.

"Ja, dat ben ik," zei Joost. "Wat wilt u ?"

"Pap," zei de indiaan. "Wij willen wat van uw Biblebonse pap."

"Om nooit oud te worden zeker," zei Joost.

"Precies," zei de indiaan, "om eeuwig te kunnen leven."

"Wat betaalt u ervoor ?" vroeg Joost.

"Niets," zei de indiaan die zijn schouders optrok. "Wij bezetten immers uw land."

"Als ik het u geef, gaat u dan weg ?" vroeg Joost.

"Natuurlijk niet," zei de indiaan. "Het is pas het begin. Zo kunnen wij het land beter besturen."

"Maar het is ons land," zei Joost.

"Nee," zei de indiaan. "U begrijpt er niets van. Nederland was eens van ons, maar piraten stalen het van ons weg, en hakten het los van Amerika. Het heeft toen eeuwen op de zee gedreven, en nu is het hier."

"Ik vind dat u vreemde verhalen vertelt," zei Joost. "Vind u dat zelf ook niet?"

De indiaan greep zijn tomahawk en sloeg met de achterkant van het bijltje op Joost zijn hoofd.
"Au !" zei Joost.

"Het is de waarheid," sprak de indiaan. "We hebben niets aan leugenaars. Je klinkt piraats. Geef op die pap. Wij willen eeuwig leven."

Joost was duizelig van de klap. Hij keek naar meester Tulp. "I... is het waar wat de indiaan zegt?" vroeg hij aan meester Tulp, stotterend.

"Ik denk het wel," zei meester Tulp. "Dat stond al in het lesboek van geschiedenis, maar daar waren we nog niet aan toe gekomen."

"D... dus Nederland was oorspronkelijk een deel van Amerika?" vroeg Joost.

Meester Tulp knikte.

"Neemt u me niet kwalijk," zei Joost tegen de indiaan. "Neemt u zoveel Biblebonse pap als u wilt. Het wordt overal in Nederland gemaakt tegenwoordig."

"Maar hoe moeten we het maken?" vroeg de indiaan. "Wij hebben alleen pap-poeder gevonden."

"Als u ons over de rode pap leert, dan leren wij u over de Biblebonse pap," zei Joost.

De rode pap bleek aan net zoveel regels onderhevig te zijn als de Biblebonse pap, anders zouden de groots mogelijke ongelukken kunnen gebeuren. Eens hadden piraten zelf een rode pap gemaakt, zonder zich aan de juiste voorschriften te houden, omdat ze die niet kenden. Zo hebben ze Nederland van Amerika kunnen losscheuren. Door de indianen werd deze vervalste rode pap de piraten pap genoemd, maar de piraten zelf noemden het de Biblebonse pap.

"Maar dat is helemaal de Biblebonse pap niet," zei Joost toen de indiaan het hem vertelde.

"Precies," zei de indiaan. "Dat wisten wij vanaf het begin. Wij waren in Nederland, toen het nog tot Amerika behoorde, al op zoek naar de Biblebonse pap. Het moest ergens diep onder de grond zijn."

"Wij hebben het gevonden," zei Joost. "We worden nooit oud."

"Alleen door de Biblebonse pap kan Nederland weer aangesloten worden aan Amerika," zei de indiaan.

"Hoe zal dat gaan ?" vroeg Lekkerbek.

"Als wij van de Biblebonse pap eten en daardoor niet oud worden, dan kunnen wij de piraten voorgoed verslaan," zei de indiaan. "Alleen dan kan Nederland terugdrijven tot Amerika."

"Wow," zei Joost. "Wij behoren tot Amerika."

Amerika was enorm groot, en Nederland begon in die dagen terug te drijven tot Amerika. Of dreef Amerika tot Nederland, of beiden ? Het leek wel alsof Amerika dreef tot Nederland. Het was wat meester Tulp beweerde. En de zee tussen Nederland en Amerika werd steeds kleiner en kleiner, totdat het een rivier was. Vanaf de dijken en vanaf Lelystad kon je Amerika gewoon in de verte zien. Het waren allemaal woeste bossen. De rivier tussen Nederland en Amerika werd de Biblebonse rivier genoemd.

De rode pap, hoe werd die eigenlijk gemaakt ?

Allereerst ging het over de indiaanse vlieg die in de Amerikaanse bossen leefde. Deze vlieg bracht honingwebben voort, van een hele taaie witte stof. Hiervoor had de vlieg een honingklie. De witte stof zou dromen brengen, en moest vermengd worden met een rode poeder om er pap van te maken. De indiaanse vlieg, een Amerikaanse bosvlieg, was dus een soort droom-camera of droom-projector. Het ontmoeten van zo'n vlieg was niet zonder gevaren. Ze werden als gevaarlijk beschouwd. Sommige van die vliegen waren zwaar giftig. Ze waren bewapend met gifklieren. Daarom was het werken met de honing van de indiaanse vlieg, de witte stof, ook niet zonder gevaren, en moest men daarvoor naar school. Piraten gingen niet naar school. Die rommelden maar wat aan, en zo hadden zij Nederland eens gestolen van Amerika. Piraat was een ander woord voor spijbelaar. De indiaanse vlieg kwam nog veelvuldig voor in de Amerikaanse bossen, en zij werden door de indianen als heilig beschouwd. Zij gingen zorgvuldig met de indiaanse vliegen om.

Piraten joegen vaak op indiaanse vliegen. Een gevangen exemplaar was veel geld waard, vooral als ze gedroogd waren, maar ze werden dus ook veelvuldig gebruikt in boerderijen en fokkerijen, voor hun honing. Piraten maakten er drugs van, medicijnen en hadden hun eigen pappen. Ook werden de indiaanse vliegen zelf gebruikt als ingrediënt, alhoewel sommige soorten dodelijk waren. Niet alleen dodelijk als ze gegeten werden, maar sommigen konden ook dodelijke steken toebrengen. Er waren allerlei indiaanse soorten steekvliegen. Hierom was het zo dat niet alle piraten zich waagden aan de jacht op zulke insecten. Sommigen hadden hier allerlei speciale pakken voor, maar de indiaanse vliegen waren gewiekst. Sommigen hadden zelfs angels die door metaal heen zouden kunnen steken. En die angels konden ook heel lang worden.

Sinds Amerika en Nederland alleen nog maar een rivier tussen hen in hadden, en daardoor eigenlijk weer bij elkaar hoorden, kwamen er ook steeds meer indiaanse vliegen in Nederland voor. In Nederland werden zij gezien als de bringers der dromen. Sommige indianen zagen de komst van de piraten als een boze droom veroorzaakt door de piraatse vlieg, een vliegensoort dat voornamelijk voorkwam op de zogeheten Piraatse eilanden van Piratië, maar anderen zeiden dat het was veroorzaakt door een hele speciale indiaanse vlieg genaamd de doktersvlieg. Het zou medicinaal

zijn voor iets, als een antistof waarin een kleine hoeveelheid van het probleem zat, om zo de tegenpool op te wekken, het medicijn zelf. Het was dus een heel diagnostisch proces. De vele doktoren in Nederland begonnen zich te buigen over dit soort indianen-verhalen. Zo ook dokter Tulp, de broer van meester Tulp. Hij was heemeester op het paleis sinds Joost en Lekkerbek daat hun intrede hadden gedaan.

Hij deed een uitgebreid onderzoek naar de indiaanse doktersvlieg, en ging over de Biblebonse rivier naar Amerika. Hij kwam tot de conclusie dat het inderdaad de doktersvlieg moest zijn geweest die alles aan had gericht. Tegelijkertijd kwam hij tot de conclusie dat ook de oplossing te vinden was in de doktersvlieg, en dat de Biblebonse pap dus een ingrediënt miste. De doktersvlieg was uiterst zeldzaam. Het was een beschermde soort, want er waren er nog maar een paar over. De indianen hadden hem verteld dat hij daarvoor naar het Turfwoud moest gaan aan de kust van Amerika. De laatste doktersvliegen zouden leven met de heks Komeini, die in de diepte van het Turfwoud woonde. Haar huis zou omgeven zijn door een ravijn, en over het ravijn zou het regenen met speren in plaats van gewone regen. Joost huiverde toen hij het verhaal hoorde, maar hij zou ook meegaan met dokter Tulp, samen met meester Tulp. Ook Joost zag het belang in van deze soort van indiaanse vliegen. Hij zou daarom meegaan voor het voortbestaan van Nederland en Amerika. Op een nacht gingen ze met een boot de Biblebonse rivier over, geleid door Oerling. Oerling zou aangeven waar ze ergens moesten stoppen. In het woud zou Oerling zeggen waar ongeveer de speren regen begon. Het was een algemeen gevaar waar ook de indianen goed van op de hoogte waren. Niet velen waagden zich daarom in het Turfwoud. Ook de heks Komeini was zeer gevreesd.

In de verte hoorden ze een stem krijsend als de bliksem. Het was de stem van heks Komeini. "Wie zijn jullie dat jullie tot mijn domein hebben durven komen ?" krijste de heks. "Amerika is van mij, en daarom ook Nederland, en het geheim van de doktersvlieg is in mijn hand. Ik voel waar jullie voor komen. De laatste doktersvlieg zal sterven, en dan zal alles van mij zijn !"

Het gekrijs ging Joost door merg en been. Hij stond stokstijf, en durfde zich niet meer te bewegen. Oerling zei dat ze hier moesten stoppen, want hier zou ergens de sperenregen beginnen. Die regen zou genadeloos zijn. De speren zouden door alles heengaan, zelfs door de botten. Het waren bottenspieters, de wachters van de heks.

"Hoe komen we hier ooit doorheen ?" rilde Joost. "De heks weet al dat we zijn gekomen, en waar we voor gekomen zijn."

"Rustig blijven, Joost," zei Oerling. "Laten we nu naar de zijkant gaan, want we kunnen hier niet recht doorheen."

Na een tijdje lopen langs de zijkant van de sperenregen kwamen ze aan bij een diepe put. Hier moesten ze in. Oerling zou ze één voor één in de diepte brengen, want op de bodem van de diepe put zou een tunnel zijn die onder het ravijn door zou gaan. Joost zou eerst gaan. De put was heel diep, en het was een lange vliegtocht. Op sommige plaatsen was de put heel nauw, waarin Joost bijna vast kwam te zitten, maar gelukkig kwam hij er door. Even later stonden ook dokter Tulp en meester Tulp naast hem. Oerling zou als eerste de tunnel ingaan, en de anderen zouden hem volgen. Maar hier klonk de stem van de heks zelfs harder, als zware donder. "Ik weet wel dat jullie er zijn !" bulderde en krijste ze. Ze leek wel een dubbele stem te hebben, een zware en een hoge stem. Eén

van de stemmen was heel laag, en er leken steeds meer stemmen bij te komen die allemaal hetzelfde zeiden. "Het zal jullie lijkenkist worden !" krijste, bulderde en gromde ze. "Ik heb nog hout nodig voor het vuur. Botten is ook goed, gespietste botten. Hmmm, en wat zullen jullie lekker smaken. Of ik voer jullie aan mijn visjes of varkentjes, of aan de laatste doktersvlieg die daarna zal sterven !" De heks gromde en kreunde als een wild dier. In de tunnel waren fakkels aan de wanden. Plotseling stond de heks voor hen in een zwarte mantel. Oerling vloog wat naar achteren, terwijl Joost een fakkel greep van de wand. "Laat ons erdoor heks. Amerika en Nederland is van de indianen, en wij zijn nu bevriend. Wij kennen de geschiedenis," zei Joost luid.

"Oh niks," zei de heks. "Jullie weten niets van de geschiedenis."

Er rolde bliksem over haar hand heen. "En nu, achteruit !" gilte ze. "Jullie zijn dwazen om jullie noodlot te tarten !"

"Wij gaan niet achteruit," zei dokter Tulp. "In naam van de wetenschap, laat ons erdoor !"

De heks begon te lachen. "Wetenschap ?" krijste ze. "Zeg, doe me een lol, en ga terug naar school. Wat weet jij van de wetenschap af, puntmuts ? Onder piraten zijn jullie opgegroeid, en dan denken jullie alles even op je luie sloffen te weten ? Zeg, laat me niet lachen. Achteruit nu, dwazen, of je krijgt hier een lel van." De heks stak haar hand in de lucht, en de bliksem begon nog sneller op haar hand te tolleren. "Achteruit nu, of ik begin mijn geduld te verliezen ! Moeder wacht thuis op jullie met pap !"

"Wij gaan niet achteruit !" riep Joost. "Ik ben de pap koning van Nederland, en wij hebben vriendschap gesloten met Amerika. Wij willen alles weten over de doktersvlieg die onze laatste redding zou zijn, om voor eens en altijd los te komen van de piraatse onderdrukking. Wij komen voor het missende ingrediënt van de Bibebebonse pap !"

"Ach jongen," krijste de heks lachend en spottend. "Wat weet jij af van Bibebebonse pap. Jullie zullen allen sterven, inclusief de piraten, en dan zullen de heksen overnemen."

"Genoeg heks !" riep meester Tulp, terwijl hij naar Oerling keek. "Wat nu ?" fluisterde hij hard naar Oerling.

"Wat nu, wat nu ?" riep de heks spottend. "Je weet het niet meer, hè, schoolmeestertje ? Dat is wat om met je mond vol tanden ineens te staan tegenover een echte heks. Wij weten veel meer dan jullie, jullie door piraten opgeleid tuig. Wat weten jullie van de geheimen van het bos en de ondergrond ? Helemaal niets."

Ineens spoot de bliksemstraal voort van haar hand. Ze had het gemunt op Oerling die net op tijd kon wegduiken. Joost vloog de heks aan, maar die kreeg direct een klap van de bliksem waardoor hij met een grote vaart tegen de wand werd geslingerd. Joost lag daar als dood op de grond. Oerling keek de heks aan. "Bitter oud mens," kraste hij. "Als je denkt zoveel te weten, waarom deel je je kennis dan niet ten gunste van het volk ?"

"Wat heb ik met het volk te maken !" krijste de heks. "Het volk is ten dode gedoemd. Waarom denk je dat ik zo diep in het Turfwoud woon ? Niemand kan hier komen. Ook jullie niet." En weer schoot er bliksem vanuit haar handen. Dit keer werd meester Tulp geraakt en tegen de wand geslingerd. Ook hij lag als dood op de grond. Opeens was er overal blauw vuur met bliksem rondom de heks, terwijl ze lachte. Toen was ze verdwenen. Dokter Tulp moest achteruit springen. Toen ontfermde hij zich over Joost en zijn broer. Met wat middeltjes kon hij ze even later weer op de been helpen.

"Zonder de Biblebonse pap zouden jullie dood zijn geweest," zei dokter Tulp.

"Wat nu ?" vroeg Joost.

Na een tijdje hoorden ze weer gekrijs, maar dit keer was het niet van de heks. Volgens Oerling en dokter Tulp was het het geluid van de doktersvlieg. "We moeten snel zijn," zei Oerling. Hij vloog voor hen uit dieper de tunnel in, terwijl de anderen hem volgden. Na een tijd kwamen ze uit de tunnel waar de bodem was van een andere put die omhoog liep. Oerling zou ze één voor één omhoog trekken uit de put. Na een tijdje stonden ze alledrie aan de overkant van het ravijn, dichtbij het huisje van de heks. Hier was het gekrijs nog wel harder. Het leek wel alsof de doktersvlieg tegen de heks krijste. Dichter en dichter kwamen ze bij het huisje. Plotseling zagen ze de vlieg in een glazen kooi, en de heks stond ervoor met haar rug naar hen toe.

"Ik weet wel dat jullie gekomen zijn !" krijste de heks, en draaide zich toen grommend om. De doktersvlieg spoot een soort gif tegen het glas aan, terwijl er rook van het glas afkwam.

"Waar ben je mee bezig, heks ?" riep Joost.

"Ga ik jou aan je neus hangen," zei de heks.

"Als je nou slim bent, heks, dan laat je ons even naar de doktersvlieg kijken voor de wetenschap," zei dokter Tulp. "Dat zou jou ook nog ten goede kunnen komen."

"Geen sprake van," krijste de heks. "De laatste doktersvlieg is van mij, en met de doktersvlieg sterven alle geheimen. Dan is het ook afgelopen met de Biblebonse pap."

Oerling keek de heks strak aan. "Vertel op, heks, wat wil je ons zeggen ? Wat weet jij van de geschiedenis wat wij niet weten ?" kraste Oerling.

"Dom," zei de heks. "Jullie zijn domoren, maar goed, luister goed wat ik zeg, want ik zeg het maar één keer. Amerika behoorde tot het land Heksië, maar het land ging grotendeels in de golven verloren. De doktersvlieg draagt hiervan de geheimen, maar ik zal het spoedig verpulveren om er een zalfje van te maken. Het zal mij alle macht schenken die ik begeer."

Joost bedacht zich geen moment en raapte een steen van de grond af om het tegen het glas van de kooi te gooien. Direct sprong het glas kapot en de doktersvlieg kwam vrij. "Wat doe je nou !" krijste de heks met een hoge en tegelijk lage stem, terwijl de doktersvlieg haar direct in het gezicht spoot met een witte gifstraal.

De heks krijste terwijl ze begon weg te smelten. "Stap achteruit !" riep Oerling. "Dat beest is levensgevaarlijk !" Direct renden ze naar achteren, terwijl ze naar de heks keken die wegsmolte. De doktersvlieg was woest als een dolle wesp, en probeerde Oerling te raken met een gifstraal. "Als hij ons raakt is het afgelopen !" riep Oerling, die net op tijd opzij kon vliegen. Een boom werd geraakt die direct wegsmolte.

"Zelfs de Biblebonse pap kan hier niet tegenop !" riep Oerling. "De vlieg heeft het ontbrekende ingrediënt."

De doktersvlieg was razend, en in de verte leken er meerdere doktersvliegen aan te komen. "Rennen !" riep Oerling. Ze renden richting het huisje van de heks, en gingen daar naar binnen. Snel deden ze de deur op slot. In het huisje van de heks tikten allerlei klokken door elkaar heen. De doktersvliegen begonnen op de ramen te tikken en te spuiten. Snel was het hele huisje omsingeld met de doktersvliegen.

Joost ging naar de boekenkast en begon door de vreemde boeken te bladeren. Het ging allemaal over doktersvliegen, en over het land Heksië wat eens was gezonken. Alleen Amerika, een deel van het reusachtige Heksië, werd niet door de golven verslonden. Buiten krijsten de doktersvliegen. Ze waren woedend.

Joost las ook nog wat anders. De doktersvlieg scheen naast de gifklier ook een belangrijke melkklier te hebben. De melk zou piratendodend zijn, net als het gif overigens. De melk zou een bepaalde stof in de hersenen uitdoven die de boze piratendroom zou aanmaken. Het was een onderdeel van de hersenwetenschap van de natuur.

Ook dokter Tulp en meester Tulp grepen een boek om te zoeken naar antwoorden. Er stonden hier vele bijzondere boeken over de natuur, maar ze waren in groot gevaar. "Vlug," zei Oerling. "Neem wat boeken mee, maar dan moeten we toch echt naar de kelder, want de heks gebruikte speciaal glas voor de kooi van de doktersvlieg, en de ramen van het huisje zullen het echt niet lang meer houden." Oerling vloog de gang op naar de kelderdeur, terwijl de anderen hem volgden met zoveel mogelijk boeken in hun armen. Over de trap van de kelder gingen ze haastig naar beneden, de deur achter hen sluitende. Maar ook in de kelder waren de doktersvliegen al. "Ingesloten," kraste Oerling. Weer renden ze naar boven. Oerling vloog de trap op en opende de deur van de badkamer waar geen ramen in zaten, en wat in het midden van het huisje was. "Hier zijn we voorlopig veilig," kraste Oerling. Ook de anderen gingen naar binnen met de boeken.

"Ik vraag me af hoe we deze beesten moeten temmen," zei Joost. Ze waren alledrie druk met lezen, op zoek naar een oplossing, naar kennis.

"Hier staat wat," zei dokter Tulp. "De doktersvlieg, als drager van de geheimen van Heksië, geeft in het holst van de nacht in een bepaald uur rode melk vanuit een melkklier. Zo laadt de doktersvlieg zichzelf op, en geeft leven aan zichzelf. Niemand komt tot dit geheim, dan hen van de schat van Zuskus."

"Ik begrijp er niks van," zei meester Tulp. "En waar halen we de schat van Zuskus zo één, twee, drie vandaan ?"

"Dat staat er niet bij," zei dokter Tulp.

"Dan hebben we er niet veel aan," zei meester Tulp.

"Jawel," zei Oerling. "Alle beetjes helpen. Laten we de moed niet opgeven."

Inmiddels begonnen de doktersvliegen al op de badkamer deur te pikken. Ze waren het huisje dus al binnengekomen. Ze bonkten hard, en dan waren er kleine pauzes. Joost begon het benauwd te krijgen.

"Hier staat wat over de schat van Zuskus," zei Joost. "De schat van Zuskus is een piratenschat, ergens in Heksië. De heksen hebben het eens bemachtigd. Het kan geroepen worden door een rijmpje." Joost begon het rijmpje hardop te zeggen, en toen nog een keer. Een grote blauwe gestalte begon te verschijnen in de badkamer van het huisje van de heks. "Waarom hebt gij mij geroepen?" zei de blauwe gestalte met een lage, trage en zware stem.

"Wie bent u?" vroeg Joost die diep was geschrokken, maar ook verheugd was over de mogelijkheid dat ze nu eindelijk hulp zouden krijgen.

"Ik ben het spook van de schat van Zuskus," zei de blauwe, doorzichtige gestalte. "Die schat ligt diep op de zeebodem waar eerst Heksië lag. Alles is vergaan, behalve Amerika. Waarmee kan ik u van dienst zijn?"

"Wij worden achterna gezeten door de doktersvliegen," zei Joost. "We hadden hun melk nodig, maar het is uit de hand gelopen."

"Nogal," zei meester Tulp.

"Goed dan," zei de blauwe gestalte. "Ik kan u dit zeggen: Ik ben een wind van de zee. Zonder zeewind zit het je niet mee. Ik ken alle geheimen van de doktersvliegen. Het is voor mij eenvoudig hen te temmen en weg te leiden waar ik maar wil. Zij zijn een gif tegen piraten en heksen en mogelijkwerwijs iedereen, maar in juist gebruik zijn zij ook een medicijn. Alleen een volleerd dokter kan hen de baas, een volleerd dokter zoals mij. Het is een waar gezegde je niet bezig te houden met de doktersvliegen, want zij zullen je zeker vernietigen, maar koop en leer het medicijn van mij."

"Weet u zeker dat u de doktersvliegen aankunt?" vroeg Joost.

"Jazeker," sprak de blauwe gestalte. "Ik zal ze ver weg leiden, en dan zal ik terugkomen om jullie te helpen."

De blauwe gestalte opende de deur, en begon de zwerm doktersvliegen te omhullen, en toen mee te zuigen en blazen van de trap af, om zo met hen het huisje uit te gaan. Na een tijdje was de rust teruggekeerd. De blauwe gestalte had alle doktersvliegen geroepen om hem te volgen. Na een tijd kwam hij terug zonder de doktersvliegen. Hij begon toen honderduit te vertellen over de melk. "Een flesje zeewind is alles wat je nodig hebt," zei de blauwe gestalte. "Eén druppel per bord pap is alles

wat je nodig hebt om de piraten weg te houden, en het flesje raakt nooit op, want het is immers zeewind, ziet u. Dat kan niet opraken. Dat groeit vanzelf, en vermenigvuldigt zichzelf wanneer het wil."

"Hoeveel kost het ?" vroeg Joost.

"Ach ja, de kosten," zei de blauwe gestalte, "het kost niks, en dat is heel wat. Ik bedoel ermee dat je goed de gebruiksaanwijzing moet lezen bij het flesje, en je aan de toegestane hoeveelheden moet houden, anders gaat alles verkeerd. Bij verkeerd gebruik komen er meer piraten dan je lief is, meer dan je ooit in je hele leven hebt gezien."

"Begrepen," zei Joost. Ieder van hen kreeg een flesje mee, en zo was het missende ingrediënt van de Biblebonse pap aangevuld. Met de zeewind in een flesje konden ze zo de laatste piraten uit Nederland verdrijven. Het Biblebonse leger kon nu eindelijk de gevangenis bestormen waar oom Georgius opgesloten zou zitten, maar ze vonden hem niet in zijn cel.

Joost wist dat er hekserij in het spel moest zijn. Er zou meer moeten gebeuren om oom Georgius vrij te zetten. De indianen hadden hem verteld dat er wel meer heksen in de Amerikaanse bossen woonden die met alle problemen rond de Biblebonse pap te maken hadden. Zo was er het Lattenwoud achter het Turfwoud. In het Lattenwoud groeiden er speren aan de bomen en in de bloemen, en in het midden van het woud waren de sperenvelden waar speren naast en achter elkaar in de grond waren gestoken. Als je zo'n speer zou aanraken, dan zou je sterven. Achter de velden gaat het woud verder en staat het grote huis van de heks Zwolle, die voortdurend rijmpjes opzegt. Ook de rijmpjes zijn dodelijk als je geen tegenrijmpjes kent. Het zijn zware toverspreuken.

Indianen vertelden over haar. Dat ze dan bijvoorbeeld zei tot een ieder die het door de sperenvelden heeft gehaald tot haar huis :

"Door de sperenvelden ben je heelhuids gekomen,
Maar zie, het zijn slechts bedriegelijke dromen,
Want door vele speren ben je geraakt,
En de illusie van leven is die hier de dienst uitmaakt."

En dan zou je zelf een tegenrijmpje moeten opzeggen, anders zou het vuur uit haar mond je verslinden :

"Oh heks, je denkt een ander te bedriegen,
Maar het is slechts tot jezelf liegen,
Want niemand kan die macht dragen dan die weet,
Dat alles wat hij de ander denkt aan te doen slechts aan zijn eigen hart vreet."

De rijmende heks van de dood werd zij wel genoemd. Alleen volleurde dichters zouden door haar domein heen kunnen komen. Maar hoe vaak had zij wel niet dichters gestrikt tot hun noodlot ? Want zij was een zeer gewiekste vrouw met vele truiken. Hoeveel dichters had zij wel niet in haar macht gekregen ? Want zij had vele rijmpjes klaar, en ging door tot diep in de nacht, totdat zij in slaap vielen, en zij hen kon kooien. Ja, door haar rijmen werden zij bewaakt. Zij was de strik der tovenaren die door een verkeerd uitgesproken spreuk zichzelf betoverden. Zij wachtte altijd geduldig haar tijd af, totdat zij ergens een gaatje zag waardoor zij hen kon pakken, of hen kon laten

struikelen. Zij draaide alles in hen om. Zo werden zij hun eigen grootste vijanden, totdat grote wroeging hen verscheurde. Zij was de strikkende dichteres van de hel, van een groot kwaad. Hier was geen Biblebonse pap tegen opgewassen. Zij lachte al die pap eters uit. De Biblebonse pap miste nog een ingrediënt. Nederland was nog steeds in de macht van de heksen.

Zij speelde woordspelletjes. Zij legde verbale valstrikken. Met gewiekste toverspreuken in een gladde, snelle, giftige tong, bond zij hen allen, en zo moesten zij allen van haar pap eten, gedwongen pap, heksenpap.

Ze mochten geen speren aanraken toen ze daar naartoe gingen. Ook moesten ze oppassen niet onder een boom door te lopen, want de speren vielen er zo uit. Ook moesten ze uit de buurt blijven van de bloemen, want ook door sprongen de speren zo uit. Joost ging er naartoe samen met dokter Tulp, meester Tulp en Oerling. Oerling ging zoals gewoonlijks voorop. Hij voelde vaak de gevaren haarscherp aan. Helemaal uitgeput kwamen ze aan bij het grote huis van heks Zwolle, waar ze al klaarstond om de meest gemene rijmpjes over hen uit te spreken. Ze zei de meest verschrikkelijke dingen over hen, en bespote hen in de rijmpjes, terwijl zij met tegenrijmpjes moesten komen. Oerling was hier gelukkig heel goed in, maar ze waren moe, en de heks ging maar door. Waar hield dit ergens op ?

Joost stond dichtbij haar, en zag dat ze een vreemd kettinkje om haar hals droeg. Met zijn laatste krachten boog hij snel voorover om het kettinkje te grijpen, en trok het met een ruk van haar hals af. De heks krijste. "Geef hier, dat is mijn rijmmacht !"

De heks kon niet meer rijmen, en begon weg te smelten in afschuwelijk gekrijs.

Ze gingen haar huis binnen om onderzoek te doen. Ze bladerden wat door haar boeken. Er stonden daar de meest vreemde rijmpjes in, die ze allemaal uit haar hoofd had geleerd. De boeken gingen over de zogenaamde rijmende planten. Achter haar huis konden ze die in haar door een hek omgeven tuin vinden. De planten krioelden daar als slangen, klaar om te worstelen en te wurgen. "Wat komen jullie doen ?" krijsten de planten. Ze leken rusteloos. Joost vertelde het verhaal. De planten gaven toe dat zij haar al die rijmpjes hadden geleerd, en zij had die in boeken opgetekend.

"Waarom ?" vroeg Joost.

"Rijmen zijn het leven," sprak een woest kronkelende zwarte plant. Hij schoof vlak voor het gezicht van Joost en Joost moest een paar stappen achteruit zetten. Toen begon de plant ook naar hen te rijmen, en al snel begonnen de andere planten ook rijmen op te zeggen, allemaal door elkaar heen. "De heks is dood," sprak Joost.

"Echt waar ?" vroeg de zwarte plant. Joost knikte. Plotseling begonnen alle planten te juichen. "Die rotheks dwong ons te rijmen, altijd maar weer," sprak de plant. "Nooit was er tijd voor iets anders. We houden van rijmen, daar niet van, maar we houden ook van losse verhalen zonder rijmen."

"Jullie zijn vrij nu," zei Joost.

"Wat kunnen we voor u terugdoen ?" vroegen de planten.

"Ik zoek naar een ontbrekend ingrediënt voor de Biblebonse pap wat hier zou moeten wezen," zei Joost.

"Wij zijn allen zeeplanten," zei de zwarte plant. "De heks bracht ons hier. Wij dragen het kruid met alle geheimen van het land Heksië, wat nu grotendeels op de zeebodem ligt. Wij moesten rijmen om deze geheimen verborgen te houden. Heus, je moet deze geheimen leren kennen om te begrijpen wat er met je land aan de gang is. De geschiedenis van Heksië is de sleutel van de Biblebonse pap. Wij hebben het ontbrekende sleutel ingrediënt."

Dokter Tulp, meester Tulp en Joost bekeken de planten, en zagen het kruid ertussen. Het groeide overal, en ze moesten het in zakken verzamelen. Ook legden de planten hen uit hoe ze het moesten gebruiken in de pap.

In het Zeewoud achter het Lattenwoud leefde Sylva, de zeeheks. Alhoewel het een gewoon bos was waren er hier zeeplanten, vliegende vissen en vissen met poten die aan en in rivieren leefden. Sylva was de ergst mogelijke opgemaakte heks, met de meeste sieraden. Hier waren sieraden op sieraden gelegd. Alles lag er dik bovenop. Sylva was een lopend sieraad. Ze woonde in een soort tempel, met grottenstelsels van trappen en tunnels. De meest verschrikkelijke roofdieren bewaakten haar tempel, en vaak ging ze in lange gewaden helemaal bedekt met sieraden trage wandelingen maken door de tempeltuinen. Ook zij droeg de geheimen van het gezonken Heksië. Zij had grote maaimachines om alles wat leefde te oogsten, bloemen en planten. Die moesten aan haar geofferd worden. Zij waande haarzelf de heksengodin van Heksië. Zij diende haarzelf. Eens moest zij baren, en zelfs het kind wat zij baarde moest aan haar geofferd worden. Zij gooide het kind in het water. Zij was de heksenkoningin. Ook vissen moesten er aan haar geofferd worden, en allerlei soorten andere dieren. Zij leefde van de dood. Overal in het Zeewoud stonden haar boskerken, maar niemand kwam daar. Indianen bleven ver van hen vandaan. Het was Sylva de zeeheks die Heksië had laten zinken als een offer aan haar. Alleen Amerika bleef nog boven water, opdat zij daar zou wonen en tronen.

Zij hield van de eenzaamheid, en van het eten en drinken van gif. Het gaf haar macht. Maar ze begon oud te worden, en ook was ze op zoek naar de Biblebonse pap. Ook was ze bijna blind.

Haar werkers waren onzichtbaar, de machten van de natuur, en de bomen en planten die haar dienden. Zij moesten voor haar een trage duivelse dans opvoeren, opdat alles platgemaaid zou worden, tot een offer aan haar. Zij was het geheim van de muntstruik. Haar soldaten zond zij tot de uiteinden om haar oogsten binnen te halen, tot offer aan haar. Zij klopten op hoge deuren, en vroegen om kind en dieren offers. Geen medelij hadden zij. Haar soldaten waren religieus, als een dekmantel van haar kwaad. De lamp van het witte geweld werd bedekt door haar mantel. Zij was een schoonprater, waarvoor zij de kunsten van de literatuur gebruikte. Een liturgie was altijd haar excuus. Zij hield ervan bij nacht over kerkhoven te dwalen. Zij had lange kanonnen van de natuur op haar muren. Ja, zij gebruikte de natuur te pas en te onpas. Ook door de natuur praatte zij alles goed. De natuur was haar excuus. "Het is de natuur," zei zij dan, en : "Het staat geschreven." Boeken waren haar liefhebberij. Zij had bibliotheken vol, allemaal door haarzelf geschreven, door de eeuwen heen, maar zij begon oud te worden, heel oud. Zij was op zoek naar de Biblebonse pap.

Zij bewaakte het diepzee kruid van Jonas, een kruid waardoor je met alles en iedereen kon communiceren. Het zou veel misverstanden en gemis uit de weg kunnen ruimen. Maar het kruid was ook vervloekt. Een ieder die van het kruid nam, leefde niet lang. Deze vloek zou alleen opgeheven kunnen worden als het kruid toegevoegd zou worden aan de Biblebonse pap als ingrediënt. Toen Joost, dokter Tulp en meester Tulp de heks bezochten keken ze hun ogen uit in de wondere wereld van het Zeewoud. Het was als diepzee natuur, maar gewoon in het bos, boven de grond. Ze waren verbaasd en verwonderd door de pracht van deze natuur, en zelfs de vele boskerken waren een stuk adembenemende natuurkunst. Maar ze konden wel begrijpen waarom al deze plaatsen zo verlaten waren. Ze vonden de heks dolend op een kerkhof. Toen ze hen zag barstte ze in snikken uit. "Eindelijk hebben jullie mij gevonden !" riep ze, en rende op hen af.

"Ik ruik Biblebonse pap !" krijste ze. "Zijn jullie van de Biblebonse pap waar ik al zo lang naar op zoek ben ?"

Joost, dokter Tulp en meester Tulp keken haar verbaasd aan. "Heus, ik wil mijn leven beteren," snikte de heks. "Als ik maar van de Biblebonse pap kan nemen. Al is het maar één hapje."

"Zeg heks," zei Joost, "hoe weten wij dat het waar is dat u uw leven wil beteren ?"

"Jullie mogen alles hebben, mijn gehele rijk," snikte de heks. "Als ik maar met jullie meemag. Ik ben zat van dit leven, dit eenzame, slechte leven. Heel mijn leven ben ik een slechte heks geweest, en het heeft mij geen goed gebracht."

Joost deed een stap achteruit, want de heks wilde haar omhelzen. Oerling bleef tussen hen en de heks invliegen. "Vertrouw haar niet," kraste Oerling. "Laat haar je niet aanraken."

De heks begon nog harder te snikken. "Jullie begrijpen mij niet. Ik wil echt veranderen. Ik zal jullie alles geven."

"Maak dat je wegkomt, heks," kraste Oerling. "Je bent vol truken, daar sta je om bekend."

De heks begon te veranderen in een enorme zwarte zeedraak. "Goed !" krijste ze. "Ik weet waar jullie voor komen, maar jullie krijgen het niet."

Oh kruid wat op de zeebodem woont,
Waardoor alle dingen spreken, maar horen doen ze het niet,
Zo leeft een ieder eenzaam en in misverstand,
Het kruid ver weg van hun land,
Zo leven zij in groot verdriet, alle dagen weer,
Een ieder die het kruid dan vindt,
Zal slechts kort leven, doch bemind,
Het kruid van Jonas in diepe zee,
Een offer voor mij, het nam zovelen mee,
Maar nooit kunnen zij ervan vertellen,
Zij leven slechts in zeebellen,
Het kruid van Jonas doet hen horen,

Maar spreken kunnen zij niet lang,
Zij zijn hopeloos verloren."

Zij hadden goed door hoe gevaarlijk dat kruid was. De heks vertrok weer. Ze hadden haar in een verschrikkelijke gedaante gezien. Oerling vloog vooruit, en zij volgden hem naar de tempel van de heks. Er stond een jongetje met een teddybeertje hangend aan zijn hand. Het jongetje had een pyama aan. "Hallo, wie ben jij?" vroeg Joost. "Dat moet Jonas zijn," zei dokter Tulp.

"I ... ik ben Jonas," zei het jongetje stotterend.

"Waarom ben je hier, kleine jongen?" vroeg meester Tulp.

"I ... ik weet het niet," zei het jongetje. "Ik moet hier altijd staan."

"Van wie?" vroeg Joost.

"Van de heks," zei het jongetje.

"En wat moet je doen voor haar?" vroeg Joost.

Toen rende het jongetje naar binnen in de tempel.

"Vreemd," zei Joost.

Toen hoorden ze een zachte vrouwenstem zingen :

"Eens, zoveel jaren geleden, ik weet het niet meer,
Kwam er een ridder, met een piraat en een heer,
Zij dobbelden om mijn kleren, en zo stond ik daar naakt,
De avond viel, en snel had de slaap hen aangeraakt,
Een slaap zo dodelijk en stil,
Zij hadden van het kruid van Jonas gegeten,
Hun lichamen na een golf van warmte zo koud en zo kil,
Zoek je wat plezier in de herberg voor vier, drie of twee,
Het is slechts van korte duur, olé, olé."

"Het is hier zeker vreemd," zei dokter Tulp.

Langzaam en voorzichtig gingen ze de tempel binnen, Oerling voorop.
Maar daar kwam het jongetje weer aanrennen, en begon hen te slaan en te schoppen.
"Mijn moeder wil niet dat jullie komen," zei hij.

"Wie is je moeder?" vroeg Joost.

"Gaat je niks aan," zei het jongetje zacht. Ze konden het bijna niet horen.

"We komen voor het kruid, jongetje," zei dokter Tulp. "Het kruid van Jonas."

"Mijn moeder zegt dat het te gevaarlijk is," zei Jonas.

"Dat weten we," zei dokter Tulp, "en daarom is het beter dat we het kruid bestuderen en onschadelijk maken."

"Het heeft een bedoeling," zei het jongetje. "Het is de wachter van de heks. Mijn moeder heeft het voor haar gemaakt."

"De heks is slecht en gevaarlijk. We kunnen haar niet vertrouwen, jongetje" zei meester Tulp.

"Nietwaar !" riep het jongetje, terwijl hij weer begon te stompen en te slaan. Ook begon hij te knijpen.

"Wil je dat laten, jongetje ?" zei meester Tulp.

"Nee, jullie moeten weg !" riep het jongetje. Ineens kwam er een indiaanse vrouw aanlopen.

"Hoe kan ik u helpen," zei ze zacht, terwijl ze zich over het jongetje ontfermde.

Joost vertelde het verhaal. De vrouw glimlachte. "Ik kan u daaraan niet helpen," zei ze. "Het is de wachter van de heks. Zij heeft u al een aanbod gedaan in ruil voor de Biblebonse pap."

"Wij onderhandelen niet met heksen die vol truken zijn," zei dokter Tulp.

"Dan moet u het zelf weten," zei de vrouw, en liep met het jongetje weer weg.

Er waren verschillende gangen in het grottenstelsel van de tempel. Ze gingen één van de gangen binnen. Oerling ging voorop. Weer hoorden ze gezang van een zachte vrouwenstem :

"Weet je wel, heb je het al gehoord,
Zij kunnen niet meer spreken,
Eens hebben zij van het kruid genomen,
Het kruid van Jonas in de diepte van de zee,
Waar zijn nu hun dromen ?"

Toen vaagde het gezang weer weg. "Het spookt hier goed," zei dokter Tulp.

Toen hoorde ze een krassende stem zingen :

"Weet je het al, weet je het al,
Snoep verkoopt zeer goed,
Maar goed gezelschap veel beter,
En als je dan mens en dier kunt verstaan,
Dan heb je van het kruid van Jonas gegeten,
Het is snel met je gedaan."

De gang leidde naar een grotere grot waar ze een heks in een zwart gewaad in een ketel zagen roeren.

Toen kraste ze verder, zingend : "Het kruid van Jonas, het kruid wat zoveel leven gaf, en dan de dood,

Het kruid van Jonas, zoveel helden vonden het, en vonden nooit de weg terug,
Het kruid van Jonas, een doodlopende weg van zoveel geluk, en dan slechts tranen,
De wachter van de heks, de wachter van haar krater,
Het kruid van Jonas, als een vulkaan, als een lopend vuurtje,
Het geheim van de zee voor eeuwig.

Het kruid van Jonas, dat kleine kind,
Dat kleine aapje, je sterft altijd bemind,
Het liefdesvuur gaat altijd snel,
Je bent afgebrand voordat je het weet,
Slechts brandhout voor de hel."

Ze stonden met open mond naar de heks aan de grote ketel te kijken. Er kwam een mysterieuze rook uit de ketel. Hier werd waarschijnlijk het kruid van Jonas gekookt en gebrouwen.

"We hebben maar heel iets nodig," fluisterde dokter Tulp, "en vooral niets eten of drinken hier."

Aan de zijanten van de grot waarin de heks stond groeide vreemd kruid. Ook stonden er wat dozen met het kruid erin. "Zullen we het erop wagen ?" vroeg Joost. Plotseling vloog Oerling naar binnen, en greep met zijn snavel wat kruid uit een doos, en vloog toen weer terug. De heks draaide zich ineens naar hen toe. "Blijf staan waar je staat !" riep ze. "Iemand heeft van het kruid genomen !" Ze haalde haar grote lepel uit de ketel en riep : "Dan zullen jullie het eten ook !" Ze richtte haar grote lepel op hen. "Kom hier, dan zul je eten wat je zo graag wilde. Dan zul je eten wat je stal !"

Ze zetten het toen op een rennen. Ze renden terug de gang door, maar het leek wel alsof de gang veranderd was, en ze kwamen alleen maar in andere gangen terecht. "Als ratten in de val !" hoorde ze de heks roepen. Ergens op een gang was een deur die ze openden. Ze keken ineens recht in het gezicht van een man met een plat hoekig oranje-geel achtig petje op waar aan de voorkant een klein kwastje hing. "Tokijn is de naam," zei hij. "Jullie hebben het kruid gevonden, en niet gegeten. Dat komt niet vaak voor." Hij begon heel snel te praten, en ging toen steeds langzamer. "Luister," zei hij, terwijl zijn stem was als het golven van de zee. "Eet het niet. Alleen als ingrediënt in de Biblebonse pap is het veilig. Ik was een gevangene van de heks, maar jullie hebben mij gevonden. Ik kan jullie helpen. Het is een duivel, die heks. Jullie komen op het juiste moment."

"Wie zijn Jonas en zijn indiaanse moeder ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei Tokijn geheimzinnig. "Wat nu belangrijk is, is dat we door de gangen gaan. Ik ken de weg," zei Tokijn. Ze gingen de gang weer op. Tokijn had een lange, dunne mantel aan wat ook oranje-geel achtig was, en hij droeg pantoffels.

"Jonas !" riep hij. "Er is bezoek !"

Daar kwam Jonas al aanrennen. "I ... ik ken hen," stotterde Jonas. "Ze zijn niet aardig. Ze komen het kruid stelen."

"Welnee, Jonas," zei Tokijn. "Ze komen het kruid onschadelijk maken. Heus, het is het beste voor ons allemaal."

"W... wij houden van het kruid," zei het jongetje. "Het is mijn kruid. Mamma heeft het voor mij gemaakt."

"Moet je opletten," zei Tokijn, die even met zijn vingers knipte. Het jongetje viel direct in een diepe slaap. Toen kwam ook de indiaanse vrouw aanlopen. "Wat heb je gedaan, Tokijn?" vroeg ze zacht.

"Zing dat mooie lied eens wat je laatst voor mij hebt gezongen," zei Tokijn.

"Oh, Tokijn," zei ze ineens heel verlegen. "Dat kan ik hier niet doen."

"Toe nou," zei Tokijn, "het is zo'n mooi lied. Iedereen moet dat horen."

Toen begon de indiaanse vrouw te zingen, zo mooi. Het ging over het indiaanse kruid van Jonas. Het was een kruid wat groeide op de zeebodem, een kruid wat in het hoofd van Jonas groeide, Wat verhalen vertelde, indiaanse verhalen, om het jongetje ergens tegen te beveiligen. Het jongetje had die verhalen zelf gemaakt, onder invloed van het kruid. Hij mocht het kruid niet eten. Hij hield van het kruid. Hij sprak met het kruid. Het leefde in zijn hoofd. Het was zijn wachter. Het suste hem altijd in slaap.

Plotseling greep de vrouw naar haar buik en stopte met zingen.

"We moeten hier weg, Tokijn," zei ze kreunend van de pijn. "Er is iets goed mis."

"De betovering wordt verbroken," zei Tokijn. "De Biblebonse pap koning is gekomen."

Een woeste zwarte zeedraak kwam in de verte op hen af, maar de gangen begonnen te draaien en ketsten de zeedraak af. De zeedraak krijste verschrikkelijk.

"We hebben niet veel tijd," zei Tokijn. "Kom mee," zei hij, terwijl hij even in zijn vingers knipte. Ook de indiaanse vrouw viel op de grond in slaap. "Het waren de verschillende gedaantes van de heks," fluisterde Tokijn. "Nu moeten we hier zo snel mogelijk weg." Het leek wel alsof er een aardbeving plaatsvond. "Kom nog eens terug op een beter moment!" werd er geroepen. Toen stonden ze ineens allemaal buiten de tempel met Tokijn. "Ik kan wel een beetje toveren," glimlachte Tokijn. Overal begon het Zeewoud om hen heen vlam te vatten. "Rennen," zei Tokijn. "We moeten zo snel mogelijk het Zeewoud uit. Tokijn kende wel een korte weg. Ze volgden hem, en met wat magische truken waren ze snel uit het bos. Achter hen was een enorm krijsend vuur wat als een woesteling om zich heengreep. Ze wisten niet hoe snel ze in de rivier moesten komen. Amerika stond in brand. Voor hoe ver wisten ze niet, maar Tokijn zei dat het alleen de heksenwouden betrof, niet het indiaanse gebied. Ze vonden een bootje waarmee ze zo snel mogelijk de Biblebonse rivier overgingen. Terug naar Nederland. Oerling had het kruid van Jonas goed vast tussen zijn snavel.

Toen ze in Utrecht op het paleis waren aangekomen onderwierp dokter Tulp het kruid direct aan een onderzoek. Het was een zaaddragend kruid, waarmee ze meer van het kruid konden kweken. Dit gebeurde in kassen van speciaal glas. De Biblebonse pap werd zo tot een middel waardoor mensen elkaar beter konden verstaan, en ook dieren en planten.

Hoofdstuk 3. De Bostrein

Lotus Koek was de kannibalen koning van het land Chagerijnië wat onder Suriname, het Zuiden van Nederland lag. Hij woonde op de Kanarische eilanden, wat eilanden in het centrale bosmeer van het bos. Rondom het meer lag een enorm bos, en rondom het bos waren huizen gebouwd. De inwoners van dit land waren, zoals de naam al doet vermoeden, enorm chagerijnig, en niemand wist waarom. Lotus Koek zelf was echter de vrolijkheid zelve. En zoals de inwoners van het land Chagerijnië enorm gierig en ongastvrij waren, zo was Lotus Koek de gulheid zelve, en enorm gastvrij. Altijd deelde hij taartjes uit en snoep, of hij liet het uitdelen. De Chagerijnen, zoals de inwoners van Chagerijnië genoemd werden, hadden daar nooit veel belang in. Zij wisten immers dat hun koning een kannibaal was, en dat was wettelijk zo bepaald dat dit toegestaan was. Daarom zorgden de Chagerijnen ervoor zo dun mogelijk te blijven. Zij die hier niet meer tegen konden gingen dikwijls de rivier over die tussen de huizen en het bos inlag, om zo zelf een kannibaal te worden, maar dit liep niet altijd goed af.

Het land Chagerijnië was onderdeel van een veel groter gebied, genaamd Kannibalië. Joost had hier veel over gehoord en wilde hier iets aan doen. Op een dag ging hij samen met dokter Tulp, meester Tulp, Tokijn en Oerling naar het land toe. Hij moest hiervoor helemaal de Surinaamse grens van Zuid Nederland over. Dit was een zwaar bewaakte grens, ook door de Chagerijnen. De Chagerijnen hadden er niks mee te maken dat hij de Biblebonse pap koning van Nederland was. Joost en de anderen moesten streng onderzocht worden door de Chagerijnen voordat ze het land binnen konden gaan. De Chagerijnen lieten hen duidelijk merken dat ze niet welkom waren. Van de Biblebonse pap hadden ze nog nooit gehoord, en ze hadden er ook geen interesse in. Toch mochten ze na lang praten erdoor. Ze kwamen eerst in de woonwijken. De straten hadden hier allemaal vreemde namen, vaak verbonden aan voedsel. De Chagerijnen zelf bleken hier niet blij over te zijn. Overal liepen ze rond met chagerijnige gezichten, en er werd niet gegroet. Oerling ging voorop, en leidde hen door de vele woonwijkjes naar de rivier die tussen de huizen en het bos inlag. De rivier werd genoemd : de Kannibaalse rivier. Met een bootje zijn ze die overgestoken, want er waren geen bruggen. Zo

kwamen ze in het bos aan. Er hing hier een zoetige geur. Van achter de bomen kwamen bakkers tevoorschijn met schalen vol taartjes. Die werden aan hen aangeboden, maar ze wisten natuurlijk dat ze daar niets van moesten eten. Gelukkig werd het niet opgedrongen. Dieper in het bos kwamen ze uiteindelijk aan bij een meer. In dit meer moesten zich de Kanarische eilanden bevinden waar kannibalen koning Lotus Koek zou wonen.

Weer namen ze een bootje om het meer op te gaan. Het was een groot meer. Ze hadden allemaal een peddel waarmee ze vooruit kwamen. Alles ging tamelijk rustig. Ze kwamen bij een eerste eiland aan. Plotseling sprong er een woeste dikke man uit de struiken, en rende op hen af met een pollepel. Hij was woest in de zin dat hij een botje door zijn neus had, en botjes in zijn haar. Ook waren zijn sieraden gemaakt van botjes. Hij had grote ogen, en zijn huid was donker. Hier en daar waren strepen verf. Verder was hij heel vriendelijk, en gastvrij. Het bleek kannibalen koning Lotus Koek te zijn.

"Waar zijn de anderen?" vroeg Joost.

"De hort op," lachte hij. "Welkom op de Kanarische eilanden," zei hij met een vreemd accent. "En ik ben kannibalen koning Lotus Koek."

"En kannibalisme is hier wettig?" vroeg Joost.

"Uiteraard," zei de kannibalen koning. "Het staat in het wetboek, gekerfd in een boom. Wat wil je nog meer?"

"Ja, ik vind het niet zo netjes," zei Joost.

"Wij eten verder heel netjes," zei de kannibalen koning. "Zin in een taartje, snoep of koeken?"

Joost en de anderen schudden hun hoofd. "Begrijpelijk," zei de kannibalen koning. "Zeer begrijpelijk zelfs. Ik was eens ook zo, maar nu heb ik alle trossen los."

"Uw burgers zijn chagerijig?" vroeg Joost.

"Ja, heel chagerijig," zei de kannibalen koning. "Dat moet wel, hè?"

"Waarom?" vroeg Joost.

"Nou, anders eh ... anders ... Niet van die moeilijke vragen stellen," lachte de kannibalen koning vriendelijk, terwijl hij Joost op zijn schouder klopte. Toen sloeg hij een arm om Joost heen. Joost schudde zichzelf weer los.

"Ik vind het maar vreemd," zei Joost. "Moet ik dit zomaar normaal vinden?"

"Het is onze aard," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Het zit in ons bloed. Wij hebben met alles bijbedoelingen. Daar leven we van."

"Nou, ik vind het niet zo lekker," zei Joost.

"Ach, het went wel," zei de kannibalen koning sussend.

"Hoe bent u zo geworden eigenlijk ?" vroeg dokter Tulp. "Heel eigenaardig, heel eigenaardig."

"Ik ben zo geboren," zei de kannibalen koning. "Zo ben ik altijd al geweest. Ik was altijd al een gulle gever, en de beloning zit erin als ze het aannemen."

"Dan beloont u uzelf ?" vroeg Joost.

"Jazeker," zei de kannibalen koning. "Wie eens wat aanneemt, zal ook wel meerdere dingen aannemen, als het bevalt, nietwaar ? Ik kan dan een heleboel proberen. Lukt het ene niet, dan lukt het andere wel."

"Dus u ziet mensen gewoon als een stuk vlees ?" vroeg Joost. "Ons ook ?"

"Ja, natuurlijk," zei de kannibalen koning vriendelijk als altijd. "Het is helemaal niks om je voor te schamen of verlegen over te doen. Iedereen is gemaakt van vlees, en vlees is er om gegeten te worden, om genoten te worden."

"Ik ben het er niet mee eens," zei Joost. "Je rooft zo het leven van iemand anders voor je eigen gulzigheid."

"Ach nee," zei de kannibaalse koning. "Zo moet je dat niet zien. Kip is zo gezond als mensenvlees. Waarom zou je daar niet van mogen genieten," terwijl hij op Oerling wees. "U moet weten : Een kip is een kip. Zo is het dier gemaakt."

"Het is een duif," zei Joost, "en het heeft van de Biblebonse pap gegeten."

"Biebele wattus ?" vroeg de kannibalen koning.

"De Biblebonse pap, waar je nooit oud van wordt," zei Joost. "Dan kun je eeuwig leven."

"Wie zit daar nou op te wachten om eeuwig te leven ?" vroeg de kannibalen koning vriendelijk, met een brede glimlach. "Dat is toch niks aan ? Dat is toch saai ? Nee, de dood hoort bij het leven, om het leven op smaak te maken. Wat is vuur zonder ijs, en wat is water zonder lucht ?"

"U begrijpt het niet," zei Joost. "De Biblebonse pap is er om een mensenleven en dierenleven beter te maken, en ook het plantenleven, de bomen, de struiken, de planten, alles."

De kannibalen koning begon te lachen. "Ik heb het goed naar mijn zin, jongen. Ik eet liever een kippenboutje of een mensenarm of been dan saaie pap."

"Saaie pap ?" vroeg Joost. "Werkelijk, u kent de Biblebonse pap nog niet. Uw lief en vriendelijk gedoe komt heel ongeloofwaardig over, onbetrouwbaar."

De kannibalen koning begon steeds zachter en liever te praten, maar Joost trapte er niet in. "Jullie zijn van harte welkom," lachte de kannibalen koning vriendelijk. "Ook al hebben wij totaal verschillende ideeën. Vrede is heel wat waard, vind je niet ? Ik zal een hut speciaal voor u laten klaarmaken. Ik zal ervoor zorgen dat u op uw wenken bedient wordt."

"Ach laat maar," zei Joost. "Het is niet nodig."

De kannibalen koning was verder totaal niet opdringerig, maar dat had natuurlijk een reden. Na een tijdje stond hij voor hen met een mes, en vroeg wie van hen het eerste eraan wilde gaan. Nooit hadden ze gedacht dat kannibalen zo beleefd konden zijn.

"Doet u dat mes maar weer weg," zei meester Tulp. "Niemand van ons is daar voor gekomen." De kannibalen koning was de vriendelijkheid en gastvrijheid zelve, en legde het mes weer weg. "Zoals u wilt," zei de kannibalen koning. "Het is allemaal voor uw plezier. De gast is koning."

Toen de andere kannibalen terugkwamen was de sfeer ineens heel anders. Zij waren veel ruiger, en veel chagerijniger. "Waarom zijn die toeristen nog niet in de ketel ?" vroegen ze.

"Het zijn onze gasten," zei de kannibalen koning. "En dat had ik aangeboden, maar dat wilden ze nog niet. De gast is koning natuurlijk. Het mag hen aan niets ontbreken, en hen mag ook niets opgedrongen worden."

"Ja, maar we hebben voedsel nodig," zei de kannibaal. "Laten ze opschieten."

"Ze hebben inderdaad voedsel nodig," zei de kannibalen koning. "Heel attent dat je dat hebt opgemerkt. Ik heb ze wat fruit aangeboden, maar ze hadden nog geen honger. Ik ben trots op zo'n zorgzame onderdaan als jij. Niemand kan aan jou tippen."

De kannibaal begon te grommen, en trok een mes. "Nog even en ik rijg ze zelf aan het mes."

De kannibalen koning keek hem vriendelijk aan. "Ga je maar even wassen. Dat zal je goed doen. Dat zal de honger wel stillen. En dan kun je daarna een pruimpje eten misschien."

"Ik eet geen pruimpjes !" bulderde de kannibaal. "Bij Lazarus ! Ik heb mensenvlees nodig !" Toen rende hij boos en stampvoetend weg.

"Wie is Lazarus ?" vroeg Joost.

"Oh, Lazarus is een zaadboom die wij vereren," zei de kannibalen koning vriendelijk.

"Wat doet het zaad ?" vroeg dokter Tulp.

"Het zaad is als een stuifmeel wat zich in de lucht vermengd en in de wind," zei de kannibalen koning, "en het maakt mensen nieuwsgierig. Ook maakt het mensen gewillig. Zonder de Lazarus boom zouden wij niet kunnen leven."

"Ik ben blij dat ik nog niets gegeten of gedronken heb hier," fluisterde Joost naar meester Tulp die naast hem stond.

"Zijn er nog meer bomen die u vereert?" vroeg dokter Tulp.

"Nee," zei de kannibalen koning.

"Mag ik vragen," zei Joost, "U zei het zaad van de Lazarus boom maakt gewillig. Gewillig tot wie?"

"De heks van Kannibalië waartoe dit eenvoudige land behoort," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Zij woont in het Lazarus woud achter het land Chagerijnië."

"Dan heeft die heks u vast zo vriendelijk en week gemaakt door het Lazarus zaad," zei Joost. "Oh ja," zei de kannibalen koning. "Zij is een zoet mens. Zij wordt weleens de snoep heks genoemd."

Daar de heks van Kannibalië onder de grond woonde zouden ze onder de grond gaan met een bootje door het ondergrondse rivierengebied onder Chagerijnië tot onder het Lazarus woud. Natuurlijk wilden ze deze heks bezoeken, ter bevordering van de Biblebonse pap. Het werd een lange reis onder de grond in een bootje, totdat ze bij het domein van de heks van Kannibalië waren gekomen in de diepte van het Lazarus woud. Haar ondergrondse rijk was ook zoetig, met bloemen in allerlei kleuren, bijna betoverend. Zelfs het rivierwier was kleurig. Het water was hier zeer helder. Ze konden er vanuit het bootje gewoon doorheen kijken. Er zwommen hier ook wonderlijke vissen, oranje met felle strepen, blauw, geel, en hele kleine groenen. Verderop waren er weer andere soorten, groter en met donkere kleuren. Dikwijls hadden ze gepuilde lippen. De natuur was prachtig hier. Ze kwamen aan bij een dichte heg waar een opening was. Hier gingen ze het bootje uit en gingen door de opening van de heg. Ze kwamen over een lang tuinpad in een grottengang terecht. De grottengang liep uit op een veldje waar een soort kruidig graan groeide. Achter het veldje waren nog wat bomen. Er was wat rook, maar ze wisten niet waar het vandaan kwam. Achter de bomen was een soort vallei, wat ook weer overliep in een bos. Ze kwamen aan in een bosdorpje. Overal waren er oude bosgebouwen waarin kinderen woonden. De kinderen ontvingen hen hartelijk, en ze deden hun verhaal.

"Oh, de paarse heks?" vroeg één van de kinderen. "Want dat is degene die Kannibalië bestuurt, dit hele gebied."

"Ik wist niet dat ze de paarse heks was," zei Joost. "De kannibalen koning van Chagerijnië noemde haar de snoep heks."

"Ja, dat is dezelfde," zei het kind.

"En ze is zoet?" vroeg Joost.

"Ja," zei het kind. "Ze komt vaak in haar paarse gewaad om ons snoep te brengen en speelgoed. Ze zorgt goed voor ons."

"Hoe vaak gebeurt dat ?" vroeg dokter Tulp.

"Meestal op feestdagen," zei het kind.

"Dankzij haar kunnen we hier leven," zei een ander kind. "Zij heeft ons verlost."

"Van wat ?" vroeg Joost.

"Van de wolven," zei het kind.

Joost zag een paarse gestalte op één van de daken staan. De paarse gestalte had een kap op.
"Is ze dat ?" vroeg Joost.

"Ja," zeiden sommige kinderen.

"Wat moet dat hier ?" zei de vrouw. "Excuseert u mij. Ik heb de zorg over deze kinderen."

Joost vertelde het verhaal.

"Bibelebonse pap ? Nou, dat is interessant," zei de vrouw, die haar kap afdeed. Ze liet een ring om haar vinger zien. "Eens gekregen," zei ze. "Het is een Bibelebonse ring. Mijn vader nam het eens mee van zijn reizen, en gaf het aan mij."

"Zo, zo," zei Joost, "zeker zuinig mee."

"Zeker," zei de vrouw.

"Bent u de snoepheks ?" vroeg Joost.

"Ach welnee," zei de vrouw. "Ik breng ze soms wat, en ik maak soms ritjes met hen in de bostrein, maar ik ben slechts een gezant van de heks."

"Met wat voor doeleinden ?" vroeg dokter Tulp.

"Ik kan u daar geen inzage in geven, maar als u de heks zelf wil spreken, dan kan de bostrein daarin behulpzaam zijn," sprak de vrouw.

Ze stemden in, en de vrouw leidde hen naar de bostrein achter het kinderdorp. Deze trein zou dieper het bos ingaan en ook langs allerlei bosvelden gaan. Het was een verschrikkelijk lawaai, maar in de trein zelf hoorde je het haast niet. Ze gingen met de vrouw in een grote coupé zitten.

"Vertel ons eens, is het een zoet mens, zoals de kannibalen koning zei ?" vroeg Joost.

"Ik kan u daarop geen antwoord geven," zei de vrouw. "U moet dat zelf ondervinden." De trein zou helemaal leiden tot aan de poort van de woning van de heks. Zij woonde in een gebied waar bomen pijlen voortbrachten die door de bomen werden afgeschoten. Die bomen waren dus levensgevaarlijk en bewaakten haar gebied. Alleen door de bostrein kon veilig het gebied ingegaan worden. Buiten door het raam zagen ze telkens hoe vogeltjes door zulke pijlen werden doorspietst. De trein was in een bergachtig gebied terecht gekomen. Plotseling was alles donker. De trein ging door een tunnel. Steeds vaker ging de trein door lange tunnels onder bergen door. Toen ging de trein langs vele velden waar geel kruidig graan groeide. Haar reusachtige paleis in de bergen was geheel gemaakt van snoep. Het was een oogverblindend paleis, als een paradijs zo prachtig. De trein stopte aan de paleispoort, waar twee zwarte ridders stonden. Aan beide kanten naast het paleis en achter het paleis was een stad gebouwd, zo in de bergen, Er waren veel palmbomen en velden. Een donkere vrouw kwam naar buiten rennen, helemaal versierd met snoep. "Welkom tot mijn paradijs," zei ze warm. Ze vertelde hen een heel verhaal over hoe blij ze was dat ze waren gekomen, en legde hen uit hoe alles werkte. Zij had de bostrein laten maken, omdat ze verzot op zulk speelgoed was. Ze nam hen mee het paleis in, en leidde hen rond. Ook zij wilde dat ze snoep zouden eten. Ze vroegen zich af waarom, maar ze waren immers in Kannibalië. Overal stonden kooien met kinderen, en ze deed alsof het de normaalste zaak van de wereld was. "Als jullie goed eten, dan eten wij er ook goed van," zei ze, wat volgens Joost een verdachte opmerking was.

"Waarom zijn al die kinderen in kooien?" vroeg Joost.

"Oh, het zijn gevaarlijke belhamels," zei de heks.

"Wat gaat er met hen gebeuren?" vroeg dokter Tulp.

"Dat hangt van hun gedrag af," zei de heks.

Er stonden in het paleis ook boompjes waar kinderen in groeiden.

"Kinderen komen hier uit de bomen?" vroeg Joost.

"Ja," zei de heks. "Het is het Lazarus zaad."

Nu begrepen ze wat de Lazarus boom werkelijk was. Het bracht kinderen voort.

"Wat gebeurt er met de kinderen die in de bomen groeien?" vroeg meester Tulp.

"Wij eten wat de pot schaft," zei de heks, wat Joost weer een verdachte opmerking vond.

"Kom, ik zal jullie mijn slaapkamer laten zien," zei de heks. Ze ging een trap op en toen een hal in, waar de anderen haar volgden. Hier was ergens haar kamer. De kamer stond vol met spelletjes en speelgoed. Ook lag er veel snoep. Haar bed was een hemelbed met een rode sluier. "Hier gebeurt alles," zei ze.

"Wat bedoelt u?" vroeg Joost, die een beetje overrompelt was door alles.

"Dit is mijn troonzaal," zei ze. "Eenvoud siert de mens, zeg ik altijd."

Joost keek rond in de kamer. "We hebben ook bomen waar varkens in groeien, en bepaalde stenen doen dat ook. Daarmee hebben we onze stad gebouwd, zodat de mensen altijd genoeg te eten hebben," zei de heks.

"Waarom eet je niet gewoon pap, Biblebonse pap waar je nooit oud van wordt en waar je eeuwig door leeft," zei Joost.

"Ah, de Biblebonzen," zei de heks, "onze verre voorouders," terwijl ze naar een schilderij aan de muur wees. "Hier is een Biblebonzer," terwijl ze glimlachte. Het was een portret van een oude man. "Heus wij eren de voorouders, maar het leven gaat door, en zo ook de dood."

Joost had het gevoel alsof er niet met deze vrouw te praten viel. Hij zuchtte. "Heus, je zou het eens moeten proberen," zei hij. "Mens, dier en plant zullen zo in vrede leven."

"Vrede verkoopt niet," zei de heks. "De mens wil oorlog, en dan zijn spelletjes de gouden middenweg. Kinderen spelen met soldaatjes en indiaantjes. Dat is wat hen bezig houdt, het avontuur. Vrede wordt al snel saai."

"U bent een zakenvrouw," zei Joost, "maar de Biblebonse pap heeft niets met geld te maken. Je kunt het hemelse niet kopen, en geld maakt niet gelukkig."

"Kijk eens om je heen en zie waar geld mij heeft gebracht," zei de heks. "Geld heeft mij gelukkig gemaakt, en het groeit hier aan de bomen, en de stenen brengen het voort. Ik heb dit paradijs gekocht. Geld heeft me gelukkig gemaakt."

"Geld is geen goede raadgever," zei Tokijn. "Geld leidt altijd tot de valstrikken. Het geld liegt. Ik heb dat altijd weer gezien."

"Ja," zei meester Tulp, "en denk eens aan die arme kinderen die in de bomen groeien. Egoïstisch geluk is geen waar geluk. Het leidt tot de dood."

"Zij die leven voor en door de dood, zullen ook sterven door de dood," zei Tokijn.

"De dood verkoopt goed," zei de heks. Allemaal wisten ze dat er met de heks niet te praten viel.

"Nu, zeg op, wat wil je," zei de heks.

"Die Lazarus bomen en Lazarus stenen die kinderen, dieren en geld voortbrengen zijn zeer merkwaardig," zei dokter Tulp. "Waar heeft u die ergens vandaan gehaald, en hoe werkt dat precies ? Ik begrijp dit niet."

"Het is een bijzonder soort snoep wat hier in de bergen groeit, als stenen of bomen," zei de heks, "en dan brengt het deze goederen voort."

"Zeer merkwaardig, zeer eigenzinnig," zei dokter Tulp. "Dat heb ik nou nog nooit eerder gezien."

"Al het goede leven is van snoep," zei de heks, "en snoep moet gegeten worden, anders heb je er niks aan."

"Het is een vreemd soort geluk," zei meester Tulp, "maar het lijkt mij erg schadelijk."

"Jullie begrijpen het gewoon niet," zei de heks. "Maar dat zal mij niet tegenhouden. Mij maken jullie niet gek. Hebben jullie weleens een peperkoek mannetje gegeten?"

"Weleens," zei meester Tulp.

"En had je toen ook medelijden met het peperkoek mannetje?" vroeg de heks. "Had je er achteraf spijt van omdat je het zielig vond?"

"Nee, niet echt," zei meester Tulp, "maar het was geen echt mannetje."

"En dit hier zijn geen echte kinderen!" riep de heks geïrriteerd. "Nooit van automatisch speelgoed gehoord? En het is van snoep. Snoep heeft nooit pijn. Snoep gaat nooit dood."

"De kinderen in de kooien en in het kinderdorp leken echt," zei Joost. "Zit u niet een beetje de boel te bedriegen?"

"Jullie zijn onkundig!" riep de heks. "Jullie zijn spijbelaars. Eigenlijk horen jullie in de kooien thuis. Jullie weten niets van snoep af. Jullie zijn een gevaar voor de geschoolde samenleving."

"U heeft maar een vreemd bedrijf," zei Joost, "en ik geloof er allemaal niks van wat u zegt. Ik houd het bij de Biblebonse pap. Ik ben notabene de koning van de Biblebonse pap."

"Daar heb ik allemaal niks mee te maken," zei de heks.

"Wat is nu precies het geheim van het Lazarus snoep wat op deze eigenaardige manier hier in de bergen groeit?" vroeg dokter Tulp.

"Dat ... gaat u niks aan," zei de heks. "Het is niet alleen staatsgeheim, maar ook het geheim van mijn ambacht en mijn succes. Het is een beetje brutaal om dat zomaar te vragen."

"Oorspronkelijk was het Lazarus zaad een ingrediënt van de Biblebonse pap," zei Tokijn. "Maar door schurken is het verdoezeld, en zo kwam de Lazarus boom onder een vloek."

"Hoe weet jij dat!" krijste de heks.

"Ik heb zo mijn eigen geheimen," zei Tokijn. Hij greep de pols van de heks en liet niet meer los. "Ik ben een Biblebonse tovenaer. Ik heb lang in ballingschap gezeten. Ik weet meer dan je denkt."

Met deze woorden kwam er een vuur uit Tokijn's ogen. "De Lazarus boom was oorspronkelijk een Bibeledonse boom," zei Tokijn kalm. "Ik weet dat jij het zaad bewaakt."

"Niet waar !" krioje de heks. Ze begon te roepen naar de zwarte ridders die direct de trap opstormden.

"Wat is er, heks ?" riepen ze haar toe. Ze keek hen aan en sprak : "Tokijn is teruggekomen. Hij was de oorspronkelijke bewaker van de Bibeledonse pap. Ik moet hem het Lazarus zaad geven. Ga het halen in de paleiselijke kluis."

Even later kwamen ze terug met een glazen bol waarin het Lazarus zaad lag. "Geef het aan Tokijn," zei de heks. Toen overhandigden ze hem de glazen bol. Tokijn nam de bol aan, en liet toen de pols van de heks los.

De heks zuchtte, en begon in een pijlschietende struik te veranderen, en ook de zwarte ridders. "Kom vlug," zei Tokijn. "We moeten terug naar de bostrein. Haastig liepen ze terug naar de trap en renden even later naar de bostrein. Ditmaal bracht de bostrein hen helemaal terug naar de eindeloze toren diep onder de grond. Door de boswinden waren ze even later terug in het paleis. Er was weer een belangrijk ingrediënt van de Bibeledonse pap teruggebracht.

Toen ze thuis waren gekomen had Lekkerbek een grote verrassing voor Joost. Daar stond oom Georgius. Joost was erg blij en begon direct vragen te stellen. "Shhh," zei oom Georgius, "dat is een heel lang verhaal. Dat vertel ik je nog wel, maar eerst is het feest." En zo was er een groot feest in heel Nederland ter ere van de terugkeer van oom Georgius, en natuurlijk ter ere van de Bibeledonse pap.

Einde

DE BIBELEBONSE WIJN

COAB 2018

Hoofdstuk 1. Het Wijnpaard

Hoofdstuk 2. De Dolle Stier

Hoofdstuk 3. De Ridder op het Slaap Paard

Hoofdstuk 1. Het Wijnpaard

De kabouter gaf hem een klap in zijn gezicht, en foeterde : "Dat zei ik helemaal niet. Bij de les blijven, jongen." Joost Buis keek voor zich uit, een beetje duizelig, en keek toen weer naar de kabouter. Alles was wazig voor zijn ogen. De kabouter herhaalde : "Dat zei ik helemaal niet. Nou, goed luisteren, anders gaat het weer helemaal verkeerd." Joost keek naar zijn pannekoek op het bord. De pannekoek had oogjes en een mond. Ook had de pannekoek kleine armpjes en beentjes. Joost keek nog eens beter. "Zie je het nu ?" foeterde de kabouter.

"Ja, inderdaad," zei Joost. "U heeft helemaal gelijk."

"In vervolg moet u leren mij te laten uitspreken," sprak de kabouter. De kabouter had een koksmuts op. Hij werkte hier in dit restaurant, het pannekoeken-restaurant van de Biblebonse pap. De kabouter kende het geheim de lekkerste pannekoeken te bakken van de Biblebonse pap. Daar was de kabouter voor opgeleid, net zoals vele andere kabouters.

Het land stond vol met zulke pannekoeken-restaurants. Joost keek de kabouter aan. "Dit betekent een ramp," sprak de kabouter. "De pannekoeken zijn razend."

"Ik zie het nu," sprak Joost.

"Ja, maar wat gaat u daar aan doen dan ?" zei de kabouter streng. "Dat kan toch niet zo ? Ze zullen ons hele land ombrengen als er niets aan gedaan wordt."

"Ik denk dan toch dat er nog een ingrediënt mist in de Biblebonse pap," sprak Joost.

"Dat heeft u goed gezien," foeterde de kabouter. "Wat nu ?"

"Dus er zijn al hele legers van zulke woeste, levende pannekoeken gesignaleerd ?" sprak Joost.

"Jazeker," sprak de kabouter. "Ik heb geen zin om nog langer mijn tijd te verdoen hier en wachten totdat de tikkende tijdbom ontploft. Er moet nu wat gebeuren, anders stap ik op. Mijn beroep is levensgevaarlijk geworden."

Joost dacht even na. "Ik ga er direct mee aan de slag," zei Joost na enkele minuten van nadenken.

"Tjonge, nou dat mocht wel eens tijd worden, koning," foeterde de kabouter.

Joost stapte op, en ging naar oom Georgius. Hij vertelde hem direct het hele verhaal. Sinds oom Georgius was teruggekomen werden er Bibeledonse pannekoeken gemaakt. Daar had hij een bepaald recept voor meegebracht. De pannekoeken werden gemaakt van de Bibeledonse pap, maar er werden ook andere ingrediënten voor gebruikt. Oom Georgius zei dat het niet aan de nieuwe ingrediënten kon liggen, maar dat er waarschijnlijk dan toch nog een ingrediënt miste, waardoor de pannekoeken tot leven kwamen. Het waren woestelingen. Ze waren al legers aan het vormen, en het kon inderdaad een grote ramp voor het land betekenen als er niet snel wat aan gedaan zou worden.

Midden in de nacht werd Joost door oom Georgius wakker gemaakt. Hij hijgde. "Ze komen, ze komen !" riep oom Georgius. "Ze kloppen al op de deuren en ramen van de huizen, en willen iedereen meenemen."

"Meenemen ?" vroeg Joost slaperig. "Waar naartoe dan ?"

"Niemand weet het," zei oom Georgius. "Het is nu alleen nog maar dreigen, maar dat kan snel van kwaad tot erger worden. Het is meer een verzoek op dit moment."

"Wat willen ze ?" vroeg Joost.

Plotseling stonden de pannekoeken al in de slaapkamer. Ze waren misschien door een open raam binnengekomen. "Welaan," zei één van de pannekoeken. Oom Georgius en Joost keken verschrikt naar de pannekoek. Het was een woesteling.

"Eh, wat moet u ?" vroeg Joost. "Het is midden in de nacht."

"Wij willen praten," sprak de pannekoek. Zijn armen waren wild aan het draaien. Hij was totaal niet in de rust, en zijn ogen draaiden ook gevaarlijk.

"Praten ?" vroeg Joost. "Het is midden in de nacht."

"Niks mee te maken," zei een andere pannekoek. Het waren hele dikke opgevouwen pannekoeken, bijna als koeken. "Jullie zitten anders wel te praten."

"Ja, over jullie," zei Joost. "Jullie beginnen al een probleem te vormen, schijnt het."

"Mooi," sprak de pannekoek.

"Mooi ?" vroeg oom Georgius. "Ik weet niet wat daar zo mooi aan is. Jullie hebben heel wat onrust gebracht al."

"Mooi," zei de pannekoek weer. "Het mocht weleens tijd worden. Wij worden namelijk gegeten."

"Vind u het raar ?" vroeg Joost verbaasd. "U bent een pannekoek. Die zijn ervoor om gegeten te worden."

"Nu niet beledigend doen," sprak de pannekoek woest. De pannekoek deed een stap naar voren, en gromde er ook bij.

"Wie heeft dat zo bepaald ?" vroeg een andere pannekoek.

"Eh, wij," zei Joost. "Dat is een gegeven. Jullie zijn voedsel."

"Nou moet je eens even ophouden," zei de pannekoek. "Dat bepaal jij niet. Luister : U sluit nu al uw pannekoeken-restaurants, of er gaan hier ongelukken gebeuren."

Joost dacht even na. Wat moest hij nu doen ? Hij keek naar oom Georgius.

"Doe het maar," zei oom Georgius. "We hebben geen andere keus. Blijkbaar mist er wat in de Biblebonse pap, anders had dit nooit kunnen gebeuren."

"Of iemand heeft er iets ingegooid wat er niet in hoorde," zei Joost. Hij keek toen weer naar de pannekoeken. "Wij zullen de restaurants tijdelijk sluiten, totdat er een oplossing is gevonden."

"Wij doen niet meer mee," brulde de pannekoek. "En als betaling eisen wij dat alle inwoners van dit land met ons meegaan als gevangenen. Dit land zal onze kolonie worden. Wij regeren het nu."

"Dat gaat wel een beetje erg ver," zei Joost. "Ik heb veel dingen meegemaakt, maar nooit zoiets als dit. Vind je dat zelf ook niet een beetje ver gaan ?"

"Nee, ik niet," zei de pannekoek die zich begon op te zwellen. "Wij hebben hele andere plannen."

Joost keek naar oom Georgius. Toen keek hij weer terug naar de pannekoeken. "Jullie vergissen je."

Plotseling ging er ijzer om de polsen van zowel Joost als oom Georgius. Toen hoorden ze een klik, en werd er aan een ketting getrokken. De pannekoeken hadden hen inmiddels van achteren overmeesterd.

"Gevangen," sprak de pannekoek. "Het is een lange nacht geweest. Jullie waren de laatsten. Het hele volk was al in ballingschap." Toen werden Joost en oom Georgius aan een lange ketting meegetrokken.

"Waar gaan we naartoe ?" vroeg Joost verschrikt.

"Dat zul je wel zien," zei de pannekoek.

Joost was erg nijdig. Hij vroeg zich af wat er aan de hand was. Buiten waren er grote stoeten geketende mensen in rijen die allemaal werden meegetrokken. Ze werden meegetrokken tot schepen scheen het. "We gaan naar een vreemd land !" riep de pannekoek. Legers van pannekoeken waren er rondom de mensen. Joost werd er duizelig van.

"Mag ik aan uw voorstellen : de koning," sprak de pannekoek tegen wat andere pannekoeken. "De vorige koning zul je bedoelen," lachte een andere pannekoek, terwijl ook de andere pannekoeken begonnen te lachen. Joost werd naar een groot schip getrokken. Oom Georgius was van hem weggetrokken. Die ging naar een ander schip.

Er was een klein kamertje op het schip waar Joost in werd getrokken. Er zat daar een pannekoek achter een bureautje. "Zo zo," sprak de pannekoek. "Dus jij bent de koning van dit onheugelijke land. Allemaal verleden tijd nu."

"Wat wilt u ?" vroeg Joost.

"Dat is voor jou een vraag en voor mij een weet. Een goede vraag wel te verstaan, en ik zal het nooit beantwoorden. Je zult het zelf wel zien," sprak de pannekoek.

Joost had pijn in zijn buik. Wat was er gebeurd ? Hoe kon dit gebeuren ? Hij stond voor een raadsel.

De zeilen werden gehesen en het schip ging varen. Het was een grote vloot met vele schepen, vol gevangenen. In het kleine kamertje op het schip raakte Joost geheel zijn oriëntatie kwijt, en zijn gevoel van tijd. Hij sliep geketend op hooi, dichtbij het bureau. Hij hoopte maar dat er snel een einde zou komen aan deze nachtmerrie. Hier had hij niet om gevraagd.

He schip legde aan bij een eiland. Hier zou Joost moeten verschijnen voor de pannekoek koning. Hij werd aan een ketting meegesleept tot een groot paleis ergens in zandgebied op het eiland. Hij keek om zich heen en zag de hoge muren van het kasteel, die waren als een soort metaal van een licht bruine kleur. De koning zat daar op een troon van hetzelfde soort metaal, maar de koning was zelf geen pannekoek. De koning beweerde dat hij de koning was van de winden, maar dat de heksenwind in zijn rijk had lopen plunderen, en alle winden meenam om hen onder te brengen in de bibelesbonse pannekoeken. Dat was het geheim waarom de pannekoeken tot leven waren gekomen.

Joost luisterde met open mond naar de koning. De heksenwind werd dus als probleem aangewezen. Joost vroeg de koning waarom hiervoor het hele volk in ballingschap moest, maar de koning zei dat dat belangrijk was, omdat het volk beschermt moest worden tegen de heksenwind. Alleen de winden van de windenkoning zouden dat kunnen doen. Hoe wist de koning zelf ook nog niet. Hij had een grote nederlaag geleden door de heksenwind.

Joost zou maar wat graag willen helpen, maar wist niet hoe. "Hoe is de heksenwind ontstaan ?" vroeg Joost. Maar de koning wist het niet. Plotseling kwam er een bulderende storm binnen. De

deuren waren opengeslagen, en de soldaten van de koning, die overigens ook geen pannekoeken waren, riepen : "De heksenwind !" Joost werd gegrepen door de storm en naar buiten gesleurd, en toen hoog in de lucht getrokken. Joost kon bijna geen adem halen. Hij werd heel hoog getrokken en ging toen een wolk in, waar een wolkenpaleis was. Door een torenraam werd hij naar binnengegooid en kwam oog in oog te staan met een heks.

"Ben je daar eindelijk, jongen," kraste de heks. "Waarom is het altijd zo dat ik alleen maar hierdoor iemand's aandacht kan trekken ?"

"Wie ben je, heks," sprak Joost, "en wat wil je ?"

"Je kent me nog niet, en dat vind ik jammer," kraste de heks.

"Zeg op, wat wil je," sprak Joost.

"Kom eens even hier," kraste de heks.

"Ik kom nergens," zei Joost. "Wat is dit voor belachelijk gedoe ?"

"Kom kom," kraste de heks. "Je weet het wel, je weet het wel. Ik heb jou nog veel te onderwijzen."

"Ik wil niet onderwezen worden door een heks !" riep Joost luid.

"Sssstttt..." kraste de heks fluisterend. "Je maakt de kinderen wakker."

"Welke kinderen ?" vroeg Joost.

"Laat maar," sprak de heks. "Kunnen we even ter zake komen ?"

"Ik doe geen zaken met heksen," sprak Joost.

"Ach kom," kraste de heks. "Ik bedoel het niet slecht. Ik wilde alleen een leger maken van de Biblebonse pannekoeken. Ze hebben zoveel goede kwaliteiten."

"Een pannekoeken leger ?" sprak Joost verbaasd. "Waar is dat goed voor, en waarom heb je de winden van de windenkoning daarvoor gebruikt om de pannekoeken tot leven te wekken ? Ze zijn er niet bepaald blij mee."

"Ach, dan hebben ze wat te doen," kraste de heks. "Werken voor een echte heks die orde op zaken kan stellen is toch beter dan werken voor zo'n luiwammes van een windenkoning die van geen toeten nog blazen weet."

"Me dunkt dat je nogal praatjes hebt, heks," sprak Joost verontwaardigd. "Zeg op : Waar is het voor nodig ?"

"Tut tut," zei de heks. "Nu zelf geen babbels gaan krijgen."

"Ik ben toevallig de koning van de Bibelonse pap en de Bibeledonse pannenkoeken," sprak Joost nijdig. "Als je dingen wil, of plannen hebt, dan praat en overleg je daar eerst over. Maar niet zoals dit. Dat kan echt niet, heks."

"Praatjesmaker," zei de heks. "Wat weet jij er nou allemaal vanaf hoe alles moet gaan, snotaap."

"Ik vraag het nog één keer, heks," zei Joost : "Wat moet je ?"

"Ik moet helemaal niets," kraste de heks. "Ik bewijs je een gunst door je pannenkoeken tot leven te wekken, en meneer is er niet blij mee. Ondankbare hond."

"Een gunst ?" vroeg Joost. "Wat is daar voor gunst aan, een beetje onze pannenkoeken in soldaten veranderen zodat ze niet meer gegeten worden ? Nogmaals : de pannenkoeken waren er niet blij mee, of telt dat niet voor jou."

"Meneertje koekepeertje," sprak de heks. "Nu moet je eens even goed luisteren. Levende pannenkoeken heeft nog niemand gegeten. Ze krijgen pootjes, en weg zijn ze. En dat is maar goed ook, want jullie aten veels te veel, veels te veel. Nu hebben de pannenkoeken een echte functie gekregen. Ze zouden jouw land en mij goed kunnen helpen."

Joost boog zijn hoofd. Hij voelde dat hij niet veel in te brengen had in zo'n situatie als dit. Hij was hier bij de heks in een wolkenpaleis, en zijn volk leefde beneden in ballingschap.

"Een pannenkoeken leger, en dan ?" vroeg Joost. "Wie is de vijand ?"

"Ik heb jullie opgenomen voor de strijd," sprak de heks.

"Tegen ?" vroeg Joost.

"Tegen vraatzucht," sprak de heks. "Maak je voedsel tot een soldaat, tot een wapen, of maak er kleding van, of voertuigen, kan me niet schelen, als je maar stopt met al dat vele eten, Bibeledonse flutkoning."

Joost werd rood van woede. "Wij eten helemaal niet teveel. Daar zijn allerlei reglementen voor dat niemand teveel eet. Zij die dat doen worden in de gevangenis gezet, of moeten naar het ziekenhuis," bromde hij.

"Blijkbaar is het niet genoeg," kraste de heks.

"Niet genoeg ? Hoezo ?" vroeg Joost nijdig en beledigd.

"Ik weet genoeg," sprak de heks.

"U bent niet bepaald communicatief," sprak Joost.

"Ik heb al genoeg gezegd," kraste de heks.

Joost dacht na. Er waren inderdaad mensen in zijn land die teveel aten, maar die kwamen in de gevangenis of het ziekenhuis terecht. Maar ja, soms ontsnapte er weleens iemand, en die kon dan een grote bedreiging voor het land vormen. Ze zochten elkaar op, en smeedden zo hun plannen. Veelal gingen ze onder de grond wonen. Het waren vreetbendes, zware criminelen. Misschien bedoelde de heks dat ? Misschien had de heks toch wel een beetje gelijk ?

"Ik zie meer dan je denkt," kraste de heks, "vanuit het wolkenpaleis, en ik vond het wel welletjes."

"Ik begrijp het heks," zei Joost na lang peinzen. "Dreigt er gevaar ?"

"Groot gevaar," kraste de heks. "Het vreters-complot van pannekoek-verslaafden. Ze gaan daar waar het oog niet kan komen, maar ik zie alles. Ik zie wat ze in het geheim smeden."

Joost kon snel tot een overeenkomst komen met de heks, en ook met de winden-koning. Alles werd nu begrepen, en vanaf die dag waren er legers van pannekoeken in Nederland die het volk veilig moesten houden tegen vraatzucht. De winden van de windenkoning die de pannekoeken tot leven hadden gebracht en in de pannekoeken woonden waren hoog gevoelig, zodat ze hun werk goed konden doen.

Maar de mensen in het land begonnen al gauw te protesteren. Ze wilden geen pannekoeken politie. Er kwamen al snel burgeroorlogen. Het pannekoeken leger had de handen vol hieraan. De grootste woede werd gericht tot Joost, de koning. Ze wilden dat hij af zou treden. Op een gegeven moment werd het zo erg dat Joost het bos moest invluchten. Hij riep daar tot de heksenwind, die hem in een storm kwam opnemen om hem naar het wolkenpaleis te brengen.

"Heks, het werkt niet," zuchtte Joost toen hij even later bij de heks was. "Het volk wil me niet meer, en het pannekoeken leger kan niet tegen hen op."

"Je moet één ding goed begrijpen, Joost," sprak de heks. "Het pannekoeken leger moet getraind worden. Ze zijn nieuw in het vak. Ze zijn hier inderdaad nog niet tegen opgewassen, maar wat tijd en scholing doet wonderen."

Joost glimlachte. "Maar hoe dan, heks ? Wie kan hen onderwijzen ?" vroeg hij.

"De heksenwind kan hen onderwijzen," sprak de heks.

En zo begon er een groot scholingsproces voor het pannekoeken leger. De heksenwind zou lesgeven in het wolkenpaleis, en de ene helft van het leger onderwees zij 's ochtends, en de andere helft onderwees zij 's middags. Ook gaf zij weleens lessen in de avond voor kleinere groepjes. Het pannekoeken leger werd groter in Nederland en beter getraind, maar nog steeds waren er grote burgeroorlogen. Vaak brak er brand uit. Het was het tijdperk van de brandstichters.

Eigenlijk werden de burgeroorlogen alleen maar erger. Het was hard tegen hard. Maar het pannekoeken leger kon nu in ieder geval standhouden. Ook zagen zij het als een uitdaging. Maar dit

geluk was maar van korte duur, want de burgeroorlogen werden zo erg, en het pannekoeken leger begon zulke grote nederlagen te lijden, en waren zo gehaat, dat ze voorlopig geheel opgenomen moesten worden in het wolken paleis, anders zou er niets van hen overblijven. Door deze chaos kwam het land in nog grotere problemen. Er waren ook grote bosbranden. Joost en de heks waren ten einde raad. De heksenwind was nog steeds bezig met het trainen van het pannenkoeken leger. Ze werden voor nu niet naar beneden gezonden. Ook de heks en Joost volgden lessen bij de heksenwind.

Op een dag waren ze allen tezamen gekomen in de grote onderwijs-zaal van het wolkenpaleis. Het hele pannekoekenleger was er, en ook Joost en de heks, en de windenkoning met zijn gehele hofhouding. De heksenwind zou die dag een groot geheim aan de dag stellen. Ze stond daar voor het publiek en sprak :

"De wijn van Ekolijn, een groot geheim,
In het diepste van de nacht heeft het altijd op ons gewacht,
Het woont in de aarde diep, waar zij tot u riep,
U bent door dit alles heengegaan, opdat zij zal stromen,
Een groot Biblebonse geheim,
Deze Biblebonse wijn."

Ekolijn was een mannetje die diep in de aarde woonde. Hij bewaakte daar de Biblebonse wijn. Van die wijn zou je in een betoverende slaap komen. Het mannetje kon heel snel zijn, en had een neusje als van een clown. Het mannetje was een bosdweg, een aarddweg. Je zou alleen bij Ekolijn kunnen komen door een hele diepe put in de aarde. Ekolijn zong altijd liedjes. Soms waren die liedjes vrolijk, en soms waren ze droevig. De Biblebonse wijn zou vrede brengen, maar niemand had ooit de plaats van Ekolijn gevonden. Het was de vraag of Ekolijn echt zou bestaan of dat het maar een liedje was.

Joost wilde wel op onderzoek uit. De heksenwind zou hem terugbrengen naar het bos, als de mensen zouden slapen, naar een plaats waar geen bosbranden waren. In de nacht bracht de heksenwind hem naar beneden het bos in. Joost keek goed om zich heen. "Waar kan die put ergens zijn ?" vroeg Joost aan de heksenwind. De heksenwind blies haarzelf op en gebod Joost haar te volgen. Ze leidde hem naar een diep ravijn. "Hier moet het wezen," sprak ze. "Onderin het ravijn moet ergens de put naar Ekolijn zijn."

"Ben jij daar weleens geweest ?" vroeg Joost.

"Ben je gek," zei de heksenwind. "Veel te gevaarlijk voor mij. Ik zou daar ergens kunnen vastraken."

Wat dat inhield zei de heksenwind verder niet. Daar sprak ze niet over. Joost moest dus helemaal alleen langs het ravijn naar beneden klouteren. Er groeide hier allemaal vreemd kruid. Gelukkig was het er niet stijl, maar liep alles schuin naar beneden. Het was een soort vallei. De heksenwind was inmiddels weer teruggegaan. Er lagen hier allemaal schedels. Ook lagen er botten. Er gleed een rilling over Joost. Plotseling hoorde hij gekrijs in de verte.

Ergens beneden was een smalle put waar een touw inhing, vastgemaakt aan een paaltje. Joost ging langs het touw naar beneden. Dieper in de put was het ruimer. Maar ergens hield het touw op, en hij hing nog steeds ergens. Hij kon niet dieper, en hij durfde zich ook niet te laten vallen. Plotseling keek hij recht in de ogen van een vogel.

"Wat moet dat hier," kraste de vogel.

"Ik ben op zoek naar Ekolijn," zei Joost een beetje hijgend.

"Klim maar op mijn rug," zei de vogel. Het was een tamelijk grote vogel, dus Joost waagde het erop. De vogel vloog met Joost heel diep de put in. "Ik kom hier maar eens in de drie miljoen jaren," kraste de grote vogel, "maar vanavond was het het feest van ..." maar verder kon Joost het niet verstaan. Het vliegen leek wel eeuwig te duren. Joost was zijn besef van tijd kwijt. Ineens stond hij op de grond voor een klein tunneltje. "Hier doorheen," sprak de vogel, "dan de rechter bocht nemen. Dan kom je er vanzelf." Joost kon in het tunneltje als hij zou kruipen. Hij moest heel lang door de modder kruipen voordat hij aankwam bij een splitsing met twee bochten. Hij nam de rechter bocht zoals de vogel had gesproken. Hier moest hij zijn. Helemaal onder de modder kwam hij aan bij een klein deurtje. Hij ging naar binnen, en hier was een grote open ruimte met een boom. In de boom was een deurtje wat direct openklapte en een mannetje rende naar buiten. Joost kon het bijna niet met zijn ogen volgen. "Dus hier is nog nooit iemand geweest?" vroeg Joost zichzelf af.

"Ekolijn is de naam," sprak het mannetje.

"Ik kom voor de wijn," sprak Joost, "om maar direct met de deur in huis te vallen. Ik ben Joost, koning van de B...." maar verder kon Joost niet komen.

"Bespaar me je praatjes," zei Ekolijn. "Ik ben de vriendelijkste niet tot vreemdelingen."

"Jij bent zeker de lolligste thuis met die clownneus en je opmerkingen," sprak Joost.

"De lolligste zeer zeker niet," sprak Ekolijn. "Mijn drie broers zijn nog wel veel lolliger, maar wat kom je doen? Je denkt toch niet dat ik je ook maar enige Bibelesbonse wijn meegeef? Waar is het voor?"

Joost vertelde zijn verhaal.

"Interessant verhaal," zei Ekolijn. "Maar eh daarom wonen wij hier. Daarom wonen wij hier, want daarboven is alles slechts geklier, en daar zouden wij dan onze kostbare wijn voor moeten opofferen?"

Joost trok rare gezichten. "Als het kan," zei hij. "We hebben het hard nodig. Hoeveel vraagt u voor de wijn? En wat zijn precies de kwaliteiten van de wijn?"

"Nou ja, kijk eens hier," zei Ekolijn, "goed dat je die vragen stelt. Ik heb nog drie broers die over deze zaak beslissen. De makkelijksten zijn het zeer zeker niet. Ik ben al niet makkelijk, maar zij zijn helemaal niet makkelijk."

"Iets meer informatie over de wijn graag," sprak Joost een beetje ongeduldig.

"Je hebt wel haast, moet ik zeggen," zei Ekolijn.

Joost begon een beetje nijdig te worden. "Alles op zijn tijd," zei Ekolijn.

"Ik zie u heeft grote nood," sprak Ekolijn. "Misschien kunnen we een uitzondering maken, maar dat ga ik met mijn broers overleggen." Ekolijn rende de boom weer in en kwam er na een paar tellen weer uit. "We hebben het besproken, hoor," sprak Ekolijn, "maar eh, het is toch niet voldoende. Het is toverwijn, ziet u, en dat verspillen we niet zomaar aan de eerste de beste."

De dwerg begon te neuriën en toen te zingen, terwijl hij aan wat karweitjes begon : "Rode, donkere wijn, vloeiende vanuit het geheim. Het geheim wil je niet weten, en iedereen is het vergeten. Er komt altijd iets tussen, het springt altijd weg. Het kan nergens komen, en je hebt altijd pech. Onbereikbaar is dit geheim, waar de brug verdwijnt in de eeuwigheid. Het strekt zich uit, en brandt dan af, het draait rond, en dan is alles anders als je dichterbij komt. Voor eeuwig zul je dwalen. Nooit zul je de Biblebonse wijn behalen." Toen begon de dwerg hard te lachen, terwijl hij Joost volkomen negeerde. Druk bezig was hij met zijn karweitjes. Joost was boos, en moest nog veel meer van die gemene liedjes aanhoren.

"Had ik de linkerbocht maar genomen," dacht Joost bij zichzelf, en ging terug het tunneltje in, terug naar de splitsing, waar hij toen de linkerbocht nam. Tot zijn grote verbazing kwam hij hier ook aan bij de open ruimte met de boom. Direct sprong weer hetzelfde mannetje door het deurtje naar buiten, nog wel sneller dan de vorige keer. "Welkom gast," zei het mannetje. "De naam is Ekolijn."

"Maar had ik u net niet al gezien ?" vroeg Joost.

"Welnee," zei het mannetje. "Dit is de eerste keer."

"Ja maar ik had net een heel gesprek met u gehad," zei Joost, "bent u dat nu alweer vergeten ?"

"Nee hoor," zei Ekolijn, "mijn geheugen werkt goed. Dit is echt de eerste keer. Nog nooit eerder voorgekomen."

"Vreemd dan," zei Joost. "Ik nam de rechterbocht en kwam u daar tegen."

"De rechterbocht is maar een spiegelbeeld," zei Ekolijn. "Hier moet je wezen. Kom je voor de wijn ?"

Joost knikte.

"Goed, dan zal ik je erover onderwijzen," sprak Ekolijn.

"U heeft toevallig geen drie broers ?" vroeg Joost.

"Nee joh," sprak Ekolijn. "Het spiegelbeeld splitst mij op in vier delen, en doet dan alsof de andere delen mijn drie broers zijn. Het zijn niet de vriendelijksten, maar dat komt omdat de stukken afgescheiden zijn en geen geheel vormen. De vriendelijkheid is in de scheuring niet bewaard gebleven. Heel begrijpelijk."

"Ik zie het," sprak Joost.

"Nu," zei Ekolijn. "Die wijn brengt de toverdroom, waarin alles anders wordt."

Ekolijn keek Joost aan. Hij pakte hem bij zijn arm, en trok hem door het deurtje de boom in. Hier was een trap naar beneden. "Kijk," zei Ekolijn, "deze trap leidt tot het wijnbos. Daar groeit de Biblebonse wijn als vruchten aan de bomen. Daar moet je zijn. Wij drinken het, en baden erin, opdat de vraatzucht wegvaagt. Moet je goed luisteren : Midden in het wijnbos staat het wijnhuis, waar het wijnzaad wordt gemaakt. Het ligt daar in grote zakken. Het is het geheim van het wijnbos. Het wijnzaad wordt gemaakt door een grote machine, die het wijnzaad maakt door leugens."

"Door leugens ?" vroeg Joost verschrikt. "Maar dan is het toch geen goede machine ?"

"Jawel, jawel," zei Ekolijn die een pijpje opstak. "Je begrijpt het verkeerd. Het zijn geen echte leugens, maar raadsels."

"Ik zie het," zei Joost gerustgesteld. "Als ik ergens een hekel aan heb dan zijn het wel leugens."

"Ik ook," zei Ekolijn. "De raadsels zijn ervoor om indringers tegen te houden en om de tuin te leiden."

"Klinkt als een goed plan," sprak Joost. "Dat zou ik graag voor mijn land willen gebruiken."

"Het is raadselwijn," sprak Ekolijn. "Maar duur, zo duur."

"Duur ?" vroeg Joost.

"Ja, dat moet wel, hè," sprak Ekolijn.

"Wat kost het ?" vroeg Joost.

"Je leven," zei Ekolijn.

"Laat dan maar zitten. Dat gaat mij te ver," zei Joost.

"Wacht nou even," zei Ekolijn. "Je moet me wel laten uitspreken."

Joost luisterde. Even was het stil. Toen sprak Ekolijn verder : "Nogmaals : Ik zei dat het je het leven kost."

Joost knikte. "Wat bedoel ik hiermee ?" vroeg Ekolijn. "Ik bedoel hiermee dat je een totaal ander leven zal krijgen. Je moet dus als het ware je vorige leven inleveren. Het gaat dus om een grote verandering."

"Ik begrijp het," zei Joost. "En wat houdt die verandering precies in ?"

"Je zal niet dezelfde zijn," zei Ekolijn. "Je vorige leven zal nog steeds ronddwalen en de bewaker worden van de wijn."

"Dus ik ga gesplitst worden ?" vroeg Joost.

Ekolijn was even stil. Je zal in vieren gedeeld worden, net als ik. Dat is je spiegelbeeld, de bewaker.

"Hoe gaat dat gebeuren ?" vroeg Joost.

"Dat doet de wijn," sprak Ekolijn.

"Eigenaardig," sprak Joost. "Dus mijn verleden wordt in vieren gedeeld en ik leef zelf door als het vijfde deel ?"

"Warempel," sprak Ekolijn. "Je hebt het door."

Ekolijn pakte Joost's hand, en leidde hem naar beneden over de trap. Het waren vele trappen. Ze gingen helemaal de diepte in. Het werd steeds donkerder. Na een tijdje kwamen ze aan bij het wijnbos. Ook hier was het donker, maar aan de rand van het bos stond een grote lichtende steen met daarop een beeltenis van een blanke man met indianenveren, zittende op een rood paard. Ernaast stond geschreven : "Alleen zij die het wijnpaard berijden zullen het wijnbos kunnen binnengaan." Ekolijn wees ernaar, en sprak : "In de bovenwereld zijn ze allemaal verslaafd aan de bibelesbonse pap. De bibelesbonse wijn is ervoor om de vraatzucht te doen verdwijnen, maar omdat er ook het gevaar is van het verslaafd worden aan de bibelesbonse wijn, moet men leren het wijnpaard te berijden. En het wijnpaard is het dolste paard wat er bestaat. Dat kan ik je wel vertellen."

Joost zag het al helemaal voor zich. Een woest rood paard, en dat zou hij dan moeten berijden ? Geen sprake van.

"Is er geen andere mogelijkheid ?" vroeg Joost.

"Helaas niet," sprak Ekolijn. "De verslaving aan de wijn is een groot gevaar en dat moet getemd worden. In feite is de bovenwereld het resultaat van een wijn verslaving. Iemand heeft het gedroomd."

"Dus ik kwam uit een droom ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte. "We kunnen hier niet te lang blijven, want als het wijnpaard ons in de gaten krijgt, dan is het goed mis."

"Kun jij hem niet berijden dan ?" vroeg Joost.

"Nee," zei Ekolijn. "Ik ben slechts een bewaker van de wijn, een bewaker van het wijnbos. Ik mag er zelf niet in."

"Heeft u weleens van die wijn gedronken ?" vroeg Joost.

"Nee joh," zei Ekolijn.

Joost keek hem verbaasd aan.

"Voor zover ik weet hebben alleen de blanke indiaan en de wijnverslaafde ooit van de wijn gedronken, maar dat kan net zo goed mythe zijn," sprak Ekolijn.

"Wie is de wijnverslaafde ?" vroeg Joost.

Ekolijn zweeg. Na een paar minuten stilte sprak Ekolijn : "Daar moet je het niet over hebben."

Joost stond voor een raadsel. Ekolijn pakte hem bij de hand en wilde de trap weer oplopen, maar Joost hield hem tegen. "Wacht even," zei Joost. "Ik zou graag het woeste, dolle wijnpaard willen berijden. Mijn land heeft mij nodig, en daarbij heb ik de Bibeledonse wijn dus echt nodig om orde op zaken te kunnen stellen."

Ekolijn keek hem met grote ogen aan. "Dat lukt je nooit," sprak Ekolijn. "Nooit."

"Maar waarom heb je me hier dan naartoe genomen ?" vroeg Joost.

Ekolijn zweeg. In de verte kwam het rode paard al aanstormen. "Ik zei het je toch," zei Ekolijn ongeduldig. "Nu hebben we de poppen aan het dansen. Daar komt het paard aan." Ekolijn greep Joost vast, maar Joost rukte zich los. "Alles of niets dan maar," zei Joost. "Ik ga het er op wagen." Maar het paard was woest. Er was donder en bliksem, en het paard steigerde en schopte toen Joost tegen zijn kin aan. Joost had het gevoel alsof zijn hele gezicht in brand stond en viel na een paar seconde bewusteloos. Ekolijn greep Joost als de bliksem, en ging als de bliksem met Joost in zijn armen de trap op. Gelukkig was Ekolijn sneller dan het paard. Snel was hij weer boven met Joost en sloot de trap naar beneden af door het luik dicht te doen. Na een tijdje begon het paard tegen het luik aan te trappen. Joost begon weer langzaam bij te komen. "Ik zei het je toch !" foeterde Ekolijn. "Nu hebben we dus echt de poppen aan het dansen. Dat wordt vanavond dus gebakken peren eten." Het paard begon steeds harder tegen het luik te trappen. "Hier zijn we niet veilig," sprak Ekolijn. "We moeten hier weg." Daar begon het paard al door het luik te breken. Weer droeg Ekolijn Joost in zijn armen. Hij was verschrikkelijk sterk, en begon weer als de bliksem te rennen. Het paard stoof achter hen aan. Ekolijn rende door de tunnel heen, helemaal tot uit het ravijn. Het woeste paard zat nog steeds achter hen aan. Ze waren nu boven de grond gekomen, en Ekolijn rende helemaal het bos door totdat ze in een stadje aankwamen. Het rode paard was woest en begon tegen huizen aan te trappen. Mensen kwamen in rep en roer naar buiten, en werden door het dolle paard tegen de grond getrapt. Ekolijn was moe geworden, en zette Joost neer. Het paard zat nu niet meer achter hen aan,

maar ze zagen hoe het paard tegen de huizen en mensen hier tekeer ging, bij de grachten. Het hele stadje was in rep en roer.

"Wat moet dat hier !" schreeuwden de mensen. Maar meer konden ze niet zeggen, want dan had het paard hen al tegen de vlakte getrapt. Er was veel gegil. Joost bleef op een afstand sprakeloos kijken met Ekolijn. Hij moest iets doen als koning. Joost waagde het er op en begon met stevige passen naar het paard te lopen, maar plotseling voelde hij weer scheurende pijn in zijn kin. "Niet doen !" riep Ekolijn hem toe. Joost liep weer terug naar Ekolijn. Het paard was woedend, en trapte overal in het stadje ramen en deuren in. Joost bleef staan als verstijfd. Na een tijdje kwam het paard weer op hen af. "We zijn er geweest," zei Ekolijn. "Ik ben te moe. Ik moet rusten." Iemand gooide een Biblebonse pannekoek naar Joost. "Hier," werd er geroepen, "probeer het paard hiermee te voeren, koning." Joost raapte de pannekoek op en stak het uit naar het wijnpaard. Het paard begon direct rustiger te worden, en liep langzaam af op Joost. Het paard had alleen oog voor de pannekoek en begon ervan te eten uit Joost z'n hand. Ekolijn keek verbaasd en opgelucht toe. "Goedzo," zei Joost tegen het paard. "Brave jongen," terwijl hij met zijn andere hand het paard aaide. Het paard briede, maar was nog steeds rustig. Joost zou het erop wagen, en klom op het paard.

Maar weer kreeg Joost een scheurende pijn in zijn kin. Hij voelde zichzelf heel duizelig worden. Langzaam stapte hij van het paard af, en ging op de grond liggen. Na een tijdje werd hij naar het ziekenhuis gebracht. De dokter die hem onderzocht zei dat hij zijn kaak had gebroken. Dat was inderdaad een hoge prijs om op het wijnpaard te kunnen rijden. In ieder geval wist hij nu hoe hij het paard moest temmen.

Hoofdstuk 2. De Dolle Stier

Toen Joost uit het ziekenhuis was gekomen bracht Ekolijn hem naar een weiland waar het wijnpaard graaste. Joost had een Biblebonse pannekoek bij zich en gaf dit aan het paard, waarna hij op het paard klom. Het paard was al die tijd rustig geweest. In rustige pas ging Joost op het paard naar het bos, samen met Ekolijn die naast hen liep. Er was zoveel veranderd. Het ravijn was niet meer zo diep, en veel schuiner, nog meer als een vallei, en er was geen put meer, maar alleen nog de tunnel, en die was veel ruimer nu, wat Joost al eerder had opgemerkt toen Ekolijn er met hem doorheen rende. Ze gingen naar de boom en gingen daar naar binnen, om zo over de trap naar beneden tot het wijnbos te komen. Joost kon nu eindelijk in het wijnbos komen, rijdende op het wijnpaard. Het was een prachtig bos, en na een tijdje kwamen ze aan bij het wijnhuis. Ekolijn was aan de rand van het bos gebleven. Het wijnhuis was groter dan Joost had gedacht. Het was een

gigantisch gebouw. Joost ging op het paard naar binnen. Hij kwam in een hal terecht, en stapte toen van het paard af. Hij liep door de hal en keek naar de muren waaraan schilderijen hingen. Hij ging door een deur en kwam weer in een hal. Aan de muur hing een schilderij van de blanke indiaan op het wijnpaard. Joost had de teugels vast van het wijnpaard. Hij keek naar de andere muur en schrok. Er hing een soort monument met tekst. Er stond op : "Het wijnhuis voor waaghalzen. Het wijnpaard hebben ze getemt, maar hebben zij zichzelf getemt. Oh waakt u toch voor de spiegelbeelden die spoken in dit huis."

Joost slikte even. Hij keek nog eens goed naar de blanke indiaan. De jongen leek verdacht veel op hemzelf. Toen kreeg Joost de schrik van zijn leven. De blanke indiaan draaide plotseling zijn hoofd en keek naar hem terwijl zijn mond bewoog. Joost sprong achteruit. "Heb je mij geroepen ?" vroeg de blanke indiaan.

"Wie ben je ?" vroeg Joost.

"Jouw spiegelbeeld," zei de blanke indiaan.

"Hoe is dat gekomen ?" vroeg Joost.

"De wijn, mijn jongen," sprak de blanke indiaan op het schilderij. "De Bibeledonse wijn."

"Maar die heb ik nog nooit gedronken," zei Joost.

"Ik ben jouw toekomst," sprak de blanke indiaan.

"En Ekelijn dan ?" vroeg Joost, "Heeft hij weleens van de Bibeledonse wijn gedronken ? Hij zei eerst van wel, en toen weer niet. Maar ja, ik weet ook dat hij spiegelbeelden heeft."

"Precies," zei de blanke indiaan. "Alles loopt hier door elkaar heen. Natuurlijk heeft hij van de Bibeledonse wijn gedronken, en daardoor zijn zijn spiegelbeelden ontstaan."

"Hij had het ook over een wijnverslaafde, die de bovenwereld zou hebben gemaakt of gedroomd," zei Joost.

"Ja," sprak de blanke indiaan. "Dat is één van zijn spiegelbeelden."

"Vandaar dat hij er niet over wilde praten," zei Joost.

De blanke indiaan knikte. "Het ligt nogal gevoelig."

"Heb ik nog meer spiegelbeelden ?" vroeg Joost.

"Genoeg," sprak de blanke indiaan. "De hele gang hangt vol met jouw spiegelbeelden, maar zij zijn bewakers van de wijn."

Joost liep verder door in de hal, en kreeg weer de schrik van zijn leven. Hij zag een schilderij met een man met een stierenvechters pak en een lang dun zwaard. : "Zeg me dat je mijn spiegelbeeld niet bent," sprak Joost. De man had een baard. Hij richtte het lange dunne zwaard op Joost. "Halt," zei de man. "Zei je daar spiegelbeeld ? Ik ben inderdaad een spiegelbeeld. Ik voer oorlog tegen de wijnverslaafden en hen die onbevoegd de wijn willen stelen. Geen stap verder."

"Ik ben op zoek naar de Biblebonse wijn," sprak Joost, "naar het wijnzaad. Ik heb het nodig voor in mijn land."

"Dat zeggen ze allemaal," zei de stierenvechter. "Ik ben jouw toekomst, jouw dolle toekomst. Ik ben doller dan de stier, en doller dan het wijnpaard ooit is geweest."

"Als jij mijn spiegelbeeld bent van de toekomst, waarom help je me dan niet ?" vroeg Joost.

"Waarom zou ik dat doen ?" vroeg de stierenvechter op het schilderij. "Ik bewijs je een dienst. Die wijn is gevaarlijk. Als je er teveel van neemt dan ga je vreemd dromen, en kom je op de verkeerde plaatsen met alle gevolgen ervan."

"Hoe kan ik de wijn dan de baas ?" vroeg Joost.

"Alleen als je wordt zoals mij," sprak de stierenvechter. "Doller dan de wijn, doller dan de stier, en doller dan het wijnpaard ooit is geweest."

"Waar is dat goed voor ?" vroeg Joost.

De stierenvechter begon geïrriteerd te worden. "Om de Biblebonse wijn de baas te blijven !" brulde hij. "Anders komt er een overstroming."

"Hoe word ik als jou ?" vroeg Joost.

"Door te lezen, veel te lezen," sprak de stierenvechter.

"Welke boeken ?" vroeg Joost.

"Ik heb geen zin om dat uit te leggen," zei de stierenvechter.

Joost liep door. Hij was er klaar mee.

"De wijn is te gevaarlijk !" riep de stierenvechter nog. Verderop in de hal zag hij een ander schilderij. Het was een schilderij van ijsvlaktes. Weer ging hij door een deur. Hij had nog steeds de teugels vast van het wijnpaard. Achter deze deur was een boekenkamer. Achter een bureau zat de stierenvechter. "Dat schilderij in de hal is zeker uw spiegelbeeld," zei Joost.

De man keek op, en knikte. "Ja, en ik ben jouw spiegelbeeld van de toekomst. Die op het schilderij is niet zo'n beste. Niet erg behulpzaam," sprak de man.

"Dat had ik gemerkt," zei Joost. "Wat voor soort boeken moet ik lezen om als u te worden?"

"Kijk maar," zei de man, en gaf hem een boek. Joost bladerde door het boek. Op elke bladzijde stond een spiegelbeeld op een schilderij. "Je moet veel leren over de spiegelbeelden," sprak de stierenvechter.

"En moet ik daadwerkelijk doller worden dan een stier?" vroeg Joost.

"Oh ja," zei de stierenvechter, "doller worden dan de wijn. De wijn is als een dolle stier. Als je niet doller wordt dan de wijn, dan zal het je verzuipen. De wijn is het dolste van allemaal."

"Ook doller dan u?" vroeg Joost.

"Oh ja," zei de stierenvechter, "veel doller dan ik. Ik ben de wijn nog nooit de baas geworden. Ik heb ook nog nooit van de wijn gedronken. Daarom ben ik hier."

"Maar de stierenvechter op het schilderij beweerde dat hij doller was dan de wijn en de stier," sprak Joost.

"Hij kletst," sprak de stierenvechter. "Hij is niet voor niets op het schilderij. En opgeruimd staat netjes."

"En de blanke indiaan dan?" vroeg Joost. "Heeft hij van de wijn gedronken?"

"Voor zover ik weet ja," sprak de stierenvechter. "Hij en de wijnverslaafde."

"De blanke indiaan had weer andere verhalen," sprak Joost. "Alles wat ik wil is wat wijnzaad zodat ik er wat van in mijn land kan zaaien."

De stierenvechter wees op een deur achter hem. "Ga die gang op, en dan kom je vanzelf in de arena van de Biblebonse wijn terecht. Het is dus een stier, en de stier is flink dol. Succes," sprak de stierenvechter.

Joost ging met het paard de gang op, en liep helemaal door tot hij in een open ruimte kwam. Hij had nog wat Biblebonse pannenkoeken meegenomen, dus hij dacht dat hij kon proberen de stier hiermee te temmen. Plotseling renden er allemaal clowns langs hem heen. "De stier komt, de stier komt!" riepen ze. Joost greep een pannenkoek, en ging voor de veiligheid op het paard zitten. Er kwam een hele rustige stier op Joost af, en voor de zekerheid gooide Joost een pannenkoek op de stier af, maar de stier negeerde het gewoon. Bij het paard aangekomen werd de stier ineens woest, en drukte zijn horens in de huid van het paard. Het paard trapte de stier van hem af, maar het paard was niet meer dezelfde als vroeger. Al gauw stortte het paard neer, en Joost moest maken dat hij wegkwam. De clowns probeerden de woeste stier af te leiden. Joost rende en rende. Toen viel hij en er was niets anders dan een stofhoop om hem heen. Hij keek op en zag de blanke indiaan op zijn rode paard voor hem staan. "Help," kreunde Joost. Toen stormde de blanke indiaan op zijn paard op de stier af. Er waren niets dan stofwolken. Joost kon bijna niets zien. Tot zijn grote schrik zag hij toen ook de blanke indiaan met het paard vallen. De woeste stier kwam toen weer achter Joost aan. Joost rende

en rende, en zag de clowns ook niet meer. Weer nam Joost een pannekoek, en hield het in zijn hand, maar dat maakte de stier alleen maar woester. "Doller worden dan de stier," dacht Joost bij zichzelf. Plotseling draaide hij zich naar de stier, en brulde als een leeuw. "Doller worden dan de stier," zei hij tegen zichzelf, en brulde weer. Maar de stier nam hem op de horens. Joost sprong op de rug van de stier, maar werd er met dezelfde vaart weer afgeslingerd. Weer nam de stier hem op de horens, en smeed hem weer een eind weg. Plotseling zag hij Ekolijn als de bliksem rondrennen. Ekolijn maakte cirkeltjes om de stier heen, die daar helemaal van in de war raakte, en toen kwam Ekolijn naar Joost toe, nam hem op, en snelde weg met Joost. Ekolijn bracht hem naar een tunnel en zette hem daar neer. "Hoe ben je hier gekomen ?" vroeg Joost buiten adem. Ekolijn zei niets. Na een paar minuten antwoordde Ekolijn : "Door een wijnverslaving."

"Jij bent de wijnverslaafde ?" vroeg Joost. "Ekolijn's spiegelbeeld ?"

Ekolijn knikte. Joost zuchtte. "Een geluk bij een ongeluk dan. Ik vraag me af hoe ik dat beest ooit kan temmen."

"Ik moet weer gaan," zei Ekolijn, en snelde weer weg.

Joost dacht na. Hij moest en zou de oplossing vinden. Hij klaagde een beetje over wat er was gebeurd. Hij liep dieper de tunnel in en kwam daar een kabouter tegen. Ook tegen de kabouter begon Joost te klagen over dit land. "Zwijgen nu," sprak de kabouter na een tijdje. "Zwijg ! Dit land is onder een zware betovering. Laat je er niet zo in mee sleuren. Soms is het beter je mond dicht te houden, om even een stap achteruit te nemen en het zichzelf te laten herstellen. Dat kan niet altijd door het vele praten." Even moest Joost terugdenken aan de kabouter van het pannekoeken-restaurant. Hij vroeg zich af hoe iemand zo onbeschoft kon doen tegen een koning, maar hij wist wel dat de kabouter gelijk had. Boos liep de kabouter weg. Joost riep hem nog na, maar dat hielp niet. Joost ging nog dieper de tunnel in. Er lag daar een grote steen waarop geschreven stond : "Kent gij de wijn van Ekolijn ? Dat grote geheim ? Hebt gij de Biblebonse wijn zien springen als een dolle stier ? Wat een wijn, wat een wijn, het is slechts een spiegelbeeld van Ekolijn."

Joost keek op en dacht na. "Dus Ekolijn is de wijn zelf ? Ekolijn was ook die dolle stier ? Wat ben ik toch in een vreemd land terechtgekomen." Hij ging nog dieper de tunnel in. Het werd hier donkerder, en de tunnel liep in een bocht. "Die wijn is vreemd en gevaarlijk," dacht Joost bij zichzelf. "Het brengt de meest vreemde spiegelbeelden. En het bovenland is dan ook zo'n spiegelbeeld, een droom van Ekolijn ? Wat een nachtmerrie."

Weer zag hij een grote, lichtende steen tegen de wand van de tunnel aanliggen, tegen de muur. Er stond in een vreemd handschrift op geschreven : "Oh ridder, gij bent dicht bij het geheim van de Biblebonse wijn gekomen. Het is de raadselwijn Als gij het drinkt dan" en verder waren de letters weggevaagd. Joost liep verder. Hij werd steeds nieuwsgieriger. Daar lag weer een steen, een wat kleinere. Ook daar stonden letters op, maar hij kon het niet lezen. Het waren vreemde tekens. Er was hier en daar wat verlichting in de tunnel. Het was heel zacht, dromerig licht. De tunnel liep over in een gang, waar weer schilderijen aan de muren hingen. Het waren vaak schilderijen met jachttafereeltjes. In de verte hoorde hij neuriën, en toen een liedje. Het was de stem van Ekolijn. Ekolijn liep in de verte op hem af. "Ben je daar eindelijk, jongen ?" sprak Ekolijn. "Ik heb lang op

je gewacht. Dit land is onder zware betovering van de Bibeledonse wijn. Alles wordt afgesplitst en gaat een leven op zichzelf leiden."

"Inderdaad," zei Joost. "Dat is me nu wel zo klaar als een klontje."

Ekolijn begon te lachen. "Zo klaar als een klontje, ha ha." Ekolijn begon steeds harder te lachen, en telkens zei hij "Zo klaar als een klontje."

"Kom mee," zei Ekolijn na een tijdje. Hij had Joost bij zijn arm en liep met hem dieper de gang in. "Ken je het geheim van de Bibeledonse wijn, de wijn van Ekolijn?" vroeg Ekolijn. Joost zei niets. "Je weet het niet, hè?" sprak Ekolijn. "Kom, ik laat het je zien." De gang leidde tot een grote witte deur, van parelachtig wit. Ze kwamen binnen in een zaal waar duizenden stoelen waren van rood fluweel, en daarachter was een podium. "Hier spreekt de wijn," sprak Ekolijn. "Het is mijn spiegelbeeld." Joost keek verbaasd in het rond. Er was verder niemand. "Wie komen hier?" vroeg Joost.

"Jij bent de eerste," sprak Ekolijn. "Neem een stoel."

Joost ging helemaal vooraan zitten, dichtbij het podium. Een mannetje geheel in het rood kwam binnen vanuit een deur achter het podium. "Daar heb je hem," zei Ekolijn, die naast Joost was gaan zitten. "Mijn spiegelbeeld."

"Ik hoop beter dan die dolle stier," fluisterde Joost naar Ekolijn. Ekolijn moest lachen.

"Welkom aanwezigen," sprak het rode mannetje op het podium. "Het zijn er maar twee!" riep Ekolijn.

"Ik heet u hartelijk welkom," sprak het rode mannetje. Even werd het duizelig voor Joost zijn ogen. Hij begon dubbel te zien, en toen ineens begon alles samen te voegen. Ekolijn was nu het rode mannetje, en er stond maar één stoel waarop Joost zat, en het rode mannetje stond voor hem. Ekolijn had gewoon een rood pak aan. "Ben je daar, jongen?" sprak Ekolijn. Joost knikte verbaasd. Ekolijn legde zijn hand op de schouder van Joost. "Dit land, dit bos, is zwaar betoverd."

"Ik weet het," zei Joost. In zijn andere hand had Ekolijn een beker, en die zat vol met de Bibeledonse wijn. "Drink maar, jongen," sprak Ekolijn, terwijl hij de beker gaf. Joost begon te drinken. Eerst haastig, maar toen langzamer. De vloer begon te worden als water, als golvend water, en Joost begon er in weg te zakken. "Help," zei Joost.

"Laat het maar over je heen komen," sprak Ekolijn. Joost gleed in een diepe put naar beneden. Hij had een warm gevoel van binnen. "Het is de wijn," sprak Ekolijn. "De wijn spreekt." Joost gleed dieper en dieper en viel in een diepe slaap. Na een lange tijd werd hij wakker in een bed. Ekolijn zat naast hem op een stoel. "Hoe was de Bibeledonse wijn?" vroeg Ekolijn.

"Het lijkt wel alsof ik eeuwen heb geslapen," sprak Joost. "Waar zijn we?"

"Ik wil eerst iets van je weten," sprak Ekolijn. "Heb je iets gezien terwijl je sliep?"

"Alles was rustig," zei Joost.

"Goed," zei Ekolijn. "We zijn hier in een plaats onder het wijnbos. Hier groeit het wijnzaad, in de struiken. Ik ben een struik, mijn jongen."

"Je bent heel wat," zei Joost.

"Ja," gniffelde Ekolijn. "Ik heb zoveel spiegelbeelden door de Bibeledonse wijn."

"Je kan er een winkel van maken," zei Joost.

"Ik ben niet te koop," zei Ekolijn, "maar wel te leren kennen."

"Als op een school," zei Joost.

Ekolijn knikte. "Een natuurschool."

Joost keek naar Ekolijn. Ekolijn had zoveel laagjes, en die leken allemaal te draaien om zijn clownsneusje. Ekolijn was als de regenboog van het bos, als een natuurverschijnsel die alle realiteiten maakte door spiegelbeelden, door de Bibeledonse wijn. Ja, Ekolijn was de Bibeledonse wijn. Het was een raadsel om zo hogerop in de natuurschool te komen. Joost wist dat zijn land dit nodig had. Als Joost naar Ekolijn keek dan zag hij de golven van de zee, in zoveel laagjes. Het maakte hem warm van binnen. Het was de diepte van de natuur, wat de natuur verborgen hield voor hen die net zoals Joost op zoek waren naar de oplossing. Dat was geen makkelijke opgave.

"Joost," zei Ekolijn. "Hier in dit land onder het wijnbos is ook een spiegelbeeld van jouw land, waar ze allen van de Bibeledonse wijn drinken en in vrede met elkaar leven. Alleen de wijnverslaafden zijn een groot probleem. De vraatzucht bestaat daar niet meer, maar de drinkzucht, hè, de drinkzucht ... Grote dronkelappen lopen daar op straat."

"Wat doen ze?" vroeg Joost.

"Ach, ze zien de dingen niet helder," sprak Ekolijn. "Ze draaien alles om, en dat kan weleens problemen geven, vooral als ze in hoge functies komen. Ze dromen hun dromen, en maken alles kapot, en spelen dan de grote redder. Het is hoe ze handel drijven, hoe ze hun producten verkopen. Eerst maken ze het probleem, en dan bieden ze het medicijn."

"Maar dat is verschrikkelijk," sprak Joost. "Ja, dat kun je wel zeggen," zei Ekolijn. "Het is nog wel erger dan de vraatzucht, als je het mij vraagt."

"Dus het is een soort valse vrede?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte.

"Wat kunnen we daaraan doen ?" vroeg Joost. "Ze moeten dan leren het wijnpaard te berijden, om hun wijnverslaving te doen verdwijnen."

"Nee," zei Ekolijn. "Er is iets veel ergers dan het wijnpaard en de dolle stier."

Joost keek Ekolijn aan. "Iets nog ergers ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte. "De wijnzee is het probleem," sprak Ekolijn. "Die overstroomt vaak, en als we die niet bedwingen, dan gaan we er allemaal aan. Als dat zo door gaat zal het alles opslokken."

"Zouden dijken helpen ?" vroeg Joost. Ekolijn begon te lachen. "Dijken ? Daar breekt de wijnzee zo door heen. Het is een allesverwoestende zee. Het komt overal doorheen en overheen."

"Wie heeft die wijnzee dan gemaakt ?" vroeg Joost.

"Wat denk je ?" vroeg Ekolijn. "Ik."

"Maar waarom dan ?" vroeg Joost.

"Tja," zei Ekolijn. "Moet je luisteren, lieve jongen. Ik heb nogal veel geheimen, grote geheimen, en ik had de wijnzee als wachter aangesteld, maar het liep nogal uit de hand, begrijp je ?"

Joost keek Ekolijn met grote ogen aan.

"Wat nu ?" vroeg Joost.

"De wijnzee wordt elke dag woester," zei Ekolijn.

"Kunnen we dan niet beter naar boven gaan ?" vroeg Joost.

"Welnee joh," sprak Ekolijn. "Je moet het raadsel oplossen. De wijnzee zal ons overal vinden, en ons meesleuren waar dan ook. Je kunt er niet voor weghollen."

"Ik begrijp het," sprak Joost. "Die Biblebonse wijn is dus ook een complete ramp. En ik maar denken dat het mijn land zou kunnen helpen."

Er werd op de deur van de slaapkamer geklopt. "Het is de zee," sprak Ekolijn kalm. "Hij doet nu nog beleefd." Ineens werd de deur opengeslagen, en Joost keek recht in een rode zee, die wild leek, maar toch nog tamelijk kalm, als ingehouden woede.

"Zaken doen ?" sprak de zee.

"Wat wil je ?" vroeg Ekolijn.

"Ik wil Joost," sprak de zee.

"Ach wijnzee, wat moet je toch met hem ?" vroeg Ekolijn.

"Gaaf je niks aan, Ekolijn," sprak de wijnzee, en greep door een golf naar Joost. Joost trok direct de dekens over hem heen.

"Blijf van hem af !" riep Ekolijn, "Maak dat je wegkomt."

Maar de zee gaf Ekolijn een klap. "Ik wil hem nu !" bulderde de zee.

"Wat moet ik doen ?" riep Joost.

"Je kunt niets doen," zei Ekolijn.

Plotseling greep een golf het hele bed van Joost, en trok hem de zee in. Het was een ondergrondse zee, helemaal rood, van wijn. Het was de Biblebonse wijnzee. Met een loeivaart sleurde de golf het bed van Joost mee. Joost zat rechtop in zijn bed.

Toen sloeg de golf het bed kapot tegen de rotsen, terwijl Joost bewusteloos op het zand viel. Een meisje met een rieten rokje kwam naar Joost toe, en bood hem wat te drinken aan. Na een tijdje kwam Joost bij, terwijl ze het weer aanbood. "Ik drink hier niets meer," sprak Joost woest. Hij voelde zich zwak en gebroken, en erg boos. Het meisje nam zijn hand. "Waar ben ik ?" vroeg Joost.

"Op het wijn eiland," sprak het meisje. De zee was inmiddels rustiger geworden. "Waarom ben ik hier ?" vroeg Joost.

"De zee riep je," sprak het meisje. "Hij wilde je het wijn eiland laten zien."

"En dat moest door mij tegen de rotsen aan te slingeren ?" vroeg Joost. "Er waren geen andere mogelijkheden ?"

"Je was onder een zware betovering," sprak het meisje. "Je moest wel."

"Zo behandel je geen koning," zei Joost.

"Het was een vergissing," sprak het meisje.

"Wat was een vergissing ?" vroeg Joost. "Dat geslinger tegen de rotsen, of dat ik een koning ben ?"

Het meisje zei niets. "Sorry," zei ze na een tijdje.

"Vreemd hoor," zei Joost. "Zo ga je niet met mensen om."

"Je vergeet de spiegelbeelden," sprak het meisje. "Je vergeet de ernst van de betoveringen."

"Het is goed met jullie," zei Joost boos. "Zo kan ik het ook. Bij iemand het pulp eruit slaan en dan zeggen : "Ja, sorry, maar je was onder een zware betovering." Bij ons in het land ga je daarvoor de bak in. Linea recta."

"Mijnheer, u begrijpt het helemaal verkeerd," sprak het meisje. Ze wiegde een beetje met haar heupen voor hem. "Het was een vergissing."

"Hoezo een vergissing ?" vroeg Joost brutaal. "En kun je stoppen met dat gedans voor mijn ogen ? Ik lig hier half bewusteloos en jij maakt er een dansje bij. Dat is toch onbeschoft ? Vooral naar een koning."

"Ik dans helemaal niet," sprak het meisje koud. "U bent nog steeds onder de invloed van de Bibeledonse wijn."

"Dus ik kan mijn eigen ogen niet meer geloven ?" vroeg Joost. "Vreemd, hoor."

Naar zijn gevoel stond zij nog steeds heupwiegend voor hem, maar ze had hem ook in twijfel gebracht. Ze hielp hem op te staan en bracht hem naar een hut achter het strandje. Er stond daar een fles Bibeledonse wijn op een tafeltje.

"Nooit teveel er van drinken," sprak het meisje. "Geniet van de zee."

"Genieten van de zee die mij tegen de rotsen slingerde ?" vroeg Joost. "Dat is zeker een grapje."

"U was onder een zware betovering," sprak het meisje. "De zee heeft niks gedaan."

"En nu ook nog alles goed gaan lopen praten !" bulderde Joost. "Ik zal het woord niet zeggen, maar ik heb nu hele erge zin om te gaan schelden."

"Het is jouw beleving, omdat je onder een zware betovering was," sprak het meisje. "Zelfs een veertje die je zou strelen zou hard bij je aankomen."

"Ik begrijp het," zei Joost.

"De zee maakte alleen contact, en jij reageerde zo heftig," sprak het meisje. "En dan geef je anderen de schuld. Dat is typisch een wijnverslaving."

"Ik ben helemaal niet verslaafd aan de wijn !" bulderde Joost.

"De wijn zit in je bloed," sprak het meisje. "Vanaf je geboorte al. Je bent dronken geboren."

"Nu niet beledigend gaan doen," sprak Joost. "Je hebt het wel tegen de koning toevallig."

"Het is de waarheid, mijnheer," sprak het meisje. "Ekolijn was altijd je vriend. Het heeft altijd in je bloed gezeten."

"Ik ben van een tovenaarsgeslacht," zei Joost.

"Zie," zei het meisje. "Ik weet meer dan jij denkt."

"Wat doe ik eraan ?" vroeg Joost.

"Je moet de geheimen van de wijnzee leren kennen," sprak het meisje. "Zwem erin, geniet ervan, laat je onderwijzen over zijn natuurgeheimen, en drink er minder van."

"Kom," zei ze, en rende over het strandje de zee in. De zee was helemaal rood. Joost volgde haar, en stapte ook voorzichtig in de zee. De golven waren prachtig, fonkelend rood, met vele laagjes, als de regenboog op de toppen. Hij kon dwars door de zee heen kijken. De zee was lekker warm, en hij voelde zich weer helemaal warm van binnen worden. Het was een prachtige, rijke natuur, die zijn ziel leek binnen te vloeien. Zou hij echt teveel gedronken hebben, en zelfs dronken zijn geboren ? Zou het meisje toch gelijk hebben ? Ze spatte wat water naar hem toe, en dook toen in de golven. Joost dook haar achteraan. Hij voelde zich veel beter nu, alsof de zee hem genas.

Onderwater konden ze gewoon ademen, en het meisje liet hem van alles onder water zien. Hier groeiden ook wijnstruiken en wijnplanten, en er waren geheime grotten. De prachtigste edelstenen waren er te vinden onderwater in de grotten. Joost keek zijn ogen uit. Hij voelde iets bruisen in zijn hoofd. Hij beseftte dat de Biblebonse wijn eigenlijk voor hele andere dingen bestemd was dan het drinken ervan. Het meisje overtuigde hem hiervan. Ze konden gewoon met elkaar praten onder water. Toen zag Joost iets waarvan zijn hart bijna stilstond. Het was een wijnklok, als van parelachtige, doorzichtige stenen gemaakt. Hier leek de zee vanuit te stromen en ook weer in terug te gaan. Het meisje hield de klok in haar handen, en zei dat er nog wel meerdere klokken waren. Toen Joost de klok vasthield leek het alsof hij de wijnzee van binnen voelde stromen, op en neer, van links naar rechts. Het begon in hem te cirkelen en te draaien. Plotseling had hij een prachtige droom, zomaar onderwater. Hij zag hem en het meisje in een kamer, en er hingen klokken aan de muren, en er stond daar een man met een lange baard. Joost hield de handen van het meisje vast. De man was de klokkenmaker van de wijnzee. Joost voelde toen niets dan geluk door hem heenstromen. Hij zag alle laagjes van zijn leven vanuit de klokken stromen. Ze begonnen te vermengen door de wijnzee. Toen gleed de droom weer langzaam van hem weg. "Ik heb gedroomd !" riep Joost.

"Het zijn de droomvissen !" riep het meisje. "Zij brengen dromen !"

"Oh !" riep Joost, en zwom weer naar haar toe. Het leek wel alsof hij een eindje was meegetrokken met de droomvis. De droomvissen waren bijna één met de wijnzee. Ze waren nauwelijks zichtbaar. Ze waren als de wijn zelf, als de golven, en konden zomaar iemand overweldigen. "Leef je hier alleen ?" vroeg Joost. Het meisje antwoordde niet. "Ik heb genoeg aan de spiegelbeelden," zei ze even later. Toen gaf ze hem een zoen op zijn wang.

Joost schrok wakker in het Biblebonse pannekoeken-restaurant. Alles, maar dan ook alles, was maar een droom geweest. Hij staarde naar de Biblebonse pannekoek op zijn bord. De pannekoek had geen oogjes en ook geen mond. Ook had de pannekoek geen armpjes en beentjes. "Hoe smaakt het, koning ?" vroeg de kabouter met de koksmuts op die aan zijn tafeltje stond.

"Ik viel ervan in slaap en had een vreemde droom," sprak Joost.

"Dat moet de Bibeledonse wijn zijn geweest die hier door het deeg wordt gemengd, koning," sprak de kabouter.

"Vreemd," sprak Joost. "Ik vraag me af wat er dan allemaal van waar is geweest als het maar een droom was."

"De Bibeledonse wijn spreekt, koning," sprak de kabouter. "Dat weten we allemaal."

"Dan weet ik het nu ook," zei Joost. "Mij werd niks verteld."

Joost at de rest van de pannenkoek op, en vertrok toen. Hij wilde weten wat er waar was van zijn droom. Het kwam natuurlijk door de toverwijn, dus Joost dacht dat het wel een bedoeling moest hebben allemaal. Joost ging het bos in, op zoek naar het ravijn waardoor hij in het avontuur kwam en Ekelijn ontmoette. Maar hoe hij ook zocht, hij vond het niet. "Zou het dan toch allemaal maar een droom zijn geweest?" vroeg Joost zich af. Joost strompelde door het bos. Hij was erg moe geworden van het vele zoeken. Na een tijdje viel hij in slaap. Door luid gekras van vogels werd hij even later wakker en zette zijn zoektocht voort. Hij moest en zou het vinden. "Bibeledonse wijn, wat een onzin," bromde Joost. Toch miste hij ook Ekelijn, en het meisje van het wijneiland. Het begon aan hem te knagen, en na lange tijd begon hij Ekelijn te roepen. Weer hoorde hij gekras van vogels. Ekelijn was verder in geen velden of wegen te bekennen. Toch dacht hij dat hij wat herkende waar hij nu liep. Hier moest toch ergens dat ravijn zijn.

"Hola," zei een stem die op die van Ekelijn leek. Joost keek recht in het gezicht van het mannetje. "Ben je daar eindelijk?" sprak Ekelijn.

"Ik heb je lopen zoeken," zei Joost.

"Kom mee," zei Ekelijn.

"Hoe kan dat nou?" vroeg Joost. "Ik werd wakker in het pannenkoeken-restaurant van een droom nadat ik van een pannenkoek had gegeten. Ze zeiden dat ik had gedroomd door de Bibeledonse wijn die door het deeg was gemengd."

Ekelijn lachte. "Het was geen droom," sprak Ekelijn, "maar de betovering maakte weer spiegelbeelden, en dan loopt alles door elkaar heen. Dan lijkt het dat je terug naar af gaat, maar gelukkig ben je weer terug."

"Ja, maar alles was rustig in mijn land," sprak Joost, "alsof er nooit wat was gebeurd."

"Ik zei het je toch dat jouw land hier in vrede leeft door de Bibeledonse wijn," sprak Ekelijn. "Dit is een spiegelbeeld onder het wijnbos, waar de Bibeledonse wijn je bracht."

"Maar bracht de Bibeledonse wijn geen toverdromen?" vroeg Joost.

"Nee," zei Ekolijn. "We zeggen dat weleens, maar het zijn gewoon spiegelbeelden. De wijn is een spiegel drank, een drank van raadselen. De wijnzee nam je mee, en dan weet je het wel."

"Wie was dat meisje op het wijneiland ?" vroeg Joost.

"Shhh..." sprak Ekolijn fluisterend. "Spreek daar niet over."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Shhhhhh..." fluisterde Ekolijn harder.

Joost schrok wakker in de wijnzee en zag het meisje lachend voor hem. "Weer gedroomd," zei Joost.

"De droomvissen moeten je wel hebben vandaag," sprak het meisje met een glimlach.

"Laten we uit het water gaan," zei Joost een beetje benauwd. "Ik begin gek te worden van die droomvissen. Ik vraag me af wat erger is : droomvissen of pyranha's ?"

Het meisje lachte. "Wat als je nu de zee uitgaat, denk je dat dan alles afgelopen is ? Wat als dat ook weer een droom is van de droomvissen ?"

"Zo kunnen we wel aan de gang blijven," bromde Joost.

Samen zwommen ze terug, en gingen het strandje op. Helemaal nat kwamen ze aan bij de hut. "Toch ben ik blij dat ik hier ben," sprak Joost, "maar wat als ik straks weer wakker wordt boven mijn pannenkoek in het Biblebonse pannenkoek-restaurant ?"

"Dan is het een goede pannenkoek geweest," glimlachte het meisje terwijl ze haar tong uitstak.

"Het zou een drama zijn," sprak Joost, "want dan zou ik je weer enorm gaan missen, en deze prachtige natuur hier."

"En dan zou je snel weerkomen voor een nieuwe pannenkoek," glimlachte het meisje die weer haar tong een beetje uitstak. "Dat is de bedoeling ervan. Ze weten precies hoe ze hun pannenkoeken moeten verkopen."

"Maar wat als ik dan hele andere dromen krijg, en je nooit meer terugzie, dat ik nooit meer over je droom, en over de prachtige natuur hier van het wijneiland ?" vroeg Joost. "Ik zou er erg moe van worden. Telkens maar weer Biblebonse pannenkoeken eten in de hoop over je te dromen, en dan telkens weer wakker te worden zonder jou. Dat lijkt me een grote nachtmerrie. Ik zou er depressief van kunnen worden, of nog erger. Ik zou het leven niet meer zien zitten."

"Maar daar zou je ook weer van wakker worden," glimlachte het meisje. "Die droomvissen blijven niet voor altijd aan je vastkleven, en dan ben je weer wakker, en besef je dat je nog steeds hier bent."

"Noem ze gerust nachtmerrie-vissen dan," zei Joost.

"De vissen zijn belhamels, dat is een feit," zei het meisje.

"Waarom gaan we de zee dan nog in als ze zo zijn ?" vroeg Joost.

Het meisje keek Joost diep aan met haar donkere ogen. Even zei ze niks en bleef maar in Joost z'n ogen kijken. "Luister," zei ze toen. "Je moet ze leren kennen. Ze zijn het geheim van de wijnzee en van dit eiland."

"Ik heb het vermoeden dat dit dan ook een droom van zo'n droomvis is," sprak Joost. "Een mooie droom, maar waar loopt het op uit ? Het kunnen plaaggeesten zijn."

Het meisje stak weer glimlachend haar tong uit. "Tot nu toe is alles nog goed gegaan," sprak het meisje. Joost was bang om weer wakker te worden. Hij wilde dit niet verliezen.

"Leidt me tot het geheim van de Biblebonse wijn," smeekte hij het meisje. "Ik kan er niet zonder leven. Ik wil niets anders meer."

"Je spreekt als een wijnverslaafde," sprak het meisje glimlachend, alsof ze hem uitlachte.

"Ik drink het toch niet ?" zei Joost. "Ik weet nu dat ik het moet leren kennen, erin moet zwemmen, in plaats van drinken. Dat heb ik van jou geleerd."

"Goedzo," sprak het meisje.

Hoofdstuk 3. De Ridder op het Slaap Paard

Joost keek in de donkere ogen van het meisje, en voelde zich toen wegvagen. Hij lag in het zand van de arena van de dolle stier. Blijkbaar had de stier hem zo hard geraakt dat hij bewusteloos was geraakt en ging hallucineren of dromen. Joost probeerde op te staan, maar het lukte hem niet. Hij zag de stier op een afstand naar hem kijken, en hij zag ook Ekolijn. "Niks zeggen !" riep Ekolijn. "Dit spiegelbeeld wordt opgewekt als je spreekt."

Joost lag doodstil en durfde niks te zeggen. "Ook niet bewegen !" riep Ekolijn. "Het wordt dol als je beweegt !" Zowel de stier als Ekolijn kwamen dichterbij. Joost durfde niet eens adem te halen. Joost keek naar de stier en naar Ekolijn. Ze kwamen steeds dicht bij hem, en dicht bij elkaar,

totdat Joost zag dat ze vermengd werden, en toen was het alleen nog Ekolijn. Ekolijn legde zijn hand op Joost z'n schouder. "Nu kun je weer spreken en bewegen," sprak Ekolijn, terwijl hij Joost optrok. "Waar is de stier nu ?" vroeg Joost.

"Gewoon oppassen met spreken en bewegen," zei Ekolijn. "Dit is een zwaar betoverd land. Soms moet je stil zijn." Joost knikte. Hij snapte dat de wijnverslaving gelijk opliep met de spreekverslaving en de beweegverslaving. Alles moest met een zekere mate gebeuren, met een zekere timing en met een duidelijke grens. Toch herinnerde hij zich ook de woorden van de stierenvechters. "Maar de stierenvechters zeiden dat ik doller moest worden dan de stier," sprak Joost.

"Op sommige momenten," sprak Ekolijn. "Ook met mate, en in de juiste balans. Het gaat om zelfbeheersing. De dolle stier is niets anders dan een spiegelbeeld van je eigen onbeheerstheid."

"Ik durf het bijna niet te vragen," sprak Joost, "maar ben ik weer gegrepen door zo'n droomvis waar ik later weer van wakker wordt, of had de dolle stier me gewoon goed te pakken gehad zodat ik over het wijn eiland en de droom vissen hallucineerde of droomde, of wordt ik straks weer gewoon wakker in het pannekoeken-restaurant. Me dunkt het is nogal een mysterie."

"Eén ding is zeker," sprak Ekolijn. "Het is de Biblebonse wijn. Alles loopt door elkaar heen. Dit land is flink betoverd."

"Eén ding is zeker dat ik langzaam gek van die Biblebonse wijn wordt," sprak Joost.

"Maar je hebt al wel heel wat geleerd," sprak Ekolijn.

"Dat is waar," zei Joost. "En het lijkt erop alsof het de enige weg is, anders blijft het me plagen, en mijn hele land."

"Zo is het," zei Ekolijn. "Het is de diepte van de natuur, en onwetendheid is de grootste plaag."

Joost knikte.

"Kom, ik zal je nog wat laten zien," sprak Ekolijn, en nam Joost aan zijn arm mee naar een andere tunnel aan de zijkant van de arena van de dolle stier. De tunnel liep uit op een gang, waar weer schilderijen hingen. Tot Joost z'n grote vreugde waren hier schilderijen van het wijneiland en van het meisje. Ook waren er schilderijen van de droomvissen, die op de schilderijen beter te zien waren. Ze gaven een blauwachtige energie af. "Prachtig," zei Joost, "ook al zijn het nachtmerrie-vissen."

"Het zijn pyranha's," zei Ekolijn, "maar dan subtieler. Ze spelen mentale spelletjes."

"Kijk eens naar het meisje," zei Ekolijn.

Joost keek naar het schilderij en kwam dichterbij. Hij legde zijn vinger op het schilderij, gewoon om even contact te maken. Op het schilderij had het meisje ook haar rieten rokje aan. In haar hand had ze een fles Bibeledonse wijn.

"Raakte je aan dit leven verslaafd, zo tropisch aan het strand?" vroeg Ekolijn.

"Bijna wel," zei Joost.

"En werd je bang dat je het ooit weer zou kunnen verliezen?" vroeg Ekolijn.

"Ja," knikte Joost. "Ik was ontzettend bang."

"Je was verslaafd," sprak Ekolijn, "en je was haar klant."

"Maar ik dronk niet van de Bibeledonse wijn," sprak Joost.

"Nee, maar je was er op andere manieren aan verslaafd," sprak Ekolijn.

"Ze zei dat ik als een wijnverslaafde was," zei Joost.

"Precies," zei Ekolijn.

"Ze zei ook dat ik dronken geboren was," zei Joost.

"Weet je wat het is?" zei Ekolijn. "Je moet dit begrijpen. De reclame heeft vele truukjes. Zij maakte reclame voor de Bibeledonse wijn op haar manier. Ja, je hebt het nodig, maar voor haar ben je slechts een klant."

Joost boog zijn hoofd. "Dat zei ze ook van het Bibeledonse pannekoeken-restaurant, dat ze precies wisten hoe ze het spul moesten verkopen," sprak Joost.

Ekolijn schudde zijn hoofd. "Die vrouw is levensgevaarlijk," zei Ekolijn. "Je moet haar leren temmen als een stierenvechter. Ze is een dolle stier die je zou kunnen opvreten met huid en haar. Je laat je het hoofd teveel dol maken."

"Bedankt voor je wijze raad," zei Joost. "Je bent een goede vriend."

"Kijk nog eens beter naar het schilderij," sprak Ekolijn. "Wat zie je?"

Joost ging nog dichterbij het schilderij staan en bekeek het aandachtig. Hij was op zoek naar details.

"Kijk goed," zei Ekolijn.

"Ik weet het niet," zei Joost.

Ekolijn's vinger bewoog naar het meisje, en toen naar haar mond. "Wat zie je hier?"

Plotseling opende het meisje haar mond. Joost schrok.

"Ze houdt zich stil, maar dit zijn levende schilderijen," sprak Ekolijn.

"Wat moeten jullie van me ?" sprak het meisje een beetje geïrriteerd. "Zien jullie dan niet dat ik bezig ben met de verkoop ?"

Joost was op zijn hoede nu. "Wat verkoop je ?" vroeg hij.

"Verhalen," sprak ze.

"Wat voor verhalen ?" vroeg Joost.

"Verhalen over wijn," sprak ze.

"Alleen verhalen ?" vroeg Joost.

"En dromen," sprak ze.

"Wie zijn je klanten ?" vroeg Joost.

"Ik dacht dat jij een klant was," sprak het meisje.

"Niet meer," zei Joost.

"Dan heb ik geen klanten meer," sprak het meisje.

"Zielig voor je," zei Joost.

"Kijk beter," zei Ekolijn tegen Joost.

Er stroomde vuur uit de mond van het meisje. Er kwam stoom uit haar oren. Ze begon over te koken.

"Wat betekent dit ?" vroeg Joost.

"Goed kijken," zei Ekolijn.

Ze begon nu zelf de Biblebonse wijn op te drinken.

"Kom," zei Ekolijn, en leidde hem naar het volgende schilderij. "Ik begrijp het niet," zei Joost. Het schilderij was geheel wit. "Kijk goed," zei Ekolijn.

"Het is geheel wit," zei Joost.

"Nee," zei Ekolijn.

Joost werd met een brandende pijn in zijn kin wakker op de grond en zag het wijnpaard woest om zich heen trappen naar de mensen toe. "Ik wist het," kreunde Joost. "Het was dus toch die trap van het wijnpaard." Joost probeerde weg te kruipen, maar dat ging niet best. Ineens herinnerde hij zich wat er was gebeurd voordat dit alles gebeurde. Hij zou die dag met oom Georgius naar het Bibelesbonse pannekoeken-restaurant gaan, maar eerst zou hij een ritje maken op zijn nieuwe wijnpaard. Waarschijnlijk was hij er vanaf gevallen, of kreeg hij een trap van het beest, of beiden. Het wijnpaard was woest. Na een tijdje zag Joost het paard niet meer. Het Bibelesbonse pannekoeken-restaurant was dichtbij, en Joost kroop er in grote pijn naartoe. De pannekoeken-koks ontfermden zich direct over hem. "Wat is er gebeurd, koning?" vroegen de koks.

"Ik weet het niet meer, ik weet het niet meer," jammerde Joost. "Ik weet alleen dat ik een enorme pijn in mijn kin heb."

"En u zou vandaag met uw oom hier komen heb ik begrepen," sprak één van de koks. "Waar is uw oom?"

"Ik weet niet of ik wel zin heb in pannekoeken vandaag," sprak Joost. "Mijn kin doet teveel pijn."

"Dat zien we," zei een andere kok. "En die pijn overviel u zomaar?"

"Ik weet het niet," zei Joost. "Ik denk dat ik niets meer weet."

"Wat heeft u vanochtend gegeten?" vroeg de kok.

"Al slaat u me dood," gromde Joost. "Ik kan het me niet meer herinneren."

Daar kwam iemand anders binnen. "De koning is van zijn paard gevallen," sprak de persoon.

"En wie bent u?" vroeg de kok.

"Een getuige," zei de persoon.

"Dan moet hij rust houden," zei de kok. Twee koks namen Joost mee naar een kamer dieper in het restaurant, waar ze hem op een bed legden. "Van het paard afgevallen, hè?" werd er gezegd.

"Waarschijnlijk toen op uw kin gevallen, koning."

"Ik ga nooit meer paardrijden," jammerde Joost.

Joost dacht na over Ekolijn. Hij dacht er niet over om in het bos op zoek te gaan of het allemaal echt waar was. Hij wist waar dat op uit kon lopen. Joost had rust nodig. Toch miste hij Ekolijn ook.

Toen Joost hersteld was vertelde hij overal over zijn belevenis. De mensen vonden het zo'n ingrijpend verhaal dat ze een standbeeld maakten van Joost op het wijnpaard. Het kwam op het plein van de langste winkelstraat van het land te staan. De winkelstraat was eindeloos, en niemand wist hoe dat kon. En het was al helemaal een raadsel hoe de straat gewoon in het land paste, en zelfs gewoon in de stad waarin het stond. Toen het beeld was opgericht ging Joost er een kijkje nemen.

Hij was er erg van onder de indruk, en het bracht weer veel herinneringen naar boven. Een vrouw liep op hem af, die een beetje leek op het meisje van het wijneiland. Ze nodigde Joost uit om bij haar thuis te komen. Ze beweerde dat ze een huis had wat eindeloos naar achteren doorliep. Joost kon dat moeilijk geloven, maar per slot van rekening was de winkelstraat ook eindeloos. Na lang lopen kwamen ze bij haar huis aan. Ze bleven maar daarlopen naar achteren in het huis, en er kwam maar geen einde aan, dus Joost begon het meer en meer te geloven. Ook dit huis paste gewoon in de stad. "Herinnert u zich mij nog?" vroeg de vrouw.

"U doet me wel aan iemand denken," sprak Joost.

"Zeg eens," zei de vrouw.

"Verkoopt u toevallig de Bibelesbonse wijn?" vroeg Joost.

"Dat klopt," zei de vrouw, "en dat is het geheim van mijn eindeloze huis, en ook van de eindeloze winkelstraat."

"Kent u iemand genaamd Ekolijs?" vroeg Joost. De vrouw keek verbaasd. "Hoe weet u dat?" vroeg ze. "Ik kwam hem eens in het bos tegen, en hij leerde me de Bibelesbonse wijn te maken. Hij had het over oppassen met spiegelbeelden, of zoiets. Ik leefde in armoede die tijd. Hij gaf me een heleboel geld, en vroeg me om nooit zijn naam te noemen. Door hem heb ik een nieuw leven gekregen. Ik heb hem daarna nooit meer teruggezien."

Joost glimlachte. "Maar zeg eens, waar ken ik u dan van?"

"Ach koning," sprak de vrouw. "Bent u dat nu alweer vergeten? Ik was degene die u het wijnpaard verkocht."

"Ach ja," zei Joost, "nu weet ik het weer. U bleef de hele avond, en we speelden nog een spelletje kaart."

De vrouw glimlachte. "Mag ik u dan wat vragen?"

Joost knikte "Ja."

"Ach, laat ook maar zitten," sprak de vrouw. "Dat kan ik u echt niet vragen."

"Wat is het?" vroeg Joost.

"Dan niet gaan lachen, koning," sprak de vrouw.

"Ik zal niet lachen," zei Joost, maar hij kon al bijna zijn lachen niet inhouden.

"Nou, mijn huis is een beetje te groot voor mij," sprak de vrouw. "Ik verdwaal er nogal vaak in, en ik dacht dat u het veel beter zou kunnen gebruiken."

"Wat is de prijs ?" vroeg Joost.

"Nou, als u voor mij een normaal huisje heeft, dan ben ik al blij genoeg," sprak de vrouw.

Joost had nog wel een normaal huisje aan de rand van het bos, en ze besloten te ruilen. Zowel Joost als de vrouw waren er erg blij mee. Te wonen aan de rand van het bos deed de vrouw nog meer herinneren aan Ekolijn, en voor Joost deed het eindeloze huis hem herinneren aan Ekolijn, want voor Joost leek het avontuur met Ekolijn eindeloos. Joost zocht haar nog vaak op. Dan spraken ze vaak over Ekolijn. Het was ten slotte hun grote geheim.

Op een nacht ging Joost op onderzoek uit in zijn nieuwe huis wat eindeloos doorliep naar achteren. Hij dwaalde door de gangen met een zaklantaarn. Ook hier hingen vreemde schilderijen, die alleen maar vreemder werden hoe dieper hij de gangen opging. Hij wist dat hij zou kunnen verdwalen hier, maar toch waagde hij het erop. Hij dacht dat hij geluiden hoorde, en besloot eens in de kamers te kijken. Vele kamers stonden leeg. Op een gegeven moment leidde een gang rechtstreeks op een deur af, waar de gang stopte. Joost ging naar binnen en moest direct zijn armen voor zijn ogen werpen vanwege vreemd licht. Het was een hele grote hal. Aan het einde van de hal stond een standbeeld van een kever die een beker vasthield. Boven de beker draaiden radertjes. Joost liep op het beeld af. "Wat moet dat daar ?" sprak iemand.

"Ik ben de nieuwe bewoner," sprak Joost, "toevallig de koning van dit land. Wie bent u ?" Joost scheen zijn zaklantaarn alle kanten op, maar zag nog niemand. Toen viel het weer stil. Achter het keverbeeld was een deur. Joost ging erdoor naar binnen, en weer viel een vreemd licht op hem, wat toen weer wegtrok. "Kom je voor de wijn ?" sprak een stem, "de Bibelebense wijn ?"

"Ik heb genoeg Bibelebense wijn," sprak Joost. "Van de vorige bewoonster."

"Ken je het geheim van de wijn ?" vroeg de stem.

"Zeg op, wat moet u ?" vroeg Joost, "en waar bent u ?" Joost scheen overal met zijn zaklamp, maar zag weer niemand.

"Ik ben de wachter van de wijn," sprak de stem.

"Ik dacht dat Ekolijn de wachter van de wijn was," sprak Joost.

"Ekolijn is allang dood," sprak de stem. "Ik ben zijn opvolger."

"Dood ?" vroeg Joost.

"Ja, hij had zichzelf doodgedronken," sprak de stem. Een gevleugelde beker met een regenboog erboven verscheen voor Joost. Het was van een speciaal metaal wat Joost niet kende. Het was een soort zacht bruin-geel met een heldere weerkaatsing. Er kwam stoom uit de beker. "De wijn is klaar," sprak de beker.

"Klaar voor wat ?" vroeg Joost.

"Om opgedronken te worden," sprak de beker. Joost bleef maar naar de beker staren en kon er zijn verleden in zien.

"Er is iets wat ik van je wil vragen," sprak de beker.

"Wat is het ?" vroeg Joost.

"Ik kom van eindeloos diep," sprak de beker. "Dit huis gaat niet alleen eindeloos ver naar achteren, maar gaat ook eindeloos diep naar beneden. Elke verdieping is een andere tijd, en elke verdieping is een ander spiegelbeeld."

"Wat wilt u dat ik doe ?" vroeg Joost.

"Ik kan je leiden naar de plaats waar de liften zijn," sprak de beker.

"En dan ?" vroeg Joost.

Plotseling werd het duizelig voor Joost z'n ogen. Alles begon weg te vagen. Hij werd wakker, rijdende op het rode paard in het wijnbos. Het wijnpaard werd ook wel het slaappaard genoemd, want allen die het paard berijden vallen in slaap. En dat was ook de reden waarom Joost zulke vreemde dromen had. Joost kon zich herinneren dat voordat hij naar het pannekoeken-restaurant zou gaan met zijn oom Georgius, hij eerst een ritje ging maken met het wijnpaard. Hij ging naar een nieuw aangelegd bos, genaamd het wijnbos. Pas hier viel hij op het paard in slaap, en kreeg de vreemde dromen. Misschien droomde hij nog steeds, maar hij zat op het paard. Het was donker in het wijnbos. Het was er heel stil. De maan scheen door de bomen. Hij dacht eraan wat er allemaal verscholen kon zijn in de aarde.

Einde

DE BIBELEBONSE BAKKER

COAB 2019

"De indianen hebben vanwege hun nomadische levenswijze een enorme kennis van de natuur, en van de heilzame giffen van de natuur die zij in deze oorlog gebruiken. Wij zijn geraakt door deze giftige pijltjes, opdat wij ontwaken uit onze slaap en uit onze onwetendheid. Die natuur giffen van het oerwoud geven sterke hallucinaties en splitsen de persoonlijkheid, omdat het halve de enige overlevingskans is. Het hele zou fataal zijn. Alleen twee helften vormen het hele."

Hoofdstuk 1. Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Hoofdstuk 2. Bakker Bons

Hoofdstuk 3. De Monniken

Hoofdstuk 4. één tegelijk

Hoofdstuk 5. Tussen vergetelheid en herinnering

Hoofdstuk 6. de blindengeleide vrouw

Hoofdstuk 7. een mislukte ontsnapping

Hoofdstuk 8. De Tuin

Hoofdstuk 9. De Boswachters

Hoofdstuk 10. Marie Huyana

Hoofdstuk 11. van slingerplant tot slingerplant

Hoofdstuk 1. Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Bakker Bons, het mag weleens gezegd worden, hij werd koning van het hele land. Joost wilde geen koning meer zijn. Hij wilde boeken schrijven. Hij had het helemaal gehad met het koning zijn, want er kwamen telkens weer dingen bij die hij niet begreep. Bakker Bons was zijn beste bakker, en die had ook verstand van zaken. Bakker Bons nam toen het hele zaakje over. Hij zou bakker zijn en koning. Dit vond hij zelf een erg mooie combinatie. Het was een erg rustige man, die daardoor een heldere kijk op dingen had. Joost merkte van zichzelf dat hij nogal snel driftig werd, en dat zo soms dingen totaal uit de hand liepen. Dan ontspoorde de hele trein. Nee, Joost had rust nodig, grote rust.

Bakker Bons woonde in Bergen op Zoom waar hij zijn bakkerij had, en dat zou ook makkelijk tot zijn paleis gemaakt kunnen worden. Het was een hele grote bakkerij, bijna een boerderij. Diep onder de bakkerij was een grot, een rust grot zoals ze het noemden. Daar zou Joost voorlopig gaan wonen om helemaal tot rust te komen. Daar wilde Joost boeken schrijven over alles wat hij als koning had meegemaakt, geschiedenis boeken. Dat moest ook wel, voor het nageslacht, opdat er niet dezelfde fouten gemaakt zouden worden. De mens moest leren van de geschiedenis. Joost zag dat als zijn grootste opdracht, en zo kon hij geen koning meer wezen. Hij had goed en groot vertrouwen in bakker Bons.

Joost kon het niet meer. Hij had het helemaal gehad. Hij werd gek van degenen die 'ik-zie-ik-zie-wat-jij-niet-ziet' spelletjes speelden. Het waren zieners, profeten, die tot het land waren gekomen, in lange paarse pijen met kappen. Je kon nooit hun gezichten zien. Ze verklaarden iedereen ziek en voor gek, behalve henzelf. Ze konden allerlei vreemde geestesziektes zien volgens hen, en ze vielen Joost er ook mee aan. Joost werd geheel belachelijk gemaakt. Dan zou je misschien denken : Maar waarom deed Joost daar niets aan, want hij was toch immers koning ? Maar zo eenvoudig was het niet. Dat kon dus niet zomaar. En waarom dan niet ? Dat kun je lezen in het verhaal. Luister maar.

Op een dag zat Joost te spelen met zijn staf op zijn troon. Er kwam ineens een zonderlinge monnik met een kap op de paleiszaal inrennen, en hij begon zotte dansjes te maken. Hij had verder geen pij aan. Hij was bijna naakt, en Joost moest direct zijn hand voor zijn gezicht doen. Wat deed die man vreemd. De man had ook een hele lange baard. 'Ik waarschuw u, koning !' riep de dwaze monnik schuimbekkend met een hele hoge stem alsof hij een krijtje had ingeslikt. Joost moest zijn vingers in zijn oren drukken. En wat er toen gebeurde ... Door de ruiten sprongen paarden, en op die paarden zaten monniken in paarse pijen met kappen, geheel bedekt. Je kon hun gezichten totaal niet zien. 'U bent ziek !' riepen de monniken, 'zwaar ziek. Wij hebben het gezien !'

'Maar ik ben helemaal niet ziek,' zei Joost. 'Ik voel me tamelijk goed. Ik kan nog steeds het land regeren, maar wie heeft jullie verteld dat jullie zomaar ongevraagd en onuitgenodigd binnen konden komen, en nog wel door de ruiten ? Het zal jullie flink betaald zetten. Wachters !' riep Joost.

'Je wachters zijn ook ziek,' zeiden de monniken, die inmiddels van hun paarden waren afgestapt, en daar maar stonden. Ze hadden aureolen om hun hoofd, en verdorde bloemen in hun handen. 'U bent deze bloemen,' zeiden de monniken.

Joost wilde verder geen woord vuil maken aan deze malloten. Hij bleef maar roepen : 'Wachters ! Komt er nog wat van !' Maar er kwam niemand.

'Buiten staan de karren, Joost,' zeiden de monniken. 'Daar zitten ze allemaal in. Het zijn gekkenkarren.'

Toen rende één van de monniken op Joost af, en drukte zo een injectie naald in zijn arm.

Joost schrok wakker van deze nachtmerrie. Sindsdien zag hij het niet meer zitten, en had hij rust nodig. En helemaal toen die dag er een man tot het paleis kwam met dezelfde dingen. De man was een monnik en had een paarse pij en een paarse kap, en zei tegen Joost dat Joost gek was, zwaar ziek. Dat had de monnik wel gezien, maar Joost zag niks.

'Waar haalt u het allemaal vandaan ?' vroeg Joost.

Maar dat wilde monnik niet vertellen. De monnik deed er nogal geheimzinnig over. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei de monnik telkens.

'Oh, je bent een ziener, een profeet,' zei Joost, 'een doemprofeet, van lik me versje, want eigenlijk zegt u niets nuttigs. U helpt ons hier niet mee, ook niet door allemaal zo wazig te doen. Zo kan ik het ook, jij oproerkraaier. Je zuigt het gewoon uit je duim, hè ? Heb je niets anders te doen ? Maar laat me raden : Je verdient bakken geld met deze kwakzalverij, kwakzalver-profeet. Je loopt geheel op muntjes, jij kauwgomballen-profeet, jukebox-profeet. Ga je moeder pesten.'

Maar toen zei de monnik iets waar Joost erg van schrok : 'Je staat op ons land. Je betaalt daarom landpacht, aan ons. Wij zijn de oorspronkelijke landbezitters. Je bent zwaar gek. Dat is niet mijn mening. Iedereen zegt het. Ze roddelen allemaal achter je rug. Ze willen een nieuwe koning.'

'Oh, en nog stoken ook,' zei Joost woest. 'En wie zegt dat het jullie land is ? Of heb je dat ook gezien in je glazen bol ? Man, je bazelt maar wat.' Maar Joost slikte even, en dacht aan zijn nachtmerrie. Iets verlamdends kroop over hem heen.

'Ik heb zo mijn informatie en inlichtingen,' zei de monnik, zonder er al te duidelijk over te zijn, en daardoor raakte Joost nog meer in de war.

'U moet hier eigenlijk niet komen,' zei Joost.

'Het is mijn land,' zei de monnik. 'Jij betaalt mij huur. Ik ben de ware koning.'

'Wie zegt dat, en hoe weet je dat ?' vroeg Joost.

'Iedereen weet het,' zei de monnik. 'En iedereen roddelt erover.'

'Ik weet anders van niks,' zei Joost.

'Ze houden het geheim voor je,' zei de monnik.

'Ik geloof er niks van,' zei Joost. 'Vertrek nu onmiddellijk. Ik heb geen zin om nog langer naar dit gebazel te luisteren.'

'Ik vertrek niet !' riep de monnik. 'Jij vertrekt, nu !'

Joost wilde zijn wachters roepen, maar hij kreeg zijn kaken niet meer van elkaar, alsof ze met vreemde kauwgom waren vastgeplakt. Even leek het alsof de tijd stilstond. Alles duizelde voor Joost zijn ogen. Even later kwamen gelukkig zijn wachters, en die hebben de man verwijderd, maar Joost was niet meer hetzelfde. Dit soort dingen gebeurden te vaak. Joost begon zwaar overspannen te raken. 'Hoe is die man eigenlijk binnengekomen ?' vroeg Joost. Maar niemand had er een antwoord op.

Joost wilde er tussenuit. Er bleken meer van zulke monniken te zijn, en ze hadden hun eigen kloosters, ondergronds en bovengronds. Het was een bepaalde religie die geloofden dat het hun land was oorspronkelijk, en ze verdienden hun geld met deze kwakzalverij, met hun ingebeelde ziektes. Er viel niet met deze lieden te praten. Zij wisten het altijd beter, en velen geloofden in hen, eigenlijk steeds meer. Dat was ook omdat ze veel dreigden. Mensen sloten zich bij hen aan vanwege grote angst. En kinderen moesten er naartoe van hun ouders. Die hadden niets in te brengen. Joost was er helemaal klaar mee. Eigenlijk wilde hij geld geheel laten afschaffen, omdat hij zag dat er niet veel goeds door kwam. En zo werd bakker Bons ingeschakeld.

Hoofdstuk 2. Bakker Bons

Bakker Bons had een veel beter idee. Er moesten gewoon betere bakkerijen komen. Bakker Bons zou er wel de opleidingen voor geven. Hij had zoveel te vertellen, zoveel. Joost werd er altijd duizelig van als Bakker Bons erover sprak, maar dan op een goede manier. Bakker Bons zat zo vol met ideeën, grote ideeën. Joost was een driftkikker, die als hij niet oppaste zijn hele paleis kon afbreken. Hij kon niet tegen kritiek, en al helemaal niet tegen leugens. Dan kon hij woest worden. Vaak was dat lang erna. Het kon soms weken, zo niet maanden, doorgaan, dat hij zich aan iets ergerde, en dan de boel kort en klein sloeg. Hij kon niet met het verleden omgaan. Soms was het om iets van vele jaren geleden. Bakker Bons was heel rustig, altijd gematigd. Bakker Bons was altijd vol plannen. Hij had altijd wel een oplossing. Daar waar Joost het niet meer zag zitten, daar zag Bakker Bons een pad. Bakker Bons was ook al veel ouder dan Joost. Bakker Bons was al een oude man. Bakker Bons was vroeger net zoals Joost.

Eigenlijk kwamen de monniken nooit ver. Ze maakten claims die ze niet hard konden maken, niet waar konden maken, en moesten het hebben van het domme geloof van mensen. Soms kochten ze mensen daarvoor om, en soms bedreigden ze mensen. Het was alles wat kwakzalvers deden. Maar

lastig was het wel, als een lastige vlieg, en het had Joost moe gemaakt, alsof hij erdoor was gestoken, door deze vreemde vlieg.

Bakker Bons zei dat hij wel een middeltje had. En Joost mocht dus naar de rust grot onder de bakkerij van Bakker Bons, om daar tot rust te komen, en om zo de geschiedenis boeken te schrijven. Oh, Joost zou het zeker vermelden wat de monniken hem hadden aangedaan, en hoe het land op z'n hoede moest zijn voor deze leugenaars, deze kwakzalvers. Bakker Bons bakte taartjes, hele specialen, om Joost op te vrolijken, maar eigenlijk hielp niets. De tijd moest het leren. Deze dingen hadden tijd nodig, veel tijd.

Maar toen Bakker Bons op de troon zat moesten de monniken ook hem hebben. Ook hij werd voor gek verklaard, en de monniken lieten hem niet met rust. En eigenlijk kwamen er van de plannen van Bakker Bons helemaal niets terecht, en zo moest ook Bakker Bons vluchten naar zijn eigen rust grot. Joost was blij hem te zien.

'Joost,' zei de bakker. 'Dit kan zo niet langer. Die monniken denken dat ze alles kunnen zeggen en alles kunnen doen, en ik kan zo mijn werk niet doen.'

'Hoge bomen vangen veel wind,' zei Joost.

'Wat moeten we doen ?' vroeg bakker Bons.

Joost keek hem met grote verbazing aan, want dit was de eerste keer dat bakker Bons het zelf niet meer wist. Er was niets van al zijn plannen terecht gekomen. De monniken hadden overwonnen, zo leek het. Ook de wachters waren zwaar in de psychische problemen geraakt door de werken van de monniken.

'Ik ga niet meer terug,' zei Joost, 'veel te gevaarlijk.'

'Ik ook niet,' zei bakker Bons.

En steeds meer koninklijke wachters moesten vluchten tot de rust grot. Ze waren er allemaal erg aan toe. Zwaar waren ze gepest en geplaagd door deze monniken, die altijd maar zeiden dat de wachters ziek waren, en dat het hele volk het wist en erover roddelde. Ze maakten daarmee de wachters ook daadwerkelijk ziek, als zelfvervullende profetie.

'Het is onmogelijk,' zei Joost. 'Die mensen zijn onmogelijk.'

'Het zijn geen mensen,' zei één van de wachters. 'Het zijn wolven, monsters. Ik heb het zelf gezien.'

'Vertel me meer,' zei Joost. Maar de wachter zweeg, alsof vreemde kauwgon zijn kaken op elkaar hield.

'We worden behekst, Joost,' zei een andere wachter. Ze mochten hem geen koning meer noemen van Joost. Ook bakker Bons wilde geen koning meer genoemd worden.

'Verschrikkelijke leugentreiteraars zijn het,' zei Joost. 'Vertel ons alles wat je weet.' Maar veel werd er niet gezegd, vanwege de vreemde, onzichtbare kauwgom die hun kaken op elkaar hield.

'Spoken,' zei bakker Bons. 'Ze rommelen met ons.'

'Ja, dit is niet normaal meer,' zei Joost. 'We zitten allemaal in zak en as door hen, die kauwgomballen-profeten.'

'Ha ha ha,' lachte een wachter, maar keek toen weer sip.

Steeds meer wachters kwamen tot de rust grot. Ze konden bijna niet meer spreken. 'Laten we hier een nieuw rijk stichten, onder de grond,' zei Joost. 'Daarboven is het een verloren zaak.'

Gelukkig was de grot groot, zeer groot, reusachtig groot. Het zou vele volkeren kunnen herbergen. En je kon steeds dieper en dieper. Ja, de grot had duizelingwekkend veel verdiepingen.

'Dit is mijn paleis,' zei Joost weleens. Bakker Bons zag het allemaal niet meer zitten. Hij was blij dat Joost het allemaal weer een beetje overnam. Joost voelde zichzelf nog steeds verantwoordelijk, en voelde zich nog steeds een heel klein beetje koning. Hier kon hij opnieuw beginnen.

Maar het spreken ging steeds moeilijker door de onzichtbare kauwgom die hun kaken stijf op elkaar hield. En zo werd het een stille samenleving. Daarom vond men andere manieren uit om te spreken, zoals gebarentaal, maar ook dat ging niet erg goed.

De grot leidde tot prachtig ondergronds natuurgebied, dieper onder de grond, waar veel fruitbomen groeiden met bijzonder fruit. Telkens als ze wat van het fruit hadden genomen konden ze wat spreken. Daarom werd het het sprekende fruit genoemd. Het leek wel alsof het onzichtbare kauwgom wat werd verdreven door het sprekende fruit. Maar veel zeggen konden ze niet. Ze vonden het fijn om op de rand tussen de grot en de natuur te wonen. De groep werd steeds groter maar op een gegeven moment stopte het. Joost kon vaak zijn zinnen maar half afmaken, en voelde zich daarom niet geschikt. Maar iedereen worstelde met dit probleem. Het maakte alles wel geheimzinnig, maar ook spookachtig.

'Wat is er van ons overgebleven ?' zei Joost vaak.

'Boven weten ze alles beter,' zei een wachter. 'Misschien moeten we het hen vragen.'

'Ik kan er niets aan doen,' zei Joost.

'Ik heb er niet om gevraagd. Ik heb mijn best gedaan.'

Hoofdstuk 3. De Monniken

En dieper en dieper gingen ze, dieper de ondergrondse natuur in, om de wonderlijkste dingen te zien en mee te maken. Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Dat is wat ze vaak zeiden. Maar ze deden het om elkaar te helpen, om elkaar mee te trekken, in deze bijzondere wereld onder de grond.

Joost kon niet meer. Hij moest zich zien te redden met halve woorden. Alles was half hier, zoveel geheimen, maar hier wilde hij zijn. Hier moest hij zijn, om te overleven.

Ook bakker Bons kon niet meer. Wat was er van hen overgebleven ? Het halve, om hen te openen voor de verloren wereld. Daarboven was het hele namelijk een leugen.

En zo gingen ze verder. Bakker Bons had eigenlijk niets meer te vertellen, maar iets anders sprak tot hen. Het halve.

'Het is allemaal halfgebakken,' zei bakker Bons weleens, 'maar alles is beter dan een hele leugen.'

'Mmmm,' zei Joost. 'Ik begin de smaak te pakken hier. Dat halve smaakt goed, als de natuur. Het hele is een leugen.'

'Oh, verspil je woorden niet meer aan boven, want ze verdraaien alles en gebruiken het tegen je, en het komt zo met een rotvaart tot je terug,' zei een wachter.

'Wijsheid,' zei Joost. 'Beneden is het ware leven.'

'Wijsheid,' zei een andere wachter.

'Wijsheid, wijsheid.'

'Oh, de wonderen van de natuur,' zei Joost, 'het fruit van het halve, wat een vruchtbaarheid.'

Ze konden niet meer vasthouden aan elkaar, maar alleen aan het halve, en hun woorden brokkelden af hoe dieper ze gingen, en hun woorden en gedachten gleden weg als water. En ze zagen het halve, en het genas hun harten.

Het halve was fruit, een fruit wat ze niet kenden. En ze aten van de boom en zagen elkaar niet meer, alleen nog het halve. En Joost werd gekroond met een kroon van dromen, en meer en meer werd hij de koning over zijn onwetendheid.

En Joost kwam tot een holle boom waar allerlei monniken met paarse pijen en kappen naar binnen gingen. En er waren ook hen die geen paarse pij en kap hadden, en de paarse monniken zeiden tegen hen : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Jij ziet het niet, dus daarom ben je ziek.'

'Oh help,' dacht Joost. Ook hem werd toen een paarse pij en kap gegeven. Zo kon hij zich onder de monniken begeven om zo de holle boom binnen te gaan. In de holle boom moesten ze een trapje op wat leidde naar een zaal die vol zat met paarse monniken. Joost ging helemaal achteraan zitten.

Een paarse monnik deed het woord. 'Welkom, gij allen, gij zieners.' Toen ging hij weer zitten en kwam er een andere paarse monnik. 'Welkom, gij allen, gij zieners. Wat niet weet wat niet deert. Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom zijn jullie ziek, jullie allemaal.'

Een paarse monnik stond op in het publiek. 'Oh grote, paarse ziener, waarom zijn wij ziek ?' vroeg hij.

'Omdat jullie nog niet hebben gezien wat ik heb gezien, oh kleine paarse ziener,' sprak de monnik die helemaal vooraan stond achter een soort preektafel.

Toen zei de monnik in het publiek : 'Oh grote, paarse ziener, hoe kunnen wij worden als u ?'

Toen wees de prediker op een groot wit scherm achter hem. 'Kijk, oh kleine zieners, opdat gij grote zieners zult zijn, en gij genezen wordt van uw blindheid.'

Opeens verscheen er beeld op het scherm, prachtig zacht lichtend beeld van een zongewassen tropische natuur, vol met bomen van tropische vruchten. Perenbomen tussen de lianen, en andere soorten vruchten die op meloenen leken in allerlei kleuren : zacht oranje, wit, roze, allemaal zachte kleuren.

'Verrukkelijk !' riep de monnik in het publiek, en ook anderen begonnen te klappen.

'Kijk, dwazen !' riep de prediker, 'opdat gij wijs zult worden !'

Maar het beeld begon weer steeds witter te worden. 'Ik zie het niet !' riep iemand.

'Dan ben je ziek !' riep de paarse prediker.

'Dan ben ik dus ook ziek !' riep iemand.

'Ja, stekeblind, als je dat nog niet eens kunt zien !' riep de prediker.

Sommige monniken verlieten huilend de zaal. Joost wist niet hoe hij het had, en wreef in zijn ogen. Dat scherm was toch echt weer helemaal wit.

'En u daar, helemaal achterin,' zei de paarse prediker, 'wat ziet u ?'

Joost had al snel in de gaten dat de paarse prediker hem bedoelde.

'Tja, wat zal ik zeggen,' zei Joost. Hij dacht bij zichzelf : 'Laat ik maar gewoon wat verzinnen.'

'Ik zie een boot op het water tussen de bloemen,' zei Joost.

'Mis ! Jij stommeling !' bulderde de paarse predikant. 'Het is een indiaans natuurvolk. Jij stekeblinde imbeciel !'

'Oh ja, nu zie ik het ook,' zei Joost, die helemaal niets zag.

'Dat kun je niet zien,' zei de paarse predikant. 'Dat is onmogelijk.'

'Waarom is dat onmogelijk ?' vroeg Joost.

'Omdat je daar zit te zitten zonder lenzen, majoor !' bulderde de paarse predikant.

'Hoe krijg ik die lenzen ?' vroeg Joost.

'Die moet je kopen,' zei de paarse predikant, 'die moet je verdienen. Je moet ervoor werken.'

'Waar ?' vroeg Joost, 'en wat zijn dat voor lenzen ?'

'Het is een bepaalde druppel van een vrucht,' zei de paarse prediker, 'maar kom maar mee.' De paarse prediker liep op Joost af, en greep hem ruw bij zijn arm, en schudde hem even door elkaar. 'Kom,' zei de monnik, en trok hem mee. Ze gingen toen het trapje af en de holle boom uit. De monnik trok hem toen de omliggende natuur in.

'We hebben het niet zo op blinden,' sprak de monnik. 'Ze maken nogal veel stuk.'

Joost werd ergens een stal ingedrukt.

'Wat moet ik hier doen ?' vroeg Joost.

Het was aan de rand van weilanden.

'Imbeciel,' zei de paarse predikant. 'Jij weet ook niks, hè. Mores zouden ze je moeten leren. Dat zijn de ongeschreven regels waar je stekeblind voor bent. Je hebt nog niet geleerd tussen de regels door te lezen. Je hebt nog niet geleerd elke steen om te draaien, en achter elk boomblad te kijken. Je hebt eigenlijk nog niks geleerd. Je bent niet alleen stekeblind, maar ook stekedoof. Zwaar ziek ben je, en een levensgevaarlijke gek. Jij bent helemaal geen paarse monnik.'

En toen begon de woedende predikant de pij en de kap van Joost af te scheuren. 'Je weet wat je te doen staat !' bulderde de woedende predikant, en rende weer terug het bos in, terwijl hij nog nariiep : 'Waag het niet om nog terug te komen !'

Joost zuchtte. Waar was hij toch terecht gekomen. En wat moest hij in de stal doen ? Hij wist niks.

Telkens als er paarse monniken langs de stal liepen dan gniffelden ze, of lachten ze hem uit, of riepen dat hij ziek was of gek. Als Joost om opheldering vroeg zeiden ze hem niks. Hij wist niet wat hij in de stal moest doen, en op een gegeven moment werd hij zo boos dat hij terug het bos inging om op zoek te gaan naar die vrucht waarvan de sapdruppels lenzen waren, waar de paarse prediker het over had. 'Waar ben ik toch eigenlijk mee bezig ?' vroeg Joost zichzelf af. Maar al snel werd hij

ergens door een paarse monnik gegrepen, en ergens de weilanden ingeduwd. 'Kom hier niet meer !' zei de paarse monnik woest.

Toen begon Joost maar door de weilanden te slenteren. Ergens bij een boerderij klopte hij aan, en toen ze open deden begon hij zijn verhaal te vertellen. Ze lachten hem gewoon uit. 'Vruchten waarvan de sapdruppels lenzen zijn ?' lachte de boer. 'Is dat een grap ? Of ben je aan de drugs ofzo, of ontsnapt uit het gekkenhuis ?'

'Geen grap,' zei Joost, en hij zou al helemaal niet vertellen dat hij koning was, want dan waren helemaal de poppen aan het dansen. 'Waarschijnlijk ben je nog nooit in het bos geweest, oude boer,' zei Joost beledigd. 'Er gebeuren daar dingen die het daglicht niet kunnen verdragen.'

'Wij gaan daar elke zondag naartoe voor een wandelingetje,' zei de boer, 'en wij hebben nog nooit zoiets meegemaakt. Je bent wel een halve gare, zeg. Er is daar wel een monniken klooster, maar die doen geen vlieg kwaad. Ze hebben daar een kruidentuintje en een fruittuin, maar geen belachelijke dingen waar jij het over hebt.'

'Oh,' zei Joost, 'nou, dat komt dan goed uit. Ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus jij bent ziek, niet ik. Stekeblind ben je, oude boer, oude geit.'

'Nee, nee,' lachte de boer. 'Zo werken die dingen niet. Je ziet ze vliegen. En dat is de waarheid.'

'Het is een halve waarheid, en dus een halve leugen,' zei Joost, 'maar ik zie al wel dat je niet tussen de regels door hebt leren lezen, lui lak. Nooit opgelet op school zeker. Je hebt nog niet geleerd elke steen om te keren en achter elk boomblad te kijken. Je bent niet alleen stekeblind, maar ook stekedoof. Zwaar ziek ben je, en een levensgevaarlijke gek.'

De boer begon nog harder te lachen. 'Nou, je hebt anders wel praatjes,' zei hij.

'Ja, van de paarse monniken geleerd,' zei Joost. 'Verbale zelfverdediging.'

'Ach, die paarse monniken zijn de lieve vrede zelve,' zei de boer. 'Die praten zo niet, en die doen geen vlieg kwaad.'

'Waarom ga jij er dan niet eens naartoe ?' vroeg Joost. 'Dan kun je daar een voorbeeld aan nemen.'

'Wij gaan maandelijks naar hun diensten,' zei de boer.

'Nooit iets opgemerkt ?' vroeg Joost.

'Nooit,' zei de boer. 'Allemaal ouwe jongens krentebrood.'

'Misschien ben je wel één van hen,' zei Joost. 'Het maakt je verdacht.'

'Ikke niet,' zei de boer. 'Ik heb wel andere dingen te doen. Ik ben een drukke boer.'

'Dus als ik het goed begrijp kun je mij niet helpen met dat speciale vruchtensap,' zei Joost.

'Nee, helaas,' zei de boer. 'Maar ik wens je veel geluk op je zoektocht.'

En toen is Joost maar weer verder gegaan, en klopte bij meerdere boerderijen aan, maar overal was er hetzelfde liedje.

'Zeg, ik laat me niet telkens beledigen,' zei Joost tegen zichzelf. 'Monniken en boeren, allemaal één pot nat.'

Hij liep verder de weilanden in, langs sloten en over allerlei kronkelende paadjes. Opeens zag hij een groep monniken in de verte met zwarte pijen en kappen. Ze waren gewapend. In snelle pas kwamen zij op hem af. Sommigen waren ter paard. 'Halt,' zei er één. 'Waar gaat de reis naartoe?'

'Ik heb geen idee,' zei Joost, 'jullie misschien? Want jullie schijnen altijd alles beter te weten.'

'Dat is hem,' zei een andere zwarte monnik. 'Zo, zo,' zei de ene monnik weer. 'Je hebt wel praatjes. Weet je dan niet dat je hier helemaal niet mag zijn?'

'Hoe moet ik dat allemaal weten?' zei Joost geïrriteerd. 'Jullie weten toch alles beter? Wat heb ik nog in te brengen dan? Ik ben toch ziek in jullie ogen? Ik mocht al niet in het bos zijn, en nu ook niet in de weilanden? Ik moet een plaats hebben waar ik kan bestaan. Je kan niet zomaar van alles zeggen dat ik nergens mag wezen. Kom nou.'

'Je hebt wel babbels,' zei de zwarte monnik. 'En ja, je hebt gelijk. Je bent zwaar ziek, maar niet alleen dat. Je bent ook een levensgevaarlijke gek. U ziet niet de dingen die wij zien, dus u bent levensgevaarlijk, een bedreiging voor de samenleving. Daarom moet u opgesloten worden, in hechtenis genomen worden.'

'Ik kan niet alles hebben,' zuchtte Joost. 'Ik kan het gewoon niet winnen. Kom ik in een adoptie gezin terecht ofzo?'

'Nee,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Veel erger. U zou een gevaar vormen voor het gezin, want u bent stekeblind en stekedoof. Dat hebben ze ons verteld. We hebben u eindelijk gevonden. U bent zowel een gevaar voor de samenleving als uzelf, dus daar zijn weer andere plaatsen voor.'

'Ja, en u gelooft dat allemaal zomaar wat ze tegen u gezegd hebben?' vroeg Joost. 'Zo kun je wel aan de gang blijven, maar goed, volgens hen heb ik ook een sapje nodig wat als een lens dient in mijn ogen om het dan wel te kunnen zien, zodat ik net zoveel kan zien als jullie. Waar is dat sapje dan?'

De zwarte monniken keken elkaar aan en begonnen toen te lachen. 'Wie heeft dat gezegd?' vroegen ze. 'Je ziet ze vliegen. Een sapje? Ja, dank je de koekkoek. Daar hebben we allemaal geen tijd voor. Wij zijn van het hoogste gezag.'

'Die paarse monniken zeiden het,' zei Joost, 'in het bos. Ik mag gek wezen als het niet waar is.'

De zwarte monniken begonnen nog harder te lachen. 'U ziet spoken. Er zijn inderdaad paarse monniken in het bos, maar die houden zich niet met dat soort dingen bezig. U ziet dingen die er helemaal niet zijn. Wij zien dingen die er wel zijn, en die u niet ziet, dus bent u ziek, gek en levensgevaarlijk. De gevangenis is waar u thuishoort.'

'Wow, ja zo kan ik het ook,' zei Joost woest. 'Misschien worden er dingen voor u achtergehouden ? U bent niet goed op de hoogte van dingen die in het bos gebeuren schijnt wel weer. Die paarse monniken zijn niet goed snik.'

'Dat is verdachtmaking,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Dat is ook een symptoom van uw ziekte. Wij weten alles van het bos af.'

'Ik weet het,' zei Joost. 'Jullie weten alles, en altijd alles beter.'

'Precies,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Dus val onze professie niet aan. En nu meekomen.'

Joost werd in de boeien geslagen en moest mee. Hij was gearresteerd. Ze namen hem mee naar een dorpje aan de rand van de weilanden, waar een gevangenis gebouw stond. Daar kreeg hij een cel. Tot zijn grote verbazing zat bakker Bons in de cel naast hem. 'Hoe ben jij hier gekomen ?' vroeg Joost verbaasd. Maar bakker Bons sprak niet. Hij zat op zijn bed en bleef maar voor zich uit staren. 'Wat hebben ze met je gedaan ?' vroeg Joost. Maar weer geen antwoord.

'We zitten in hetzelfde schuitje,' zei Joost.

Hoofdstuk 4. één tegelijk

'Ze spelen hier allemaal dezelfde spelletjes,' zei Joost, 'van ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus ben je ziek en gek, en levensgevaarlijk, en van jij ziet jij ziet wat wij niet zien, dus ben je ziek en gek, en levensgevaarlijk, gewoon hoe het hen uitkomt. Zij zijn hier de wet en de maatstaf, en die klopt van geen kanten.'

Bakker Bons zei niets, en staarde nog steeds voor zich uit.

'Ik ben blij dat ik jou in ieder geval weer ben tegengekomen. Alleen is maar alleen, maar het is zeer zeker niet in de beste omstandigheden,' zei Joost. 'Maar dat verhaal van dat sapje van een bepaalde vrucht als lenzen, dat sprak me wel aan. Ik weet alleen niet waar ik het zou kunnen vinden. Die

paarse monniken zeiden dat ik het moest hebben, anders zou ik ziek, gek en blind blijven, maar de zwarte monniken zeiden het tegenovergestelde, en dat ik ze zie vliegen. Zij maken zelf mensen ziek. Om gek van te worden. Ze hebben je wel te pakken gehad. Je zit daar als een robot.'

Plotseling keek bakker Bons hem strak aan, en sprak : 'Ik heb van dat sapje, dat sapje, ge... gedronken, en i... ik h... h....heb het als lenzen op mijn ogen.'

'Wat valt er te zien ?' vroeg Joost. 'Iets bijzonders nog ?'

'Nou,' zei bakker Bons. 'Ik z... z... zal je er dit van zeggen : Het is w.... w.... wonderlijk. I.... i... ik kan door alles heen kijken. I... i... i... i.... ik zie dingen die jij niet kan zien, en ik z... zie ook dat je ziek bent.'

'Goeie genade !' riep Joost. 'Begin jij nu ook al ?'

N.... nee hoor,' zei bakker Bons. 'W.... waar heb je het over ?'

'Dat zei je net,' zei Joost woedend, 'dat ik ziek zou zijn.'

'Helemaal niet,' zei bakker Bons. 'Je moet geen dingen gaan lopen verzinnen.'

'Wat hebben ze je gegeven !' foeterde Joost. 'Je bent totaal jezelf niet meer. Je weet van voren niet meer dat je van achteren leeft. Gaan we elkaar nu ook met scheve ogen aankijken ?'

Toen staarde bakker Bons weer strak voor zich uit en zei niets meer.

'Wat staat me te wachten ?' vroeg Joost zich af. 'Misschien word ik wel net als hem.'

Plotseling kwam er een dikke donkere vrouw binnen. 'Nou, ik wil hem wel adopteren hoor,' foeterde ze naar een zwarte monnik die de gevangenis bewaakte. 'Ik heb wel erger meegemaakt. Ze zijn echt niet levensgevaarlijk hoor. Ik weet wel raad met blinden. Oh, is dat hem ?'

En zo ging Joost toch nog met een adoptie moeder mee. 'Ze zeiden dat ik een gevaar zou zijn voor een adoptie gezin,' zei Joost.

'Een gezin, ja,' zei de vrouw. 'Maar niet voor mij. Ik ben er speciaal voor opgeleid.'

'Als blindengeleide ofzo ?' vroeg Joost.

'Juist ja,' zei de vrouw.

'Vertel me over het sapje,' zei Joost. 'Is het waar of is het niet waar ?'

'Het is waar,' zei de vrouw, 'maar het splijt je persoonlijkheid. De ene helft weet nauwelijks iets van de andere helft.'

'Waar is dat voor nodig ?' vroeg Joost, die direct aan bakker Bons dacht.

'Het is het geheim van het zien,' zei de vrouw.

'Ik wil het wel proberen,' zei Joost, 'want anders word ik gek. Ik word doodziek van dit vage gedoe allemaal.'

'Goed,' zei de vrouw, 'wacht even hier.' Toen liep ze de keuken in. Even later kwam ze weer terug met een drankje. Het zag er glinsterend geel en oranje uit, als een natuurdrankje, vers geperst. 'Dit moet gedronken worden en je kan een druppeltje ervan gewoon op je oog doen als lens,' zei de vrouw.

Joost nam een slokje en nam toen een druppeltje eruit om op zijn oog te leggen. 'Wonderbaarlijk,' zei Joost, 'ik kan door alles heenkijken.'

'Het werkt maar even,' zei de vrouw, 'en daarna ben je het weer vergeten.'

'Wat heb ik er dan aan ?' vroeg Joost.

'Wat ?' vroeg de vrouw.

'Als ik alles weer vergeet, van dat sapje, dat ik door alles heenkeek,' zei Joost.

'Oh dat,' zei de vrouw. 'Anders is het te sterk. Het moet voortdurend afgeremd worden, anders zou het je vernietigen. Maar daar zorgt het sapje wel voor. Het is een heel slim sapje. Daarna weet je het allemaal weer. Het is zoiets als slapen en waken. Het wisselt zichzelf af. Het is een onderdeel van je oog immunologie. Je moet een beetje het ritme leren kennen, en dan raak je er wel aan gewend.'

'Interessant,' zei Joost. 'Maar die monniken dan ? Gaan zij nog protesteren, of zullen ze me eindelijk aanvaarden ?'

'Die monniken zijn stapelgek,' zei de vrouw. 'Ze zijn ergens in vastgegroeid, en zullen je nooit accepteren. Zij zullen nooit met je op één lijn staan. Als je komt waar zij waren zullen zij al weer ergens anders zijn. Ze zullen nooit aan je toegeven. Het is hen niet te doen om waarheid, maar om autoriteit, en dat doen ze door groot bedrog. Ze proberen je altijd weer een rad voor de ogen te draaien, en je kan het nooit goed doen. Ook al heb je de antwoorden goed, dan zullen ze het altijd blijven ontkennen. Dat is hun aard. Het zijn geen pelgrims, zie je. Ze groeien niet. Ze komen niet verder, maar gaan eerder achteruit.'

'Bedankt voor de uitleg,' zei Joost dankbaar, 'en bedankt dat u mij daar heeft weggehaald. Maar waarom is bakker Bons daar nog steeds ?'

'Ik weet het niet,' zei de vrouw.

'Hij deed vreemd tegen me,' zei Joost. 'Hij zei dat hij van het sapje had genomen, en hij kon alles zien, ook dat ik ziek was, en daarna was hij het weer vergeten. En hij bleef maar vreemd voor zich uit staren.'

'Vreemd,' zei de vrouw. 'Misschien hebben ze hem iets anders gegeven.'

'Is hij nog te helpen ?' vroeg Joost.

'Dus er zitten daar nog bekenden van jou ?' vroeg de vrouw.

'Ja, in ieder geval onze bakker, bakker Bons, en misschien dat er nog wat wachters zijn,' zei Joost. 'We moesten allemaal vluchten voor de monniken, en toen zijn we elkaar uit het oog verloren, maar toen ik werd opgepakt kwam ik in ieder geval weer in aanraking met bakker Bons.'

'Ik kan er maar één tegelijk redden,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 5. Tussen vergetelheid en herinnering

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei de donkere vrouw.

'Moet ik daar weer een sapje voor drinken ?' vroeg Joost.

'Nee,' zei de vrouw.

'Wat dan ?' vroeg Joost.

'Dat is het grote geheim van de smid,' zei de vrouw.

'En ben ik dus nog steeds ziek in jouw ogen ?' vroeg Joost.

'Ja, heel, heel ziek,' zei de vrouw.

'Maar je bent hier op het juiste adres. Bij het medicijn.'

'Moet ik ervoor oppassen ?' vroeg Joost.

'Voor dat medicijn. Maakt het me misschien nog zieker ?'

'Soms doen medicijnen dat,' zei de vrouw.

'Eerst nog zieker worden om daarna echt goed gezond te worden, als een soort aanloopje nemen. Het medicijn opent een oorlog dan, dus dan is er eerst even wat meer ziekte. Het is dan hard tegen hard.'

'U bent een wijze vrouw,' sprak Joost.

'Ik was eens koning van een land, maar ik heb het land verloren aan de monniken.'

'Nee, niet verloren,' zei de vrouw. 'Eerst doet het medicijn je meer verliezen, opdat je het later beter kan winnen.'

'Gelukkig maar,' zuchtte Joost.

De vrouw nam hem even in haar armen.

'Wat is het medicijn ?' vroeg Joost.

'Kom maar mee,' zei de vrouw. Ze leidde hem naar haar slaapkamer. Aan beide kanten stonden bedden. 'Veel slapen,' zei de vrouw. 'Dan zul je dromen dromen.'

Joost keek haar verbaasd aan. Ze omhelsde hem weer.

'Die bakker, hè ?' vroeg ze. 'Wat bakte hij allemaal ?'

Maar Joost had plotseling geen kracht meer om te spreken. Het was alsof onzichtbare kauwgom zijn kaken stijf op elkaar hield. 'Bi... bi.... bibel.... bibelesbonse bakker,' stamelde Joost, terwijl hij zich heel zwak voelde, en op een bed neerplofte. Hij voelde zich heel duizelig en slaperig. Het leek wel alsof dromen en werkelijkheid gemengd werden.

'Oh dat,' zei de vrouw. Haar stem echode door zijn hoofd heen.

Toen viel Joost in slaap. Het was alsof hij in een donkere zee weggleed. De zee was vol met zeenatuur. Zoveel planten die hij niet kende. En hij gleed dieper en dieper, en het werd donkerder en donkerder. Iets draaide er in hem. Het was als een droom. Maar ook daar gleed hij van weg. Alles vergat hij, en kwam tot zijn andere helft. Hij werd wakker in zijn cel. Was alles maar een droom geweest ? Of droomde hij nu. Hij begon weer dingen te herinneren langzaam, heel langzaam. Bakker Bons was in de cel naast hem. Die sliep. Joost zuchtte. Wat hadden ze hem gegeven ? Wat hadden ze met hem gedaan ?

Hij kon niet meer slapen, en bleef maar denken, over wat er gaande was. Hij bleef maar voor zich uitstaren. Na een paar uur werd ook bakker Bons wakker.

'Waar zijn we ?' vroeg Joost.

'De monniken,' zei bakker Bons. 'Ze hebben ons goed te pakken.'

'Ja, maar wat zijn ze ?' vroeg Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

'Hè, houd op,' zei Joost.

'Het is een systeem,' zei bakker Bons. 'Het splitst ons op, zodat we zien, maar de ene helft kent de andere helft niet.'

'Dus we zitten gevangen tussen twee helften ?' vroeg Joost.

'Ik denk het wel,' zei bakker Bons.

'Hoe kunnen we het overbruggen ?' vroeg Joost.

'Dat kan niet,' zei bakker Bons, 'want dan worden we blind. De twee helften zijn het geheim van het zien.'

'Maar volgens de monniken zijn we blind, of zien we teveel, zien we ze vliegen,' zei Joost.

'Ja, zij zijn de andere helft die de ene helft niet kent,' zei bakker Bond. 'Zij zullen altijd ontkennen.'

'Dat zei die vrouw ook,' zei Joost.

'Welke vrouw ?' vroeg bakker Bons.

'Ach, laat maar,' zei Joost.

Hoofdstuk 6. de blindengeleide vrouw

'En de wachters, zijn die hier ook ?' vroeg Joost.

'Allemaal,' zei bakker Bons. 'We wachtten allemaal op jou.'

Toen werd Joost weer wakker in de armen van de donkere vrouw.

'Het s... sapje,' stamelde Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom ben jij ziek,' fluisterde de vrouw, 'blind zogezegd. maar laat mij je persoonlijkheid splijten, opdat jij het ook kunt zien.'

'Dat doet het sapje, hè ?' vroeg Joost. 'Van welke vrucht is het eigenlijk ?'

'De vrucht van de paarse en zwarte monnikenboom,' zei de vrouw.

'Mmmmm,' zei Joost. 'Wat zouden we moeten beginnen zonder die paarse en zwarte monniken vrucht ?'

'Zonder dat zou je nooit tot mij zijn gekomen,' zei de vrouw.

'En wie bent u ?' vroeg Joost.

'De blindengeleide vrouw,' sprak de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Maar het gaat niet alleen maar om het sapje. Ik ben het medicijn.'

'U ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Daarom ben je hier. Ik ben de blindengeleide vrouw.'

'Dus u bent een zieneres of profetes ? Of hoe moet ik me dat voorstellen ? U bent toch niet één van de monniken, hoop ik ?' vroeg Joost.

'Nee,' zei ze. 'Ik ben geen monnik, maar een pelgrim. Ik ben van het indiaanse natuervolk. Wij zijn nomadisch. Wij trekken altijd verder. De monniken zijn zakenlieden. Ze bouwen hun stadjes en hun zaakjes, hun kloostertjes en gevangenisjes, en daar blijft het bij. En dan spelen ze profeetje, van ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus ben je ziek, en moet je hun medicijnen kopen om er beter van te worden, of je moet er hard voor werken. Maar in wezen maken ze je alleen maar zieker en zieker, zodat ze nog meer aan je kunnen verdienen. Doemprofeten zijn het, maar dan van het leugenachtige soort, die je de vernietiging inliegen. Vuilnisprofeten zijn het, die je altijd hun rotzooi proberen te verkopen. Ze verkopen hun ziektes. Het zijn projecterende profeten met balken in hun ogen die het willen ruilen voor jouw splinter. Rammelende dronkelappen zijn het. Dronken profeten aan de kusten van het niemandsland.'

'Maar waarom woont u hier dan nog ?' vroeg Joost.

'Ik moet wel,' zei de vrouw. 'Want anders zou mijn andere helft niet kunnen bestaan, en dan zou ik niet zien. Mijn andere helft woont diep in de natuur, bij de natuervolkeren, de nomadische natuervolkeren.'

'Hoe kom ik daar ?' vroeg Joost.

'Door het medicijn,' zei de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Je bent blind en ziek, maar twee helften maken je heel.'

'Vertel me meer over het medicijn,' zei Joost slaperig en dromerig. Hij leek weer weg te zakken, en werd weer wakker in zijn cel, naast de cel van bakker Bons.

'Slaapkop,' zei bakker Bons.

'Ik heb een vrouw,' zei Joost, 'een blindengeleide vrouw.'

'Iedereen hier,' zei bakker Bons.

'Vertel me meer over het medicijn,' zei Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

'Zeg op dan,' zei Joost.

'Het is een oorlog tussen de pelgrims en de monniken, tussen de indianen en de monniken dus,' zei bakker Bons. 'De indianen hebben vanwege hun nomadische levenswijze een enorme kennis van de natuur, en van de heilzame giften van de natuur die zij in deze oorlog gebruiken. Wij zijn geraakt door deze giftige pijltjes, opdat wij ontwaken uit onze slaap en uit onze onwetendheid. Die natuur giften van het oerwoud geven sterke hallucinaties en splitsen de persoonlijkheid, omdat het halve de enige overlevingskans is. Het hele zou fataal zijn. Alleen twee helften vormen het hele. Zo zijn ook de monniken een hele sterke hallucinatie, een heel sterk gif, wat de indianen gebruiken. Eerst wordt je zieker, blinder en dover, maar uiteindelijk is dat de weg tot de genezing, want het is een bijeffect van de oorlog, en die moet gestreden worden.'

'Maar waar is de strijd dan tegen ?' vroeg Joost.

'Tegen de onwetendheid,' zei bakker Bons. 'Het is de strijd voor ontwaking.'

'En voor ontwaking moet je eerst slapen,' zei Joost.

'Precies,' zei bakker Bons. 'De twee helften mogen niet teveel van elkaar weten.'

'Heel filosofisch,' zei Joost. 'Dat verklaart een hoop. Maar hoe komen we daar, in die diepere natuur ?'

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons. 'En daarom ben je blind en ziek, en heb je een blindengeleide vrouw nodig. Die heb je inmiddels. Dat is het medicijn, en dat is het pad.'

'Goh, ik dacht toch echt dat ik voor iets anders was ingehuurd,' zei Joost.

'Het leven kan soms vreemd lopen,' zei bakker Bons.

'Dat kun je wel zeggen, ja,' zei Joost. 'Heel vreemd, heel vreemd.'

'Dus we zijn vergiftigd ?' vroeg Joost.

'Door het oerwoud,' zei bakker Bons, 'maar om ons te beschermen tegen grotere gevaren. Het is een oorlog, en de oorlog gebruikt strategie, om te overleven.'

Joost zuchtte. 'Ik weet niet wat ik moet geloven,' zei Joost, 'maar je bent een vriend uit duizenden, en die vrouw ook.'

Hoofdstuk 7. een mislukte ontsnapping

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' fluisterde de donkere vrouw.
'Een gif, opdat je het ook zult zien.'

'Een krachtig natuur-medicijn,' zei Joost. 'Ik ben gespleten in helften.'

'Ik ook,' zei de vrouw. 'Mijn andere helft leeft diep in de natuur.'

'Ik wil haar leren kennen,' zei Joost.

Ze begon te lachen. 'Ze houden niet van indringers,' lachte de vrouw. 'Voor je het weet hebben ze een giftig pijltje in je wang geschoten, en lig je op de grond te schuimbekken.'

'Oh, een onontdekte stam zonder enig contact met de buitenwereld?' vroeg Joost.

'Welke buitenwereld?' vroeg de vrouw. 'De buitenwereld is slechts een gif wat ze gebruiken.'

'Ha ha,' zei Joost, 'dus alles is een hallucinatie?'

'Maar natuurlijk,' zei de vrouw. 'Wat dacht je dan dat het was?'

'Lieve help,' zei Joost, 'dus we zijn al heel diep in het oerwoud?'

'Ja jongen,' zei de vrouw. 'Dat pijltje heb jij allang in je wang gehad.'

'Dus nu moet ik nog ontwaken?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw.

'Maar hoe?' vroeg Joost.

'Ken je de biblebonse pap?' vroeg de vrouw.

'Eh, ja,' zei Joost.

'En de bibelesbonse wijn ?' vroeg de vrouw.

'Eh, ja ook,' zei Joost.

'Neem er wat meer van,' zei de vrouw.

'Ik raak al overspannen als ik er aan denk,' zei Joost. 'Ik word er gek van. Ik moet er niet aan denken.'

'Heeft het je gespleten ?' vroeg de vrouw.

'Ja, daar ligt mijn verleden,' zei Joost, 'mijn mislukte koningschap, aan diggelen geslagen door de paarse en zwarte monniken.'

'Het is dus een pijnlijke, gemengde herinnering,' zei de vrouw.

'Eh, ja,' zei Joost, 'dat kun je wel zeggen.'

'En de bibelesbonse bakker ?' zei de vrouw.

'Dat is een goede vriend,' zei Joost.

'Die kan je leren van de bibelesbonse pap en de bibelesbonse wijn te nemen,' zei de vrouw.

'Zo ontwaak ik tot de diepere wildernis ?' vroeg Joost.

'Precies,' zei de vrouw.

'Dat is alles wat ik wil,' zei Joost. 'Ik heb rust nodig en studie. Ik wil de diepere natuur leren kennen, de diepe geheimen en orakelen van het oerwoud.'

'Komt voor de bakker,' lachte de vrouw. 'Het oerwoud is in je hoofd, Joost. Het zijn de giften van het oerwoud, heilzame, strategische giften.'

'Wat een weldaad,' zei Joost. Maar hij had een waas in zijn hoofd. Telkens wist hij niet of hij nu droomde of waakte.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

Ze zeiden dat vaak, zowel de bakker als de vrouw. De bakker was de blindengeleide bakker. In de cel schreef Joost verder zijn geschiedenisboeken. Ook de vrouw en de bakker werden natuurlijk volop genoemd. Zij waren een groot bibelesbons geheim van overleving. Ook de vrouw was een doorgewinterde, ervaren bibelesbonse bakker.

Een deel van zijn leven bracht Joost dus door in deze gevangenis, en ook de monniken bleven tegen hem zeggen : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom ben jij blind en ziek, een levensgevaarlijke

gek, en daarom hoor jij achter het hek. Als een roofdier in het enge bos, verscholen achter de bomen, daar waar de kinderen niet mogen komen.'

Elke dag weer kleineerden ze hem met hun uitspraken, belediging op belediging. En Joost noteerde het in zijn geschiedenisboeken. Hij kon geen koning meer zijn van het volk. Maar hij kon wel schrijver zijn voor het volk. Maar ja, waar was het volk, en wie zouden zijn boeken lezen ? En zo schreef en schreef hij maar, en soms stalen de monniken weleens wat weg. Hij had weleens het gevoel alsof hij voor niets werkte. Maar hij hield zich vast aan het spreekwoord : 'Wie zaait zal ook oogsten.'

Hij had slopende gevechten in zijn gedachten met de monniken, maar hij kon niets doen. Hij zat een groot gedeelte van de dag vast, tenzij hij bij de vrouw was. Hij wilde naar de wilde natuur, en besepte dat hij er al in was. Hij moest tussen de regels doorlezen, elke steen omdraaien, en achter elk boomblad kijken. Vaak kon hij alles doorzien, maar vaak ook niet, en dan zonk hij weg. Vaak voelde hij zich als een overboord geslagene, door de storm, wegzinkende in de dieptes van de zee, maar dan zag hij de verborgen natuur van de zee, die hem ook weer inspireerde. Eigenlijk was hij niet opgesloten, maar hij was vrij. Er was zoveel ruimte tussen zijn twee helften, oneindige, veelkleurige ruimte. Hij kon het pad zien. En hij zag, hij zag, wat anderen niet zagen.

'Je ziet ze vliegen,' zeiden de monniken vaak, vooral ook als ze weer in zijn geschiedenisboeken hadden lopen lezen. Hij wilde niet dat ze er aan zouden komen, maar ze deden het toch, en scheurden soms stukken weg. Ze werden er hebberig van. Dat konden ze weer mooi doorverkopen als hun eigen.

Joost had een pesthekel aan de monniken, maar wat kon hij doen ? Het drukte zwaar op hem, en verlamde hem. Hij was zwaar vergiftigd. Elke dag treiterden ze hem en probeerden hem te verwarren.

Op een nacht vielen er een heleboel bakkers de gevangenis binnen. Het waren de bibelesonse bakkers. Er was even een flink gevecht, maar toen moesten de monniken het echt opgeven. Er was toen een grote uittocht uit de gevangenis, en uit het gebied van de monniken. Ook Joost, bakker Bons en vele wachters werden bevrijd. Het was een grote optocht. De bibelesonse bakkers hadden deze inval lang voorbereid. Ze kwamen met hun vele wagens en paarden, en er werd veel muziek gespeeld. Ze waren gekomen met vele schepen. Joost wist niet van waar. De bakkers hadden het laatste woord, zij die alles mengden, niet de monniken. De schepen van de bakkers stonden aan de kant van een grote rivier. Ook Joost en de anderen gingen een schip op.

Joost wist niet of hij droomde of dat het echt was, maar het was zo prachtig. Overal waren er lampionnen, als een lampionnen optocht, een lampionnen uittocht. Hij hoopt maar dat hij niet even later wakker zou worden in zijn cel, dat het allemaal maar een droom was geweest, alhoewel hij er nog steeds niet achter was of zijn cel nu wel of niet een droom was. Hij wist al zo'n lange tijd niet of hij nu wakker was of sliep. En bestond wakker zijn wel, of was alles gewoon een droom, een hallucinatie, door de heilzame giften van het oerwoud ?

In ieder geval was hij blij dat de bibelesonse bakkers gekomen waren, dat ze hem niet in de steek hadden gelaten. Het was een lange tocht op het schip. Als hij sliep was hij weer bij de donkere

vrouw. Toen ze op volle zee waren merkte Joost dat er veel schepen waren van monniken. De monniken waren overal. Spoedig begon Joost te beseffen dat ze niet ver zouden komen. Ook waren de schepen van de monniken veel groter dan de schepen van de bibelesbonse bakkers. De moed zonk Joost in de schoenen. Ook op zee waren de zwarte monniken. Al snel werden ze omsingeld door een vloot van de zwarte monniken, en moesten zich overgeven. Legers van zwarte monniken kwamen aan boord, en iedereen ging de boeien in, om even later verscheept te worden naar land, waar ze allemaal in de gevangenis kwamen. Niet lang daarna was Joost weer terug in zijn cel, en ook bakker Bons, de wachters, en dit keer de andere bibelesbonse bakkers ook. Het was een zeer grote gevangenis. De operatie was uiteindelijk uitgelopen op een grote mislukking.

Hoofdstuk 8. De Tuin

'Meeste stemmen gelden,' zeiden de zwarte monniken altijd, en zij waren in de meerderheid. Zij zagen wat Joost niet zag, dus Joost was ziek, blind. Hij vroeg zich af wat ze dan zagen. Joost werd er zwaar wanhopig van, maar als hij sliep, of als hij wakker werd, want dat wist hij nog niet, dan was hij bij de donkere vrouw, de blindengeleide vrouw. Ze sprak niet altijd veel. Vaak liet ze hem gewoon praten. Eigenlijk zei ze steeds minder.

Op een dag zei de vrouw : 'Ze leven in een droom, die monniken, die jij niet kan dromen. Het is een droom van de boom van vermenigvuldiging, waardoor ze zich vermenigvuldigen en in de meerderheid zijn. Jij ziet alleen de meerderheid, maar je kan de boom van vermenigvuldiging niet zien.' Daarom zeggen ze telkens : 'Wij zien, wij zien, wat jij niet ziet,' en 'meeste stemmen gelden.' Zij die in de minderheid zijn zijn ziek, want zij kennen de boom van vermenigvuldiging niet.

'En hoe droom ik die droom ?' vroeg Joost.

'Door een pilletje,' zei de vrouw.

'Wat voor pilletje ?' vroeg Joost.

'Kom ik laat het je zien,' zei de vrouw, en nam hem de tuin in. Hier groeiden allerlei exotische plantjes en struikjes. Aan een struikje groeiden een soort boontjes die op pilletjes leken.

'Wat gaat er gebeuren als ik er van neem ?' vroeg Joost.

'Dan droom je zoals hen, de dromen van vermenigvuldiging, van de boom van vermenigvuldiging,' zei de vrouw. 'Jouw volk zal zich dan wonderbaarlijk gaan vermenigvuldigen.'

'Heeft u dat ook gedaan ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw. 'Maar mijn volk leeft hier niet. Mijn volk leeft diep in het oerwoud.'

Joost dacht even na. 'Neem,' zei de vrouw.

'Kan het zo gegeten worden ?' vroeg Joost.

'Je kunt het zo opeten,' zei de vrouw. 'Het is zacht.'

Joost plukte een pilletje en begon het te eten. Direct viel hij schuimbekkend op de grond, en begon te dromen over de boom van vermenigvuldiging, en zijn volk begon te vermenigvuldigen. Het leek wel alsof hij dubbel begon te zien.

'Maar ja,' zei de vrouw. 'Sommigen nemen wel elke dag een pilletje, wat helemaal niet goed voor je gezondheid is, en waar je zwaar ziek van wordt, zo zwaar dat je bij anderen ziektes gaat inbeelden. Ze vermenigvuldigen zo snel en veel dat het ziekelijk wordt.'

'Oh,' gromde Joost, 'maar wat doe ik daar dan tegen ? Daar valt toch niet tegen op te boksen ?'

'Er is ook een boom van vermindering,' zei de vrouw. 'Dan splits je waardoor je zelf gaat vermenigvuldigen.'

'Oh,' zei Joost, 'en ...' Maar hij kon niks meer zeggen.

De vrouw liep naar een ander struikje en haalde daar een ander soort pilletje vandaan. 'Dan moet je hiervan eten,' zei de vrouw, en stak het in zijn mond.

'Drommels !' riep Joost. 'Ik kan daar toch niet tegenop ! Dit is allemaal misselijkmakende troep !'

'Als je er gewoon eentje van neemt, dan is er niks aan de hand,' zei de vrouw, terwijl ze wegliep, verder de tuin in. 'Kom,' zei ze.

'Ik kan me niet meer bewegen,' zei Joost. 'Het is een wonder dat ik nog kan spreken, want dat kon ik net ook niet.'

'Je hebt het nu gezien,' zei de vrouw. 'Het komt wel weer.'

'Dit is gewoon drugs,' zei Joost. 'Die monniken zijn dus gewoon drugsverslaafden, en wij moeten ervoor betalen.'

'Precies, Joost,' zei de vrouw.

'Maar wat doen we er dan tegen, want ik ga niet meer van deze troep nemen,' foeterde Joost. 'Het voelt alsof ik in duizend stukjes lig.'

'Tja,' zei de vrouw, 'wat doe je er tegen. Ik heb nog wel veel meer pilletjes die je kan proberen.'

'Laat maar,' zei Joost. 'Ik ben al half kreupel door die troep. Nu maar hopen dat het wegtrekt.'

'Komt wel goed,' sprak de vrouw.

'Jullie zijn levensgevaarlijk,' foeterde Joost. 'Misschien ben jij wel één van hen.'

'Het zijn bepaalde stoffen in de hersenen die in balans moeten komen,' zei de vrouw. 'Je hebt van alles maar een heel klein beetje nodig. Dat wekt ook weer allerlei andere stoffen op die je nodig hebt.'

'Daar zit wat in,' zei Joost, die direct al weer wat rustiger werd. 'Dus eigenlijk zijn die monniken heel extremistisch en houden ze ook weer andere stoffen verborgen?'

'Ja,' zei de vrouw, 'en ze wekken ook weer tegenpolen op die je nodig hebt.'

'Dus eigenlijk zijn onze hersenen gevaarlijke cocktails, maar zijn die cocktails ook weer belangrijk om bepaalde missende stoffen op te wekken,' zei Joost.

'Juist,' zei de vrouw. 'En daarvoor zijn de blindengeleide bakkers, de bibelesbonse bakkers, zoals ik, om de blinden veilig door deze gevaren te leiden, als door druk verkeer.'

'Okay,' zei Joost, 'ik begin het te begrijpen. Dus eigenlijk wat er nu gebeurt is allemaal belangrijk, zelfs van levensbelang.'

'Juist,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 9. De Boswachters

Aan de andere zijde van de cel van Joost was de cel van een wachter. Deze wachter vertelde Joost vele vreemde verhalen. Wat kon die man praten. Hij had het erover dat de monniken heel vroeger gok-automaten waren die een vreemd spel speelden : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet.' Je moest dan gokken wat ze zagen op de automaat, en als je drie van hetzelfde op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot het tuinen-gebied langs de steden, en als je vier van hetzelfde op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot het bos, en als je vijf op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot de indiaanse volkeren,

de natuur volkeren. De wachter zei dat de monniken daarom boswachters waren, of natuur wachters. Door de gok-automaten beveiligden ze hun gebied.

Joost vond het een vreemd verhaal. De wachter noemde de monniken ook orakels. Maar ze begonnen steeds geheimzinniger te doen, zodat hun oorspronkelijke betekenissen verloren gingen. 'Dus eigenlijk is het een spel ?' zei Joost.

'Een beveiligings-systeem, ja,' zei de wachter.

'En dat heeft de natuur zo gebouwd om de natuur volkeren te beschermen ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de wachter, 'precies.'

'Dus eigenlijk moeten we gokkers worden om erdoor te komen ?' vroeg Joost.

'Nou ja, eigenlijk bepalen de gok-automaten alles,' zei de wachter. 'Ze geven niet makkelijk mee. Het zijn een soort school-rechters. Ze kijken hoeveel je hebt geleerd, en op basis daarvan laten ze je door, of niet.'

'Dus eigenlijk is het niet echt een spel, maar meer een inspectie en een inquisitie ?' vroeg Joost.

'Precies ja,' zei de wachter.

'Dus eigenlijk missen we dat systeem nog voor ons eigen land, en moeten we eerst er zelf doorheen, anders zou het corrupt zijn,' zei Joost.

'Inderdaad, daarom zijn we hier,' zei de wachter.

'Nu begint het duidelijker te worden,' zei Joost. 'Maar wat een machine is dat dan, hè.'

'Dat moet wel,' zei de wachter.

'Hoe krijgen we het systeem aan de praat ?' vroeg Joost. 'Hoe wordt het van ons ?'

'Het is al van ons,' zei de wachter. 'Het beveiligt ons nu al.'

'Geweldig,' zei Joost. 'Zo had ik het nog niet bekeken.'

'De natuur heeft ons niet alleen gelaten,' zei de wachter, 'en ook niet aan ons lot overgelaten. De natuur is diep en strategisch, boven menselijk denken en vermogen.'

'Prachtig,' zei Joost. 'Ik zie het weer helemaal zitten.'

'Maar je andere helft weet hier niets van,' zei de wachter, 'en mag het ook niet weten, anders is het einde zoek.'

'Ik weet het,' zei Joost. 'Het is het geheim van de ziener, de bibeledonse ziener. Dus eigenlijk zijn die monniken bibeledonse boswachters, bibeledonse zieners ?'

'Ja, maar het feestje is flink uit de hand gelopen,' zei de wachter. 'Het heeft zich lopen vermenigvuldigen, en er zijn schaduwen ontstaan, en de ramp is niet meer te overzien.'

'Ik begrijp het,' zei Joost. 'Dus wij moeten alles rechtzetten.'

'Wij moeten de machine weer herstellen,' zei de wachter, 'en dat kan alleen als we er doorheen gaan.'

'Oh dromen zo schoon, ik zie de natuur,' zei Joost, 'het oerwoud. Wachter, wat is er van de nacht ? Wat hebt u mij gegeven ? De nachtwacht bent u. Blij dat ik je tegengekomen ben hier, kerel. Ik dacht dat ik helemaal zou wegzinken in deze nachtmerrie, maar jij leidde mij tot de ochtend.'

'Dat zal ik telkens weer doen,' zei de wachter. 'Ik ben inderdaad een nachtwacht. Door mijn werk heb ik al deze geheimen geleerd.'

Toen Joost weer bij de donkere vrouw was vertelde hij over de nachtwacht. 'Dat lukt je nooit,' zei ze. 'Je komt nooit door die gok machines heen. Die zijn zo geprogrammeerd dat je altijd zult verliezen, ook als je wint. Je zal nooit meer terug kunnen naar je eigen land, maar je zal dieper de natuur ingaan. Het zijn de giften van het oerwoud. Ze laten je niet meer gaan, maar trekken je alleen dieper. En je zal alles weer snel zijn vergeten.'

'Zo zij het,' zuchtte Joost. 'Dus ik moet altijd bij de monniken blijven ?'

'Voor de helft,' zei de vrouw, 'anders zou het oerwoud je totaal overweldigen en geheel verwoesten. Het is voor je eigen bescherming, en daarom ben ik ook hier. De monniken zijn voor je inventaris.'

'Goed,' zei Joost.

'Lange optochten maken ze, Joost,' zei de vrouw. 'Diep de natuur in, en diep er weer uit. Ze zijn orthodox, star, omdat ze het geheim bewaken. Het zijn inderdaad boswachters.'

Achter de tuin van de vrouw was het bos, en op een dag nam ze Joost mee door het tuinhokje het bos in. Daar kwamen ze een vrouw die geheel in het rood gekleed was tegen. Zij had een mandje en plukte wilde bloemen.

'Dag, rode vrouw,' zei Joost.

'Hoe maakt u het,' zei de vrouw.

'Wie is het ?' vroeg Joost aan de donkere vrouw.

'Ik ken haar niet,' zei de donkere vrouw.

'Ik ben Willie,' zei de vrouw, en stak haar hand uit. Joost schudde haar hand.

De donkere vrouw nam hem toen dieper het bos in. Ze kwamen aan bij een meertje, en daar gingen ze zitten in het hoge gras bij een boom. 'Achter het meertje leven de natuur volkeren,' zei de vrouw, 'maar ze zijn nogal paranoïde. Je komt daar echt niet zomaar.'

'Hoe dan ?' vroeg Joost. 'Vraag maar aan de monniken,' zei de vrouw. 'Dat zijn de boswachters.'

'Ik zal het wel even aan Willie vragen,' zei Joost, en liep naar haar terug. Maar Willie wist het ook niet.

Hoofdstuk 10. Marie Huyana

Joost vroeg het aan de monniken of hij de natuur volkeren mocht zien. Jaarlijks maakten ze grote optochten langs de natuur volkeren. Daar hadden ze ook hun pijen en kappen voor, dat ze niet getroffen zouden worden door de gifpijltjes van de wilde natuurvolkeren. Joost wilde ook mee, maar dan moest hij goed verscholen blijven achter de monniken. De optochten zouden een week lang duren. Toen het zo ver was was er een hele grote stoet van monniken. Ook waren er anderen die meegingen, zoals boeren en gevangenis-bewoners. De optocht ging heel traag, en de monniken zongen trage liederen. Joost moest en zou de natuur volkeren zien. Ze zouden telkens overnachten in de natuur, waarvoor de monniken kampen opzetten. Na een paar dagen was het zover, en zouden ze langs het eerste kamp van de natuur volkeren gaan. Ze mochten absoluut niet te dichtbij komen. Ze gingen over een heuvelrichel. Joost had pijn in zijn buik van de spanning. Toen hij het kamp van een natuurvolk zag ging zijn hart sneller kloppen. Even later hoorde hij gekrijs en gegil, natuurwilden met wapens die op de optocht afrenden. 'Wat moet dat hier met die optocht ?' riep een wilde, bijna gillend. De monniken zeiden niets, maar bleven maar zingen. De wilde begon door de rijen heen te gaan, en Joost viel bijna flauw van de angst. Wat als ze hem zouden vinden ? Hij kroop helemaal tegen een monnik aan, en kroop toen onder de pij. Nog steeds hoorde hij gegil en gekrijs. Alles was donker nu. Hij kon niets meer zien. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd wakker in een wigwam waar hij op een mat lag, en waar een donkere vrouw zijn wonden waste met water uit een kom, en zijn wonden verbond. 'Waar ben ik ?' vroeg Joost.

'Bij mij,' zei de vrouw.

'Wat is er gebeurd ?' vroeg Joost.

'Niets zeggen,' zei de vrouw.

'Niets zeggen ?' vroeg Joost.

Ze gaf hem een klap in zijn gezicht. 'Ik zei niets zeggen,' zei ze.

Joost besloot zich maar stil te houden. Hij kreunde. Hij kon niet opkomen. Blijkbaar was er een oorlog geweest tussen de monniken en het wilde natuervolk. Joost besloot zich maar gewoon kalm te houden en te wachten. De vrouw ging met een vochtige doek over een wond op zijn voorhoofd. 'Au,' zei Joost, en werd direct heel duizelig.

'Gevaarlijk spul,' zei de vrouw.

'Ja, door jullie ?' vroeg Joost.

'Nee, het is gif van de monniken,' zei de vrouw. 'Jij rende ineens naar ons toe, en de monniken gebruikten hun wapens naar je.'

Joost wist niet of hij dat kon geloven. 'Waarom zou ik dat doen ?'

'Dat moet je mij niet vragen,' zei de vrouw.

'Ik kan me er niets meer van herinneren,' zei Joost. 'Het zijn toevallig niet jullie gifpijltjes ?'

'Nee,' zei de vrouw. 'Misschien dat ze je daarmee bang hebben gemaakt, die monniken.'

'Nogal,' zei Joost, 'dus ik kan me niet voorstellen dat ik op jullie af zou zijn gerend. Alles wat ik me kan herinneren is dat ik me verschool onder een monnikenpij.'

'Je werd geroepen,' zei de vrouw. 'Iemand riep je naam, en toen rende je.'

'Vreemd,' zei Joost. 'En wie riep me, en hoe wist je dat het mijn naam was ?'

'Dat vertelden ze me,' zei de vrouw.

Joost had weer even het gevoel alsof hij niks kon zeggen. Hij was te duizelig en had teveel pijn.

'Niet bewegen,' zei de vrouw.

'Ik vind het maar vreemd,' kreunde Joost even later.

'Die monniken zijn vreemd,' zei de vrouw.

'Waar zijn ze nu ?' vroeg Joost.

'Gevlucht,' zei de vrouw. 'Sommigen zijn dood.'

'Door jullie ?' vroeg Joost.

'Nee, ze vielen elkaar aan,' zei de vrouw.

'Waarom zouden ze dat doen ?' vroeg Joost verbaasd.

'Niet zoveel vragen stellen,' zei de vrouw.

Joost kreunde. Hij geloofde er allemaal niets van.

'Ik moet het toch weten,' zei Joost. Toen kreeg hij weer een klap in zijn gezicht.

Hij besloot zich maar weer rustig te houden.

'Het is een drugs,' zei de vrouw.

'Wat ?' vroeg Joost.

'De monniken,' zei de vrouw.

'Je was verdwaald en nam ervan. Het groeit hier ergens.'

'Maar hoe ben ik dan verwond ?' vroeg Joost.

'Dat doet de drugs,' zei de vrouw. 'Het is zelfverwonding. Uiteindelijk valt het zichzelf aan. Wees maar blij, want zo ben je weer wakker geworden, en toen werd je geroepen.'

'Wordt ik weer genezen ?' vroeg Joost.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee,' zei ze. 'Je hersenen zijn blijvend aangetast. Telkens weer zul je wakker worden bij de monniken. Je bent zwaar ziek.'

'Dus de monniken is een ziekte ?' vroeg Joost. 'Een hersenziekte door de drugs ?'

'Ja,' sprak de vrouw, 'maar ook hier zul je altijd ontwaken, want we hebben je deels kunnen genezen. Alles komt alleen maar half. Daar moet je mee leren leven. Je bent gespleten, opdat je kunt zien.'

'En wie is die donkere vrouw bij wie ik altijd in huis ben ?' vroeg Joost. 'Zij nam me tot de tuin en toen tot het bos.'

'Dat is mijn andere helft,' zei de vrouw, 'maar ik weet niet veel van haar, en dat moet zo blijven.'

'Nou,' zei Joost, 'blij dat je me hebt gevonden. Alle beetjes helpen.'

'Van welke plant had ik drugs genomen ?' vroeg Joost. 'Of van welke struik of boom ?'

Van een slingerplant,' zei de vrouw, 'genaamd Marie Huyana. Maar ze noemen haar ook wel Willie.'

'Volgens mij ken ik die,' zei Joost.

'Dat moet wel,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 11. van slingerplant tot slingerplant

Zo leidde Joost een driedubbel leven. Als hij bij de monniken was, dan schreef hij altijd, en leerde hij tussen de regels door te lezen, elke steen om te draaien, en achter elk boomblad te kijken. En dat was ook belangrijk, want anders zou het leven niet eens bestaan. Er moest een inventaris zijn, en die had Joost hier. Het was zijn start menu. Hij moest het geheimenis van de boswachters leren kennen. En zo werd Joost een echte bibelesbonse bakker die alles mengde tot het beste.

De nachtwacht die in de cel naast Joost leefde had hele bijzondere zaadjes die hij Joost eens gaf. Het waren zogenaamde bakkerzaadjes, waar je heel mooi van ging dromen, over bakkerijen waar alle bibelesbonse bakkers elkaar konden ontmoeten. Maar de nachtwacht had er maar een beperkt aantal dus het was al snel op, en ook de dromen stopten weer. maar het inspireerde Joost wel. Het leek wel alsof het toch op een bepaalde manier bij Joost bleef hangen, als een dagdroom die hij iedere dag had. En het was beter zo, want het hele was gevaarlijk, maar het halve was een beveiliging. Joost leerde meer en meer het halve te waarderen en ermee te leven.

Wazige dagdromen waren voor Joost het best. Daar kon hij alle kanten mee op. Het was allemaal creatief materiaal. Zo kon hij schrijven en schrijven. En hij zag een hemels boek voor hem verschijnen, wat voor hem geopend werd. En de bladeren waren als vleugelen, en hij schreef : 'Zij dan die de monnik prijzen boven de pelgrim zijn zeer te betreuren.' Maar Joost is geen monnik. Hij is een pelgrim, en pelgrims moeten beschermd worden, want anders zou het te gevaarlijk zijn. En daarom zat Joost opgesloten. 'Wij bewaken u niet, wij beschermen u,' zeiden de monniken vaak. Vaak gingen de monniken op hun hoge paarden op pad om op zoek te gaan naar hen die ze zouden kunnen beschermen.

Soms kwamen er weer nieuwen bij in de gevangenis, en Joost liet zich telkens weer inspireren voor zijn boeken. En zo schreef Joost door, soms wel dag en nacht, om een klein bibliotheekje af te krijgen, opdat de mens onderwezen zou worden over het geheim van de monniken, en het geheim van de bibebebonse bakker. Hiervoor las hij tussen de regels door, draaide hij elke steen om, en keek hij achter elk boomblad.

Toen Joost weer bij de donkere vrouw was was Willie daar op bezoek, oftewel Marie Huyana. Ze zaten in de tuin. Ze was weer helemaal in het rood en had een rood kapje op, en had haar mandje bij zich.

'Zo,' zei Joost tegen Willie, 'was je weer aan de wandel gegaan ?'

Maar Willie zei niks. 'Ze heeft haar dag niet,' zei de donkere vrouw.

'Noemen ze jou ook niet Marie Huyana ?' vroeg Joost aan Willie, maar weer zei Willie niets.

'Laat haar maar,' zei de donkere vrouw. Na een tijdje ging Willie weer weg.

'Wat was er nu met haar aan de hand ?' vroeg Joost.

'Kom,' zei de vrouw, en nam Joost naar binnen. Bij de boekenkast liet ze hem een boekje zien. Het was een verhaaltje over een vrouw met een rood kapje in het bos, die toen werd gegrepen door een slingerplant en diep het oerwoud werd ingenomen. Daar werd haar rode kapje afgenomen, en haar rode klederen werden verscheurd, en werd ze gemaakt tot een wilde. Ze wist te ontsnappen, maar veranderde toen zelf in een slingerplant, maar zorgde er toen voor dat niemand daar zou komen waar zij was geweest.

'Dus ze beschermde mensen,' zei Joost.

'Ja,' zei de vrouw, 'opdat ze nooit hoefden mee te maken wat zij had meegemaakt.'

Op een nacht kwamen de slingerplanten ook Joost halen. Ze haalden hem gewoon uit zijn bed en waren door de gevangenisdeuren heengebroken. Diep in de wildernis brachten ze Joost, en Joost dacht : 'Heb ik dit niet eerder meegemaakt ?' En Joost zag dat de monniken slechts een slingerplant waren, en dat hij werd genomen van slingerplant tot slingerplant, dieper de wildernis in. Het leek wel alsof zij hem telkens overgoiden, totdat hij ook het gevoel had dat hij niets anders was dan een slingerplant.

Einde

De Gokkoning van Ovven

Hoofdstuk 1.

Op de kermis sloeg hij toe. Hij was een dief. Hij stal van kinderen, en hij stal soms zelfs de kinderen zelf. Hij was een kinderdief. Hij maakte hun dromen kapot.

Elwin wist hier allemaal niets van.

Het reizen door de natuur kan op een kameel. Elwin heeft dat ook weleens gedaan. Op een kameel ging hij door riviertjes, en vlaktes met wat bosjes. De zon scheen fijn, en het was een fijne dag waarop hij een reis maakte op een kameel. Hij had zijn spulletjes vastgemaakt met een riem aan de bult van de kameel, en ging er toen opzitten.

Waarom Elwin op reis ging ? Hij had gehoord dat er in de bergen ergens een hele bijzondere steen zou zijn, gemaakt door dwergen, door kabouters. Het zou een heel bijzondere droom steen zijn, die de mensen hele bijzondere dromen zou kunnen geven. Voordat Elwin op reis ging had hij daar weleens over in boeken gelezen, en zelfs een paar keer in de krant. Alles zou misschien zoveel mooier zijn als de droom steen in Ovven zou zijn.

Elwin ging helemaal alleen op de kameel. Hij wist wel waar hij ergens moest zijn, en hij had de reismap meegenomen. Daar keek hij zo nu en dan op. Hij had weleens plaatjes van de steen gezien, met daarop elfjes en kabouters die rondom de prachtig flonkerende roze-rode steen dansten. Ook waren er op die plaatjes allemaal vlindertjes te zien.

Maar toen Elwin eindelijk aankwam bij de grot waar de steen moest wezen, werd hij tegengehouden door groene bewakers met bruine helmen en slag tanden. 'Halt,' zei één van de bewakers die zijn speer al had uitgestoken om Elwin tegen te houden. 'Wat wil je ? Niemand kan zomaar tot de droom steen komen.'

'Maar ik zag op plaatjes dat er allemaal elfjes, kabouters en vlindertjes omheen dansten,' zei Elwin.

'Niks mee te maken,' bromde de groene wachter.

'Nou, u bent ook niet echt in de stemming vandaag,' zei Elwin. 'Met al dat gesnauw.'

'Ik ben wel in de stemming,' zei de groene wachter. 'Het is mijn werk. Ik moet de droom steen met hand en tand bewaken. Alleen de koning bepaalt wie er bij de steen mag komen.'

'Zo zo,' zei Elwin die inmiddels van zijn kameel was afgestapt. 'En wie mag die koning dan wel niet wezen?'

'Koning Kabeljauw,' zei de groene wachter mopperend. 'En maak nu dat je wegkomt.'

'Kan ik de koning niet spreken?' vroeg Elwin. 'Ik zou graag de droom steen willen zien.'

'Daarvoor moet je bij Wat-Glim-Je-Mooi zijn, zij is een elfje met gele vleugels,' bromde de groene wachter.

De groene wachter legde Elwin even uit waar dat elfje woonde, en toen ging Elwin weer op pad. Na een tijdje kwam hij aan bij een klein bosje, aan de rand van de bergen. Bij een huisje klopte Elwin aan. Een klein elvenmeisje deed open. Ze had lang haar en ze had een gele jurk aan. 'Hallo, Wat-Glim-Je-Mooi,' zei Elwin.

'Dank je,' zei het elvenmeisje.

'Ik dacht dat dat je naam was,' zei Elwin.

Het elvenmeisje begon te giechelen. 'Ja, dat is ook zo. Wat kom je doen?'

'Ik zou graag koning Kabeljauw willen spreken voor het zien van de droom steen,' sprak Elwin.

'Dat is een vis met een kroontje, hier vlakbij in de rivier,' sprak het meisje. 'Ik kan je wel aan de koning voorstellen, maar dan moet je wel eerst glimmen.'

'Hoe moet ik glimmen dan?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje zuchtte. 'Jammer dat je nog niet glimt, want dan hadden we direct naar de koning gekunt. Ik zal het je wel even uitleggen: 'Je kunt alleen glimmen door de droom steen.'

'Ja, maar ik ben verboden de droom steen te zien, en daarvoor moest ik juist eerst met de koning spreken,' sprak Elwin.

'Tja,' zei het elvenmeisje, 'dan weet ik het ook niet.'

'Kan ik niet eerst de droom steen zien om te glimmen, en dan pas naar de koning gaan?' vroeg Elwin.

'Onmogelijk,' sprak het elvenmeisje met een diepe zucht. 'Dat laat hij nooit toe. Eerst moet je glimmen, en dan kun je pas met de koning spreken, en dan pas naar de droom steen.'

'Ja, dan is het inderdaad onmogelijk,' zei Elwin. 'Ik glim niet, en mag niet bij de droom steen komen.'

'Helaas,' zei het elvenmeisje. 'Ik kan je niet helpen.'

'Wat een nare belevenis,' zei Elwin. 'Ik ben hiervoor speciaal naartoe gekomen. Ik heb een hele lange reis gemaakt, op mijn kameel, en nu dit.'

'Ik begrijp het,' zuchtte het elvenmeisje.

'Is er dan echt geen andere oplossing ?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje schudde haar hoofd. 'Nee, niet echt. Tenzij je ...'

Het elvenmeisje werd stil.

'Tenzij ik wat ?' vroeg Elwin.

'Laat maar zitten,' sprak het elvenmeisje. Ze ging aan een tafeltje zitten, en ging verder met haar naaiwerk.

'Wat ben je aan het maken ?' vroeg Elwin.

'Oh, iets voor de buurman,' zei het elvenmeisje.

'Maar ik zie helemaal geen ander huisje in de buurt,' sprak Elwin.

'Het is voor een mol, die net onder de grond woont, in een hol,' zei het elvenmeisje.

Elwin dacht na. Hij moest en zou bij die droom steen komen, maar die groene wachters waren natuurlijk ook een probleem. 'Zeg, wie hebben die steen eigenlijk gemaakt ?' vroeg Elwin.

'Kik en Kes,' zei het elvenmeisje.

Kik en Kes woonden helemaal aan de zee, en volgens het elvenmeisje zou dat de enige oplossing zijn, om daar naartoe te gaan. Elwin ging het huisje weer uit en klom op zijn kameel na het elvenmeisje bedankt te hebben. Het elvenmeisje wenste Elwin een goede reis en zwaaide hem na.

Door bosjes, langs rivieren en over bergen kwam Elwin na dagen reizen eindelijk aan bij de zee waar Kik en Kes woonden. Het waren twee kabouters. Ze huppelden en dansten om een kampvuur heen. Ze leken wel broertjes, en dat waren ze ook, en zij hadden beiden de droom steen gemaakt.

De broertjes kregen al snel in de gaten dat Elwin bij hen was gekomen, en begonnen hem aan te staren. 'Goedendag,' zei Elwin, en stapte van de kameel af. Al snel begon hij het verhaal te vertellen, en de kabouters luisterden aandachtig.

Aan het einde van het verhaal sprak Kes : 'Beste Elwin, de droomsteen is eens van ons gestolen door koning Kabeljauw, oftewel de gokkoning. Het is een smerige dief, die nu door de droomsteen de dromen van kinderen probeert te stelen.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' sprak Elwin. 'Hoe doet hij dat ?'

'Nou,' zei Kes, 'heel simpel. Hij lokt de kinderen naar zijn kermis en dan laat hij ze gokken, en als ze verliezen dan steelt hij hun dromen, en als ze winnen, dan neemt hij ze met hem mee. Natuurlijk laat hij dan wel een namaak-kind achter voor de ouders.'

'Maar is hij geen vis ?' vroeg Elwin verbaasd.

'Soms,' zei Kik. 'Hij kan van gedaante veranderen. Hij is een tovenaar.'

'Wat kunnen we eraan doen ?' vroeg Elwin.

'En nog eens iets,' zei Kik, 'de droomsteen in de grot waar je naar op zoek was is namaak om bandieten te misleiden. De echte droomsteen is in het gokpaleis van koning Kabeljauw, hoog in de bergen.'

Elwin zuchtte. 'Hoe ga ik daar ooit komen ? Waar is het ?'

'Het gokpaleis is goed verborgen, maar Utsmul, onze raaf, weet wel waar het is. Niemand waagt zich verder daar. Wij hadden de moed al opgegeven, totdat jij er weer over begon,' sprak Kes.

Elwin knikte. 'Ik wil er wel naartoe. Hij zal de gestolen droomsteen vast goed verborgen houden, maar ik wil het er op wagen.'

'Wees maar voorzichtig, Elwin,' waarschuwde Kes. 'Hij is niet zomaar voor een dubbeltje te vangen. Hij is erg ervaren in het toveren.'

'Ik begrijp het. Maar iemand moet hem tegenhouden,' sprak Elwin dapper.

'Goed dan, als je er op staat,' sprak Kes, en begon op zijn vingers te fluiten. Na een tijdje kwam er een grote raaf aanvliegen. Dat moest Utsmul wezen.

'Utsmul,' sprak Kes. 'Kun jij deze jongen afzetten bij het gokpaleis van koning Kabeljauw en dan direct weer terugkomen ?'

Elwin mocht op zijn rug klimmen, en na een kort afscheid steeg de grote raaf op, en ging richting de bergen. De raaf wist precies waar het was, maar eigenlijk wilden de kabouters hem daar niet hebben. Daarom moest hij ook direct weer terugkomen.

Het gokpaleis was gemaakt van een doorzichtig gesteente en was verlicht. Elwin wist dat van hieruit de gokkoning zijn grote toverij bedreef door de droomsteen. De raaf zette hem af, en vloog direct weer weg. Elwin hield zich goed verscholen achter een heuveltje. Er waren ook wat struiken.

Ook hier kon hij zich achter verschuilen, en liep zo dichterbij en dichterbij naar het gokpaleis toe. Hij hoorde harde muziek vanuit het gokpaleis komen. Het leek wel alsof er een feestje was.

Elwin zag wachten staan bij de grote poort van het gokpaleis. Daar moest hij niet zijn. Achter struikjes liep hij helemaal naar de achterkant van het gokpaleis. Ergens door een achterdeurtje van de keuken ging hij naar binnen. Hier werkte een vrouw met een grote witte koksmuts op. 'Wat moet je !' snauwde de vrouw die aan de maalmachine stond. Elwin keek naar de plakjes ham en trok een vies gezicht. 'Wat doet u hier kan ik beter vragen,' sprak Elwin.

'Zeg, brutaal ventje,' sprak de vrouw. 'Zal ik jou eens een draai om je oren geven ?'

'Nou, dat hoeft nu ook weer niet,' zei Elwin. 'Het was gewoon een vraag.'

'Het antwoord op de vraag is : Gaat je geen klapperjanus aan, meneertje kwekgraag,' snauwde de vrouw.

'Okay, goed,' zei Elwin. 'Ik kan wel zien dat u een slecht humeur heeft. Is er soms iets gebeurd ?'

'Ophoepelen nou, ventje !' riep de vrouw die ineens stopte met de maalmachine. 'Of zou ik jou eens door de maalmachine halen, want je staat er nogal om te trappelen.'

'Nou,' zei Elwin, 'dat hoeft nu ook weer niet. Waarom doet u zo boos ? Iets verkeerd gegeten !' Nu werd de vrouw echt woedend en greep een slagersmes van de muur. 'Zeg, akelig ventje, vlegel, zal ik jou eens aan het mes rijgen ?' riep ze terwijl ze op Elwin afstapte. Elwin deed direct een stap achteruit. 'Nou, vertel op, oude heks, wat doe je daar ?' vroeg Elwin brutaal. 'U gaat me toch niet vertellen dat hier niets gebeurd is, hè ?' En toen begon Elwin het hele verhaal zonder een blad voor zijn mond te vertellen. Elwin was een openlijke en eerlijke jongen, en zei altijd alles recht voor zijn raap. De vrouw stond hem met open mond aan te kijken, terwijl het mes uit haar hand gleed. Zo slap waren haar handen geworden. Ze begon te stamelen : 'H... hoe weet jij dat allemaal ?'

'Ik heb met Kik en Kes gesproken,' sprak Elwin.

De vrouw wreef over haar kin. 'Hmmm, het is inderdaad waar dat hier een droomsteen verborgen wordt gehouden waar toverij mee wordt bedreven. Ik ben de kokkin hier. Eens won ik een gokspelletje op de kermis, en werd ik hier mee naartoe genomen. Sindsdien moest ik hier werken.

Elwin knikte. 'Jongen, je bent in groot gevaar,' sprak de vrouw. 'Als de koning erachter komt dan ga je eraan, ik zeg het je.'

'Ik moet die steen hebben,' sprak Elwin. 'Hij is van Kik en Kes, en de gokkoning moet stoppen met het lastigvallen van kinderen.'

'Ach,' sprak de vrouw. 'Je kunt toch niet tegen hem op, maar ik wens je geluk.'

Elwin liep door de grote keuken heen, en kwam toen door een deur op de gang. Direct ging hij weer terug, want hij had wachten gezien. 'Ga de kelder maar in,' sprak de kokkin, 'want

hoogstwaarschijnlijk wordt de droomsteen ergens ondergronds verborgen gehouden of op een hogere verdieping. Zoek het maar uit, want in de kelder is een lift.'

De vrouw wees op de kelderdeur ergens aan de zijkant van de keuken, en daar liep Elwin toen naartoe en ging de kelder binnen door van de trap af naar beneden te gaan. Daar stond inderdaad de lift. De lift kon zowel dieper als omhoog.

'Eerst maar eens omhoog,' zei Elwin tegen zichzelf, en drukte op een rode knop voor de hogere verdieping. Na een tijdje stapte hij uit en keek direct goed om zich heen. Hier was ook een lange gang zoals op de begane grond waar hij de wachten zag. Gelukkig zag hij nu niemand. Er waren hier een heleboel deuren. Elwin was vastbesloten de droomsteen te vinden.

'Welke deur zal ik eens nemen?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Hmmm,' zei hij, terwijl hij langs de deuren begon te lopen. Het leek maar niet op te houden. De gang was erg lang, en hij liep over een langwerpige rood tapijt. Het leek wel alsof de gang een beetje naar beneden liep, en daarna weer een beetje omhoog ging. 'Het lijkt wel alsof hier olifanten hebben gelopen,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Het is hier een beetje ingezakt.' Ook ging de gang in een bocht, en toen ging de gang weer verder. Er leek echt geen einde aan te komen. Aan beide kanten waren er deuren. Toen ineens ging er een deur open. 'Wie is daar!' werd er geroepen. Het gebeurde ergens achter Elwin, en hij liep weer een beetje terug. Hij wist dat hij erg voorzichtig moest zijn. Er kwam een lange man met een lange hoed uit de deur-opening. Hij had een hele deftige jas aan. 'Wat moet dat hier, ventje,' zei de lange man.

'Wie bent u eigenlijk?' vroeg Elwin op een hele brutale manier. 'U doet zomaar de deur open en begint te roepen.'

'Ja, wat nou,' sprak de man, 'dit is mijn domein. Ik ben een kermisbaas.'

'Oh, toch niet de koning hoop ik,' sprak Elwin.

'Ach welnee, de koning is dood. Ik bedoelde deze kamer hier is mijn domein, en als ik geluid oppik vanuit mijn kamer dan wil ik graag weten wie het is,' sprak de man.

Elwin keek verbaasd. 'De koning is dood? Dat wist ik niet. Wanneer is dat gebeurd, en is er inmiddels alweer een nieuwe koning?'

De man keek hem met grote ogen aan. 'Eh, nee, er is geen nieuwe koning. De koning is allang dood, al wel vijfhonderd jaar.'

'Ik vraag me af of ik dan wel in het juiste paleis ben,' zei Elwin, en begon toen het verhaal over de droomsteen te vertellen.

De man begon hard te lachen. 'Ach jongen, wat zijn dat toch allemaal voor sprookjes. Er is hier geen droomsteen, en al helemaal geen gokkoning.'

Elwin wist niet of hij de man kon geloven. Het kon natuurlijk ook een valstrik zijn. Misschien had de man wel wat te verbergen, of misschien was hij de gokkoning wel.

'Eh, i... ik loop nog even verder,' zei Elwin. De man maakte even een vreemd gebaar en ging toen zijn kamer weer in. Elwin liep verder. Zou hij echt in het verkeerde paleis zijn, of werd hij door de man bedrogen ?

'Ik ben Emiel,' hoorde hij iemand zingen. 'Erg sterk, maar een beetje fragiel, zo mooi als een bloem, niet op zoek naar roem. Ik houd mij graag stil, maar soms geef ik een gil. Soms zing ik een lied, zo verdwijnt het verdriet.' Een man met een accordeon kwam ineens door een deur de gang op. Toen hij Elwin zag schrok hij. 'Wel alle kermisklanten !' riep hij. 'Wie ben jij !'

'Ik ben Elwin, en wie ben jij ?' vroeg Elwin.

'Emiel is de naam,' sprak de man, en stak zijn hand uit. 'Laat het handenschudden maar zitten,' zei Elwin brutaal. 'Wij zijn nog geen vrienden.'

'Beleefdheidsgebaar,' sprak de man. 'Ik ben van goede wil.'

Elwin begon zijn verhaal te vertellen, maar weer kreeg hij hetzelfde antwoord dat de koning al vijfhonderd jaar dood was, en dat er hier geen droomsteen was. De man scheen ook op de kermis te werken. 'Maar de kokkin zei dat het allemaal waar was,' sprak Elwin.

De man begon te schudden van het lachen. 'De kokkin ? Dat mens is hartstikke gek,' zei de man. 'Dat mens praat met iedereen mee, en je kan haar van alles wijsmaken. Zij is degene die dit soort zotte verhalen de wereld in helpt. Ze hebben me weleens verteld dat ze vroeger van een hooiwagen is afgevallen.'

'Hmm,' zei Elwin, 'maar ook Kik en Kes zeiden dat het waar was. In feite hebben zij mij gezegd dat hier de gokkoning woont en hier de droomsteen verborgen houdt waarmee hij kinderen betovert.'

'Ach welnee,' sprak de man. 'Kik en Kes ? Ik zou niet weten wie dat zijn, maar daarvan is geen sprake. Dit soort dingen gebeuren hier niet. Dit paleis is voor een ieder die op de kermis werkt, als een soort ontmoetings-plaats. Het heeft geen koning.'

Elwin trok zijn wenkbrauwen op. 'Okay, dan zijn we uitgepraat. Ik ga het nog even verder proberen, want ik krijg nu tegenstrijdige verhalen te horen.'

'Succes ermee, jongen,' sprak Emiel, en ging weer zijn kamer in. Elwin begon nu hard door de gang te rennen. Hij wilde weten wanneer de gang nu eens eindelijk zou ophouden, maar het leek niet op te houden. 'Is dat gebouw dan zo groot ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Van buiten leek het wel groot, maar ook weer niet zo groot, of zou het toverij zijn. Misschien ben ik al onder een betovering gekomen ?' Elwin rilde even, en rende toen verder. 'Ik ga gewoon wat deuren binnen,' zei Elwin tegen zichzelf, en trok een deur open. Weer zag hij een hele lange gang. En weer begon hij te rennen, en leek het wel alsof de vloer een beetje was ingezakt. 'Weer die olifanten,' dacht Elwin bij zichzelf, en toen ging de vloer weer een beetje opwaarts. Ook aan deze gang leek geen einde te komen. Hij ging weer een willekeurige deur naar binnen, en weer was het precies hetzelfde. Het was weer een lange, eindeloze gang. 'Ik ben goed verdwaald,' sprak Elwin tot zichzelf. 'Wat een doolhof is dit, zeg.'

Welke deur Elwin ook probeerde, het waren alleen maar gangen. Er waren hier helemaal geen kamers. Elwin begon erg moe te worden. 'Hoe kon ik ook zo dom zijn,' sprak Elwin tegen zichzelf. 'Is er iemand !' begon Elwin te roepen. Maar er was geen antwoord. Het bleef doodstil, en het leek steeds stiller te worden. Het leek wel alsof de muren en deuren hem aanstaarden. Elwin merkte dat hij niet goed kon ademen. Hij had frisse lucht nodig. 'Ik wil eruit !' riep hij. Na een tijdje stortte hij moe op de grond neer. Hij draaide zich om met zijn gezicht naar het plafond, waar hij een luik zag. Elwin kreeg weer een beetje hoop. Er hing een klein touwtje aan het luik. Maar Elwin kon er net niet bij. Toen sprong Elwin in de lucht, en greep het touwtje. Direct ging het luik open, en er gleed een trap naar beneden. Voorzichtig ging Elwin de trap op, die als een ladder was. Het was hier erg donker. Een zwart beest, als een zwarte kat, staarde naar hem. 'Wat kom je doen ?' sprak de kat.

Direct begon Elwin zijn verhaal te vertellen. De kat begon te lachen. Elwin kreeg weer hetzelfde te horen, dat er geen koning was en al helemaal geen droomsteen. 'Hoe zou jij dat weten ?' vroeg Elwin.

'Ik ken het paleis van binnenste buiten,' sprak de kat. Ik ben hier geboren en opgegroeid.'

'Oh,' zei Elwin. 'Waarschijnlijk ben ik dan echt in het verkeerde paleis, of jullie zijn allemaal bedriegers, kermis-bedriegers, oplichters.'

'Wat maakt het uit,' sprak de kat. 'Je komt hier toch niet meer weg.'

'Waarom niet ?' vroeg Elwin. 'Wat is dat voor iets belachelijks, een paleis waar je niet meer uit weg kan.'

'Je had hier nooit moeten komen,' sprak de kat.

'Oh, nu begrijp ik het,' zei Elwin boos. 'Jij bent natuurlijk die gokkoning die het altijd maar weer op kinderen heeft gemunt.'

'Natuurlijk niet !' schreeuwde de kat plotseling. 'Ik bedoel als je hier niet bent uitgenodigd dan had je niet moeten komen. We hebben het niet zo op indringers en dieven. Die worden dan ook netjes in de val gelokt.'

'Oh, dus zo zit het !' schreeuwde Elwin woedend terug. 'Meneer de gokkoning mag de droomsteen stelen en het leven van kinderen zuur maken, en zij die daar wat aan willen doen hebben het ineens gedaan ?'

De kat begon te grijnzen. 'Kereltje, waarom zo moeilijk ? Ten eerste zoals ik al zei is er hier geen gokkoning of droomsteen, en ten tweede : Ook al ben je verkeerd ingelicht is dat nog geen goede reden om zo maar ergens in te breken en politie-agent te spelen. Daar zijn andere wegen voor. Je had het op z'n minst kunnen vragen.'

'Dat doe ik nu toch ?' zei Elwin.

'Nee,' zei de kat. 'Je had bijvoorbeeld eerst kunnen bellen of een brief kunnen schrijven.'

'Ja, zeg, doe me een lol,' zei Elwin. 'Ik had jullie telefoonnummer niet, ik wist het adres niet, en naar mijn informatie had ik te maken met zware criminelen, dus die vlieger ging niet op.'

'Je bent een valse beschuldiger !' brulde de kat. 'Daar zijn geen bewijzen voor. Wij zijn eerlijke kermiswerkers.'

'Wat is jouw taak dan ?' vroeg Elwin.

'Simpel,' zei de kat. 'Afrekenen met kermis-dieven zoals jij.'

'Ah, dus jij bent van de kermis-beveiliging ?' zei Elwin. De kat knikte.

'Ik begrijp het,' zei Elwin, die een beetje moedeloos begon te worden. 'Ik heb een fout gemaakt, een grote fout. Ik moest in een ander paleis zijn. Ik heb de verkeerde deur genomen. Hoe kom ik eruit ?'

'Dat had ik je al gezegd,' zei de kat. 'Je komt hier niet meer uit. Vergeet het maar. Dit is je verdiende loon.'

'Maar ik had goede bedoelingen,' sprak Elwin. 'Ik wilde de kinderen helpen, en Kik en Kes, en ik wilde van de kermis weer een veilige plaats maken.'

'Jij beledigt ons beroep,' sprak de kat. 'De kermis is de meest veilige plaats in Ovven, en Kik en Kes zijn leugenkabouters, treiterkabouters, trollen.'

'Okay, okay,' zei Elwin, die wist dat hij niet zomaar van de kat zou afkomen. 'Ik zal het niet meer doen. Laat me er nu alsjeblieft uit. Hoe lang zal ik hiervoor gestraft worden ?'

'Zoals ik al zei,' sprak de kat, 'kom je hier niet meer uit.'

'Dat is misdadig,' sprak Elwin. 'Jullie zijn criminelen.'

'Nu moet je de boel niet gaan omdraaien,' sprak de kat.

'Wat ga je met me doen ?' riep Elwin.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de kat. In grote woede trapte Elwin plotseling de kat van zich weg, en ging snel de ladder af, drukte de ladder terug, en gooide vliegensvlug het luik dicht. Snel trok Elwin het vloertapijt op om te zien of daar misschien ook een luik zat, en ja hoor. Elwin trok vliegensvlug het luik open, terwijl er een ladder uitschoof naar beneden. 'Ik krijg je nog wel, ellendeling !' hoorde hij de kat roepen. Elwin stoorde zich er niet aan, en ging over de ladder naar beneden. Hier was ook een gang. Dat zou de begane grond moeten zijn. Hier moest ergens de keuken zijn met de kokkin. Maar het waren weer veel gangen met allemaal deuren naar gangen, dus Elwin werd al snel duizelig. 'Je komt er toch niet meer uit !' hoorde hij de kat krijsen. Elwin werd helemaal naar van het gekrijs. 'Houd je kop !' riep Elwin. Maar het gekrijs leek alleen maar erger te

worden. Elwin stopte zijn vingers in zijn oren en begon te beven. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg en zag weer een luik. Snel deed hij zijn vingers even uit zijn oren om het luik open te trekken, maar tot zijn grote schrik was daar weer alles donker. Hij hoopte maar dat hij hier geen tweede kat zou tegenkomen. Hij had zijn vingers weer in zijn oren gestopt vanwege het gekrijs, en direct toen hij over de uitgeschoven ladder de diepte was ingegaan werd hij door een hele groep zwarte katten aangevlogen.

'Nee !' jammerde Elwin, die om zich heen begon te slaan en te schoppen. 'Help !' riep hij. De katten beten hem en krabten hem. Elwin werd hoe langer hoe bozer, maar ook banger. Op de grond was alles nat. Er lag hier water en tot zijn grote schrik lag er dichtbij hem een krokodil. Elwin begon door het water te rennen, maar al gauw begon het water dieper te worden. Er stond hier een sterke stroming. Hij hoorde het water bruisen, alsof er ergens een grote waterval dichtbij was. Elwin gilte bijna van angst toen de sterke stroom hem meesleurde. 'Help !' schreeuwde hij, en toen ging hij kopje onder. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd even later wakker in een bed, terwijl een boerin zich over hem heenboog en bezorgd naar hem glimlachte. 'Je bent veilig hier,' sprak de vrouw. 'Je was op een gevaarlijke plaats.'

'Waar ben ik ?' vroeg Elwin.

'Op de boerderij,' sprak de vrouw.

'Welke boerderij ? Is dit nog steeds het gokpaleis ?' vroeg Elwin.

De vrouw knikte. 'Je ging door een gat heen. Het water zoog je erdoor, en toen kwam je hier. Dit is nog een verdieping lager. Het gebeurt wel vaker. Wij zorgen voor de slachtoffers. Er gebeuren vreemde dingen op de hogere verdiepingen.'

'E... en dit is een boerderij ?' Elwin keek om zich heen, en het leek inderdaad op een boerderij. Elwin begon zijn verhaal te stotteren en kon het niet laten de boerin te vragen of het gokpaleis ook een gokkoning had en een verborgen gehouden droomsteen. De vrouw begon te lachen. 'Dus je hebt het ook gehoord ?' vroeg ze.

'Ja, van Kik en Kes,' sprak Elwin, 'en van de kokkin in de keuken.'

'Luister goed,' sprak de boerin. 'Ja, het is waar dat er een gokkoning is, en een droomsteen die hij bewaakt, maar daar mag eigenlijk niet over gesproken worden.'

'Zie, dus het is toch waar !' riep Elwin.

'Shhhh !' zei de vrouw hardop, en legde haar vinger op zijn mond. 'Mondje dicht, jongen, want we willen niet in de problemen komen.'

'Okay,' zei Elwin, 'sorry.' De vrouw glimlachte naar hem. Elwin merkte dat hij droge kleren aanhad. Het was een pyjama. De vrouw had hem goed verzorgd. 'Weet u dan ook waar de droomsteen is ?' vroeg Elwin fluisterend. De vrouw schudde haar hoofd. 'Die wordt veel te goed verborgen gehouden,' sprak ze.

Elwin was erg moe, en viel al snel weer in slaap. Na een hele lange tijd, hij wist niet hoe lang, werd hij wakker. Het leek wel alsof hij verschillende dagen had geslapen, maar hij was ook zo moe geweest. Hij stapte uit bed, en keek rond in de boerderij. Het was een beetje donker, dus hij deed wat lampjes aan. Hij zag de boerin niet. Even later vond hij haar slaapkamer en zag dat ze sliep. Voorzichtig liep Elwin weer terug naar zijn kamer. Over een stoel hingen wat droge kleren die hij kon aantrekken. Nadat hij dat had gedaan ging hij de gang op. De gang was heel lang, en het deed hem denken aan de gangen van de hogere verdiepingen. 'Nee, niet weer,' zuchtte hij. 'Laat ik maar weer teruggaan.' Maar hoe ver hij ook terugliep, hij kon de boerderij niet meer vinden. 'Dat moet ik weer net hebben !' sprak hij luid. Hij begon de boerin te roepen, want angst begon weer over zijn rug te glijden. Alles was doodstil. 'Wat is er, jongen ?' werd er ineens geroepen. Het was de boerin. Na een korte tijd kwam ze eraan lopen, met een glimlach. Ze nam hem bij de hand en samen liepen ze terug naar de boerderij. 'Zij die hier niet wonen verdwalen altijd,' sprak de vrouw glimlachend.

Ze gingen naar de woonkamer, en de vrouw gaf hem wat te eten en te drinken. 'Hier, je zult wel honger hebben,' sprak ze.

'Eigenlijk niet,' zei Elwin. 'Ik weet niet hoe het komt.' In ieder geval nam hij wat te drinken. De vrouw glimlachtte weer naar hem. 'Heeft u ook kinderen ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei de vrouw.

'En een boer ?' vroeg Elwin.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Ik woon hier helemaal alleen. Toen ik een kind was won ik eens op de kermis, en toen werd ik hier mee naartoe genomen om als boerin te werken.'

'Dat moet heel eenzaam zijn,' sprak Elwin. De vrouw knikte. 'Wij zijn onder een betovering,' sprak ze. 'De gokkoning gebruikt de droomsteen voor zijn kwade doeleinden.'

'Daarom ben ik hier,' zei Elwin. 'Weet u ook wat onder deze verdieping is ?'

De vrouw schudde haar hoofd. Elwin dacht na. Hij wilde de vrouw graag helpen, maar hij wist niet hoe. Wat hij wel wist is dat de droomsteen zo snel mogelijk terugmoest naar Kik en Kes. Hij wilde het geheim kennen van het gokpaleis en de gokkoning. Hij wist dat het geen optie was om naar de hogere verdieping te gaan, want daar zouden de katten en de krokodillen hem al opwachten. Samen met de boerin wilde hij kijken of er ergens een luik zou zijn onder het vloertapijt op de gang. De boerin knikte, en nam zijn hand, stond op, en liep met hem de gang op. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg, en zag inderdaad een luik. Samen maakten ze het luik open. Er kwam veel licht doorheen.

Hoofdstuk 2.

Er kwam een narretje door het luik heen naar boven. 'Bedankt,' zuchtte het narretje. 'Ik heb hier zolang opgesloten gezeten. Ik dacht dat ik er nooit meer uit zou komen.' Het mannetje was erg opgelucht. 'Wie bent u ?' vroeg Elwin.

'De naam is Rotenstein, en ik zing graag een refrein,' sprak het mannetje. Elwin keek hem verbaasd aan. 'Wat is daar beneden ?' vroeg Elwin.

'Oh, het is daar verschrikkelijk,' sprak Rotenstein. 'Allemaal krokodillen en katten, en water, veel water, en vaak donker.'

'Maar nu was het licht, en het klinkt wel een beetje als waar ik vandaan kwam,' sprak Elwin.

'Ja, licht, eens in de week ofzo, voor een paar uurtjes, veel licht,' sprak Rotenstein.

'Hoe kwam je daar ?' vroeg Elwin.

'Op de fiets,' zei het mannetje. Elwin was verbaasd. 'Daar ben je zo een keer ingefietst ?' vroeg Elwin.

'Nou, eigenlijk fietste ik gewoon eens een keer naar de kermis, won iets, en toen namen ze me op de fiets hier naartoe,' zei het mannetje.

'Wie waren dat ?' vroeg Elwin.

'Dat kan ik me niet meer herinneren,' sprak het mannetje. 'Het is al zo lang geleden, maar sindsdien moest ik nar zijn, mensen aan het lachen maken, maar dat ging niet echt goed, en toen hebben ze me hieronder gebracht.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Ik denk dat we hier nu allemaal vastzitten.'

'Oh, dus jij kunt ook niet weg ?' zei het mannetje. 'En u, boerin, ook niet ?'

De boerin schudde haar hoofd. 'Allemaal vast,' sprak ze.

'Wat een waardeloze bedoening, zeg,' sprak het narretje. 'Er moet toch iets op te vinden zijn ?'

'Ja,' zei Elwin, 'en er moet hier ook nog ergens een kokkin zijn, die zit in hetzelfde probleem als ons.'

'Nou, mooi is dat,' sprak het narretje. 'Hoeveel meer zouden er hier opgesloten zitten in dit reusachtige paleis ?'

'Ik heb geen idee,' zei Elwin.

'Maar we hebben in ieder geval elkaar,' sprak het mannetje. 'Laten we dichtbij elkaar blijven.'

'Ik wil hem hier niet hebben,' zei de boerin. 'Ik vertrouw hem niet. Hij lijkt op een kermiswerker.'

Elwin keek bedenkelijk. 'Echt niet, mevrouw !' riep het narretje. 'Ik zweer u dat ik nooit zo ben geweest. Ze hebben mij dit pakje aangetrokken en ik moest gek doen om de mensen aan het lachen te maken.'

'Ik vertrouw hem niet, Elwin,' zei de boerin. 'Ik wil weer terug. Ik voel me niet op mijn gemak.' De boerin draaide zich om en liep terug naar de woonkamer. 'Kom je, Elwin ?' zei ze nog, en toen verdween ze door de bocht van de gang. Elwin raakte in paniek, want hij wist dat hij de boerin nodig had om terug te komen in de boerderij. 'Boerin !' riep hij. Hij rende de bocht om, maar zag alleen maar een eindeloos lange gang. Elwin zuchtte, en ging weer terug naar het narretje. Hij hoopte dat de boerin snel weer zou terugkomen, maar dat gebeurde niet. 'Jij gelooft me toch, hè, Elwin ?' vroeg het narretje. Elwin keek het narretje aan en knipperde even met zijn ogen. 'Ik weet het niet, narretje,' sprak Elwin. 'Ik ken je niet lang genoeg om het zeker te weten.' Het narretje keek hem strak in zijn ogen. 'Je gelooft me toch wel, hè, Elwin ? Je gelooft toch niet die praatjes van die gekke, dikke boerin ? Hé Elwin !' zei het narretje die steeds harder begon te praten, en toen zelfs vlak voor Elwin begon te roepen. De rillingen vlogen Elwin over zijn rug. Plotseling haalde het narretje vanuit het niets een knuppel te voorschijn, en sloeg Elwin op zijn hoofd. Na een tijdje werd Elwin wakker. Hij voelde een bult op zijn hoofd, en er was bloed aan zijn hand. Hij lag op het tapijt. Het luik was dicht, en er was geen narretje meer te bekennen. Trillend stond Elwin op, en begon verder te zoeken. Hij riep naar de boerin, maar tevergeefs.

Hij wist dat de gangen hier eindeloos waren. Naar boven wilde hij niet, en ook niet naar beneden. Maar als hij moest kiezen, dan toch liever naar beneden, maar eerst wilde hij wat anders proberen. Hij begon de muren te onderzoeken. Ook begon hij de deurknoppen te onderzoeken. Uiteindelijk begon hij te schreeuwen van ellende. Hij voelde zich bedrogen, en hij was bang. Hij begon geklop te horen op de vloer, en toen ook op het plafond. Het spookte hier verschrikkelijk. Dit was niet zomaar een gokpaleis, maar een spookhuis. 'Wat moeten jullie van me !' riep Elwin.

'Ik kan het niet meer verdragen,' zei Elwin tegen zichzelf. 'Ik kan dit niet lang meer volhouden. Iemand moet me helpen.' Elwin begon op de muren te kloppen, om te zien of er ergens misschien zwakke plekken waren, maar voor wat ? Na een tijdje was hij zo moedeloos dat hij weer het tapijt wegschoof met zijn voet. Er waren veel luiken onder het tapijt. Hij maakte er eentje jammerend open, niet wetende wat hij dit keer zou aantreffen. Alweer was er licht, en het narretje verscheen weer. Elwin schrok en hysterisch gooide hij het luik weer dicht. 'Dat was op het nippertje,' zuchtte Elwin, terwijl hij beefde van de schrik. 'Ik weet wel waar je bent !' krijste het narretje. 'Ik zal je wel krijgen !' Elwin begon te rennen, maar het narretje bleef krijsen. De boerin had gelijk had, maar hij wist niet of de boerin wel te vertrouwen was, want waar was ze gebleven ? Hij wenste dat hij gewoon dichtbij de boerin was gebleven. Of misschien kon hij wel niemand hier vertrouwen, en was alles één groot bedrog ? Elwin had zijn vingers in zijn oren gestopt terwijl hij bleef rennen. Hij wilde alles van zich afschudden. Alhoewel de gang eindeloos leek bleef hij toch rennen. Hij moest en zou hier doorheen komen. Hij moest een manier zien te vinden om de betovering te verbreken. Hij gooide alle deuren open aan beide kanten, en bleef allemaal gangen zien. Dit moest toch ergens een keer stoppen ?

Hij begreep nu waarom Kik en Kes niet meewilden en hem nog hadden gewaarschuwd. Oh, had hij nu maar naar hen geluisterd, maar eigenlijk wilde hij de moed nog niet opgeven. Iemand moest deze tovenaars een halt toeroepen. Alhoewel hij er aan twijfelde of hij daar wel de juiste persoon voor was. Hij begon te schelden op de vele deuren en de lange gangen, maar niets hielp. Opeens stond er een oude vrouw voor hem met een kaars. 'Geef de moed maar op, jongen,' sprak ze.

'Nooit !' riep Elwin. De vrouw leek op een oude boerin.

'U bent toch niet dezelfde boerin die ik al eerder was tegengekomen toch ?' vroeg Elwin. De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee, Elwin, ik ben iets veel ergers.'

Elwin schrok. 'Hoe kent u mijn naam, en hoezo bent u iets veel ergers ?' Plotseling stond de vrouw in de vlammen, en donder en bliksem verscheen boven haar hoofd. 'Ik ben een heks !' krioelde ze, terwijl ze geheel in een vuurvlam veranderde, en toen verdween ze. Elwin greep naar zijn hoofd en jammerde. 'Wat is er toch met mij aan de hand. Zijn dit verbeeldingen ? Word ik straks gewoon weer wakker in mijn eigen bed ? Oh, was ik maar thuisgebleven. Ik ook altijd met mijn stomme ideeën.' Elwin begon uit pure wanhoop te springen op de vloer. Plotseling gingen alle deuren voor hem en achter hem open en door elke deur kwam er een clown met een mes uit. Allemaal begonnen ze langzaam op hem af te komen. Elwin aarzelde geen moment, schoof het tapijt met zijn voet opzij, opende vliegensvlug een luik en sprong naar binnen. 'Narretje of geen narretje,' zei hij tegen zichzelf. 'Hierboven moet ik niet meer wezen.' Alles was hier licht, en direct hoorde hij het narretje krijsen, maar hij viel dieper en dieper. 'Kom terug !' schreeuwde het narretje in de verte. Na een tijdje leek het wel alsof Elwin op een grote hoop kussens was gevallen. Alles was zo zacht hier. Hij begon zich direct een weg door de kussens te graven, nog steeds bang voor de clowns en het narretje.

Na een tijdje had hij de bodem bereikt, en baande zich een weg door de kussens heen. Hij begon steeds meer zand onder zijn voeten te voelen, en na een tijdje kwam hij aan in een woestijn. Hij kon zo eindelijk uit de hoop kussens stappen. Het was hier licht, en toch wist hij dat het slechts een verdieping was van het gokpaleis, diep onder de grond.

Er was een oase dichtbij, en verderop in de woestijn was een cafeetje. Elwin liep daar naar binnen, waar een lange cowboy, en twee kale mannen met een lange baard een spelletje met dobbelstenen deden. De cowboy hief even zijn grote hoed op, en sprak : 'Goedenavond, heer.' Ook de twee kale mannen met de lange baarden knikten naar hem. 'Wat zal het wezen, hoe kan ik je helpen ?' vroeg de lange cowboy met de grote hoed.

'Nou, als het zou kunnen,' zei Elwin, 'dan kunt u mij uitleg geven over waar ik terecht ben gekomen, en waar de gokkoning is en de droomsteen ?'

De cowboy en ook de twee kale mannen trokken hun wenkbrauwen op. 'Wat zeg je me daar ?' snauwde de cowboy. 'Alsof ik jou dat ga vertellen ! Dat is een groot geheim, en daar kun je ook beter niet over beginnen,' terwijl hij zijn twee revolvers trok. 'Ik daag je uit voor een duel !'

'Kalm maar, het is nog maar een kind,' zei één van de kale mannen, terwijl de andere knikte. Nu werd de cowboy pas echt woedend. 'Wat heb ik daar mee te maken ? Hij heeft zijn mond over zulke dingen te houden. Dat is niet goed voor mijn zaken. Straks komt niemand hier nog.'

'Luister,' zei de andere kale man. 'Ben je nu niet een beetje aan het overdrijven ?'

De cowboy trapte de tafel om, terwijl de dobbelstenen over de grond begonnen te rollen. 'Ik daag jullie ook uit voor een duel !' brulde hij. 'Ik kom hier over een uurtje terug, en als ik jullie hier dan nog zie, dan schiet ik een grote barst in jullie !' Toen rende hij scheldend het café uit.

'Die moet even afkoelen,' zei de andere kale man weer. 'En wie ben jij ?'

'Ik ben Elwin,' sprak Elwin, en begon toen zijn hele verhaal te vertellen. De kale mannen keken hem aan in grote verbazing. 'Laten we hier eerst weggaan,' sprak één van de kale mannen, 'anders komt dat heethoofd terug, en dan hebben we goed de poppen aan het dansen.' De andere kale man knikte, en sprak : 'Het is inderdaad nogal een heethoofd.'

'Waar moeten we nu naartoe ?' vroeg Elwin.

'De woestijn is natuurlijk,' zei één van de kale mannen. 'In de oase zal hij ons ook vinden.' En daar gingen ze, dieper de woestijn in. Ze hadden volgens de kale mannen geen andere keuze, en ze hoopten dat ze hem niet hier ergens tegen zouden komen. Er waren hier veel zanderige heuveltjes. 'Vertel me eens,' sprak één van de kale mannen, 'dus jij gelooft echt dat dit slechts een verdieping is van een gokpaleis, en nog wel onder de grond ?'

Elwin knikte. 'Ja,' sprak Elwin. 'Ik heb het zelf gezien, en ik ben er geweest, en kwam toen hier terecht toen ik dieper ging.' De oude kale mannen begonnen te lachen. Ze hadden bijna geen tanden meer. 'Wat een kletspraat,' zei één van hen. Dus als we hier dieper graven dan komen we misschien in een andere verdieping van dat zogenaamde gokpaleis ?' Elwin knikte weer. 'Ja, dat denk ik wel, tenzij dit de onderste verdieping is.' De oude mannen begonnen nog harder te bulderen van het lachen.

'Wees maar voorzichtig,' zei Elwin. 'Straks hoort de boze cowboy ons nog.'

Toen werden de oude mannen met de lange baarden wat stiller. 'Hij heeft gelijk,' zei één van hen. Toen sprak de ander : 'Jongen, kijk nu eens goed om je heen en naar boven. Lijkt dit op een verdieping van een paleis ? Zie je boven je een plafond hangen ?'

Elwin schudde zijn hoofd. 'Nee, maar vergeet niet dat het het gokpaleis is van een tovenaars.'

De oude mannen keken bedenkelijk. 'Hmmm, misschien heeft hij gelijk,' zei één van hen. 'Er gebeuren hier soms inderdaad vreemde dingen.'

'Ja,' zei de ander, 'en als die droomsteen echt bestaat en hier ook ergens ligt, misschien zijn er dan nog veel meer schatten.'

'Wees daar maar niet zo zeker van !' zei een stem opeens. Ze stonden ineens recht voor de lange cowboy en keken in de loop van zijn revolver. 'Ik daag jullie uit voor een duel !' riep hij weer. 'Ik doe dertig passen achteruit, en jullie doen hetzelfde, en dan zal het duel beginnen. Moge de beste winnen.'

De cowboy draaide zich om en begon de dertig passen al te maken. Hij nam lange passen. 'Kom,' fluisterde één van de oude mannen hard, en rende de andere kant op, om zo snel mogelijk uit de buurt van de gevaarlijke cowboy te komen. De anderen volgden hem. 'Graven nu,' zei de oude man luid, 'misschien dat de jongen gelijk heeft. We moeten van die cowboy af zien te komen. Alledrie begonnen ze haastig op dezelfde plek met hun handen te graven, en Elwin hoopte maar dat het een dunne laag zand was. Snel vonden ze een marmeren luik, en begonnen het zand ervan weg te halen zodat het geheel zichtbaar zou worden. Maar de cowboy stond al in de verte naar hen te kijken, en kwam steeds dichterbij. 'Het duel is begonnen !' riep de cowboy, en ze hoorden al schoten. Elwin's hart klopte in zijn keel. 'Sneller, sneller !' riep één van de oude mannen. Maar toen ze het luik wilde opentrekken merkten ze dat er een groot slot opzat. Eén van de oude mannen werd in zijn arm geraakt en schreeuwde van de pijn. 'We zijn verloren !' riep de andere kale man. Elwin begon al weg te rennen, maar ineens riepen de oude mannen hem terug. 'Kom terug, kom terug. Eén van de kogels heeft het slot van het luik opengesloten !' Haastig draaide Elwin zich om, en zag hoe de oude mannen door het luik heengingen. Hij rende naar het luik toe zo hard als hij kon, maar tot zijn grote schrik zag hij toen de cowboy die bij het luik was aangekomen. 'Dat doen we dus niet,' sprak de cowboy, en maakte het luik weer dicht.

'Kom, Elwin !' werd er weer door de oude mannen geroepen, maar Elwin zat in de val. 'Ik kan niet !' riep Elwin. 'De cowboy heeft het luik dichtgegooid, en staat hier voor me !' Toen werd het heel stil. De cowboy kwam dicht en dicht bij Elwin, en Elwin wist dat rennen geen zin meer had. Elwin keek recht in de loop van de revolver die de cowboy op hem gericht hield. 'Er gaat hier niks meer gebeuren,' sprak de cowboy. 'Alleen een klein kogeltje.' Toen begon hij te lachen. 'Zeg je laatste wens maar, doe een optelsom, of zing een versje, dat kan mij niet schelen. Je laatste minuut is geslagen. Ik wacht.'

Elwin begon te beven en te trillen. 'I... ik weet het niet,' zei Elwin.

'Wat weet je niet ?' vroeg de cowboy.

'Wat ik moet zeggen,' zei Elwin.

'Goed,' zei de cowboy, 'dan doen we het zonder ...'

Maar verder kon de cowboy niet komen. Eén van de oude mannen had hem van achteren met een grote koekepan op zijn hoofd geslagen. De cowboy zakte in elkaar. 'Kom nu vlug, Elwin,' zeiden de oude mannen. 'Er is een keuken onder de woestijn. Weer gingen ze door het luik, en dit keer samen met Elwin. Toen deden ze het luik achter zich dicht. Ze hoopten nu dat de cowboy hen niet meer zou kunnen kwellen.

Het was een reusachtige ondergrondse keuken waar ze in terecht waren gekomen, maar er was niemand. 'Laten we dit gebouw onderzoeken,' zei één van de oude mannen. Er waren hier overal

pannen en potten, en er hingen overal messen en hakbijlen aan de muren. 'Het lijkt wel oorlog,' sprak één van de oude mannen. Ze gingen een deur door, en kwamen toen in een andere zaal. Er stonden een heleboel ovens en fornuizen. Ze gingen toen door een enorme metalen schuifdeur en kwamen in een grote witte eetzaal terecht waar een heleboel tafels stonden. Hier was ook niemand. Ze liepen de hele zaal door en gingen toen door een zijdeurtje, waardoor ze in een grote hal terecht kwamen. Hier was een grote trap naar boven, bekleed met rood fluwelen tapijt, en er was een lift, en nog een kleinere gang en wat deuren.

'De jongen heeft gelijk gehad,' zei één van de oude mannen. 'Waarschijnlijk heeft hij ook gelijk over de droomsteen. Die moet hier dus ergens zijn, of op een andere verdieping. Zijn verhaal klinkt aannemelijk. De andere oude man knikte.

'Die lift ga ik niet in. Dat brengt alleen maar narigheid,' sprak Elwin. Hij liep naar de kleinere gang, en sloeg daar een deur open, maar tot zijn grote schrik zag hij toen een hele lange gang die precies leek op de eindeloze gangen waar hij vandaan was gekomen. Snel gooide hij de deur dicht. 'Hier moeten we ook niet wezen,' beefde hij. Hij liep verder op het kleine gangetje en maakte geen deuren meer open. Aan het einde van het kleine gangetje was een trap naar boven. 'Laten we dit proberen,' sprak hij. De oude mannen volgden hem op de voet. Elwin was blij dat hij twee vrienden had gevonden. Op een hogere verdieping waar de trap naartoe leidde stond een deur open van een kamertje. Elwin en de oude mannen gingen er naar binnen. Elwin keek door het raam en zag allemaal woestijn. 'Hmmm, daar komen we vandaan,' sprak één van de oude mannen. Elwin knikte. 'Laten we nog verder de trap op,' sprak Elwin. Op een verdieping hoger was weer een kamer, en een badkamer. Ook was er een grote hal. Hier stonden allemaal antieke spullen, zoals planeetbollen en oude stoelen. Ook hingen er antieke koninklijke gordijnen. 'Misschien woont de gokkoning hier ?' zei één van de oude mannen.

'Ik hoop het niet, want anders zouden we in grote problemen kunnen zijn,' sprak Elwin.

'Maar dat zou ook betekenen dat we dichterbij de droomsteen zouden kunnen zijn, en dat is toch wat we willen ?' zei de andere oude man. 'Dat is waar,' zei Elwin. Ze keken door een groot raam, en zagen een herfstbos buiten, als een koninklijke tuin. Ze hoorden gebrul in de verte. Even gingen de rillingen door Elwin heen. Hij hoopte echt dat ze dit keer niet in de problemen zouden komen. De oude mannen begonnen de kamer te doorzoeken, terwijl Elwin uit het raam bleef kijken. Het was alsof hij deze plaats ergens van kende. Buiten zag hij een tuinman de bladeren bij elkaar harken. Opeens stond er een dienstmeisje in de grote deur opening. 'Ah, de gasten zijn er al,' sprak ze opgewekt. 'Hoe kan ik jullie helpen ?'

'Eh, bedankt,' sprak één van de oude mannen. 'Wij komen voor de gokkoning, Hoe laat komt hij ?'

Het dienstmeisje hief haar wenkbrauwen op en begon te lachen. 'Meneer maakt zeker een grapje. Gokkoning ? Daar heb ik nog nooit van gehoord, tenzij u de gokautomaten in de kantine bedoeld.' De oude man kreeg een rood gezicht. Elwin begon haar toen het hele verhaal uit te leggen, maar het dienstmeisje begreep er niet veel van. 'Dat klinkt als een sprookje,' sprak ze. 'Dus als ik het goed begrijp heeft u deze kamer niet gereserveerd ?'

Opeens stond er een dikke man met een sigaar en een gestreept pak in de deur opening. 'Wat moet dit hier !' bulderde hij. 'Jullie komen me niet bekend voor, en hebben geen plaats in dit sjiek hotel. Nu, wegwezen, of ik laat jullie verwijderen met de harde hand. Maak dat je wegkomt nu.'

Maar dat liet Elwin niet op zich zitten. Hij stapte op de man af en gaf hem een stomp in zijn dikke buik. 'Wie heeft jou geleerd om zo tegen ons te praten ? En jullie hebben hier gokautomaten ? Dan moet hier vast en zeker ook de gokkoning ergens zijn en de droomsteen die hij verborgen houdt.'

Ruw greep de man Elwin bij zijn arm, en begon hem door elkaar te rammelen. 'Zeg, wat is dat, ventje ? Er woont hier geen koning, en al helemaal geen gokkoning. Droomstenen komen verder alleen in jouw praatjes voor.' Toen duwde de man Elwin weg. Nu begon Elwin echt kwaad te worden. 'Maar dit is een onderdeel van het gokpaleis !' riep Elwin boos naar de man.

'Ja ja,' lachte de man in het donkere gestreepte pak. Hij had ook een donkere hoed op, en zijn sigaar gleed bijna uit zijn mond. 'En mijn tante is een olifant, en mijn oom draagt driehonderd brillen. Zeg, kom nou, onderdeel van een gokpaleis ? Wie denk je wel niet dat je bent ? Allemaal hazentaal.' Ook de dikke man die de hotelbaas leek te zijn trok een revolver en richtte de loop op Elwin om hem onder schot te houden. 'Daar gaan we weer !' riep één van de oude kale mannen. 'Tegenwoordig wordt er bij het minste of geringste al naar een pistool gegrepen ! Belachelijk !'

'Houd je muil, ouwe,' sprak de dikke hotelbaas. 'En nu allemaal ophoepelen, want mijn pistool jeukt.' De dikke hotelbaas stond daar al rood van woede en begon al lampen kapot te schieten als waarschuwing.

Het dienstmeisje keek geschrokken. 'Weet u dat zeker dat u die dure porseleinen en kristallen antieke lampen kapot wil schieten vanwege een stel belhamels ?' riep ze.

'Ach klets niet, hoela hoep,' zei de hotelbaas. 'Dat laat ik hen allemaal betalen.'

Elwin begon de kamer uit te rennen, en de oude mannen volgden hem. 'En nu betalen voor de lampen !' gilte de hotelbaas. 'Ja !' riep het dienstmeisje. 'Het is jullie schuld !' Elwin rende de trap weer op naar een hogere verdieping. Hier waren een heleboel kamers in een cirkel waar allemaal Chinese meisjes stonden in zijden Chinese pyjama's en jurken. 'Het lijkt wel kerstfeest,' sprak één van de oude mannen. Achter zich hoorden ze schoten. Dat moest de hotelbaas zijn. 'Laten we nog hoger gaan,' zei Elwin luid tegen de oude mannen, en weer rende hij de trap op. Maar op de volgende verdieping waren de eindeloze gangen weer. 'Hier niet, hier niet !' riep Elwin. Maar ook de hotelbaas was verder de trap opgegaan, met het dienstmeisje achter hem. 'Jullie kunnen me nu niet meer ontkomen !' sprak hij gemeen. 'Hoezo niet ?' vroeg Elwin. 'Kijk eens naar al die gangen hier.' De hotelbaas begon te lachen. 'Het is mijn hotel,' zei de hotelbaas. 'Ik ken de weg. Jullie niet. Verstoppert heeft geen zin.'

'Oh, dus die eindeloze gangen zijn van jou ? Dan moet jij dus wel de gokkoning zijn !' riep Elwin. De hotelbaas kwam steeds dichterbij hem. 'Ren dan, ren,' sprak de hotelbaas. 'Als je wil leven.' De oude mannen begonnen al zo'n eindeloze gang op te rennen. 'Nee, nee, kom terug !' riep Elwin. 'Die gangen zijn eindeloos, daar kom je nooit meer weg !' Maar ze hoorden hem al niet meer, en al snel verdwenen ze in een bocht.

Elwin keek de hotelbaas recht in zijn ogen. Wat waren die ogen gemeen. 'U moet de gokkoning wel zijn,' sprak Elwin. 'Wat gaat u met mijn vrienden doen ?'

'Welke vrienden ?' lachte de hotelbaas. 'Ze bestaan niet meer.'

'Hoe weet u dat ?' vroeg Elwin.

'Omdat ze goed in de val zijn gelopen, die indringers,' sprak de hotelbaas. 'Vooruit, ren dan.'

'Ren zelf,' zei Elwin.

'Ik heb de revolver hier, en het is mijn hotel,' zei de hotelbaas.

'Ik waag me er niet meer aan,' sprak Elwin. De hotelbaas bewoog de loop van de revolver helemaal tegen Elwin's kin aan en drukte er tegen. 'De droomsteen ligt daar ergens. Waarom zou je er niet op afgaan ?' sprak de hotelbaas.

'Ik ben niet gek,' zei Elwin.

'De droomsteen wacht al op je, ventje, nou, komt er nog wat van ?' sprak de hotelbaas.

Opeens werd de hotelbaas van achteren neegeslagen met een koekepan. Het was de cowboy. 'Zo, die had je nog van mij tegoed,' sprak de cowboy. Het dienstmeisje begon gillend weg te rennen. Toen richtte de cowboy zich op Elwin. 'Jij weer, hè ?'

Uit de zak van de hotelbaas die op de grond lag gleed een bos met sleutels. Elwin bedacht zich geen moment en greep de bos met sleutels. 'Nee !' krijste de cowboy. 'Doe die sleutels weg !' Elwin hield de bos sleutels voor de neus van de cowboy. Hij hield ze stevig vast en liet ze daar bungelen. De cowboy zakte slap in elkaar en begon te jammeren en te smeken : 'Ik smeeek je, haal die ellendige dingen van me weg. Ik kan er niet tegen, ik kan er niet tegen.' Zijn handen waren slap geworden, en de koekepan en de revolver gleden eruit weg en vielen op de grond. Elwin trapte ze weg met zijn voet. Met zijn andere hand haalde hij de tweede revolver weg van de cowboy, en toen ook een mes. 'Die sleutels zijn van mij nu,' sprak Elwin. 'Nu, maak dat je weggkomt !' De cowboy kruipte één van de eindeloze gangen op en begon toen hard en gillend weg te rennen, totdat hij in een bocht verdween.

'Ziezo,' zei Elwin, maar toen hij zich omdraaide werd hij onder schot gehouden door het dienstmeisje die één van de revolvers op de grond had gegrepen. 'Terug met die sleutels,' sprak ze streng. 'Op de grond ermee.' Elwin liet van schrik de sleutels vallen. 'Handen omhoog,' sprak ze. Elwin deed zijn handen omhoog. De andere revolver en het mes schopte ze bij hem weg, en bukte toen om de sleutelbos te pakken, terwijl ze hem strak bleef aankijken en onder schot hield.

'Hier ga je zwaar voor betalen,' sprak het dienstmeisje.

'Ik weet het,' zei Elwin. 'Dat was dom van mij.'

'Een beetje heel dom,' zei het dienstmeisje. Langzaam begon de hotelbaas bij te komen. 'Hmmm, goed werk,' zei hij tegen het dienstmeisje. 'Hij is nu van ons. Misschien kunnen we hem goed gebruiken.'

Maar daar zagen ze ineens de cowboy terugkomen vanuit de eindeloze gang die met een enorme snelheid op hen afkwam. Van schrik richtte het dienstmeisje de revolver op de aanstormende cowboy, terwijl Elwin dankbaar van het moment gebruik maakte en de benen nam. Hij ging de trap af naar beneden, en wist dat hij nu zo diep mogelijk weer moest, want boven liep het spoor dood. Hij hoorde de hotelbaas en de cowboy al op elkaar schelden, en ook het gekrijs van het dienstmeisje klonk er doorheen. Ze leken hem helemaal vergeten te zijn. In de hal naast de eetzaal zocht Elwin onder het tapijt naar een luik, maar dat scheen er niet te zijn. Hij liep toen naar de andere kant van de hal naast de eetzaal waar hij een deur opende, maar daar zag hij weer zo'n eindeloze gang. 'Dan de lift maar,' sprak Elwin tegen zichzelf en rende naar de lift. 'Dit zijn probleem-dingen,' mompelde hij. Hij drukte op een gloeiende rode knop voor een verdieping lager toen hij in de lift was.

'Ik ben benieuwd,' zei Elwin tegen zichzelf, terwijl hij rilde. Hij voelde zich niet echt goed. De lift leek maar niet te stoppen. Na een hele lange tijd, en dat leken wel uren te zijn, stopte de lift eindelijk. Maar toen Elwin uitstapte was hij weer op precies dezelfde verdieping als waar hij was ingestapt, namelijk van het hotel, in de hal dichtbij de eetzaal. Toch leek alles net iets anders. Hij stapte uit, en zag tot zijn grote schrik de hotelbaas, de cowboy en het dienstmeisje op hem afkomen. Hij wilde weer de lift instappen, maar de deur zat dicht, en hij kreeg de liftdeur met geen mogelijkheid meer open. Elwin begon op het knopje te rammen. 'Toe nou, ga open, kreng !' riep hij. Toen ineens voelde hij van achter een hand op zijn schouder. Het was de hotelbaas. Elwin kromp ineen toen hij zich omdraaide, en had erge buikpijn. Hij keek naar het dienstmeisje die breed glimlachte. Toen keek hij naar de cowboy die ook breed glimlachte, en de hotelbaas keek heel bezorgd naar hem.

'Ummm, wat is hier aan de hand ?' vroeg Elwin die er niets van begreep. Hij had eerder pistool onder zijn neus verwacht of een klap met een koekepan. 'Niets,' zei de cowboy glimlachend en vriendelijk. 'Helemaal niets. We vroegen ons af hoe het met je ging als onze gast.'

'Ttttt,' zei Elwin. 'Eerst loop je me nog achterna met een pistool en moest ik weg, en werd ik onder schot gehouden, enzovoorts, en nu zijn jullie ineens mijn vrienden ofzo ?' Elwin was heel verbaasd.

Ook de cowboy, het dienstmeisje en de hotelbaas waren heel verbaasd, en keken hem bezorgd en liefdevol aan. 'Maar jongen toch, waar haal je dat toch allemaal vandaan ? Pistolen ? Heb je soms eng gedroomd ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse.

'I... ik weet het niet meer,' sprak Elwin, en begon het hele verhaal te vertellen. 'Oh, jij komt van boven,' zei het dienstmeisje met een aardige stem. 'Nu begrijpen wij het. Daarboven is alles omgekeerde wereld. Daar moet je ook niet komen, jongen.'

'Maar die lift dan ?' vroeg Elwin. 'Leidt die dan niet naar boven, want daar kom ik vandaan.'

'Die lift gaat alleen maar door de verdiepingen van het hotel, maar niet hoger,' sprak de cowboy. 'Jij moet van heel hoog zijn gekomen, waar je alleen maar van kan komen, maar nooit naartoe kan gaan.'

'Ik snap het niet,' zei Elwin. 'Ik kan dus nooit meer terug ?'

'Precies,' zei de hotelbaas. 'En gelukkig maar, want daar is alles omgekeerde wereld.'

'Ja maar, Kik en Kes dan ?' vroeg Elwin. 'Zij moeten hun droomsteen terugkrijgen, en er zijn zoveel kinderen door de gokkoning naar die plaats ontvoerd, en die moeten daar werken.'

'Oh,' zei de hotelbaas, 'maak je maar niet ongerust, hoor. Die zullen ook hun weg hier naartoe wel vinden.'

'Ik kan ze toch niet zomaar aan hun lot overlaten ?' vroeg Elwin. 'En waar is die droomsteen dan ?'

'Tja,' zei de cowboy. 'Dat weten we niet, en dat weet niemand, alhoewel sommigen zeggen dat deze verdieping de droomsteen is.'

'En wat is hier onder dan ?' vroeg Elwin.

'Oh, hieronder moet je ook niet wezen,' sprak het dienstmeisje vriendelijk. 'Dit hier is een verdieping uit duizenden. De rest is allemaal omgekeerde wereld. Ook wij vonden ooit onze weg naar deze plaats, en we wilden sindsdien nooit meer weg. Voor ons is dit de droomsteen.'

'Maar ik zou graag over deze plaats willen vertellen aan mijn vrienden, de kokkin, de boerin, de twee oude mannen en Kik en Kes,' sprak Elwin.

'Ze moeten daar zelf achter komen, Elwin,' sprak de cowboy. 'Iedereen moet die reis voor zichzelf maken en de juiste lessen leren en de juiste beslissingen maken.'

'Maar toch wil ik ze helpen,' sprak Elwin.

'Dat kan niet,' zei de cowboy. 'Dat is te gevaarlijk. Je wilt toch niet dat de verkeerde personen deze plaats vinden ? Het is te riskant, en daarom kan niemand ooit nog terug naar waar ze vandaan kwamen. Begrijp je dat ?'

'Ik begrijp het wel,' zei Elwin, 'maar we zitten hier toch niet opgesloten ?'

De cowboy schudde liefdevol zijn hoofd. 'Elwin, Elwin, Elwin. Jongen, het heeft niets met opgesloten te maken, maar met beveiliging. Dat is toch een goede zaak dan ?'

Elwin boog zijn hoofd. 'Maar is er dan niets wat we voor hen kunnen doen ? Helemaal niets ?'

'Helemaal niets,' sprak het dienstmeisje.

Elwin keek haar even aan en boog toen zijn hoofd weer. 'Maar Kik en Kes zullen hier nooit komen. Ze zijn veel te bang voor het gokpaleis. Ik moet ze gaan opzoeken. Ik kan het niet over mijn hart halen om hen in de steek te laten.'

'Goed,' zei de cowboy plotseling. 'Er is één manier om je vrienden te bezoeken, maar dan zullen we allemaal gaan. We zullen jou nooit in de steek laten. Jij bent één van ons.'

Het dienstmeisje en de hotelbaas keken de cowboy verbaasd aan. 'Wat is die manier dan, cowboy ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse. 'Oh,' zei de cowboy, 'ik moet gewoon even de lift anders instellen. Ik ben de mechanicus, dus dat komt wel goed. Het is voor mij een koud kunstje. Ik heb ook ooit eens het hele gokpaleis voor de gokkoning gemaakt.'

Elwin keek verbaasd. 'Dus jij hebt dit alles gemaakt ? Wacht eens even. Betekent dat dat er op deze verdieping ook een aardige gokkoning is, net zo aardig als jullie ?'

De hotelbaas begon breed te glimlachen en ook het dienstmeisje. 'Die is nog wel aardiger dan wij allemaal bij elkaar,' lachte de hotelbaas.

'Hmmm,' zei Elwin, 'dus als ik het goed begrijp heeft de cowboy alle andere verdiepingen gemaakt om alles te beveiligen tegen gespuis ?' De anderen knikten. 'Hmmm,' zei Elwin. 'Betekent dat dat de cowboy onaantastbaar is, omdat hij alles gemaakt heeft ?'

'Was dat maar zo,' sprak de cowboy. 'Ik heb alles zo lang geleden gemaakt, en er houdt zich daar zoveel verschrikkelijk tuig op, en alles slaat soms echt op hol.'

Elwin zuchtte. 'We moeten toch echt naar Kik en Kes gaan.'

'Komt voor de bakker,' zei de cowboy. 'Stap allemaal in de lift, dan stel ik hem even bij, en dan kunnen we hoger.'

'Spannend,' zei Elwin.

Toen ze allemaal in de lift waren schroefde de cowboy even een kastje open, draaide even wat hier en daar, en schroefde toen het kastje weer dicht. Toen drukte hij op een rood gloeiende knop, en daar gingen ze. De lift begon na een tijdje zwaar te piepen. Ze keken allemaal even verschrikt, behalve de cowboy, die glimlachte wat. 'Ach, negeer dat gepiep maar. De lift is er niet aan gewend, dus die protesteert even, maar als het goed is houdt hij zich zo wel stil, want ik heb hem nu anders ingesteld.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Elwin. Het gepiep werd alleen maar erger, zo erg dat Elwin zijn vingers in zijn oren had gestopt. En toen opeens stopte het geluid. Elwin en de anderen haalden opgelucht adem. Toen na een tijdje de liftdeur open ging keken ze recht in een eindeloze gang. 'Daar ga ik dus niet in !' riep Elwin geschrokken.

'Elwin, de maker van de eindeloze gang is hier,' zei de hotelbaas, 'dus we hebben niets te vrezen,' terwijl hij op de cowboy wees. De cowboy glimlachte een beetje. 'Volg mij,' sprak hij. De cowboy

liep de gang op, en de anderen volgden hem. 'Er zit een code in,' sprak de cowboy. 'We nemen eerst de tiende deur aan de linkerkant, en dan in de volgende gang nemen we weer de tiende deur aan de linkerkant, en in de volgende gang doen we precies hetzelfde.'

'Interessant,' zei Elwin, die alweer een beetje hoop kreeg. Ze telden tien deuren aan de linkerkant van de gang, en gingen toen door de tiende deur binnen. Toen telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Daarna telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Zo kwamen ze in een kamer terecht. 'Geweldig !' riep Elwin. 'Dus alleen zij die deze code kennen hebben een kamer in het gokpaleis ?' De cowboy knikte.

'Geniaal, en zo goed tegen dieven !' lachte Elwin.

'Dat dacht je maar,' sprak de cowboy. 'Er zijn genoeg bandieten die deze code kennen, en daarom zit het gokpaleis vol met vagebonden.'

'Had ik die code maar gekend toen ik naar het gokpaleis kwam,' lachte Elwin, 'dan was het allemaal zo erg niet geweest.'

'Er zijn wel meer codes,' sprak de cowboy.

'Dat geloof ik graag,' lachte Elwin, die zich al een stuk opgeluchter voelde.

'Als je drie keer de zevende deur aan de linkerkant neemt, dan vind je daar iemand die verdwaald is in de gangen,' sprak de cowboy.

Elwin rende de kamer uit. Hij kon niet wachten om het uit te proberen, want hij wilde de oude mannen weer zien. Hij wilde ze graag verrassen. Hij rende naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer. Tot zijn grote verbazing kwam hij toen op een gang waar de twee oude mannen waren. Ze zaten vermoeid op de grond, en keken verbaasd en verrast op naar Elwin. 'Ik heb ze gevonden !' riep Elwin.

'Eindelijk heb je ons gevonden !' riep één van de oude mannen, en stond op om Elwin te omhelzen. Ook de andere oude man stond op en omhelsde Elwin. 'Daar zijn we blij mee,' sprak hij. 'We dachten dat we hier nooit meer uit zouden komen.' Ook de cowboy, de hotelbaas en de dienstmaagd kwamen, en Elwin begon het hele verhaal te vertellen.

'En hoe komen we uit het gokpaleis ?' vroeg één van de oude mannen.

'Simpel,' sprak de cowboy. 'Neem drie keer de derde deur aan de linkerkant, en je komt op de gang die naar de paleispoort leidt. Kom, ik zal het je laten zien.' De cowboy nam de derde deur aan de linkerkant geteld vanaf de deur waardoor ze op deze gang kwamen. De anderen volgden hem. Toen nam hij weer de derde linker deur, en toen weer. Zo kwamen ze in een grote hal terecht die naar de poort van het paleis leidde, maar er stonden wachten daar.

'Problemen,' sprak de cowboy. 'Ik ken die wachters niet.' Maar de wachten hadden hen al gezien en kwamen met speren op hen af. 'Wat moet dat daar ?' riep een wacht, die snel dichterbij kwam. 'En wie zijn jullie ?' Ze waren met z'n tweeën en ze hadden zware zwarte pakken aan, en hadden vreemde, angstaanjagende helmen op.

'Genoeg praatjes,' sprak de cowboy. 'Ik ben de maker van het gokpaleis.' Hij boog naar de anderen toe en sprak : 'Nu zijn we in de problemen.' Elwin verstijfde van de schrik.

De wachten deden net alsof ze de cowboy niet hoorden. 'Wie zijn jullie ?' vroeg de wacht weer.

'Gaaf je niks aan,' sprak de cowboy. 'Ik heb dit gokpaleis gemaakt. Nou, maak dat je wegkomt.'

De wachten begonnen te lachen en elkaar aan te stoten. 'Dat zeggen ze allemaal dat ze het paleis hebben gebouwd.' Plotseling grepen ze de cowboy vast.

'Hey, laat hem los !' riep Elwin.

'Waarom zouden we ?' zei één van de wachten. 'Hij is een onbevoegde, net zoals jullie. Dit is verboden terrein voor onbekenden.'

'Laat maar, Elwin,' sprak de cowboy. 'Ze zullen er nog wel achter komen.' De cowboy werd afgevoerd, en was al snel verdwenen met de twee wachten. 'Laten we dit spookpaleis uitgaan nu het nog kan,' sprak Elwin, en rende toen op de poort af. De anderen renden achter hem aan. Daarna stonden ze allemaal buiten. Elwin blies op zijn vingers op dezelfde manier als Kes eens deed. Niet lang daarna kwam er een grote raaf aanvliegen. Het was Utsmul. 'Fijn dat je er bent, Utsmul !' riep Elwin. 'Breng ons snel naar Kik en Kes !' Elwin en de anderen klommen op de raaf, die direct richting de zee vloog waaraan Kik en Kes woonden. Toen ze daar aankwamen waren Kik en Kes weer aan het dansen rondom een kampvuur. 'Kijk,' zei Kes tegen Kik, 'daar komt Utsmul. Hij heeft Elwin met wat anderen meegenomen.' Kik en Kes waren blij hen te zien. 'Ha, Elwin !' riep Kes, 'wat een verrassing ! We hopen dat je met goed nieuws komt. Heb je de droomsteen inmiddels gevonden ?' Elwin stapte van de vogel af, en ook de anderen. Hij liep op Kik en Kes af en omhelsde hem. Elwin begon direct het hele verhaal te vertellen.

Hoofdstuk 3.

'Dus de droomsteen is een bepaalde verdieping in het gokpaleis, en de cowboy heeft alle andere verdiepingen gemaakt om de droomsteen te beveiligen ?' vroeg Kes. Elwin knikte.

'Hmmm,' zei Kes. 'Dan is dat vast een andere soort droomsteen, want onze droomsteen is gewoon een steen, een flonkerende roze-rode steen,' terwijl hij een plaatje van de steen uit zijn broekzak haalde.

'Er loopt veel gespuis rond in het spookpaleis,' sprak Elwin. 'Misschien houden zij de steen daar wel verborgen. De cowboy had het er ook over dat er veel bandieten zijn daar.'

'Waarom heeft hij het gokpaleis dan gemaakt ?' vroeg Kek. 'Dat klinkt nogal dom.'

'Het gokpaleis zit vol met valstrikken,' sprak Elwin, 'en alles werkt daar door codes. Nu kunnen sommige bandieten misschien wat codes kennen, maar lang niet allemaal. Uiteindelijk zal het gokpaleis dus wel met hen afrekenen.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Kes. 'Maar wat kunnen we doen om die arme cowboy te helpen, want het lijkt erop alsof hij in één van zijn eigengemaakte valstrikken is gelopen ?'

'De cowboy zal zich wel redden,' sprak de hotelbaas glimlachend en vol vertrouwen en zekerheid. 'Hij is slim genoeg om er iets voor te vinden. Hij heeft immers alles gemaakt, en waarschijnlijk test hij nu alles uit, en zal die twee vagebonden van wachten flink op hun nummer zetten.' Ook het dienstmeisje knikte glimlachend.

Plotseling zagen ze vanaf de bergen een enorm lange clown komen. Zijn benen bleven gewoon in de bergen staan, en zijn enorm lange lichaam schoof zich naar hen toe. In zijn armen droeg hij de flonkerende roze-rode droomsteen, en de cowboy zat erop. 'Dat is de gokkoning !' riep de hotelbaas, 'de gokkoning van onze droomsteen-verdieping !' De clown zette de steen met de cowboy erop bij hen neer, en stapte toen met zijn lange benen naar hen toe, terwijl zijn benen weer kleiner werden. Hij was als elastiek. 'Hoera !' riepen Kik en Kes toen ze de droomsteen weer terughadden.

'De gokkoning heeft mij van de valse wachten bevrijd,' lachte de cowboy. Elwin maakte een buiging voor de gokkoning, en de clown nam hem in zijn armen en knuffelde hem. Elwin herkende de clown. Heel lang geleden had Elwin eens over deze clown gedroomd, die hem overal mee naar toe nam in zijn armen, en heel snel ging, van plaats naar plaats. Hij kon inderdaad heel lang worden. 'Elwin, dit is nu het geheim van de droomsteen,' sprak de cowboy glimlachend.

Einde

De Zandman van Ovven

Hoofdstuk 1.

Overall lag er zand in het paleis. Klaas Vaak was net langsgekomen. Op zijn dromenwagen betoverde hij het hele land van Ovven. Hij werd ook wel de zandman genoemd.

Maar op een dag gebeurde dat niet meer. Klaas Vaak was ontvoerd. De mensen konden niet meer goed in slaap komen.

Elwin ging op onderzoek uit. Hij ging op reis op een kameel, door de woestijnen, om op zoek te gaan naar een spoor van Klaas Vaak. Die kon natuurlijk niet ver van het zand vandaan zijn, dacht Elwin. Eerst ging Elwin naar het domein van Klaas Vaak diep in de woestijn. Hij kwam aan bij de huizenhoge poort van het woestijngebied, en zag direct dat er een steen miste die gewoonlijks altijd hoog in de boog van de poort was. Er miste een grote rode steen aan de rechterkant waar de poort naar links begint te buigen. Die rode steen was de steen van de zee. Zonder de steen zou de zandman zijn werk niet kunnen doen. Maar die steen was nu weg, en daarmee ook de zandman. Elwin stond voor een groot raadsel.

Elwin voelde alsof er een stuk uit zijn hart was gesneden, alsof hij een stuk van zijn hart miste, en hij was er van overtuigd dat het met elkaar te maken had. Ook Elwin kon sinds de verdwijning van de zandman niet meer goed in slaap komen, zoals zoveel anderen in Ovven.

De zee is één van de door de mens meest gevreesde natuur-elementen, omdat de zee de tijd laat zien, zowel het verleden als de toekomst. De zee is de tijdmachine van de natuur. Deze tijdmachine wordt bestuurd door de grote Zeeman, Aart Golf, ook wel koning Oceanus genoemd, van de zeemeerminnen en zeemeermannen. Hij is zelf ook een zeemeerman. Hij heeft een kaal hoofd en een hele lange baard. Nu de steen van de zee was geroofd had Klaas Vaak zijn macht over de zee verloren. Elwin hoorde de zee bulderen in de verte. Elwin wist dat waarschijnlijk spoedig de zee het gebied van Klaas Vaak totaal zou overnemen. En wat zou er dan gebeuren ? Ovven zou niet kunnen bestaan zonder Klaas Vaak. Elwin wist niet hoeveel tijd hij nog had. Met zijn kameel besloot hij

naar de zee achter de woestijn te gaan om op onderzoek uit te gaan. Hij wilde met Aart Golf, oftewel koning Oceanus spreken om te horen wat er aan de hand was.

Toen hij bij de zee was aangekomen wist hij dat hij voorzichtig moest zijn, want er was daar een piratenschip bij de kust. Ineens werd Elwin van achter hard geslagen op zijn hoofd en van zijn kameel afgetrokken. Het was een piraat. Een andere piraat stond erbij, en toen sleurden ze hem beiden naar het piratenschip. Elwin werd pas wakker toen hij in een kooi op het schip was. Hij had in het hooi op de grond gelegen. 'W... wat heeft dat te betekenen,' stamelde Elwin van de doffe pijn die hij nog in zijn hoofd had.

Toen de piraten-kapitein en hoofdman hem kwam bekijken begon die direct te lachen. 'Ha ha, die moet overboord. Die kunnen we echt niet gebruiken, alleen als vissenvoer.'

'Hij zou het dek kunnen schrobben,' sprak een andere piraat.

'Mond houden,' sprak de kapitein. 'Dat is jouw taak, en dat blijf jij doen. Vannacht nog gaat deze jongen overboord. De vissen moeten ook eten.' Wat andere piraten begonnen te lachen.

Elwin beefde en rilde in zijn kooi. Hij voelde zich echt niet lekker, vooral niet met zo'n naar vooruitzicht. Elwin begon om hulp te schreeuwen toen ze allemaal weer weg waren, maar niemand kwam hem te hulp. 'Je bent er goed bij,' sprak een raaf in een kooi aan de andere kant van de ruimte waarin Elwin was opgesloten.

'Kunt u me niet helpen ?' vroeg Elwin.

'Wat kan ik doen ?' snauwde de raaf. 'Gebruik jij je ogen wel ? Ik zit ook in een kooi. Ik ben zo hulpeloos en machteloos als jij.'

'Snauw niet zo, vreemde vogel,' sprak Elwin. 'Ik kon het toch proberen ? Iedereen maakt fouten.'

'Maar jij wel heel erg veel,' sprak de raaf.

'Je kent me niet eens,' snauwde Elwin terug. 'Ik hoop dat ze jou opbakken.'

'Nu ga je te ver, ventje !' kraaide de raaf. 'Als ik niet in deze kooi zat dan zou ik je ogen uitpikken.'

'Rotvogel,' sprak Elwin. De raaf zei niets meer terug en ging een dutje doen. Ook Elwin was erg moe geworden en viel weer in slaap. Midden in de nacht werd hij uit zijn kooi gehaald door piraten.

'Laat die jongen met rust,' kraaide de raaf. 'Hij heeft jullie niets gedaan.'

'Snuit houden, raaf,' bulderde een piraat. 'Met jou rekenen we later af. Door de soep zal je misschien goed smaken.' Terwijl de andere piraten begonnen te bulderen van het lachen. Elwin keek dankbaar naar de raaf, maar wist dat de raaf ook verder niets kon doen. 'Doe met mij wat je wilt,' sprak Elwin dapper, 'maar geef die raaf zijn vrijheid terug. Laat de vogels met rust, anders zullen de grote vissen jullie schip zeker opslokken voor jullie slechte daden.'

De piraten lachten hard. 'Wat een druilloor ben jij, jongen !' gromde een piraat dichtbij zijn oor. Het was een hele dikke piraat met een rode doek om zijn hoofd met witte ballen erop geschilderd. 'Wij moeten ook eten ! Daar zijn vogels voor.'

'Je bent al veel te dik,' sprak Elwin. 'Geef die vogels maar eens te eten, hebzuchtig kreng.'

'Kreng ? Jij durft mij kreng te noemen, maffe druilloor ?' gromde de dikke piraat terwijl hij zijn mes trok en onder Elwin's kin zette. 'Wij zullen nu voor de visjes zorgen, en jou aan hen voeren.' De piraat bond zijn handen op zijn rug en aan zijn voet bond hij een touw waaraan een hele grote steen was vastgemaakt. 'Zo zal je snel zinken,' lachte een andere piraat die maar één tand had. 'Dat is makkelijker voor de vissen. Zou jij het fijn vinden dat als je zou gaan eten en je voedsel zou ineens van je bord afspringen om weg te rennen ?'

Elwin zei niets. 'Ik waarschuw jullie, piraten,' kraaide de raaf. 'Als jullie de jongen ook maar een haar krenken dan zal de afrekening volgen.'

De piraten lachten. 'Wie ga je daarvoor meebrengen, domme vogel ?' riep een piraat hard.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de raaf. 'Jullie worden goed in de gaten gehouden.'

'Negeer die maffe kippebout. Eten hoort niet te spreken !' gromde de dikke piraat die het helemaal gehad had. Hij sleurde Elwin het dek op, terwijl een andere piraat de grote steen droeg. 'Ik heb jullie gewaarschuwd !' riep de raaf hen na. 'Ik zal die vogel zo de strot doorsnijden,' sprak de dikke piraat, en duwde Elwin naar de reling. 'Laat me met rust !' riep Elwin. 'Hier zullen jullie voor boeten.'

'Wees blij dat we nog iets van jouw zinloze leven maken,' gromde de dikke piraat. Hij begon Elwin al over de reling te duwen, die daar al snel aan het touw om zijn voet bungelde. De andere piraat hield nog steeds de steen vast. 'Gooi,' brulde de dikke piraat, en zo werd de zware steen waaraan Elwin vastzat met een touw in de zee geworpen, waardoor Elwin als een pijl meeschoot in het bruisende zeewater. Elwin begon direct snel te zinken. 'Dit is mijn einde,' dacht Elwin, die heel diep adem had genomen. Elwin begon te tellen, maar na een tijdje begon hij zijn bewustzijn te verliezen. 'Vaarwel' was het laatste woord wat Elwin sprak. Toen werd het zwart voor zijn ogen. Een zeemeermin zag hem in de zeediepte glijden en aarzelde geen moment en schoot op hem af. Vliegenvlug maakte ze het touw van zijn voet los, en trok hem met haar mee. Ze bracht hem naar een grot. Ze wist dat hij snel adem nodig had. Ze legde iets op zijn mond. Het was een soort kwal die niet stak. De kwal gaf adem aan Elwin, en begon zich te vormen om het hele hoofd van Elwin, als een soort doorzichtige helm, als een adem masker. Elwin nam diep adem, en kwam weer bij zijn positieven. 'W... waar ben ik ?' stamelde Elwin.

De zeemeermin keek hem aan. 'Je bent hier diep onderwater,' sprak ze. Elwin was verwonderd dat hij gewoon kon ademen. Hij begon te glimlachen. Hij keek de zeemeermin aan. Ze had lang golvend haar en juwelen om haar nek. De juwelen waren prachtig blauw, en ze fonkelden. Ze hadden een zachte kleur. Elwin voelde zich als betoverd.

'Kom,' sprak de zeemeermin, 'ik zal je naar onze koning leiden.'

'Koning Oceanus ?' vroeg Elwin. 'Die moest ik net spreken. Er is namelijk wat verschrikkelijks gebeurd met Klaas Vaak.'

De zeemeermin begon te glimlachen. 'Ook al ? Van mijn vader hebben ze de tijdmachine gestolen. Ze zijn flink bezig.'

'Ja,' sprak Elwin, 'ze hebben de rode zee steen uit de poort van Klaas Vaak gestolen, zijn droommachine en zelfs Klaas Vaak zelf hebben ze ontvoerd.'

De zeemeermin schrok van deze woorden. 'Ontvoerd ? Maar dat is verschrikkelijk. Laten we gauw vader raadplegen.' De zeemeermin trok hem verder en zwom naar een grotere grot die leidde tot een hele grote hal waar een grote troon stond bezet met schelpen, waarom een reusachtige gestalte zat met een vissenstaart en een lange, grote witte baard. De koning leek een klein kroontje op te hebben bezet met diamanten en andere witte of doorzichtige fonkelende steentjes. Elwin's mond viel bijna open toen hij de zeemeerman zag. Dit moest Aart Golf, oftewel koning Oceanus zijn.

'Kom verder,' sprak een donkere, zware stem die door de hele hal begon te echoën. 'Met wie heb ik het genoeg ?' sprak de koning vriendelijk. Elwin maakte een buiging, en vertelde het verhaal.

'Zo zo,' sprak de koning, 'en jij denkt dat ik weet wie de daders zijn ?'

Elwin knikte. 'U staat bekend als een groot koning met groot inzicht en groot overzicht over Ovven. U blijkt daar ook allemaal apparaten voor te hebben.'

'Het probleem is,' sprak de koning, 'dat mijn tijdmachine gestolen is, het bron-apparaat voor alle andere apparaten. Niet veel werkt er nog nu de tijdmachine weg is.'

'Dat spijt me heel erg, beste koning,' sprak Elwin. 'Ik zal er alles aan doen om uw tijdmachine terug te vinden nu ik toch bezig ben Klaas Vaak op te sporen. Ik weet zeker dat er een verband is tussen deze diefstallen.'

De koning knikte. 'Ik kan je niet helpen nu mijn tijdmachine er niet is. Mijn inzicht reikt niet verder dan mijn troon op het moment.'

'Ik begrijp het,' sprak Elwin.

'Jitfefes, kun jij deze jongen weer even naar de zee-oppervlakte brengen ?' sprak de koning tegen zijn dochter, 'en oh, wacht eens even, jongeman. Ik zou je aanraden om in het bos op zoek te gaan naar de Bosman. Arend Gluur heet hij, en hij bewaakt een zekere groei-machine. Misschien dat hij meer weet, en in het ergste geval is hij de dader, maar dat kan ik niet met zekerheid zeggen. In ieder geval : Wees op je hoede, want zijn onderdanen zijn kannibalen.'

'Komt voor elkaar, vader,' sprak de zeemeermin, en na een kort afscheid zwom ze met Elwin naar boven. Aan de zee-oppervlakte aangekomen zagen ze nog steeds het piratenschip in de verte. 'Ik zal je naar de boskust brengen naast de woestijn,' zei de zeemeermin. De zeemeermin zwom met grote

vaart met Elwin op haar rug naar de boskust en zette hem daar aan land. 'Bedankt,' sprak Elwin. 'Ik zal kijken of ik hier de Bosman kan vinden.'

'Ik wens je geluk !' riep de zeemeermin die alweer wegzwom. Elwin liep direct het bos in. Hij was namelijk bang dat piraten hem weer op het strand zouden vinden. Angstig keek hij om zich heen, wetende dat er ook gevaren in het bos waren, maar hij moest en zou met de bosman spreken. Na een tijdje lopen zag hij in de verte op een open plek in het bos een groep wilden met botjes door hun neus dansen en jammeren rondom een ketel. Elwin wist dat hij voorzichtig moet zijn, maar ze jammerden zo erg dat Elwin ze wilde proberen te helpen. Misschien waren het wel de onderdanen van Arend Gluur, de bosman.

Dapper liep hij op de jammerende wilden af, maar bleef zijn afstand bewaren. 'Kan ik jullie ergens mee helpen ?' vroeg Elwin, terwijl hij zijn hand opstak. Verbaasd keken de wilden op. 'Daar ! Eindelijk voedsel !' riep één van de wilden. Ze namen hun speren en begonnen op Elwin af te rennen. Ook Elwin zette het op een rennen. 'Hongerige kannibalen dus,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Ik kom ook altijd op het verkeerde moment.' Plotseling struikelde Elwin over een boomstronk, en al snel was hij omsingeld door de wilden die hun speren op hem gericht hadden. 'Sta stil, voedsel,' sprak één van de wilden. Hij werd vastgebonden en meegeduwd naar de ketel, waar hij in werd gestopt. 'Toe nou,' sprak Elwin. 'Ik ben geen banaan. Ik ben op zoek naar Arend Gluur de bosman.' De wilden begonnen om hem heen te dansen, terwijl het vuur oplaaide. 'Eindelijk vlees !' riepen ze. Elwin begon het al snel heet te krijgen. 'Heus, jullie vergissen je !' riep Elwin. De wilden begonnen steeds woester te dansen.

Elwin boog zijn hoofd. 'Ik ook allemaal met mijn domme ideeën,' sprak hij tot zichzelf. 'Ik heb een belangrijke boodschap voor Arend Gluur. Ik ben gezonden door koning Oceanus !' riep Elwin hard. De wilden schenen niet te luisteren, en Elwin begon het steeds heter te krijgen. 'Ik stik hier !' piepte Elwin. Elwin begon zijn bewustzijn te verliezen. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd wakker in het zand, terwijl een grote man naar hem staarde. Elwin was nog steeds drijfnat en nog steeds vastgebonden. De man prikte met een stok in hem. 'Nog niet gaar zie ik,' sprak de man. 'Welkom. Ik ben Arend Gluur. Ik redde je leven. Ik hoorde dat je mij wilde spreken voor een belangrijke boodschap. Spreek op, anders gooi ik je weer terug. De man had een bril op en een hoed. Ook had hij een blouche aan met sterretjes erop. Hij leek op een toerist. Toen begon Elwin het verhaal te vertellen.

Arend Gluur begon te jammeren. 'Zij ook al ? Mijn groei-machine is gestolen. Ik kon dingen, mensen en dieren groter of kleiner maken door die machine. Daardoor had ik macht over het bos, maar ik lijk het te verliezen. Nu hebben mijn kannibalen altijd honger. Ze kunnen nog geen druif of appel bemachtigen.'

'Dat spijt me zeer,' sprak Elwin.

Het was even een tijdje stil. Plotseling zei Arend Gluur : 'Ik weet wie het gedaan heeft. Het is Berend Blok, de vuurman. Hij heeft onze machines gestolen omdat hij een geld-machine wilde bouwen, om zo over heel Ovven te heersen.'

'Waar woont hij ?' vroeg Elwin.

'Onder de grond,' zei Arend Gluur. 'Daar houdt hij ook de zee steen verborgen, en Klaas Vaak die hij heeft ontvoerd.'

Elwin wilde daar wel naartoe. Arend Gluur en de kannibalen zouden met hem mee gaan.

Hoofdstuk 2.

Ze zouden eerst de nacht afwachten om wat proberen te rusten, alhoewel niemand goed in slaap kon komen doordat Klaas Vaak was ontvoerd. En in de nacht viel de vuurman al aan. Vlammen kwamen om Elwin te grijpen en de diepte in te sleuren. Elwin werd naar een grote put getrokken waar de vlammen hem joelend introkken.

Diep onder de grond werd Elwin in een kooi gestopt. Dichtbij was de kooi van Klaas Vaak. Klaas Vaak lag op de grond. Hij leek zijn bewustzijn te hebben verloren. Voor de kooi van Elwin danste Berend Blok, de vuurman. 'Geld, geld, ik nam het met groot geweld !' riep hij, terwijl hij als een gek geld begon rond te strooien. 'De geld-machine werkt !' riep hij. 'Ik ben een rijk man !' Uit pompen verderop begon geld te spuiten. 'Ik heb een grote vangst gedaan !' lachte de vuurman. De geld-machine die hij had gebouwd van de gestolen machines was op hol geslagen. Er bleef maar geld uitrollen, en ook de twee olifanten van Berend Blok waren onder de betovering ervan gekomen, en hun slurfen stopten niet met het spuiten van geld. Overal lag geld, en de laag op de grond werd steeds hoger, ook in de kooi van Elwin. De vuurman gierde van het lachen. Ook hij was op hol geslagen. Plotseling kwam de piraten-raaf aanvliegen. Hij vloog recht op de kooi van Elwin af, en pikte het slot open. 'Hoe ben je uit jouw kooi losgekomen ?' vroeg Elwin verrast, terwijl hij uit de kooi rende. 'Toen een piraat het kooitje opendeed om me te voeren pikte ik in zijn hand en vloog weg,' kraste de raaf. De vuurman was al helemaal onder het geld bedolven. Vlug vloog de raaf naar de kooi van Klaas Vaak en pikte zijn slot ook open. Maar Klaas Vaak was nog steeds bewusteloos, en begon ook langzaam onder het geld te verdwijnen. 'Iemand moet die machine stoppen !' riep Elwin. Plotseling zagen ze koning Oceanus en zijn dochter, Jitfefes, komen aanzwemmen door het geld. Elwin wees hen de plaats waar Klaas Vaak onder het geld lag, en beiden begonnen ze hem op te duiken. Spoedig waren er nog veel meer zeemeerminnen en zeemeerminnen, een heel leger, en ze begonnen de geldmachine op te duiken.

Elwin zwom in het geld, en keek hoe de geldmachine werd opgedoken. Hij vond het wel een schitterende uitvinding. Het geld begon machtige rivieren te vormen die door de armste delen van Ovven begonnen te stromen. Proestend kwam Berend Blok naar boven zwemmen, want ook hij was kopje onder gegaan. Hij werd direct door een paar zeemeerminnen vastgegrepen. 'Ik bedoelde het niet verkeerd !' riep hij. 'Ik wilde de armsten van Ovven helpen, en dat kon ik alleen maar als ik de droommachine, de tijdmachine en de groeiemachine zou hebben om daar de geldmachine van te maken !'

'Maar waarom vroeg je dat niet dan ? En waarom heb je daar zelfs Klaas Vaak voor ontvoerd ?' riep Elwin, die naar hem toe begon te zwemmen. Elwin begreep er niet veel van.

'Omdat niemand me geloofde !' riep Berend Blok. 'Ik moest wat doen tegen de hongersnood in grote delen van Ovven die door de piraten was veroorzaakt ! Klaas Vaak wilde me laten opsluiten !'

'Maar je had koning Oceanus kunnen vragen voordat je zijn tijdmachine stal !' riep Elwin.

'Ik moest snel handelen !' riep Berend Blok. 'Klaas Vaak zat al achter me aan, en ik kon geen risico's meer nemen. Ik moest eerst de geldmachine maken, en dan zouden ze zelf wel zien waar het goed voor was.'

Elwin zuchtte. Hij hoopte maar dat Klaas Vaak in orde was. Hij kon Berend Blok ook wel een beetje begrijpen. Het leek op een daad van zelfverdediging, maar hij wilde eerst de kant van het verhaal van Klaas Vaak horen.

Het leger van koning Oceanus nam iedereen mee naar het rijk van de koning om daar terecht te worden. Ook Arenhd Gluur en zijn kannibalen werden meegenomen. Ze moesten allemaal voor de troon van Arend Golf verschijnen, de grote Zeeman, oftewel koning Oceanus. Klaas Vaak was inmiddels weer bijgekomen, en ze hadden allemaal een ademkwal over hun hoofd gekregen, zodat ze goed in de zee konden ademen. Ook konden ze zo alles goed horen, en konden ze goed spreken. De kwallen zorgden voor goede communicatie.

Toen Klaas Vaak het verhaal van Berend Blok kreeg te horen knikte hij en bood hij zijn excuses aan. Hij wist niet dat Berend Blok goed werk wilde doen. De kannibalen waren zo geworden door de honger, maar daar zouden de geldrivers verandering in brengen. De enigen die nog een probleem waren waren de piraten. Daarom vielen de legers van koning Oceanus op een nacht alle piratenschepen binnen, en trokken de piraten de zee in om te worden terecht door koning Oceanus.

Elwin vond dat een goed plan, want de piraten stonden hem naar het leven.

Toen de piraten waren terecht begon eindelijk de rust weer in Ovven terug te keren en konden de mensen weer normaal slapen. En de zandman reed weer op zijn koets om zijn zand te strooien alsof het nooit anders was geweest. Maar nu strooide hij niet alleen zand, maar ook als het nodig was strooide hij geld voor de allerarmsten. En zo werd de zandman van Ovven nog wel liefder dan ooit tevoren.

En Berend Blok ? Die werd gezien als een grote held die het land van Ovven eens van de hongersnood redde.

Einde

Elwin Terug naar Klaas Vaak

2003

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003, 2025

Elwin

Terug naar Klaas Vaak

Inhoudsopgave :

1. De Gestolen Toverstaf
2. Elwin krijgt een Geweldig Plan
3. Bij de Toverfee
4. De Vleermuizenplaag
5. De Toverschool
6. Er Gebeuren Rare Dingen
7. De Piano
8. Naar Jupiter
9. Goede Raad van de Ofion
10. Eind Goed, Al Goed
11. Er gebeurt iets verschrikkelijks
12. Elwin en de Waterbloem
13. Elwin en de Blauwe Zon

Hoofdstuk 1. De gestolen Toverstaf

Elwin zat met Sandra in zijn tuintje te lezen. Er stonden weer veel vervelende dingen in de krant, en ze moesten snel naar binnen, want het begon een beetje te regenen. Elwin zei tegen Sandra : 'Sandra, ik lees liever een goed boek dan de krant. Wat een nare dingen staan daar toch vaak in. Kunnen ze niet wat leukers bedenken ?' Sandra knikte. Elwin liep naar de grote boekenkast in de huiskamer, en begon de boeken te bekijken. 'Welk boek zal ik eens nemen ?' zei hij zachtjes. Er stonden allerlei boeken tussen : boeken over scheepvaart, boeken over de natuur, over dieren, insecten, en ook een boek over Klaas Vaak.

Elwin begon direct te lezen. Het was al zo lang geleden dat hij in dit boek had gelezen. Klaas Vaak had gouden toverstaven waarmee hij met arenden kon spreken. Arenden zijn hele grote vogels. Klaas Vaak gebruikte ze vaak om dromen rond te brengen. En als iemand dan droomde, dan werden de toverstaven steeds langer, om de dromen langer te laten duren. De gouden toverstaven hadden allerlei kleuren : Er waren groenen, roden, gelen en blauwen. Maar op een dag was Klaas Vaak zijn toverstaven kwijt. Iemand had ze gestolen.

'Bah, wat een naar boek,' zei Elwin tegen Sandra. 'Iemand heeft de gouden toverstaven van Klaas Vaak gestolen, en dat is meteen het einde van het boek.' Maar Sandra zat te slapen op haar stoeltje. Elwin dacht : 'Eigenlijk zou ik die arme Klaas Vaak best willen helpen.' En hij besloot op reis te gaan naar Klaas Vaak. Hij schreef een briefje aan Sandra dat hij op reis zou gaan naar Klaas Vaak om hem te helpen. Hij had wel eens vaker zulke briefjes aan Sandra geschreven als hij weer eens op reis moest. Sandra vond dat altijd wel best, want Elwin kwam altijd weer met verhalen thuis.

Het was een lange reis door een konijnenhol, maar gelukkig nam een konijntje hem op de rug. Aangekomen bij Klaas Vaak moest hij door een rode deur. Het was hier wel veranderd, zeg. Een keer eerder was hij hier al geweest, maar dat was heel lang geleden.

Klaas Vaak was blij om Elwin te zien. Elwin zei dat hij het zo vervelend vond dat het boek slecht afliep. Klaas Vaak glimlachte : 'Als het boek goed zou zijn afgelopen was je nooit gekomen. Inmiddels hebben we vele staven weer teruggevonden, want de dief liet ze vallen terwijl hij wegvluchtte. Maar er is één rood gouden toverstaaf die we nog missen. Zou jij die voor ons kunnen zoeken, Elwin ? Het enige wat we weten is dat de dief in een oosters paleis woont. Wij hebben een afgescheurd kledingstuk van hem gevonden, wat van een oosterse prins was.'

Dat zou een lange reis worden, en hoe zou Elwin ooit kunnen weten in welk paleis hij moest zijn ? Elwin vroeg of hij het afgescheurde kledingstuk van de prins mocht zien. Toen hij het in z'n handjes kreeg glimlachte hij. Het merk was van een peperdure kledingmaker die hij wel kende. Deze

kleermaker maakte alleen kleren voor de rijkste keizers en koningen. Het moest daarom één van de rijkste paleizen van het oosten zijn.

Klaas Vaak vroeg of Elwin hem alsjeblieft wilde helpen, want alleen de rood gouden toverstaaf kon het spreken en samenwerken met de arenden weer op gang brengen. Klaas Vaak werkte sinds de diefstal met ganzen, maar dat ging niet altijd goed. Er was één arend die bij Klaas Vaak bleef, en de rest ging met de dief mee. Dat waren wel honderden arenden, die vanaf toen voor de nare dief moesten werken. Gelukkig had de dief alleen nog maar de rood gouden staaf, maar zo'n rijke prins zou de andere staven makkelijk kunnen namaken.

De rood gouden toverstaaf was de allerbelangrijkste staf van Klaas Vaak, die hij nodig had om alle andere toverstaffen te laten werken. Er was één arend bij Klaas Vaak achtergebleven. Dit was een zeer wijze arend. Deze arend had geen toverstokken nodig. Deze arend kon alle talen spreken. Maar de arend was heel oud, en zou niet meer zo lang leven. Sinds zijn vrienden weg waren was hij heel erg ziek geworden. In de rood gouden toverstaf zat het arendsmedicijn wat hem zou kunnen helpen. Het was dus dubbel belangrijk dat Elwin deze bijzondere staf zou vinden. De arend wilde Elwin wel naar het oosten brengen met zijn laatste krachten.

De gestolen rood gouden toverstaf kon het langste worden van allemaal. Klaas Vaak gebruikte hem vaak als ladder naar moeilijk te bereiken plaatsen. Als de rood gouden toverstaf terug zou zijn, zou Klaas Vaak graag willen verhuizen naar de maan. Van hieruit zou hij zijn werk nog beter kunnen doen. Maar de vraag was of Elwin de toverstaf ooit zou vinden.

Op de rug van de arend begon Elwin de volgende dag zijn reis. Het was vroeg in de morgen, en de kok van Klaas Vaak had aardbeiencake voor Elwin gebakken, om mee te nemen. Ook had Klaas Vaak allerlei dingetjes in zijn rugzakje gestopt die hij misschien nodig zou hebben. Na een hele lange tijd vliegen kwamen ze dan eindelijk in de buurt van het oosten. Maar er waren hier zulke zware woestijnstormen, dat de arend niet meer verder kon vliegen. Elwin haalde een kleed uit zijn rugzak, wat Klaas Vaak hem had meegegeven, en legde het over de arend heen, om te schuilen tegen de zandstormen. Daarna kroop hij er zelf onder.

Hoofdstuk 2. Elwin krijgt een geweldig plan

Elwin zei tegen de arend dat als hij was uitgerust hij wel weer kon vertrekken naar Klaas Vaak, want Elwin was tenminste in het oosten. Elwin bedankte de arend, gaf hem wat van de aardbeiencake en ging verder. In de verte zag Elwin een enorm paleis, met grote letters boven de gouden poort : HARA MATEIN. Elwin vroeg zich af wat dit zou kunnen betekenen. De letters zaten onder het zand. Toen Elwin daar aangekomen was hoorde hij hele schelle geluiden vanuit de poort komen. Hij deed zijn vingers in zijn oortjes, en liep naar binnen. Er lag veel zand op de goud

geblokte vloer, en hij zag standbeelden van rood goud, die heel erg veel op arenden leken. 'Zouden ze ..' nee, Elwin durfde daar niet aan te denken.

Op de vloer wat verderop speelden wat muisjes. Ze kwamen naar Elwin toe. Een van hen heette Trippelteentje. Het muisje wilde Elwin wel door het paleis brengen. Toen ze over de gouden trap boven waren gekomen stond er een enorm grote rat voor hen. Elwin's hartje begon te bonzen. 'Wees maar niet bang hoor, Elwin, ik zal je echt geen kwaad doen,' zei de rat. 'Ik weet wel waarvoor je komt. Je komt voor de rood gouden toverstaf van Klaas Vaak. Ik ben de prins van dit paleis, en ik heb de rood gouden toverstaf goed opgeborgen, zodat Klaas Vaak er geen nare dingen meer mee kan doen.'

'Geef hier die toverstaf, vervelende knaap,' riep Elwin. 'Klaas Vaak doet niemand kwaad.' Elwin duwde de rat opzij en rende één van de kamers binnen. Daar zag hij de rode staf zitten. Het was een staf met armpjes, beentjes en een hoofd. 'Dag Elwin,' zei het poppetje, en begon te groeien. 'Ik ben Hara Matein, de staf van Klaas Vaak. Ik word hier opgesloten gehouden door de rattenprins.' Elwin deed zijn mutsje af en maakte een diepe buiging. Maar daar kwam de boze rat binnen. Zijn hoofd was rood van woede en hij begon schel te schreeuwen. Dat was hetzelfde geluid wat Elwin hoorde toen hij voor de poort stond. De rat greep Elwin vast en nam hem mee naar een kelder onder het paleis. 'Blijf van Elwin af, gemene boef !' riep het rode poppetje. Maar de rat kon hem al niet meer horen.

En daar zat Elwin, helemaal alleen, opgesloten in een oosterse paleiskelder ver van huis. Traantjes vielen op zijn broekje, terwijl hij in een hoekje zat. 'Help, help,' begon Elwin te roepen. 'Haal me hieruit. Nare rat die je er bent.' Maar niemand kon Elwin horen, of toch ? Daar keek iemand door het kleine raampje. Het was Trippelteentje, het muisje. Elwin fluisterde : 'Haal me hieruit, ik zit hier vast.' Het muisje zei dat ze moesten wachten tot de nacht kwam, dan zou het muisje de sleutel van de slapende rat moeten wegnemen. En zo gebeurde het. Het muisje wachtte tot de rat sliep en nam de sleutel mee. Het was diep in de nacht en de maan scheen op het paleis. Elwin en het muisje trippelden stilletjes naar boven, waar de kamer van de rode toverstaf was. De deur was op slot, en de sleutel paste er niet op. Het muisje vertelde dat de prins overdag altijd met de toverstaf in het paleis speelde, maar in de nacht moest deze deur op slot, als de prins sliep. De sleutel moest dan door een van de arenden naar een toverheks gebracht worden. Zij woonde in een luchtpaleis ver weg, nog dieper in het oosten. Diezelfde arend zou dan de volgende ochtend de sleutel weer terugbrengen. Zo ging dat, dag in, dag uit, nacht in, nacht uit.

Het muisje vertelde dat die toverheks de moeder van de prins was, en dat zij de zwaarste stem had die bestond. Vroeger woonde ze in het paleis van de rat, toen de koning nog leefde. Maar sinds hij dood is, is haar stem zwaarder geworden en werd iedereen bang voor haar. Zij moest de bewaker van de sleutel worden. Elwin luisterde aandachtig naar het muisje.

'Kun je mij daar niet heenbrengen?' vroeg Elwin aan het muisje. 'Nee,' zei het muisje, 'het is daar veel te gevaarlijk, en ik weet niet hoe ik daar moet komen. Het is immers een luchtpaleis. En trouwens, het is een toverpaleis. Iedereen die daar onuitgenodigd binnenkomt valt in een diepe slaap, totdat zij of één van haar wachters je vindt, en dan is het niet best. Iedereen is daar moe, en je moet daar hele vervelende karweitjes doen.' Elwin schrok daar wel een beetje van. Dit zou geen makkelijke klus zijn. Opeens kreeg Elwin een geweldig plan. Er woonde een toverfee vlak naast Klaas Vaak. Zij was eigenlijk een goede toverheks, maar voor het gemak noemde men haar toverfee. Hij zou eerst teruggaan naar Klaas Vaak en dan met haar het oosterse luchtpaleis in de nacht bezoeken voor de sleutel. Misschien dat zij wel een oplossing weet tegen die vreemde betoveringen.

En zo gebeurde het. Op de rug van Trippelteentje ging Elwin terug naar Klaas Vaak. Trippelteentje was erg snel, en in niet al te lange tijd waren ze weer uit de woestijn op weg naar een konijnenhol dat hen naar Klaas Vaak zou leiden. Bij Klaas Vaak aangekomen begonnen ze direct het hele verhaal te vertellen. Klaas Vaak was erg blij hen te zien, en hij zou de toverfee vragen of ze hen zou willen helpen. De kok van Klaas Vaak had bananencake gemaakt, en ze dronken er frambozenthee bij.

Hoofdstuk 3. Bij de toverfee

Klaas Vaak was bij het huis van de toverfee geweest, maar ze was niet thuis. Een konijntje zei dat ze op reis was voor een lange tijd. Elwin raakte erg bedroefd. De oude arend raakte alsmaar zieker en zieker, en als de toverfee er niet was, hoe zouden ze hem dan kunnen helpen? En Elwin dacht ook aan die arme toverstaf. Toch besloot hij maar te wachten. Dagen gingen voorbij, en Elwin had het erg naar z'n zin bij Klaas Vaak. Op een dag bracht Klaas Vaak hem een vliegend tapijt. 'Kijk eens, Elwin, het is niet alleen een vliegend tapijt, maar ook een sprekend tapijt.' Elwin ging erop zitten, samen met Trippelteentje. 'Breng mij naar de toverfee,' zei hij. Het tapijt steeg op, en vloog richting het noorden door een konijnenhol. Het was een heel lang konijnenhol, en het tapijt maakte goed vaart. Na een tijdje zag Elwin overal sneeuw liggen en begon het kouder te worden. Ze kwamen in een enorm bos. Het tapijt zei dat hier ergens de toverfee moest wezen. Ergens bij een holle boom klopten ze aan. Een dwerg deed open. Elwin vroeg of hij wist waar de toverfee was. 'Ja hoor,' zei het mannetje vriendelijk, 'kom maar binnen.' Ze zagen de toverfee zitten aan een tafeltje, toen ze binnengekomen waren. Toen de toverfee hen zag schaterde ze van het lachen. Ze had één tand, en ze vroeg aan Elwin en het muisje of ze ook wat van de bessenpudding wilden. Het was een toverpudding waarvan je ging lachen. Elwin en het muisje namen een hapje en rolden al gauw over de grond van het lachen. 'Het is een goed medicijn tegen moeheid,' zei de toverfee. Ze had een grote kin en was erg vriendelijk. Elwin dacht direct bij zichzelf dat dit goed van pas zou komen als ze naar het oosterse luchtpaleis zouden gaan. Hij voelde zich erg op zijn gemak bij de dwerg en deze

toverfee, en al gauw had hij er twee nieuwe vrienden bij. Ze luisterden aandachtig toen hij en het muisje hen het hele verhaal vertelden.

Ze zouden met z'n vieren op het tapijt gaan zitten, en naar het luchtpaleis vertrekken. Het was een lange tijd vliegen, maar het tapijt wist de weg. Onderweg vertelde het tapijt wat grappen, zodat het allemaal wat korter duurde, en eindelijk waren ze er. De toverfee gaf ieder een stukje toverbessentaart, zodat ze niet in slaap konden vallen, en schaterlachend liepen ze naar binnen. Het was inmiddels diep in de nacht, dus de sleutel was bij de toverheks. Stilletjes liepen ze verder in het paleis, en al snel vonden ze de slaapkamer van de toverheks. De sleutel zat daar in een kooitje. Het viel hen op dat het sleuteltje armpjes en beentjes had. De heks en het sleuteltje sliepen allebei. Elwin zuchtte diep en fluisterde : 'Nu moeten we een ander sleuteltje hebben om het kooitje te kunnen openmaken.' Ze begonnen te zoeken in de slaapkamer van de heks, maar ze konden het niet vinden. Toen zag Elwin dat het sleuteltje glimmende letters had : JAZOE BURM. 'Misschien is het wel een toverspreuk,' dacht Elwin, en heel zachtjes begon hij het te fluisteren : JAZOE BURM, JAZOE BURM, JAZOE BURM. En heel langzaam ging het kooitje tot Elwin's grote verbazing open. Hij pakte snel het sleuteltje eruit. 'Wat ga jij met dat sleuteltje doen ?' Het was de heks die ineens achter hem stond. De zware, boze stem deed hem sidderen. Maar het vliegende tapijt kwam hem te hulp. De heks kreeg een klets, en Elwin kreeg een duw en viel op het tapijt. Snel vloog het tapijt naar beneden waar de anderen nog steeds aan het zoeken waren. Elwin riep : 'Kom snel op het tapijt ! De heks is wakker. Ik heb de sleutel en nu moeten we maken dat we wegkomen.' De muis, de dwerg en de toverfee sprongen snel op het tapijt, maar de heks was al beneden bij de poort en kwam hen tegemoet. 'Wachters, grijp hen !' riep ze. En van alle kanten kwamen arenden en vleermuizen op hen af. Als dat maar goed afloopt. Elwin durfde niet meer te kijken en hield zijn handjes voor zijn ogen.

Maar de toverfee kreeg een goed plan. Samen met de dwerg begonnen ze met de toverbessentaart te gooien, en al gauw begonnen de wachters en de heks te schaterlachen en te rollen over de grond. Maar snel trok de heks nog even de poort dicht en omdat het tapijt in zo'n snelle vaart was leek het erop dat ze tegen de poort aan zouden botsen. Als dat maar goed afloopt.

Opeens kreeg Elwin een idee. Hij begon de toverspreuk van het sleuteltje hard te roepen : JAZOE BURM, JAZOE BURM, JAZOE BURM. En ja hoor, de poort ging langzaam open, en het tapijt kon er net doorheen. Het sleuteltje sliep nog steeds, maar was veilig onder Elwin's jasje. Nu moesten ze zo snel mogelijk naar het zandpaleis van de rattenprins, voordat de nacht voorbij was. Toen ze daar aankwamen was de poort dicht, maar Elwin opende het met de toverspreuk. Snel vloog het tapijt naar boven, en Elwin sprong naar de deur van de toverstaf toe. Elwin stopte het sleuteltje in het sleutelgat en ja hoor, de deur ging open. Maar de toverstaf was weg. Elwin werd erg verdrietig. Maar de dwerg zei : 'Laten we het hele paleis doorzoeken.' Inmiddels was het sleuteltje wakker geworden. 'Je kunt met de toverspreuk alle deuren openmaken. Elwin, ik ben nu van jou. Ik ben een toversleutel.' Elwin glimlachte weer een beetje. Hij was zo blij met dit nieuwe vriendje. Maar nu moesten ze de toverstaf zien te vinden.

Na een tijdje kwam Trippelteentje met de toverstaf aanlopen. Het muisje had de staf in de kelder gevonden waar Elwin zelf ook een tijdje opgesloten had gezeten. En het muisje had daar nog steeds de sleutel van. Elwin was erg opgelucht. Nu konden ze terug naar Klaas Vaak om hem de toverstaf

te brengen. In de toverstaf zat nog steeds het arendsmedicijn, zodat de zieke arend van Klaas Vaak weer beter zou worden. Met dit medicijn zou de arend ook heel lang kunnen leven. Elwin keek naar de rood gouden beelden in de zaal van het paleis. Ze leken zoveel op arenden, en misschien zijn dat wel die arenden waarmee Klaas Vaak de dromen bracht. Hij strooide een beetje van het medicijnpoeier op een van de beelden. En ja hoor, de arend kon zich weer bewegen en was weer helemaal een arend. En zo liepen Elwin en zijn vrienden de vele beelden langs om ze een beetje van het tovermedicijn te geven. Nu was de zaal vol met vliegende arendsvrienden. Maar nu moesten ze snel opschieten, want de rattenprins zou elk moment wakker kunnen worden. Het eerste zonlicht van de dag begon het paleis al binnen te schijnen. Eén van de arenden raakte met z'n vleugels per ongeluk een vaas aan, en deze viel op de grond in scherven. De rat werd meteen wakker, en rende uit z'n slaapkamer. 'Wat is hier aan de hand ?' brulde hij. En vanuit de muren en de vloeren kwamen legers van ratten te voorschijn. 'Laat ze niet ontsnappen,' riep de prins.

De taart konden ze dit keer niet gooien, want de taart was op, maar Trippelteentje opende snel een raam, waardoor de arenden konden wegvliegen. Snel klommen Elwin, de dwerg en de toverfee op de rug van één van de arenden, en ook

Trippelteentje ging op één van de arenden zitten. En daar vlogen ze : honderden arenden samen met de vier vrienden, terwijl Elwin de toversleutel en de toverstaf stevig vast had. Aangekomen bij Klaas Vaak hadden ze veel te vertellen. Klaas Vaak was zo blij zijn rode toverstaf te zien. Nu konden de arenden weer dromen brengen, lange dromen. De toverstaf begon te gloeien en te groeien totdat het een ladder naar de maan was geworden. Het groeide zo door een konijnenhol heen. Nu kon Klaas Vaak verhuizen naar de maan. De zieke arend kreeg het tovermedicijn en vloog met Klaas Vaak mee om hem te helpen met verhuizen.

Maar halverwege de verhuizing gebeurde er iets verschrikkelijks : De toverstaf knakte en Klaas Vaak viel met al zijn spullen naar beneden. Gelukkig konden de arenden hem net op tijd opvangen, maar naar de maan kon hij niet meer. Toen besloot hij maar om in zijn oude huisje te blijven wonen. Het was er groot genoeg en uiteindelijk was dat toch het allerbeste. Nu waren er dan twee dezelfde roodgouden staven. Klaas Vaak gaf er één aan Elwin : 'Voor jou, omdat je me zo goed geholpen hebt.' Elwin kreeg een kleur, en zei dat hij hem heel goed zou bewaren. Wat zou

Sandra trots op hem zijn. Klaas Vaak gaf Elwin nog vele geschenken, maar deze roodgouden staf was het allerbijzonderst. Elwin zou hem aan de schoorsteenmantel hangen, wanneer hij thuis zou komen, zodat hij en Sandra de allerbijzonderste dromen zouden krijgen.

En toen moest Elwin weer verder. Hij bedankte Klaas Vaak en de andere vrienden en klom op het konijn die hem weer naar huis zou brengen.

Hoofdstuk 4. De Vleermuizenplaag

Toen Elwin thuiskwam was Sandra een taart aan het bakken. Ze was blij hem te zien. Elwin had veel te vertellen, maar het eerste wat hij deed was de roodgouden staf van Klaas Vaak aan de schoorsteenmantel hangen. De staf begon te gloeien. Toen pakte Elwin de toversleutel en hing die er naast. Sandra vond het prachtig. Samen begonnen ze van de taart te eten en al gauw begon Elwin te vertellen.

Elwin was erg moe van de reis en ging vroeg naar bed. De volgende ochtend werd Elwin vroeg wakker, en kwam naar beneden om de krant te lezen. Sandra stond al in de keuken. Ze was weer een taart aan het bakken. 'De koning komt vandaag,' zei ze, 'want de koningin is erg ziek. Maar niet alleen de koningin is erg ziek, maar vele drokelaren, want er is een vleermuizenplaag sinds korte tijd, en die vleermuizen krijzen zo, dat drokelaren hoofdpijn krijgen en erg moe worden. Vele drokelaren komen hun bed niet meer uit, het is een ramp. De koning hoopt dat jij er iets op weet.' De toverstaf begon weer te gloeien, en Elwin herinnerde zich dat er ook vleermuizen in het oosterse luchtpaleis zo krijsten. Iedereen die daar binnenkwam viel in slaap of werd heel moe, tenzij ... 'De tovertaart van de toverfee, dat is het,' zei Elwin luid. 'Iedereen die dat eet begint te lachen, en het is een medicijn tegen slaperigheid en moeheid.'

'Oh Elwin,' zei Sandra, 'hoe moet ik zo'n taart bakken?' Maar Elwin pakte zijn jasje al om te vertrekken. Hij wilde meteen naar de toverfee toe. Maar toen hij buiten kwam renden de drokelaren wild door elkaar heen. De vleermuizen hadden de Drokelaar dieper in de aarde laten zinken, en het land dreef nu in de lava. De lucht was helemaal zwart geworden en er waren overal explosies te zien in de lucht. Elwin herinnerde zich dat er een toverspreuk op het oosterse woestijnpaleis stond, en dat dat ook de naam was van de toverstaf van Klaas Vaak. 'Wat was die spreuk ook al weer ...Haza, Hama, Hala ... HARA MATEIN.'

Elwin begon luid te roepen, en spoedig kwamen er van alle kanten arenden aangevlogen. Zij begonnen de Drokelaar te brengen naar veiligere plaatsen. Dat was wel dieper onder de grond, maar dichterbij Klaas Vaak. Na een niet al te lange tijd was er geen vuur meer te zien. Nu kon Klaas Vaak bezocht worden op loopafstand. Elwin kon zijn ogen haast niet geloven. Dit was wat hij altijd al had gewild. Ook Sandra kwam naar buiten. Ze hoefden nu niet meer door een konijnenhol om bij Klaas Vaak te komen. Klaas Vaak woonde nu in het drokelaarbos, wat overloopt in zijn huis. Dit is een gigantisch huis, bijna een kasteel.

Maar nog steeds waren er vele vleermuizen die erg krijsten. Daar kwam de toverfee al aanrennen ... met toverbessentaart. Ook de dwerg kwam eraanlopen met een taart. Al snel begon de taart zich te

verspreiden door de Drokelaar. De toverfee leerde Sandra hoe ze de taart moest bakken, en beiden mochten ze een tijdje in de keuken van de koning werken.

Het hielp wel tegen de moeheid, maar de vleermuizen krijsten er niet zachter om, en ze waren zo snel dat ze moeilijk te pakken waren. Vele drokelaren bleven last hebben van hoofdpijn, en ook de koningin werd alsmaar zieker. De koning was radeloos. Trippelteentje het muisje kwam op een dag naar Elwin toe. Het muisje zei dat in het oosterse woestijnpaleis ook nog andere muisjes woonden. Elwin kon zich dat herinneren. Eén van die muisjes heette Donderteentje. Donderteentje had vaak vleermuizen weggejaagd. Misschien dat hij kon helpen. Eén van de arenden wilde dat muisje wel ophalen. Zo gezegd, zo gedaan, en binnen niet al te lange tijd stond Donderteentje voor hen. Hij zou proberen de nare vleermuizen weg te jagen. Hij had in vele paleizen gewerkt, maar het muisje zei dat dit geen normale vleermuizen waren. Ze krijsten zoals hij het nog nooit eerder had gehoord.

Op een avond zat Elwin te lezen. Opeens begon de toversleutel aan de schoorsteenmantel te glinsteren. Er kwamen gouden belletjes uit het sleuteltje en hij begon zachtjes te fluisteren. Het leek wel alsof het in de kamer begon te donderen. Het sleuteltje was van wit goud, en plotseling kwamen er bliksemstralen uit. De hele kamer trilde van het gebrom. Elwin stond op en sprak : Jazoe Burm. De deur van de huiskamer ging open en Elwin liep naar de gang, met de sleutel in zijn hand. Ook de voordeur ging los, en Elwin liep de straat op. De lucht zag inmiddels zwart van de vleermuizen. Het leek wel alsof er elke dag meer bijkwamen. Elwin sprak hardop : Jazoe Burm, Jazoe Burm, en het begon overal te omweren en te regenen. Zware donderslagen kwamen over het land, en terwijl het harder begon te plenzen kwamen er bijen en wespen tevoorschijn uit de bloemen en de struiken. Elwin kon de bloemen weer ruiken. Ook zag hij hommels, en al die insecten begonnen zo luid en zwaar te zoemen en te brommen, dat overal vleermuizen begonnen te vertrekken. De schelle tonen van de vleermuizen werden verdreven door de lage tonen van de sleutel en de insecten. Jazoe Burm, sprak de sleutel. De volgende ochtend voelden vele drokelaren zich anders. Elwin vertelde hen over de toverspreuk en het leek Elwin een goed idee om een toverschool op te zetten voor de drokelaren. Zo konden ze zichzelf en anderen helpen. Ook de koningin voelde zich weer wat beter, en de koning was heel blij. Hij hoopte dat die nare vleermuizen niet weer terug zouden komen. Hij vond het ook een goed idee dat de drokelaren naar de toverschool zouden gaan. Er waren direct al wat meesters en juffrouwen die wel les wilden geven, en men vroeg aan Klaas Vaak en de toverfee of ze ook soms les wilden geven. Dat wilden ze wel.

Hoofdstuk 5. De Toverschool

De toversleutel en de toverstaf hadden een hoop pret met elkaar. Ze vonden het fijn om zoveel drokelaren les te geven. Ze leerden hen vele toverspreuken, maar ze leerden hen ook wanneer je een toverspreuk wel en niet mocht gebruiken. Zo mocht je een toverspreuk nooit gebruiken om kwaad te doen. Klaas Vaak kwam wel eens kijken hoe het ging, en heel soms kwam hij zelf wel eens lesgeven. Dan was het echt feest op school. Toch was Elwin altijd heel erg bang dat er veel te veel getoverd zou worden. Op het moment waren er nog niet zoveel meesters en juffrouwen, terwijl er toch heel veel drokelaren waren die wilden leren toveren. Misschien dat wanneer er wat meer tovermeesters en juffrouwen zijn de drokelaren wat rustiger worden.

Elwin besloot om naar de kerstman te gaan, om te vragen of hij nog wat goede tovenaars had die konden lesgeven in de Drokelaar. Hij stapte naar het bos om daar een konijnenhol te vinden wat hem naar het noorden zou brengen. Gelukkig zag hij daar al een konijntje huppelen. 'Hallo,' zei het konijntje, 'ik ben zwartoogje.' Elwin vroeg direct of het konijntje hem naar de kerstman in het noorden kon brengen. 'Jawel, hoor,' zei het konijntje, 'dat wil ik wel. Spring maar op m'n rug, dan gaan we direct.' Het konijntje wist wel een konijnenhol wat helemaal tot het huis van de kerstman zou leiden.

Bij de kerstman aangekomen werd hij door drie elfjes binnengeleid. Ze waren blij hem te zien. En daar kwam de kerstman al aanlopen. Elwin vertelde hem het verhaal, en de kerstman begon te lachen : 'Ik weet nog wel iemand die jou aan tovermeesters en juffrouwen voor jouw land kan helpen. Dat is de dwerg Bilmageln, die woont in het zuiden, vlak naast Roodkapje. Hij heeft het tovertouw uitgevonden, wat boodschappen brengt naar allerlei tovenaars. Hij zal je vast wel kunnen helpen. De kerstman gaf Elwin een stuk tovertouw, en Elwin moest zich goed vasthouden. Het tovertouw begon te bewegen, en steeg op, op weg naar het zuiden waar de dwerg Bilmageln woonde. Onderweg waren er vele stormen, en Elwin moest zich echt goed vasthouden, anders zou hij vallen. Het was al bijna nacht geworden, en Elwin zag overal lichtjes onder hem. Diep in de nacht kwam hij bij Bilmageln aan. Elwin klopte op de deur en een dik mannetje deed open. 'Hallo kereltje, kom snel binnen. Ik heb lekkere vruchtenpasta voor je,' zei Bilmageln vriendelijk. Elwin ging zitten en begon te eten. Bilmageln was een goede kok, dat kon hij wel merken. En Elwin begon te vertellen. Bilmageln luisterde aandachtig. Opeens werd er geklopt. Het was Roodkapje. Ze deed haar mutsje af, en was verrast Elwin te zien. 'Ik heb veel over je gehoord,' zei ze. 'Wat fijn dat ik je nu eens in het echt zie.' Elwin glimlachte ... 'Ach, niets bijzonders hoor, ik ben blij u eens in het echt te zien. Ik heb ook zoveel over u gehoord.' Roodkapje lachte verlegen. Opeens werd er weer geklopt. Het was de wolf. Elwin schoot direct onder de tafel, maar Roodkapje begon te lachen en zei : 'Heus, hij doet je niks, hoor.' Voorzichtig schoof Elwin weer wat omhoog. De wolf zei niet veel. Bilmageln lachte. 'Wil je wat drinken, Elwin ? Ik heb bosbessensap voor je.'

Diep in de nacht werd Elwin wakker, zittende op zijn stoeltje. Hij was in slaap gevallen. Maar waar waren Bilmageln, Roodkapje en ... de wolf ? En wat was er aan de hand met de klok ? Het was nog steeds dezelfde tijd als toen hij binnen kwam.

Elwin hoorde gelach buiten, en ging kijken wat het was. Op het grasveld lag een enorme dobbelsteen. Bilmageln, Roodkapje en de wolf waren een spelletje aan het doen. Het was een levend spel. Telkens moesten ze met de dobbelsteen gooien, en zichzelf waren de pionnen. 'Wil je ook meedoen, Elwin?' riep Bilmageln. 'Gooi de dobbelsteen dan naar degene die voor je staat.' Elwin gooide de dobbelsteen naar de wolf. Hij gooide een vijf, en moest in het vijfde vakje staan. Hier stond de wolf ook. De wolf gromde een beetje, en gooide de dobbelsteen naar Roodkapje. De vakjes kwamen uit in de vijver, waar Bilmageln al aan het zwemmen was. Het mannetje had een enorme pret. Na een tijdje gooien met de dobbelsteen waren ze alle vier in het water. Elwin vermaakte zich best. Het was nog steeds diep in de nacht, en de maan scheen in de vijver. Bilmageln was een echte toverdwerg. Hij kon in allerlei dieren veranderen. De wolf grinnikte een beetje. De dobbelsteen lag ook in het water, en Bilmageln stapte erin. De wolf en Roodkapje volgden hem, en vroegen aan Elwin of hij mee wilde. 'Mee?' vroeg Elwin, 'maar waar naartoe?'

'Dat zie je wel,' zei Bilmageln. En Elwin stapte naar binnen. Het was een enorme wereld in de dobbelsteen. Elwin keek strak voor zich uit, maar toen ineens zag hij de tovermeesters en juffrouwen staan. Ze hadden grote hoeden op, of waren kaal, of half kaal. De één was dik, de ander dun, en de één was in het groen, de ander in het rood, en weer een ander in blauw of geel. Elwin vond het prachtig. 'Alsjeblieft,' zei Bilmageln, 'voor de Drokelaar.' De tovenaars stonden om een grote tafel heen en keken naar hetgeen op de tafel lag ... 'maar ..maar ...' stotterde Elwin, 'maar dat is ... dat is de Drokelaar.' Het leek op een enorm speelbord, en Bilmageln gaf Elwin een gouden dobbelsteen in allerlei kleuren. 'Gooi hem maar op het bord, dan zul je daar terechtkomen,' grinnikte Bilmageln. Nou, dat vond Elwin wel heel erg spannend. Elwin gooide en kwam precies bij zijn huisje terecht. Het was een toverdobbelsteen. Binnen enkele seconden stonden ook de tovenaars naast hem. Daar kwam Sandra naar buiten rennen: 'Willen jullie wat bessenthee?' vroeg ze. 'Dank je wel, dame,' zei één van de tovenaars, 'wij lusten graag wat van jouw bessenthee.' Elwin zei: 'Komt u maar binnen.' En binnen korte tijd zaten de tovenaars in de huiskamer. Eén van de tovenaars had een boek voor Elwin met vele speelborden erin. Als Elwin ergens naartoe wilde dan hoefde hij alleen maar de toverdobbelsteen op zo'n speelbord te gooien, en hij was daar. De toverdobbelsteen zou hem altijd op de juiste plekken brengen. Zo was er een speelbord van sprookjesland in het boek, van reuzenland, feeënland, maar ook van huizen zoals het huis van Klaas Vaak, het huis van de kerstman, het huis van Bilmageln en nog veel meer. Dit was het allermooiste kado dat Elwin ooit had gehad. En daar stapte Bilmageln binnen, terwijl de bessenthee net klaar was. Bilmageln ging op een stoel zitten, en ze begonnen plannen te maken voor de toverschool. Er moesten verschillende toverscholen in de Drokelaar komen. De drokelaarse toverschool van het rode goud, de drokelaarse toverschool van het blauwe goud, en zo ook van andere gouden kleuren.

Nu konden alle drokelaren goed leren toveren, maar Bilmageln zei dat toveren niet gemakkelijk was en dat het vaak vele jaren van studeren kost om iets met toveren te kunnen beginnen. Elwin was blij met deze wijze woorden, en ze beloofden Bilmageln om er voorzichtig mee om te gaan. Het mag niet uit de hand lopen. Bilmageln zou een heel enkele keer langskomen om te kijken of alles wel goed ging. En hierdoor was Elwin ook gerustgesteld.

Hoofdstuk 6. Er gebeuren rare dingen

Na een les over hoe je dingen zoals lampen, fietsen en kasten tot leven kon toveren ging het al snel mis. Sommige drokelaren vonden dit zo interessant, dat ze het ook thuis gingen oefenen. Niet lang daarna begonnen de auto's uit zichzelf te rijden, sprongen de lampen door de kamers heen en hielden potten en pannen een optocht door de stad. De drokelaren hadden het niet meer in de hand. Stoelen, banken en tafels speelden voetbal op de grasveldjes en tuinslangen klommen in de bomen om voorbijgangers te laten schrikken. Elwin zat met z'n handen in het haar. Drokelaren begonnen ruzie te maken over wie wat had gedaan, en het werd hoe langer hoe doller. Grasmachines begonnen uit zichzelf het gras te maaien, piano's renden over de straat, en niemand kon het stoppen. Elwin had al spijt dat hij met de toverschool was begonnen.

Elwin vroeg zichzelf af wie hen dit had geleerd, zonder hen te vertellen hoe ze het moesten stoppen. Hij stapte op één van de drokelaren af, en vroeg wie die meester of juffrouw was. Het was professor Klapwater. Professor Klapwater was een verstrooide drokelaar, die veel van toveren afwist, maar het zelf niet goed kon. Dat liet hij dan altijd maar aan anderen over. Toen Elwin bij de professor aankwam waren de gordijnen dicht. Hij sliep al. Elwin bonsde hard op de deur, en riep : 'Professor, professor, kom snel kijken, het toveren gaat helemaal verkeerd.' En daar kwam de professor, met zijn slaapmuts nog op, en een kaars in zijn hand. 'Eh, ja, Elwin,' zei de professor toen hij het lawaai hoorde, 'je hebt gelijk. Inderdaad, het gaat helemaal verkeerd.'

'Maar professor,' zei Elwin, 'wat moeten we nu doen ? Hoe kunnen we dit stoppen ?'

'Tja, Elwin,' zei de professor, 'ik wilde hen dat eigenlijk morgen pas uitleggen in het klaslokaal.'

'Maar professor,' zei Elwin weer, 'u moet het nu laten stoppen, anders kan niemand vannacht slapen, en gebeuren er misschien wel grote ongelukken.'

'Tja, Elwin, je hebt gelijk,' zei de professor, 'ik kom er direct aan.' De professor trok zijn jas over zijn pyama aan en liep op zijn pantoffels naar buiten. Direct begon hij de toeterende auto's, de dansende klerenkasten en de andere wild bewegende dingen aan te spreken : 'Vlug naar jullie huisjes toe, 't is nu tijd, vertrek en houd je stil, nu ik dit doe.' En de professor maakte wat gebaren met z'n handen. 'Slaap nu zacht en vrolijk diep, droom maar fijn met het elvenrefrein ... ehm ... Nu ben ik het elvenrefrein vergeten, even mijn boek halen.' En de professor rende snel zijn huisje weer in. Maar buiten werd het steeds erger. De spullen begonnen in een verschrikkelijke vaart rond te vliegen en tegen elkaar aan te botsen. 'Oh, dat gaat mis,' riep Elwin. 'Professor, kom snel terug.' Maar de professor kwam niet. Toen Elwin in de kamer van de professor kwam zag hij dat professor in slaap was gevallen met een toverboek in zijn handen. Elwin griste het boek uit zijn handen en rende al bladerend naar buiten. 'Hoofdstuk 17. Hoe je tot leven gewekte dingen weer laat slapen. Ah, dit moet het zijn, en hier is het elvenrefrein,' en Elwin begon hardop voor te lezen :

'Kom nou jongens, maak niet zo'n pret, t'is nu tijd voor 't elfengebed. Kom nou jongens, geef mij die pret, t'is nu tijd voor 't elfenbed. Slaap maar zacht in de holle boom, droom maar fijn van't elfenschoon. Kus de bloemetjes nu vaarwel, t'is nu tijd voor 't elvenspel. Hier kunnen jullie lol beleven, al is het maar voor even, al is het maar voor even. Hier kunnen jullie gelukkig zijn, in 't elvenspel, t'is nu voorbij.'

En daar stond de professor weer. 'Nee, Elwin,' zei hij, 'je moet het zingen, anders werkt het niet. Laat mij maar even.' En de professor begon te zingen. Elwin moest er wel even om grinniken. Die malle professor had het wel voor mekaar. En gelukkig waren alle spullen en dingen na het liedje weer op hun plaats. De professor beloofde dat hij de drokelaren de volgende dag zou leren hoe ze de dingen stil konden krijgen en stil konden houden.

Toen Elwin weer thuiskwam wachtte Sandra al op hem met de thee. 'Dat was me het dagje wel,' zei Elwin. Sandra grinnikte. Elwin was erg moe en viel snel in slaap.

De volgende ochtend was Elwin al vroeg op. Het regende buiten, en Elwin had geen zin om naar de toverschool te gaan. Zo streng was de school niet. Je mocht er naartoe gaan wanneer je dat zelf wilde, en ook de tovermeesters en juffrouwen hadden niet altijd zin. Soms waren er andere dingen te doen die veel belangrijker waren dan toveren op dat moment. Elwin hield nog altijd erg veel van reizen. Hij was dol op de gouden toverdobbelsteen waarmee hij zichzelf over lange afstanden kon toveren, maar ... toch hield hij zoveel van reizen, en op de ruggen van allerlei dieren zitten, of op vliegende tapijten, dat hij soms de toverdobbelsteen gewoon thuis liet. Dat was niet altijd even slim, want soms had Elwin op zijn reis de dobbelsteen toch écht nodig. Luister maar.

Elwin was eens op een hele verre reis naar Egypte. Egypte is een land heel ver weg, waar piramides staan in grote woestijnen. Piramides zijn grote driehoekige kastelen met een puntig dak. Die piramides zijn zo groot, dat je er makkelijk in kan verdwalen. In die piramides werden altijd de Egyptische koningen die dood waren gegaan begraven. Die koningen heetten de farao's. In die piramides woonden veel dieren, die niet altijd even vriendelijk waren. Ze moesten de schatten van de farao's bewaken. Als een farao dood was gegaan, werd hij in smalle doeken gewikkeld, en 'mummie' genoemd. Dan werd hij in een gouden kist gelegd in een kamer van de piramide, samen met al zijn schatten. De gouden kist was een soort beeld met het gezicht van de farao en werd 'sarcofaag' genoemd. Sarcofagen waren meestal versierd met allerlei edelstenen.

Onder één zo'n piramide was een grot die 'het arendsparadijs' werd genoemd. Hierin kwamen arenden terecht die erg oud of ziek waren, en hun werk in de piramide niet meer konden doen. Het was een soort ziekenhuis voor arenden, en de piramide werd dan ook 'de arendspiramide' genoemd. Vanuit alle andere piramides kwamen dikwijls vele arenden naar deze piramide. Deze piramide had de meeste arenden van allemaal. En och, wat zou Elwin graag deze arenden helpen. Als hij ze beter had gemaakt, dan zou hij ze kunnen meenemen naar Klaas Vaak, zodat hij nog meer dromen zou kunnen brengen. Wat zou Klaas Vaak daar blij mee zijn. Er waren daar zoveel arenden, en ze zouden zo graag weer beter willen worden om samen met Klaas Vaak te reizen.

Het arendsparadijs was erg diep onder de piramide, onder de grond, en Elwin moest lang reizen door allerlei tunnels en gangen. Elwin had de rode staf die hij van Klaas Vaak gekregen had bij zich. Hier zat het arendsmedicijn in om de arenden weer beter te maken.

Elwin had ooit eens een boek over het arendsparadijs gelezen. Er waren daar twee arendsdokters, twee dwergen. Een dikke dwerg die Dalal Dumel werd genoemd, die altijd een beetje verdrietig keek, en de andere dwerg was een wandelend ei met een hoge hoed op. Dit ei heette Tachelen, die altijd erg vrolijk was. De hoge hoed van het ei had een zwarte onderkant en bovenop was de ene helft paars en de andere helft oranje. Het was een vrolijk gezicht. Elwin herinnerde zich dat hij moest glimlachen toen hij het plaatje van het wandelend ei in het boek zag. En nu mocht hij dan voor het eerst dit bijzondere ei ontmoeten, het mannetje dat samen met de andere dwerg al zoveel voor de arenden had gedaan. Misschien dat je zulke namen nog nooit eerder hebt gehoord, maar dat komt omdat Egypte heel ver weg is, en daar wordt op een heel andere manier gepraat. Je zou het waarschijnlijk niet kunnen verstaan.

Onderweg kwam Elwin veel vogeltjes tegen die zo mooi zongen, dat Elwin de kriebels kreeg. Er waren mereltjes bij, een paar musjes, en ook één of twee nachtegalen. Het was een beetje donker, dus Elwin kon niet alles goed zien, maar soms vloog een vuurvliegje een tijdje met Elwin mee, vooral als het ergens heel erg donker was. Op een zeker moment hoorde Elwin 'Priet-Priet', en daar zat een levensgrote arend voor hem. De arend vertelde Elwin hoe blij hij was dat Elwin was gekomen. Ze konden in het ziekenhuis voor arenden wel wat hulp gebruiken. De twee goede dwergen hadden het zo druk, en waren een beetje moe aan het worden. Wat zouden ze blij zijn om Elwin te zien. En Elwin zou de arenden echt beter kunnen maken met het tovermedicijnpoeder in de staf.

'Ik heet Orch,' zei de arend. 'Ik wil je wel meenemen op mijn rug, want het is nog een lange reis naar het ziekenhuis.' Elwin wilde dat wel, want hij begon al een beetje moe te worden. Snel sprong hij op de rug van de arend en klampte zich stevig met zijn handjes aan de arend vast. En daar gingen ze. 'Woei, wat gaat dat snel,' dacht Elwin.

Ze waren nu in een hele lange tunnel, en in de verte zag Elwin een blauwe deur, een grote poort. En toen ze dichterbij kwamen zag Elwin ook al Tachelen, het ei-mannetje, staan. Na een tijdje waren ze daar, en Elwin liep met het mannetje naar binnen. Het mannetje was iets kleiner dan Elwin. Toen ze binnenkwamen zag Elwin overal bedden staan met arenden erin. Het was een beetje donker binnen, zelfs donkerder dan buiten. 'De zieke arenden kunnen niet zo goed tegen licht,' zei Tachelen. Ze liepen langs vele bedden, en Elwin had zoveel medelijden met de arme arenden. Aan het einde van de zaal was er ook nog een bed achter een gordijntje. Het bed was een beetje afgezonderd van de andere bedden. Hier lag de andere dwerg, Dalal Dumel, te kreunen. Hij was ziek en moe. Hij had veel te hard moeten werken. 'Zo, ben je daar eindelijk Elwin?' klaagde hij, 'ik dacht dat je nooit zou komen. Kun je mij een beetje van het arendsmedicijn geven?' Elwin glimlachte, en zei: 'Maar u bent toch geen arend?' Tachelen begon te grinniken, en ook Orch, die nog steeds bij hen was. 'Och Elwin,' zei Dalal Dumel, 'ik heb zoveel met arenden gewerkt, dat ik nu zelf bijna een arend ben geworden.' Ze moesten allemaal lachen om die grappige Dalal Dumel. 'Nou goed,' zei Elwin, 'hier heb je een beetje. Het is toch toverpoeder dus het zal wel helpen.' En Elwin strooide wat van het poeder op de arm van de dwerg. En ja hoor, het hielp. Al gauw stond de dwerg op, en stak zijn beide handen in de lucht. Een grote grijns kwam op zijn gezicht, en met geheven handen liep hij naar de andere bedden toe. De arenden begonnen te lachen. Wat een malle dwerg, en wat waren ze blij dat

hij weer beter was. Dalal Dumel kon altijd zo lekker voor hen koken. 'Waar is mijn keuken ?' vroeg de dwerg luid. 'Het is al zo lang geleden dat ik daar ben geweest.' Tachelen wees hem de weg. En Dalal Dumel begon direct te koken. Koken, zoals hij nog nooit had gekookt.

Elwin besloot om de arenden nu te helpen met het poeder. En ja hoor, binnen korte tijd stonden ze allemaal netjes op een rij. Nu konden ze weer in de piramides werken, of meegaan naar Klaas Vaak. Ze mochten zelf kiezen. Veel arenden wilden wel met Elwin mee naar Klaas Vaak. Wat zou Klaas Vaak hier blij mee zijn. Een paar gingen terug naar de piramides, en er waren er zelfs een paar bij die bij Tachelen en Dalal Dumel wilden blijven, om in het ziekenhuis te werken. De twee dwergen waren hier heel blij mee.

En toen deed Elwin iets heel raars. Hij pakte de rode toverstaf die hij van Klaas Vaak had gekregen en knakte het doormidden. Direct begonnen de twee stafjes weer te groeien, en ook te gloeien. Elwin liep naar de keuken en hing een van de staven boven het grote gasfornuis aan de muur. Oh, wat begon de toverstaf nu mooi te gloeien. Nu hadden ze het arendsmedicijn voor altijd bij hen. Wat waren de twee dwergen blij.

Het was alweer tijd voor Elwin om te vertrekken. Maar oh wat een schrik. De tunnel was dichtgevallen. Door het gestommel van de vele arenden was de tunnel ingestort. Nu zaten ze opgesloten. Elwin kon niet graven, want er was teveel steen, en al gauw gaf Elwin het op. Verdrietig ging hij in een hoekje zitten. Nu moest hij hier voor altijd blijven. Veel arenden waren al naar Klaas Vaak gevlogen, of naar de piramides. Had Elwin nu maar z'n toverdobbelsteen meegenomen, dan zou hij zichzelf zo ergens anders naartoe kunnen toveren. De arenden die waren overgebleven waren ook erg rumoerig, en er begon veel meer in te storten, ook het huis van de twee dwergen. Alles begon in te zakken, en Elwin, de twee dwergen en de arenden gleden in de diepte. Wat was er toch aan de hand ? Gelukkig had dwerg Dalal Dumel de rode toverstaf met het arendsmedicijn meegenomen. De grond was hier zo zacht, en gelukkig deed het geen pijn toen ze vielen.

Ineens zakten ze weer ergens doorheen en kwamen in een enorme schatkamer terecht. Hier lag ook een sarcofaag gemaakt van goud in allerlei kleuren. Zoveel edelstenen en andere schatten lagen hier. Deze farao moest vast erg rijk zijn geweest. Elwin keek z'n ogen uit. De edelstenen gaven zacht licht. Dit was een nog groter en beter ziekenhuis dan ze hadden. Er waren hier gouden keukens en gangen naar allerlei zalen met gouden bedden. Het was een onderaardse stad. Op de sarcofaag stonden de letters MADELOKKE. 'Misschien heette deze farao wel zo, of was het de naam van de onderaardse stad,' dacht Elwin. Elwin keek in zijn rugzakje om te kijken of hij misschien dat boek over het arendsparadijs toch mee had genomen. En ja hoor, het zat ertussen. Misschien had Sandra het er wel in gestopt voordat hij op reis ging. In het boek stond veel te lezen over Egypte en de piramides, maar het meest kon je lezen over het arendsparadijs. 'Ah, hier is het, fluisterde Elwin, hoofdstuk 26 : Madelokke.' En hij begon direct te lezen.

Madelokke is een geheime stad, waar de eerste farao werd begraven. De bewoners van Madelokke leefden vroeger boven de grond, maar door aardbevingen zakte de stad heel diep onder de grond, waar ze deze geheime gouden stad bouwden. De farao kwam bij de aardbevingen om, en kreeg een geheime sarcofaag. Niemand wist waar hij was gebleven, alleen de bewoners van de geheime stad.

'Dus, dus ...' dacht Elwin, 'er wonen hier misschien nog ...' En plotseling voelde hij een hand op zijn schouder. 'Mummies.' Hij draaide zich om en keek regelrecht tegen een groepje ..mummies aan. Elwin griezelde. Wat moest hij nu doen. Hij begon te rennen, maar de mummies kwamen achter hem aan. En waar waren de twee dwergen en de arenden gebleven ? Oh, had hij nu maar die toverdobbelsesteen meegenomen. Hoe kon hij nou zo dom zijn.

'Elwin, Elwin,' riep de voorste mummie, en het was alsof Elwin die stem herkende. De mummie haalde de smalle doeken van z'n gezicht af. 'Professor Klapwater !' riep Elwin. 'Wat doet u hier ?' En ook de andere mummies begonnen de wikkels van hun gezicht af te halen. 'Sandra ! Toverfee ! wat ben ik blij jullie te zien.' riep Elwin. En ook wat andere vrienden van Elwin waren meegekomen. 'Ja, Elwin,' zei de professor. 'We vonden dat je wel erg lang wegbleef, en daarom zijn we maar even komen kijken.' En Elwin begon het hele verhaal te vertellen. Samen besloten ze om nog een tijdje te blijven om het nieuwe ziekenhuis klaar te maken. En als de arenden weer beter zijn kunnen ze hier gewoon blijven wonen.

Er was een geheim konijnenhol tussen Madelokke en de Drokelaar. Dit konijnenhol kwam uit in het keldertje van Professor Klapwater's huisje. Hierdoor waren ze gekomen op de rug van een konijn. En eindelijk was het weer tijd om te vertrekken. Veel arenden wilden met Elwin mee naar Klaas Vaak. En zo vlogen ze op de rug van de arenden terug. Klaas Vaak was erg blij met de arenden, en samen dronken ze bananenthee in de grote keuken van Klaas Vaak. Elwin had veel te vertellen op de toverschool. Ze bleven een nachtje bij Klaas Vaak slapen, en kwamen 's ochtends vroeg weer bij hun huisje aan.

Sandra had een nieuwe piano voor Elwin. Elwin was er erg blij mee, en begon te pingelen. Hij kon het nog niet zo goed. Hij zou wel graag op pianoles willen. Het was nu tijd voor de toverschool. Elwin besloot het boek over het arendsparadijs naar de bibliotheek van de toverschool te brengen, zodat de drokelaren die nog meer wilden weten het allemaal konden lezen. De toverbibliotheek werd druk bezocht. Er waren daar niet alleen toverboeken, maar ook gewone boeken over de natuur, dieren, insecten, kookboeken, en ook een boek over pianospelen. Elwin besloot het boek mee te nemen. Na de lessen liep hij naar huis met het boek onder zijn arm. Maar plotseling viel er iets uit het boek. Het was een kaartje. Er stond op : aan Kabouter Flapstaart, van tante Hogebees. Elwin wist wel waar Kabouter Flapstaart woonde, en wilde het kaartje wel even terugbrengen. Kabouter Flapstaart kon goed pianospelen, en hij wilde het wel aan Elwin leren.

Hoofdstuk 7. De Piano

Na een tijdje kon Elwin al wel een beetje piano spelen. Sandra stond in de keuken af te wassen. 'Sandra, wil jij het niet eens proberen ?' vroeg Elwin. Maar Sandra had het te druk, en ze zou straks verder gaan met het lezen van een boek. Sandra las graag. Het was een boek over een mannetje dat reisde in een schoen. Elwin raakte wel een beetje nieuwsgierig, en ineens stopte hij met

pianospelen, en nam het boek mee naar het zolder. Sandra was toch nog bezig beneden, dus hij kon nog wel even een stukje lezen.

Uren gingen voorbij en voordat Elwin het echt beseft had hij het boek uitgelezen. Waar zou Sandra toch zijn ? Toen hij beneden kwam lag Sandra te slapen achter de piano. Op de piano lag het boek over pianospelen.

Elwin zou ook wel rond willen reizen in zo'n schoen. Deze schoen was een schip, een bus, maar ook een raket. Elwin zou wel eens een keer naar Jupiter willen, dat is een hele grote planeet hoog in de lucht, en ver, heel ver van de Drokelaar vandaan.

Elwin besloot op zoek te gaan naar dat mannetje uit dat boek. Elwin besloot een briefje voor Sandra te schrijven dat hij weer op reis zou gaan. Hij schreef onder dit briefje dat ze in die tijd mooi piano kon leren spelen. In het boek stond dat het mannetje in Aldebaran woonde. Elwin wist niet waar dat was, maar besloot het op te zoeken in de Bibliotheek. Daar schrok Elwin wel even, want hij kwam erachter dat Aldebaran een planeet was. Om daar te komen zou hij een reis moeten maken in de ruimte. Maar hoe moest hij dat doen ? Toen hij thuiskwam verscheurde hij het briefje en gooide het weg. Sandra zat nog steeds te slapen achter de piano.

Toen ze wakker werd vertelde Elwin over wat hij gelezen had en wat hij wilde doen, maar een reis maken in de ruimte, hoe zou hij dat moeten doen ? Elwin besloot naar Professor Klapwater te gaan. Misschien dat hij iets wist. 'Tja, inderdaad Elwin. Aldebaran is een heel verre planeet, een rode ster,' zei de professor, 'maar misschien dat ik daar wel iets op weet.' En hij haalde een groene staaf tevoorschijn. 'Dit is een van de staven van Klaas Vaak die ik van hem heb gekregen. Ze kunnen niet zo lang groeien, maar komen toch een heel eind. Hij moet in de grond gestopt worden en dan gaat hij groeien. Als hij is uitgegroeid kun je de rode staaf erop laten groeien voor het laatste stukje naar Aldebaran,' zei de professor.

'Maar wat als één van de staven nu knakt, zoals dat gebeurde met de verhuizing van Klaas Vaak ?' vroeg Elwin. 'Daar is de kans veel kleiner bij, want het zijn nu twee staven, en die kunnen meer dan één,' zei de professor weer. 'Maar Elwin, je hebt gelijk, het is een gevaarlijke klus. Ik zal je dan ook niet laten gaan zonder de arenden van Klaas Vaak. Als het mis gaat kunnen zij je opvangen. En als je dan Aldebaran hebt bereikt, daar wonen arenden die van planeet naar planeet kunnen vliegen. Het zou heel fijn zijn als je een paar van die arenden voor Klaas Vaak meeneemt. Als ze dat willen tenminste.' Dat leek Elwin een prachtig idee. En zo gezegd zo gedaan. De volgende ochtend vroeg liepen Professor Klapwater en Elwin richting het bos, waar ze de groene staaf zouden planten. Elwin had ook zijn rode staaf meegenomen en nog wat andere spulletjes in zijn rugzakje. Ook waren er enkele arenden van Klaas Vaak bij hen. Het groene staafje begon snel te groeien. Het zoemde en gloeide in de lucht, en Elwin begon al snel te klimmen. 'Kom je snel weer terug, Elwin ?' riep de professor. 'Dat beloof ik, professor, ik zal proberen zo snel mogelijk weer terug te zijn, maar ik moet eerst het mannetje in de schoen vinden, en natuurlijk de arenden voor Klaas Vaak,' riep Elwin terug.

'Inderdaad, Elwin, maar wees voorzichtig met het klimmen,' riep Professor Klapwater weer. Op de top aangekomen begon de rode staaf te piepen en te groeien. Elwin maakte de staaf stevig vast aan de groene, en begon te klimmen. Oh, wat was hij al hoog, en het begon flink te wiebelen. Hij was al hoger dan de arenden konden komen. Maar opeens hield de rode staf op met groeien. Hij kon niet verder. Elwin werd een beetje bang. Het waaide zo hard hoog in de lucht. Hij zag de arenden niet

meer, en hoe moest hij nu op de rode ster Aldebaran komen ? Ineens kreeg hij een idee. Misschien was er in het speelbordenboek van Bilmageln wel een speelbord van Aldebaran. Er zaten veel bladzijden in het boek. Elwin was blij dat hij dit keer de toverdobbelsteen wèl had meegenomen. Oh wat een boel moeilijke namen stonden er in dit boek. Natuurlijk allemaal van plaatsen die hij nog niet kende. 'Ah, hier is het, een speelbord van Aldebaran.' Elwin pakte de dobbelsteen uit zijn rugtas, maar verloor zijn evenwicht, en daar ging de dobbelsteen. Elwin huiverde. Hoe moest hij nu in Aldebaran komen ? 'Elwin wees maar niet bang, hoor.' Het was de toverdobbelsteen weer. Het ding kon spreken en had vleugeltjes. Snel griste Elwin de dobbelsteen uit de lucht en wierp hem op het speelbord. Joeffffff, daar verdween Elwin in het niets, en kwam tevoorschijn aan de rand van het Aldebaranse bos. De toverdobbelsteen en het speelbordenboek zaten weer netjes in zijn tas, samen met de rode staf die hij van Klaas Vaak had gehad.

Ook had hij het boek van Sandra meegenomen, over het mannetje in de schoen. Het mannetje woonde in een hoge toren ergens in Aldebaran, maar waar precies, dat wist Elwin niet. 'Eerst maar eens op zoek gaan naar de arenden,' dacht Elwin bij zichzelf.

Elwin zag een kasteel in de verte. Hij wist dat de toverdobbelsteen hem altijd op de goede plaatsen bracht, dus hij besloot een kijkje te nemen in het kasteel. Er hingen veel fluwelen doeken met zwarte arenden door het kasteel heen. Het leken wel vlaggen. Ook zag hij aan de zijkanten van de gangen pantsers van ridders staan, met dezelfde zwarte arenden in een rode achtergrond op de pantsers. Het leek wel op een ridderkasteel. Maar helemaal zeker wist Elwin het niet. Hij was immers op een voor hem vreemde planeet. Misschien was het wel een spookkasteel, een piratenkasteel of een arendskasteel. Alleen door verder te lopen zou hij erachter kunnen komen. In de verte hoorde hij vrolijke fluitjes. Het kwam van boven. Zou er een feest zijn ? Boven gekomen verschool Elwin zich achter een vaas, en liep van vaas tot vaas richting een grote zaal. Hier waren prinsen, prinsessen en andere edelmannen en vrouwen aan het dansen. Ze liepen allemaal een beetje houterig, maar dat kwam misschien door de zware kleding die ze droegen. Elwin vond het wel prachtig om te zien. Het leken wel dansende poppen op een muziekdoos. 'Het zijn ook poppen,' sprak een stem. Elwin dacht dat hij droomde, maar toen hij zich omdraaide zag hij een grote zwarte arend staan, dezelfde als de zwarte arend op het rode fluweel en als op de ridderpantsers. Dit moest dan een arend zijn waar de professor over sprak. Elwin maakte een diepe buiging en nam zijn mutsje af. De arend begon te grinniken. 'Wat fijn dat ik je eens zie, Elwin. Welkom in het poppenkasteel van Aldebaran. Bovenin de toren, hoog in de lucht, boven de wolken woont het mannetje wat je zoekt,' zei de arend vriendelijk.

'Hoe weet je dit allemaal over mij ?' vroeg Elwin verbaasd. 'Omdat ik veel Elwin boeken heb,' zei de arend weer. Elwin begon te lachen en werd een beetje rood. 'Ik vind ze wel leuk hoor,' zei de arend weer, 'en ik weet natuurlijk veel meer van jou dan je denkt.' Elwin werd er een beetje verlegen van.

's Nachts komen de poppen altijd tot leven, maar overdag zijn het weer gewoon poppen,' zei de arend. 'En zo is het ook met het mannetje en de vliegende schoen. Maar gelukkig is het nu nacht, dus kun je ze ontmoeten.' Elwin knikte, dat had hij al in het boek gelezen. Samen liepen ze naar boven, terwijl Elwin over Klaas Vaak begon te vertellen. De vogel wilde graag met Elwin mee naar

Klaas Vaak, maar eerst zouden ze samen het mannetje in de rijdende schoen ontmoeten. Het was een lange trap in de toren, en Elwin durfde bijna niet naar beneden te kijken. Oh, wat werd hij daar naar van. Toen ze boven waren aangekomen moesten ze door een rood zwart geblokte deur. In een hele lange hal zagen ze het mannetje voorbij suizen, van de ene kant naar de andere kant. Het mannetje keek erg verdrietig. Een grote groep muizen rende lachend achter de schoen aan, en aan de zijkanten van de hal stonden lange ratten met helmen stijf rechtop. De muizen dachten dat het mannetje in de schoen een stuk speelgoed was. Ze hadden niet in de gaten dat het mannetje het niet leuk vond dat ze achter hem aanrenden. Elwin kreeg erg medelijden met het mannetje. Opeens kwam er een moeder binnen met een dienblad. Een klein jongetje liep achter haar aan. 'Roccio, ruim je speelgoed eens op, kleine jongen,' zei de moeder, 'je moet naar bed, het is al midden in de nacht. Ik moet nog even naar grootvader toe om hem een glas melk en wat beschuit te brengen voordat hij gaat slapen.' Maar het was al te laat, het mannetje in de schoen vloog al voor de voeten van de moeder, en ze gleed uit met een gil. Boos begon ze het jongetje toe te spreken : 'Voor straf mag je de hele week niet meer spelen.'

Elwin en de arend hadden zich achter een grote vaas verstopt, en keken machteloos toe. Elwin werd er erg verdrietig van. De muisjes waren in speelgoedmuisjes veranderd en ook het mannetje bewoog niet meer. 'Dat gebeurt altijd als er mensen binnenkomen, dan wordt alles weer speelgoed,' zei de arend. Toen de moeder en het jongetje weer wegwaren, kwam alles weer tot leven. Snel sprong Elwin in de schoen en vroeg aan het mannetje of hij achter het stuur mocht zitten. Het mannetje was blij met wat hulp. Maar och, daar kwam de moeder weer binnen, met het jongetje aan haar hand. Boos pakte ze de schoen op, en door de schok vloog Elwin er uit en kwam terecht in het bloemenwater van één van de vazen. 'Ik zal je speelgoed eens voor een tijdje goed opbergen, hoog in de kast. Dat zal je leren om speelgoed te laten slingeren,' hoorde hij de moeder nog zeggen. Met een harde klap gooide ze de deur achter zich dicht.

Elwin klom langs een van de bloemenstengels omhoog en sprong op de rand van de vaas. De arend vertelde dat de moeder, het jongetje en de grootvader reuzen waren, en dat de torentrap van het poppenkasteel eigenlijk een trap naar reuzenland was. Deze drie reuzen woonden aan de poort van een land met nog grotere reuzen dan ze zelf waren. De arend vloog naar de deur toe, en draaide de deurknop om. Hij wenkte Elwin om te komen. Nu moesten ze het mannetje en de schoen uit de hoge kast zien te bevrijden. In de woonkamer stond een hoge kast, zo hoog dat hij het plafond raakte. Elwin ging op de rug van de arend zitten, en de arend bracht hem naar de hoogste plank van de kast. Het mannetje was blij Elwin weer te zien. Hij had een piephoog stemmetje. 'Neem me alsjeblieft mee naar de Drokelaar, Elwin. Ik wil hier niet meer wonen,' piepte het mannetje. Elwin had erg veel medelijden met hem. Het mannetje woonde in de schoen. Het was prachtig binnenin. Er stond ook een klein pianootje. Elwin ging achter het pianootje zitten en begon te spelen. Het mannetje begon te lachen, terwijl de schoen opsteeg. Elwin wist een beetje hoe het moest. Door de hoge tonen ging het vliegtuig omhoog en door de lage tonen ging het vliegtuig omlaag. Door ze door elkaar te gebruiken kon Elwin sturen. Er was een smal raampje boven het pianootje waar Elwin net doorheen kon kijken. De deur stond nog steeds open en ze vlogen achter de arend aan, terug naar de Drokelaar. Onderweg kwamen er een heleboel zwarte arenden achter hen aan, die allemaal naar Klaas Vaak wilden.

Sandra stond al in de tuin te zwaaien. Ze hoorden zulke prachtige tonen in de lucht. Het was Elwin die op de piano van de schoen speelde. Langzaam daalde de schoen in de tuin van Elwin neer. Het mannetje was zo blij : 'Eindelijk in de Drokelaar,' zei hij opgelucht. Het mannetje zou voorlopig op de zolder gaan wonen, terwijl Elwin verre reizen zou gaan maken in de schoen, en tegelijkertijd ... goed piano leren spelen.

Zeven zwarte arenden zaten op het dak van het huisje van Klaas Vaak. Zij konden Klaas Vaak naar de verste planeten brengen, zo ver als hij maar wilde. Voor het huisje stond een nieuwe koets, die Professor Klapwater en de toverfee voor Klaas Vaak hadden gemaakt. Toen Klaas Vaak naar buiten kwam wist hij niet wat hij zag. De arenden glunderden, en hij wilde direct wel een ritje maken, maar eerst ... bessenthee ... en de kok van Klaas Vaak had lekkere aardbeientaart met bosbessen gemaakt.

Hoofdstuk 8. Naar Jupiter

Eindelijk was grote droom werkelijkheid geworden. Hij zou naar Jupiter gaan met de vliegende schoen. Hij had zijn kleertjes al in de klerenkast binnenin de schoen gehangen, en de eetkasten al volgestopt met bessentaart, bananentaart en nog veel meer lekkere dingen. Ook nam Elwin wat boeken mee voor onderweg. Het mannetje had hem verteld dat er ook een geheim knopje was in een kastje onder de piano wat Elwin in kon drukken als hij wilde slapen. Dan zou de schoen zelf het stuur overnemen. En Elwin kon natuurlijk altijd zelf kiezen tussen de piano en het gewone stuur. Maar meestal was Elwin piano aan het spelen. Dat was toch vaak nèt iets leuker. Het schoentje kon zelf ook praten, maar hij had niet altijd zin om te praten, zei het mannetje. Elwin zat eraan te denken wat vriendjes mee te nemen, zodat hij niet zo alleen zou zijn op de grote reis. Zijn twee muizenvriendjes, Trippelteentje en Donderteentje logeerden nog steeds bij Klaas Vaak, en het leek Elwin een goed plan om hen mee te nemen. En omdat Elwin nog beter wilde leren pianospelen vroeg hij ook of Kabouter Flapstaart met hem meewilde. En zo gebeurde het. Op een vroege morgen stapten ze in de schoen en gingen op reis naar de grote ster ..Jupiter.

De schoen vloog met een flinke vaart, maar het zou een lange reis worden. Elwin was nog nooit op Jupiter geweest, en wist ook eigenlijk niet wat hij daar kon verwachten. Wèl had Sandra hem een boek over Jupiter meegegeven. Dat had ze in de bibliotheek gevonden. Het was een prachtig boek met prachtige platen. Jupiter was een beetje geel met een grote rode vlek. Het leek wel een beetje op pudding. Plotseling hoorden ze een grote bel rinkelen. Alles werd ineens heel donker, en het leek wel alsof ze een tunnel werden binnengezogen. Donderteentje en Trippelteentje keken door de raampjes naar buiten. Ze zagen rode lampjes in de verte branden, lampjes die steeds dichterbij kwamen. Elwin vond het wel spannend. Kabouter Flapstaart lag te slapen. Ineens begonnen sirenes en zware hoornen te toeteren. Elwin deed zijn handen voor zijn oren. Kabouter Flapstaart schrok wakker : 'Wat is dat ? Wat is dat ?' riep hij. We zijn op Jupiter aangekomen, zei één van de muisjes.

Kabouter Flapstaart ging op zijn bed zitten en wreef in zijn ogen. Hij had zo naar gedroomd, zei hij. Ineens werden er felle lichten op hen geschoten, en een stem zei dat ze naar buiten moesten komen. Twee agenten keken door de raampjes naar binnen. 'Twee drokelaren en twee ratten,' riepen ze. 'Pardon mijnheer,' zei Trippelteentje, 'wij zijn muisjes.' Alle vier liepen ze naar buiten. De agenten waren niet echt vriendelijk, en Elwin vroeg hen wat dit had te betekenen. 'Meekomen naar de koning,' zei één van de agenten. De agenten hadden beiden donkere zonnebrillen en helmen op. Elwin werd een beetje boos, en zei : 'Zeg, belhamels, kennen jullie geen manieren ? Kunnen jullie ons eerst niet eens vertellen waar het over gaat ?' Maar opeens kwamen er nog twee agenten op de drokelaren en de muisjes aflopen. Een beetje ruw werden ze beetgepakt en meegenomen. 'Zeg, agent,' zei Elwin, ik ben toevallig Elwin uit de Drokelaar en dit zijn mijn vrienden. Laat ons eens even heel gauw los, anders .. anders ...' Maar verder kwam Elwin niet. Een enorme gestalte stond voor hen. Een grappige, vriendelijke man met een enorme baard, en zo rond als een tonnetje. 'H...Hallo, w..wie bent u ?' vroeg Elwin.

'Ik ben Valle Vaken, koning van Jupiter,' zei de reus. Er straalde zacht licht van hem af, en hij had pretlichtjes in zijn ogen. 'Loop maar met mij mee, dan zal ik jullie mijn paleis laten zien,' zei de reus. En dat deden ze. Alle vier liepen ze achter de grote reus aan, die de koning van Jupiter was. De nare agenten waren gelukkig verdwenen. De koning had een hele grote witte baard, en op zijn hoofd was hij pluizig. Hij leek een beetje op Klaas Vaak, maar was veel groter. Hij had een prachtig geel lichtgevend jasje aan met een blauwe lichtgevende riem. Elwin's ogen werden er helemaal zacht van, en Elwin werd er een beetje slaperig van. 'Willen jullie wat drinken van het zachte sap ?' vroeg de koning. Maar ze sliepen alle vier al op het zachte tapijt. Daar kwamen vier dwergen aan die hen naar hun kamertjes brachten. Toen Elwin de volgende ochtend wakker werd wist hij niet waar hij was. Na een tijdje nadenken wist hij het weer .. Hij was bij de koning van Jupiter op bezoek, een hele aardige reus ... Wat was zijn naam ook al weer ... Oh ja, ...Valle Vaken ... een prachtige naam, niet alledaags, maar hij was immers op Jupiter, en daar spraken ze op een hele andere manier dan drokelaren.

'Goedemorgen, Elwin,' zei Donderteentje, die aan de andere kant van de kamer zijn bedje had. Trippelteentje en Kabouter Flapstaart lagen in een andere kamer. 'Goedemorgen, Donderteentje,' zei Elwin, en begon de kamer door te wandelen. Wat een prachtige schilderijen hingen er aan de muur. Zoiets had Elwin nog nooit gezien. Van woeste zeeën met reuzen die er in zwommen, en kijk, er druppelde zelfs water van de schilderijen. Ook stonden er veel boekenkasten in de kamer. Elwin opende een boek, maar sloeg het snel weer dicht. De plaatjes bewogen namelijk, net alsof Elwin naar kleine filmpjes zat te kijken. 'Wat wonderlijk allemaal,' dacht Elwin bij zichzelf. En Donderteentje vermaakte zich ook wel. Vanuit het raampje kon het muisje Jupiter goed bekijken. Wat waren ze hoog.

Elwin besloot om eens een kijkje in het paleis te nemen, en stapte de deur uit. Daar stond de koning met een lakei te praten. 'Dag Elwin,' zei de koning, 'kom je mee ontbijten ?' De lakei had de tafel vol gezet met taart en andere lekkere dingen. De kok had er de hele nacht aan gewerkt. Toen opeens keek de koning Elwin heel ernstig aan. 'Elwin,' zei hij, 'kun jij wat voor mij doen ? In reuzenland maken de reuzen steeds ruzie, en doen elkaar verdriet, omdat er maar één bakker woont die taarten kan maken. Ze maken ruzie om de taarten, en de arme bakker moet dag en nacht werken om

reuzenland rustig proberen te houden, maar het helpt niet. Er zijn wel andere bakkers die taarten maken, maar die lusten ze niet. Ze lopen de hele dag met die taarten naar elkaar te gooien. Er is maar één echte taartenbakker, en die heeft hier in het paleis gewerkt. Er zijn hier in het paleis vele taartenbakkers. Zou jij een paar van die taartenbakkers mee willen nemen naar reuzenland ?' Dat wilde Elwin wel doen. Elwin wist nog precies waar reuzenland was, en in de tussentijd konden Kabouter Flapstaart en de muisjes op Jupiter blijven logeren.

Zo gezegd zo gedaan. In de avond liep Elwin met vijf taartenbakkers naar de vliegende schoen toe, die in de grote scheepvaartskelder van het paleis lag. De schoen lag in het water, en ze moesten eerst een tijdje varen om Jupiter uit te komen.

Toen Elwin in Aldebaran aankwam vloog hij naar de toren van het poppenkasteel. Niet lang daarna was hij in reuzenland. En ja hoor, daar zag Elwin het gebeuren. Grote reuzen die met taarten gooiden. Ze zaten onder de taart. Al snel zat de vliegende schoen ook onder de taart, en Elwin stak z'n hoofdje naar buiten en riep : 'Stop daarmee, er komen vijf nieuwe bakkers bij.' Maar de reuzen lachten hem uit : 'Ha, een pratende schoen. Zullen we daar eens even mee voetballen ?'

'Nee !' riep Elwin, 'wij komen om jullie te helpen. De koning van Jupiter heeft ons gestuurd.' Maar de reuzen gooiden de schoen al in het rond. En Elwin werd erg duizelig. 'Wie is die koning dan ?' riep één van de reuzen ... 'Valle Vaken !' schreeuwde Elwin ... 'Huh, Valle ? Die heeft de beste taartenbakkers van allemaal,' zeiden de reuzen. En ze zetten direct de schoen op de grond. Maar och, wat waren die taartenbakkers duizelig. Voorlopig konden ze geen taarten bakken. Maar de reuzen waren erg blij en gaven elkaar een hand. De taartenbakkers kregen elk een huisje in reuzenland, en de andere taartenbakker was zo blij dat hij nu hulp had gekregen. Elwin besloot nog even te blijven om te kijken of alles goed zou gaan, en ja hoor, het werd weer rustig in reuzenland. Elwin had zoveel taart gegeten dat hij voorlopig geen taart meer kon zien.

Onderweg terug naar Jupiter waren er zoveel stormen dat Elwin niet goed meer kon zien. Elwin werd zo duizelig en zo naar, dat hij op het knopje onder het pianootje drukte, en op zijn bedje ging liggen. Nu moest de schoen zelf maar sturen. Elwin kon het niet meer. Maar de stormen waren te sterk. Het bulderde buiten, en al gauw werd het schoentje in de ruimte gezogen met zo'n vaart, dat het schoentje niks meer kon doen.

Elwin was inmiddels in diepe slaap gevallen. Waar zouden de stormen Elwin toch naar toe brengen ? In de verte bulderden orkanen waar het schoentje naartoe werd gezogen, al slingerend door de lucht heen. Waar zou Elwin terecht komen ?

Met een grote bons viel het schoentje ergens op de grond. Elwin werd wakker van de klap. Was dit Mercurius ? Het was hier overal groen. Elwin stapte uit de vliegende schoen. Het leken wel groene

woestijnen. En er was niemand in de buurt te bekennen. Elwin was helemaal alleen. Zou de motor het nog wel doen ? Elwin probeerde de schoen te starten, maar hij kon het ding niet op gang krijgen. Wacht eens even, daar zat een knopje dat Elwin nog niet geprobeerd had. Het was een knopje om de schoen te laten rijden. En ja hoor, de schoen begon te rijden als een auto. Er waren wieltes onder de zool gekomen, en Elwin ging in volle vaart door de wildernis heen. Na uren rijden was er nog steeds niets in zicht gekomen. Waar was Elwin toch terecht gekomen ? Elwin begon een beetje verdrietig te worden. Hij wilde weer terug naar Jupiter. Opeens dacht Elwin aan de toverdobbelssteen en het speelveldboek. Er zat ook een speelveld van Jupiter tussen. Elwin gooide met de dobbelssteen en joffffff ... daar verdween Elwin in het niets, en kwam met de schoen in het paleis van Valle Vaken terecht, de koning van Jupiter. Ze waren erg blij Elwin te zien. De twee muisjes en Kabouter Flapstaart hadden ook veel meegemaakt, dus ze hadden elkaar veel te vertellen. Nu moest de motor van de vliegtuigmachine gerepareerd worden, en daar wist de koning wel wat op. Hij haalde zijn beste schoenmaker en beste monteur erbij. Na korte tijd konden Elwin en zijn drie vriendjes weer vertrekken. Het was een prachtige vakantie op Jupiter, en Elwin bedankte de koning en vloog weg in de vliegende schoen.

Sandra stond in de tuin op hen te wachten. Ze hoorde zulke prachtige muziek in de lucht. Kabouter Flapstaart zat achter het pianostuur. 'Dag Elwin, hallo muisjes, en dag Kabouter Flapstaart, wat fijn dat jullie er weer zijn,' zei Sandra. Het mannetje van de vliegende schoen was er niet. Hij was bij Klaas Vaak op bezoek.

Hoofdstuk 9. Goede Raad van de Ofion

Er zaten twee uilen hoog in een boom aan de overkant van de straat. Elwin keek naar buiten. Hij zat z'n krantje te lezen. Sandra stond in de keuken. Ze was een cake aan het bakken. Vanmiddag zou de koning op bezoek komen, de koning van de Drokelaar. Het mannetje van de vliegende schoen zou een tijdje bij Klaas Vaak logeren, en zou dan een huisje in het drokelaarbos krijgen, vlak bij Klaas Vaak in de buurt. Professor Klapwater had er een tweede schoen bijgemaakt, met het enige verschil dat het een groene schoen werd, in plaats van een rode. Deze zou bij het mannetje in een grote schuur achter zijn huisje komen in het bos. Elwin mocht de rode vliegende schoen houden. Die zou een tijdje bij Elwin in de tuin staan, en als Elwin een grote schuur had gebouwd, dan kon de schoen in de schuur staan. Professor Klapwater zou de schoen veel groter maken, zodat Elwin nog meer vriendjes mee zou kunnen nemen.

Klokslag één uur belde de koning aan. Elwin deed open. 'Wilt u een stukje cake ?' riep Sandra. 'Het is bosbessencake van de bosbessen die Elwin uit het bos van Jupiter heeft meegenomen.' Kabouter Flapstaart en de twee muisjes hadden namelijk een heleboel bessen geplukt in het bos van Jupiter, toen Elwin de taartenbakkers naar Reuzenland moest brengen. De koning glimlachte. Hij wist dat

Sandra zulke beste cake kon bakken. 'Ja, geef mij maar een plakje,' zei de koning, en liep de huiskamer binnen. Elwin wees naar buiten, en zei : 'Koning, er zitten twee uilen in de boom. We hebben hoog bezoek.' De koning begon te grinniken. Sandra had ook kruisbessenthee gemaakt, erg zure thee. 'Die bessen van Jupiter smaken goed, Elwin,' zei de koning. 'Zeg Elwin, ik heb een vraag aan jou. Weet jij ..waar het kasteel van Doornroosje ergens is ?' Elwin begon diep na te denken. 'Nee, koning, dat zou ik niet weten.' De koning keek Elwin strak aan. 'Elwin, ken jij dan het verhaal van Doornroosje ?' Plotseling werd er op de deur geklopt. Het was Kabouter Flapstaart die zou komen om pianoles te geven. Kabouter Flapstaart maakte een diepe buiging en deed zijn mutsje af. 'Dag, koning, hoe maakt u het,' zei hij. De koning vroeg aan Kabouter Flapstaart : 'Zeg Kabouter Flapstaart, weet jij misschien waar het kasteel van Doornroosje is ?'

Kabouter Flapstaart begon te glunderen. 'Ja, dat weet ik. Dat is dichtbij tante Hogebees, achter het drokelaarbos.'

'Zeg, Kabouter Flapstaart,' zei de koning, 'zou jij Elwin daar voor mij naar toe willen brengen. Ik heb daar namelijk een karweitje voor hem. Als Elwin dat wil tenminste.'

'Maar natuurlijk koning,' zei Elwin direct. 'Het is altijd een hele eer om voor u op reis te gaan.' Ook Kabouter Flapstaart wilde wel doen wat de koning van hem vroeg. Wat zou Kaboutervrouwkje Framboosje daar blij mee zijn dat hij iets voor de koning mocht doen. En daar kwam Kaboutervrouwkje Framboosje binnenlopen met een boek. 'Het spijt me dat ik zomaar zonder te kloppen binnenloop, maar ik schrok zo van twee uilen die voor me langs vlogen.' Kabouter Flapstaart was het lesboek vergeten, waaruit hij altijd voorlas. 'Hier Kabouter Flapstaart, je boek. En kom je snel weer thuis ? Ik heb lekker voor je gekookt. En ... maar wie hebben we daar ? Dag koning, hoe maakt u het ?' De koning maakte een kleine buiging. Kaboutervrouwkje Framboosje was een schilderes die al veel schilderijen voor het koninklijk paleis had gemaakt. 'Wat fijn je weer eens te zien, Kaboutervrouwkje Framboosje,' zei de koning. 'Ik moet snel weer weg,' zei Kaboutervrouwkje Framboosje, 'ik ben heel druk met koken.' En daar ging ze, terwijl ze haar hoedje heel stijf op haar hoofd drukte. Het waaide buiten nogal hard ineens.

'Koning,' zei Elwin, 'wat is dat dan voor een karweitje wat ik op het kasteel van Doornroosje moet doen ?' En toen begon de koning te vertellen. Eerst begon hij het verhaal van Doornroosje te vertellen, hoe ze zich prikte aan de spoel van het spinnenwiel op de torenkamer, en in een diepe slaap viel. Ze sliep wel honderd jaar. Het was een toverspoel. En nu hingen er overal in het kasteel gouden toverspoelen, maar ze zaten veilig in lantaarntjes, zodat niemand zich er meer aan kan prikken. 'Ze gebruiken het daar nu voor toverlicht, dat is heel zacht licht in allerlei zachte kleuren, en je slaapt er zo lekker van, maar nu gelukkig geen honderd jaar,' lachte de koning. 'Ik zou wel een paar van die lantaarnen in mijn paleis willen hebben, en ik zou graag in ieder drokelarenhuis zo'n lantaarn willen laten hangen, voor elke drokelaar die dat wil natuurlijk. Het is een toverlantaarn waar het huis groter van wordt. Er komen dan vanzelf nieuwe meubeltjes bij en de meubeltjes die er al stonden veranderen gewoon mee. Dan worden ze groter en kun je er veel meer mee doen.'

Dat vond Elwin een prima prachtig plan. Kabouter Flapstaart had wel een busje waarmee ze naar het kasteel konden reizen. Maar als veel drokelaren zo'n lantaarn in huis wilden hebben, hadden ze aan één busje natuurlijk niet genoeg. Ze zouden eerst eens even een kijkje nemen in het kasteel. Dan zouden ze eerst even bij tante Hogebees op bezoek gaan, en daarna op naar het kasteel. Het was een lange, lange rit door het bos, toen Elwin en Kabouter Flapstaart de volgende ochtend vroeg vertrokken. De twee uilen vlogen achter de bus aan, en terwijl Kabouter Flapstaart aan het stuur zat,

keek Elwin vaak door het raampje naar de uilen. Na een tijdje kwamen ze bij tante Hogebees aan. Ze woonde in een hoog huis, en je moest een heleboel trappen lopen om er te kunnen komen. Tante Hogebees stond al in de deuropening. Ze had een hele grote prachtige bril op, en een jurk in allerlei kleuren.

In het huis stonden een heleboel kooien met vogels erin. Elwin vond het een beetje zielig voor die vogeltjes, maar tante Hogebees zei dat er een luikje in de bodem van de kooien zat, waardoor de vogels wanneer ze maar wilden door konden vliegen. Dan kwamen ze in een lange tunnel terecht die hen naar buiten bracht. En ja hoor, daar zag Elwin al een vogeltje wegfloepen. Zo ging dat heen en weer. Telkens kwamen er weer nieuwe vogeltjes erbij, en soms zaten ze met z'n tweeën in een kooitje. Tante Hogebees gaf ze altijd te eten, en sprak de vogeltjes altijd toe.

Kabouter Flapstaart begon te vertellen over het kasteel. Maar tante Hogebees zei : 'Mijn jongen, je zult die lantaarns nooit meekrijgen, want die zijn van het kasteel. Er wonen daar nu anderen, en iedereen die het kasteel wil bezoeken wordt weggejaagd. Ja, zelfs de honden worden er op afgestuurd, dus ga er maar niet naartoe, lieve jongen. Jullie mogen hier wel een tijdje logeren.'

'Geen sprake van,' zei Elwin. 'Het kasteel van Doornroosje moet open blijven voor iedereen, en als het kasteel zoveel lantaarns heeft, dan kunnen er best wel een paar naar de koning toe en naar wat andere drokelaars.' Kabouter Flapstaart knikte. 'Ah daar zijn mijn twee uiltjes weer,' zei tante Hogebees. En Elwin en Kabouter Flapstaart zagen ineens de twee uilen die hen de hele tijd gevolgd waren nu in de kooien zitten. Ze kwamen dus hier vandaan. 'Het zijn de uilen van het kasteel van Doornroosje,' zei tante Hogebees. 'Hallo Elwin,' zei één van de uilen. 'Wij willen je wel helpen om in dat kasteel te komen. Er wonen daar nu heksen, en een draak, met een heleboel hondenwachters.'

'Dat wilde ik ze net vertellen,' zei tante Hogebees.

'Maar waar is Doornroosje nu ?' vroeg Elwin.

'Doornroosje wordt door de draak opgesloten gehouden in één van de slaapkamers van het kasteel. Daar staat een piano met vuurvlammen, die prinses Doornroosje van de draak moet bespelen om het kasteel te verwarmen en de draak rustig te houden,' zei tante Hogebees. 'De vogels van het kasteel hebben zo'n medelijden met haar, en ze komen vaak bij tante Hogebees om te vertellen hoe het met Doornroosje gaat,' sprak één van de uilen. 'Zolang Doornroosje slaapt moet één van de heksen voor de draak verder spelen, en Doornroosje kan daarom moeilijk slapen. Soms wilde ze wel weer eens voor honderd jaar slapen.'

Elwin kreeg erge medelijden met die arme prinses Doornroosje. Tante Hogebees zei dat het zo'n lief kind was. Ze was altijd erg goed voor de vogels.

'Ik heb ook nog een vissenkamer,' zei tante Hogebees. 'Kom maar mee.' En ze moesten door een lange, hoge gang lopen, waar allemaal kasten stonden met gouden spulletjes erop. In die kasten lagen veel boeken, en sommige kastjes waren op slot. Er lag een lang tapijt op de vloer, wat wel een beetje leek op het vliegende tapijt waar Elwin eens mee gevlogen had. Aan het einde van de gang

stond de deur open. En toen ze daar binnenkwamen zag Elwin allemaal grote aquariums staan. 'Die leiden naar de rivier,' zei tante Hogebees, 'zodat de vissen kunnen komen en gaan.' Elwin keek vol verbazing in het rond. 'In de kamer erachter komen de grotere vissen,' zei tante Hogebees. Elwin durfde er bijna niet aan te denken. Dat moest wel een hele grote kamer zijn. Tante Hogebees liep trippelend naar binnen. Haar lange sjaal gooide ze nog eens goed over haar schouder heen. Het leek wel een beetje op een spreid. Ook Kabouter Flapstaart liep naar binnen. Hij was daar al zo vaak geweest, al sinds hij een baby was, en kende daarom niet de angst die Elwin had. Hier waren de walvissen, de haaien, de orca's, octopussen, inktvissen en allerlei andere grote vissen, ook vissen waar Elwin nog nooit van had gehoord. 'Dag schatjes,' riep tante Hogebees. En Kabouter Flapstaart liep lachend naar één van de grote hoge ramen toe. Het was een grote ruimte, en tante Hogebees zei dat de tunnels van deze aquariums naar de zee leiden. Elwin griezeld er een beetje van. 'Je zou zo'n ding maar in huis hebben,' dacht hij. Maar toen hij de vriendelijke vissen zag, begon Elwin zich al weer wat beter te voelen. Kabouter Flapstaart had hier vaak gedoken om met de vissen te spelen en met hen te spreken. Elwin beseftte dat de dieren hier bij tante Hogebees veilig waren.

Nu waren er ook vissen die 'ofions' heetten. Dat waren kruisingen tussen een haai en een octopus. Ze zagen er bijna net zo uit als haaien, maar hadden vaak grote vlekken. Ze waren erg vriendelijk en Elwin zou wel eens een ritje op een ofion willen maken. De tunnel van het ofion-aquarium, zo zei tante Hogebees, leidde helemaal tot de rivierkelder van het kasteel van Doornroosje. Daar gingen de heksen wel eens ofions voeren. Och, die heksen waren helemaal niet zulke nare heksen. Ze waren ook opgesloten door de draak. En och, wat moesten ze altijd hard werken in het kasteel. Rondom het kasteel waren grote hekken, en het kasteel was vol met honden. Zij moesten het kasteel bewaken. Elwin vond het eigenlijk wel erg zielig voor de heksen. De heksen waren vaak erg verdrietig, want iedereen buiten het kasteel dacht dat de heksen slecht waren. Maar de heksen moesten voor de draak werken.

'Bah, wat een gemene draak,' dacht Elwin. 'Wat zou het mooi zijn als de ofions mij naar de rivierkelder van het kasteel brachten.' Maar tante Hogebees had gezegd dat er hekken tussen de onderaardse rivier en de voederplaats stonden. De heksen konden zo niet ontsnappen. Elwin raakte er erg verdrietig van, en leunde even tegen het dikke glas van het ofion-aquarium aan. 'Psst... Elwin,' fluisterde één van de ofions, 'wij willen je wel helpen, hoor.' Elwin was erg verrast dat hij de ofions kon verstaan, en hij fluisterde terug : 'Dag lieve, lieve ofion, hoe moeten we dan in het kasteel komen, als er hekken zijn van de grond tot het plafond ?' De ofion zwom dicht naar Elwin toe, en zei : 'Elwin, luister goed. Er is een geheime tunnel die helemaal tot de kamer van de draak leidt. Deze kamer is verbonden aan de kamer van Doornroosje, en vanuit die kamer bewaakt de draak haar. Deze drakenkamer is erg heet, en als wij door die tunnel zwemmen dan wordt het water steeds heter en heter totdat het kookt. Aan het einde van die tunnel verandert al het water in lava en tussen de drakenkamer en de lava-rivier is een heel hoog hek. Alleen vuurvissen kunnen hier komen. De draak kijkt daar vaak naar.'

'Wat zijn vuurvissen ?' vroeg Elwin. 'Dat zijn vissen die in het vuur kunnen leven, in lava,' fluisterde de ofion weer, 'vissen zoals drakenvissen, lavaslangen, en ook sommige ofions kunnen daar komen.' Elwin vond het allemaal wel erg spannend. 'Kunnen die vissen ook praten ?' vroeg Elwin. 'Nou,' zei de ofion, 'vaak wel, maar in een heel moeilijke taal.'

'Hoe komen we dan over dat hek heen,' vroeg Elwin, 'en wat als de draak ons opeet ?' De ofion sprak ernstig : 'Je zult helemaal alleen over het hek moeten. Er zal een uil meemoeten om een touw aan de top van het hek vast te maken, zodat je omhoog kan klimmen, en een touw aan de lamp van de draak waarmee je over hem heen naar de kamer van prinses Doornroosje kunt slingeren. Die lamp hangt vol met gouden spoelen in allerlei kleuren die heel fel licht uitstralen, en daar zitten geen lantaarns omheen, dus je mag die niet raken, want dan slaap je wel honderd jaar.'

Nou, daar had Elwin ook niet zoveel zin in, om honderd jaar te slapen. Hij had wel andere dingen te doen dan dat. Maar dat was allemaal wel heel erg griezelig. En wat als hij in de kamer van prinses Doornroosje zou zijn ? Daar wist de slimme ofion wel wat op : 'Elwin, als je dan eindelijk in de kamer van de prinses bent, dan moet je het touw niet loslaten, maar de prinses pakken en terugslinger over de draak naar het hek, en dan snel met het touw boven het hek naar beneden klimmen. Nou dat was een goed idee. Er was wel een vuurofion in de buurt om Elwin en één van de uilen door de geheime tunnel te brengen tot vlak naast de kamer van de draak in het kasteel. Zodra het water heter werd moest Elwin er natuurlijk voor zorgen het water niet meer te raken en goed op de rug van de ofion blijven zitten, samen met de uil.

Elwin stapte in het aquarium en ging boven op de rug van een vuurofion zitten. De vuurofion spoot water, en Elwin moest er even om lachen. Het was zo'n grappig gezicht. De vuurofion voelde warm aan, en was erg vriendelijk. En daar kwam één van de uilen ook al aanvliegen. Dat zou spannend worden. Zou het lukken prinses Doornroosje te bevrijden ?

Eerst zouden ze een stukje onder water moeten zwemmen. Elwin zag onder water twee gaten. Eentje leidde naar de zee, en de ander naar het kasteel. Er zaten veel bladeren langsheen, en het gat was niet erg goed zichtbaar. Elwin had zijn adem diep ingehouden, en de uil zat tegen hem aan. Ze hielden de vin van de vis goed vast. Toen ze in de tunnel waren zwom de vis omhoog. Het water was hier al een beetje warmer geworden. Elwin had eigenlijk heel veel zin gekregen om even te zwemmen. Het water was hier zo helder en fijn. Verderop bubbelde het water zacht, en er dreven veel bladeren om hem heen. Ook prachtige bloemen groeiden hier. Het leek wel een toverrivier onder de grond. Er speelden een heleboel kikkers op de leliebladeren en allerlei andere soorten bladeren, en er zoemden bijtjes in het rond. Wat een prachtige tunnel. Elwin keek zijn ogen uit. Langs de kanten groeide mos en groen kruid met een betoverende geur. Elwin hield de vin goed vast, want het begon steeds warmer en warmer te worden. Snel haalde hij zijn beentjes uit het water, en de vis begon nog hoger op te stijgen. Elwin mocht absoluut het hete water niet meer raken. De uil zat op de top van de vin en keek strak vooruit. In de verte zagen ze stromen van lava, alsof er een vulkaan in de buurt was. Elwin kreeg even de rillingen. Wat zag dat er toch griezelig uit. Daar zou hij niet graag in willen zwemmen. Elwin griezelde bij het idee. Er waren hier en daar wat kleine watervalletjes van lava, maar hoe verder ze kwamen, hoe groter die watervallen waren.

Het begon steeds heter te worden en Elwin begon naar lucht te happen. Elwin werd er een beetje naar van. Hij zou toch niet ziek worden ? De zweetdruppeltjes liepen van zijn wangetjes en zijn voorhoofd. Hij nam even een slokje water uit de kruik die tante Hogebees hem mee had gegeven. Dat hielp niet echt veel. De kruik was al bijna gloeiend heet geworden. Elwin dacht dat hij flauw zou vallen. Maar dat mocht niet gebeuren, want dan zou hij in de lava kunnen vallen. 'Meneer de uil, help me !' riep Elwin. De uil merkte wel dat Elwin het erg moeilijk had. Hij vloog op en nam

Elwin mee in de lucht. De uil was niet zo groot en kon Elwin niet te lang in de lucht houden, maar de uil vloog zo snel dat Elwin het een beetje kouder kreeg. Elwin hield de uil goed vast, en ook de uil had Elwin stevig in zijn grip.

Ah, dat hielp. Elwin voelde zich al een beetje beter. Wat kon die uil toch snel vliegen, en het gewapper met zijn vleugels bracht een koele wind. Ook toen Elwin weer op de vis zat bleef de uil flink met zijn vleugels wapperen op de top van de vin. Er groeiden hier allerlei bloemen. Deze zagen er heel anders uit dan de andere bloemen. Deze bloemen kronkelden veel meer, en hadden allerlei stekelige blaadjes. In de verte lagen er blaadjes op de lava waar vuurkikkers op speelden. De kikkers hadden hele lange lichaampjes en waren teerzwart. Elwin glimlachte. Wat een prachtig gezicht. Wat een stoom was er hier, maar Elwin was gelukkig vergeten hoe heet het hier was. De vis begon zelfs koud aan te voelen. 'Elwin, dat komt omdat je huidje eraan gewend raakt,' zei de vis. Elwin glimlachte. En eindelijk kwamen ze aan bij het hek. De uil vloog naar de top van het hek om het touw vast te maken, en maakte ook een touw vast aan de gevaarlijke lamp, en legde het touw over het hek heen. Elwin zag de draak al liggen in een diep gat in de kamer. Met zijn nek en zijn hoofd lag hij in de kamer van Doornroosje, en Elwin zag hoe Doornroosje op de piano speelde. Ze had een lichtblauwe jurk aan met gouden draden. Ze zag er zo verdrietig uit. Elwin moest bijna huilen. Wat een lieve prinses, zeg. Een paar vogeltjes zaten op de piano, en ze keek hen zo vriendelijk aan. Het was net alsof ze ook voor de vogeltjes speelde.

Over haar wangen rolden tranen, dikke tranen. Haar haar was door de war en ze had doornige roosjes in haar wilde haren. En oh, wat was dat ? Telkens als een traantje de grond raakte, veranderde het in een gouden bal en rolde in de lavageul. Deze lavageul lag om de draak heen, en door de lava werden de gouden ballen omgesmolten tot lantaarntjes. Elwin greep het touw vast en begon te klimmen. Het was een hoog hek. Toen hij aan de top was gekomen, pakte hij het andere touw en slingerde over de draak heen. De draak was erg slaperig en had het nog niet in de gaten, maar daar raakte het touw één van de spoelen aan en knapte. Elwin viel naar beneden en de draak was ineens klaar wakker. Met een klap kwam Elwin op de rug van de draak terecht. Hoe zou dat aflopen ?

Nu was Elwin in grote nood. De draak begon vuur te spuwen en te brullen. Doornroosje schrok er erg van, en Elwin zag hoe ze haar handjes tegen haar gezichtje aandrukte. Daar kwam de uil aangevlogen en probeerde Elwin te bereiken, maar de draak sloeg woest met zijn staart om zich heen. Het begon weer erg heet te worden. Elwin snakte naar adem. Plotseling begon de prinses een heel vreemd deuntje te spelen, en de draak werd weer rustig en viel in slaap. 'Pssst..,' fluisterde Elwin, 'prinses Doornroosje, we komen je helpen, hoor.' Maar de prinses hoorde het niet. Zo druk was ze bezig met pianospelen. Het was betoverende muziek. Elwin werd er zo rustig van. 'Dit moest Kabouter Flapstaart eens horen,' dacht Elwin. Elwin zat nog steeds op de grote rug van de draak en liep heel voorzichtig over de lange nek naar de kamer van Doornroosje. De kamer was betoverend prachtig. De vogeltjes staarden Elwin aan, en het leek wel alsof elke seconde duizend jaar duurde. Over het hoofd van de draak liep Elwin naar de piano met de vuurvlammen toe. De grond was heel heet, en Elwin's voetjes gloeiden in zijn schoentjes. Het gezichtje van de prinses was vuurrood en ze had haar ogen dicht. 'Prinsesje, lief prinsesje,' zei Elwin zachtjes. 'Kom je mee met mij ? Dan gaan

we naar de Drokelaar, waar je in het gras kunt spelen. Waar je taart van Sandra kunt eten, en waar je op bezoek kunt bij Klaas Vaak.' Heel voorzichtig draaide de prinses haar hoofdje naar Elwin, maar ze had nog steeds haar oogjes dicht en speelde nog steeds verder. Er schoten tranen in ogen. Wat was de prinses lief.

Ineens was er een enorme knal, en vijf heksen gleden door een luik uit de muur. 'Wat moet dat hier,' krijste één van de heksen. 'Wij mogen hier géén enkel bezoek ontvangen.' Elwin maakte een diepe buiging en nam zijn mutsje af. 'Ik ben geen bezoeker. Ik kom jullie bevrijden van de boze draak.' De heksen begonnen te lachen. 'Ha, dat is onmogelijk. Hij zal je opeten of in een hond veranderen,' schreeuwde een andere heks. 'Dat doet hij met iedere drokelaar die ons probeert te bevrijden.' En toen begreep Elwin het opeens. Die honden waren betoverd. 'Shhht...' fluisterde een derde heks .. terwijl de eerste weer zei : 'of hij verandert je in een vuurvis of een vuurkikker.' Ineens werd Elwin heel koud van binnen ... 'Zou de vuurofion dan ...' nee, Elwin durfde er niet aan te denken. Plotseling werd de draak weer wakker, en hoe Doornroosje ook verder speelde, de draak was niet meer stil te krijgen. Woest was hij. Woest begon hij met z'n staart te slaan, en één van de heksen werd geraakt en viel op de grond. Vuurvlammen kwamen uit zijn mond, en de kamer was vol van rook. Oh, Elwin kon bijna geen adem meer halen. Maar wat was dat ? Plotseling zag Elwin wat bewegen in de verte op het hek.

Het was Kabouter Flapstaart met de andere uil. De uil was iets groter dan de andere uil, en met gemak bracht hij Kabouter Flapstaart naar de overkant waar Elwin en de heksen stonden. Doornroosje was inmiddels van angst flauwgevallen, en snel ging Kabouter Flapstaart achter de piano met de vuurvlammen zitten. Nog nooit had Elwin iemand zo prachtig piano horen spelen. Zo had Kabouter Flapstaart het nog nooit laten horen. Het was échte drakenmuziek, en de draak viel ditmaal in zo'n diepe slaap dat hij zijn hoofd en zijn nek helemaal uit de kamer terugtrok in zijn kuil. Hij rolde zichzelf helemaal op als een slang en zakte heel ver weg in de diepte. Het vuur brandde ditmaal zo hevig dat de zijkanten van het grote hek begonnen te smelten en het zware hek viel met een enorme klap op de kuil. De muren van de drakenkamer begonnen ook in te zakken en het hele plafond stortte naar beneden op de drakenkuil. Elwin en de heksen konden net op tijd opzij springen, en ze hoorden een enorme plons. De draak was heel diep in de grond gezakt, en in een meer van lava terecht gekomen. Het hele kasteel trilde ervan. Kabouter Flapstaart vertelde dat het kasteel op een vulkaan was gebouwd, en dat de draak van die vulkaan zo kwaad was geworden, dat hij naar boven kwam om in het kasteel te wonen.

'Konden ze dat kasteel dan niet beter op een andere plaats bouwen ?' vroeg Elwin. 'Ja,' zei Kabouter Flapstaart, 'dat zou beter zijn geweest.' De muziek was zo prachtig en betoverend dat de gevallen heks en prinses Doornroosje heel langzaam rechtop gingen zitten. Een andere heks gaf hen een glaasje water. Ineens kreeg Elwin een idee. Ze zouden aan de koning van Jupiter, die een hele grote reus was, vragen of hij het kasteel een eind wilde verplaatsen, ver weg van de vulkaan, zodat de draak er geen last van zou hebben. Dat zou een goed plan zijn. De heksen knikten.

Zo gezegd zo gedaan. Met de gouden toverdobbelsteen en het speelbordenboek wat Elwin van de toverdwerg Bilmageln had gekregen, hadden ze de reus snel bij het kasteel. Het was voor de reus natuurlijk niet zo moeilijk om het kasteel te verplaatsen. 'Elwin, waar zal ik het kasteel van Doornroosje naar toebrengen ?' vroeg de vriendelijke reus. 'Daar wist Elwin wel antwoord op en begon te glimlachen : 'Zet het maar naast het paleis van de koning van de Drokelaar. Daar zullen hij en de koningin heel erg blij mee wezen.' En zo gebeurde het. De koning was hier enorm blij mee, zo'n kasteel vol toverlantaarns, en nog wel het kasteel van Doornroosje. Maar degene die hier het allergelukkigst mee was, was natuurlijk de draak zelf. Nu hoefde hij niet meer boos te zijn, en kon eindelijk rustig in zijn vulkaan wonen. Vrolijk spoot hij zijn vuur, en Elwin en zijn vrienden keken veilig en tevreden op een afstand. De draak werd één van Elwin's beste vrienden ... en alle betoverde honden, vissen en kikkers werden weer teruggetoverd in drokelaren. En och, wat was er een feest in de stad. Zoveel vermiste drokelaren die al zo lang zoek waren geweest waren nu weer terug : burgemeesters, boswachters, agenten, kinderen, juffrouwen, meesters en dokters, teveel om op te noemen.

Kaboutervrouwkje Framboosje de schilderes mocht schilderijen voor het kasteel schilderen, en ook mocht ze de toverlantaarns beschilderen die in het paleis van de koning kwamen en in de drokelarenhuisjes. Elwin kreeg er ook eentje in huis. En er gebeurde iets wonderlijks. Elke verdieping had nu een eigen badkamer, en Elwin had nu een gouden telefoon. De keuken was drie of vier keer groter geworden, en er waren kamers bijgekomen. Elwin ging het bad direct uitproberen. Het leek wel een beetje op een klein zwembad. En als Elwin op een knopje drukte kwamen er allemaal goudvisjes tevoorschijn. Dat was wel echt een toverbad. Terwijl Sandra het bad op een verdieping hoger uitprobeerde. Wat een bijzondere dag.

Hoofdstuk 10. Eind goed, al goed

Nog nooit had Elwin zo lekker geslapen die nacht. Klaas Vaak had in de huisjes de toverlamp met de gouden spoel erin zien hangen, en wilde er ook wel één in zijn huisje. De koning wilde een hele speciale voor Klaas Vaak laten schilderen. Kaboutervrouwkje Framboosje was druk bezig op haar zoldertje. Ze had er twee arenden opgeschilderd, met een heleboel planeten er omheen. Vlak boven de arenden had ze een groengouden zon geschilderd en een oranjegouden zon. Wat een prachtige lantaarn was het aan het worden. Wat zou Klaas Vaak hier blij mee zijn. Plotseling tikten er twee uilen op het raam. Kaboutervrouwkje Framboosje glimlachte, en begon ook twee uiltjes op de

lantaarn te schilderen. Kabouter Flapstaart was in de keuken aan het koken, terwijl prinses Doornroosje achter de piano zat. Klaas Vaak zat op de bank de krant te lezen. Wat was het een drukte in het huisje van Kabouter Flapstaart.

Plotseling kwamen de twee uilen op de vensterbank zitten bij het raam. 'Dag uiltjes,' zei Klaas Vaak. Buiten stopte een koets. Het was de koning. Hij had ook de koningin meegenomen. Er werd gebeld voor Kabouter Flapstaart. Het was tante Hogebees aan de telefoon : 'Jongen, ik ben zo trots op je. Ik ben nog nooit zo trots op je geweest.' Kabouter Flapstaart kreeg er een kleur van. De koningin had het koken even van hem overgenomen. De koningin kon ook zo goed koken. Met z'n allen gingen ze bessenpudding eten. De reus van Jupiter had weer zoveel bessen meegenomen dat ze er wel honderd puddingen en taarten van konden maken.

Ook was het feest op de toverschool. De Drokelaar was weer een paar tovenaars rijker geworden nu lang verdwenen tovenaars terug gekomen waren. Konden tovenaars dan ook betoverd worden ? Ja, soms wel. Daar kon Elwin wel over meepraten. Er werd veel bessensap gedronken en veel met elkaar gepraat. Iedereen was blij dat het zo goed was afgelopen. Doornroosje zou een groot toverpiano-concert geven in de grote kerk naast het paleis van de koning. Kabouter Flapstaart zou op de elektrische gitaar spelen op de achtergrond. Ja, Kabouter Flapstaart kon vele muziekinstrumenten bespelen. Ook in deze grote kerk hingen vele schilderijen van Kaboutervrouwje Framboosje. De koning en de koningin vonden het prachtig. Ze zaten helemaal achterin de zaal, en Klaas Vaak zat naast hen. Elwin en Sandra zaten op één van de balkonnen, zodat ze alles goed konden zien. Wat waren ze trots op Kabouter Flapstaart en Doornroosje. Alles zou op een grammofoonplaat worden gezet, zodat alle drokelaren het ook thuis konden beluisteren. Er werd ook een grammofoonplaat opgestuurd naar tante Hogebees, en natuurlijk naar ..de draak. Kaboutervrouwje Framboosje had een prachtige voorkant geschilderd voor de plaat. Op de plaat stonden Doornroosje en de draak geschilderd. Doornroosje achter de piano en de grote draak die erachter zat. Doornroosje was veel van de draak gaan houden, en zou hem zo nu en dan bezoeken.

De heksen waren aan het werk in het huisje van Klaas Vaak. De nieuwe toverlamp hing er al. Twee arenden zaten op het dak, terwijl de zon op hen scheen. Het was weer een prachtige dag, en het zou niet de laatste wezen.

Hoofdstuk 11. Er gebeurt iets verschrikkelijks

Sandra zat achter de piano. Ze had een liedje voor Elwin gemaakt :

Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

Elwin klapte in zijn handen. Hij liet zijn krantje vallen. Sandra leerde al aardig goed piano spelen. Ze had zelfs al een paar lessen van Doornroosje gehad die les gaf op het kasteel. En terwijl Sandra verder oefende ging Elwin koken in de keuken. Zijn twee uilenvriendjes zaten op de vensterbank van het keukenraam. Elwin roerde in zijn ketel. Hij was bessensoep aan het maken.

Buiten begon het een beetje te regenen, en er begon een donkere lucht te komen boven Elwin's dorpje. Elwin keek naar buiten. Het waaide nogal hard. Daar zag Elwin ineens een drokelaar uit het dorpje naast zijn eigen dorpje fietsen. Het was Kabouter Torenboom uit Roodgouddorp. Wat kon die drokelaar toch hard fietsen. Maar voor het huisje van Elwin stopte hij. Hij gooide zijn fietsje tegen de muur van de schuur aan en klopte op de deur. Elwin deed direct open. 'Kom maar binnen Kabouter Torenboom. Kom je voor de bui schuilen ?' zei Elwin vriendelijk. 'Nou,' hijgde Kabouter Torenboom, 'het gaat helemaal mis in Roodgouddorp. Ik weet niet wat er aan de hand is, maar iedereen wordt ziek en krijgt gele ogen en een geel gezicht. Ik ben radeloos weggevlucht om hulp te halen.

'Zijn er geen dokters daar in Roodgouddorp, Kabouter Torenboom ?' vroeg Elwin. 'De dokters zijn ook ziek,' zei Kabouter Torenboom, 'en die weten ook niet wat er aan de hand is.' Elwin keek eens diep in de ogen van Kabouter Torenboom : 'Ja, je hebt gelijk, het binnenste bolletje van je ogen is al geel aan het worden. Hoe voel je je ?' Kabouter Torenboom zuchtte diep en zei : 'Ach, niet zo goed. Maar Elwin, wil je direct met mij meegaan om uit te zoeken wat er toch aan de hand is.' Dat wilde Elwin wel doen. En met z'n tweeën fietsten ze naar Roodgouddorp. Toen ze daar aankwamen zagen ze een man met een lange baard heen en weer lopen. Het was een drokelaar, maar ze hadden hem nog nooit gezien. Hij had een telescoop in zijn hand, dat is een soort verrekijker waarmee je de sterren kunt bekijken. Het was een hele wijze mijnheer, en hij schudde alsmaar met zijn hoofd. 'Dag mijnheer,' zei Elwin, 'ik ben Elwin.' De wijze mijnheer keek op en zei : 'Oh, hallo, ik ben Professor Torenbloem. Ik woon hier niet, hoor, ik kom van heel ver weg uit de drokelaarbergen. Ik ben kluizenaar en sterrenkundige. Ik ben hier gekomen, omdat ik een vallende ster heb gezien die richting Roodgouddorp ging. Het is een geelgouden ster met een zwarte rand, en het is een hele bijzondere ster, omdat hij nog heter is dan de zon. Het zou heel goed een tweede zon kunnen zijn. Dat is wel gevaarlijk, want als die toch eens op Roodgouddorp zou vallen, dan hebben we erge pech.'

'Wijze mijnheer,' vroeg Kabouter Torenboom, 'weet u hoe het komt dat alle drokelaren hier geel worden met gele ogen ? We worden hier allemaal ziek. Heeft dat ook met deze vallende zon te maken ?' De professor keek Kabouter Torenboom strak aan. 'Maar dat is verschrikkelijk, dat betekent dat de zonnestraling van die ster al heel zwaar op Roodgoudorp gericht is,' zei de wijze mijnheer. Kabouter Torenboom begon te beven en te bibberen : 'Wat kunnen we doen om dat te stoppen ?' Professor Torenbloem begon weer door zijn telescoop te turen. 'Het lijkt erop alsof de vallende zon regelrecht op de kerktoeren afkomt. Ik vraag me af waarom hij één rechte lijn houdt precies naar de kerktoeren. Laten we daar eens gaan kijken.' De wijze drokelaarmijnheer stak de telescoop onder zijn jas en liep in snelle pas naar de poort. Achter het plein stond de enorme kerk met een grote kerktoeren. Elwin en Kabouter Torenboom renden achter de wijze drokelaarmijnheer aan. Maar er stonden grote hekken rondom de kerk. Agenten stonden eromheen. De kerktoeren had namelijk een nieuwe klok gekregen en er werd veel in de klok en eromheen gewerkt. De agenten zagen er ook al een beetje geel uit, en hadden gele bolletjes in hun ogen. 'Laat me erdoor,' zei de professor. 'Er is een vallende ster op komst.' Maar de agenten hielden hem tegen. 'Pardon mijnheer, u kunt er niet door, de kerk is in de verbouwing.' Elwin vroeg aan één van de agenten van wie ze die nieuwe kerkklok hadden gekregen. De agent zei dat er een nieuwe dokter in Roodgoudstad was komen wonen, die de klok als kado aan de drokelarendominee had gegeven. Elwin knipte even met z'n ogen. Er moest iets mis zijn met die nieuwe klok. De drokelaren-agent vertelde Elwin waar de nieuwe dokter woonde. Elwin wilde wel eens met de dokter praten. Met z'n drieën liepen ze naar het huis van de dokter. Het was wel een eindje lopen. De nieuwe dokter woonde aan de rand van het Roodgoudbos. Stilletjes liepen ze om het tuintje van de dokter heen. Ze zagen de dokter zitten aan een tafeltje in zijn huisje. Zijn raampje stond een beetje open. Hij was aan de telefoon. De drie drokelaren zagen hem lachen en met zijn pen op de tafel tikken. Boompje voor boompje liepen ze naar het raampje toe en bukten goed zodat de nieuwe dokter hen niet kon zien.

'Ja, baas,' hoorden ze de nieuwe dokter zeggen, 'ik heb de dominee de nieuwe klok voor de kerk gegeven met de zonnemagneet erin. Die zonnester die je bedoelde komt nu zo dichtbij dat vele drokelaren ziek zijn geworden. Ze zullen nu allemaal bij mij komen, en dan worden we schatrijk, ha, ha.' Ook hoorden ze hard gelach uit de telefoon komen. 'Oef, wat een naar stel,' fluisterde Elwin. 'Kom op,' fluisterde de professor, 'we weten genoeg. Als we niet snel ervoor zorgen dat die magneet uitgeschakeld word, zal de stad in vlammen opgaan. De zonnester komt veel te dichtbij, we hebben maar weinig tijd.' Maar toen ze zich omdraaiden stonden er twee agenten voor hen. 'Wat doen jullie hier ? Dit is verboden terrein,' zei de agent nors, terwijl hij hen met strakke ogen aankeek. De professor begon meteen het verhaal te vertellen, maar ze lieten hem niet uitpraten en grepen hem vast. Er waren ook al twee andere agenten bijgekomen, die Elwin vastgrepen, terwijl Kabouter Torenboom nog net kon ontsnappen. Er kwamen steeds meer agenten bij en twee agenten begonnen achter Kabouter Torenboom aan te rennen, die zo hard rende als hij kon. Elwin werd erg boos op de agenten, maar de agenten zeiden dat ze mee moesten komen naar het politiebureau. Elwin riep : 'Wacht maar tot de koning hiervan hoort, dan zal het jullie berouwen.' Maar de agenten vertrokken geen spier : 'Niks mee te maken, jullie zijn in overtreding. Meekomen,' zeiden ze en hielden hem en de professor stevig vast, terwijl ze richting het politiekantoor liepen.

Onderweg kwamen ze een heleboel gele drokelaren tegen met gele ogen. Ze liepen allemaal richting het huis van de nieuwe dokter. Elwin riep : 'Die dokter is een grote bedrieger. Hij zei zelf dat er een magneet in de klok zit die de vallende zonnester aantrekt. Hij maakt jullie allemaal ziek.' Maar niemand luisterde naar Elwin en de professor. Toen ze bij het politiebureau aankwamen werden Elwin en de professor in de cel gedrukt. Ze moesten tussen de meest gemene

drokelarenboeven zitten. Sommigen hadden allemaal gele vlekjes in hun gezicht of op hun handen ... en ... knalgele ogen. De professor begon over de vallende ster te vertellen, maar de drokelarenboeven lachten hem uit. En Elwin werd als maar bozer.

Ondertussen was Kabouter Torenboom na lang rennen van de agenten afgekomen. Hij was op weg naar het huisje van de boekhouder van de burgemeester. Hij wilde weten waar die nieuwe dokter vandaan kwam. De boekhouder was blij hem te zien. Hij was een goede vriend van Kabouter Torenboom, en had ook al last van gele plekken in zijn ogen en in zijn gezicht. Kabouter Torenboom vertelde hem het hele verhaal, en de boekhouder geloofde hem direct. Direct begon de boekhouder in de drokelaarregisters te bladeren. Dat waren boeken over alle drokelaren, niet alleen van Roodgouddorp, maar van héél de Drokelaar. Hier stond in waar ze geboren waren, waar ze allemaal hadden gewoond, en nog veel meer dingen. Bij de nieuwe dokter stond niet veel geschreven. Het was onbekend waar hij vandaan kwam. 'Net wat ik dacht,' zei Kabouter Torenboom. Ondertussen hadden veel drokelaren overal jeuk gekregen en liepen overal op straat te krabben. Kabouter Torenboom en de boekhouder zouden die nacht op onderzoek uitgaan in het huis van de gemene drokelarendokter, om uit te vinden waar hij vandaan kwam. Dit was een gevaarlijke klus, want als ze betrapt zouden worden, zouden ze ook in de gevangenis terecht komen, en dan was het afgelopen met Roodgouddorp en misschien wel heel de Drokelaar. Ondertussen kwam de vallende zon steeds dichtbij en begonnen de straattegels te gloeien en te gloeien. Midden in de nacht slopen Kabouter Torenboom en de boekhouder over straat, op weg naar het huisje van de nieuwe drokelarendokter, dicht bij het bos. Ze hadden een klein zaklampje bij zich. Bij het huisje aangekomen deden ze een doek voor hun mond en slopen om het huisje heen of ze ergens een opening konden vinden.

Gelukkig stond er nog ergens een raampje open, en al gauw konden ze het raampje helemaal openkrijgen en slopen naar binnen. Het was heel donker binnen en Kabouter Torenboom deed het zaklampje aan. Er lagen hier allemaal boeken, maar niet hetgeen ze zochten. Stilletjes slopen ze naar boven. Er stond hier een kastje met een heleboel boeken over reuzenland. Ook lag daar een dagboek tussen. Het was het dagboek van de nieuwe dokter, maar er zat een slot op. Plotseling hoorden ze gestommel, en het kwam hun richting uit. Snel stopte Kabouter Torenboom het dagboek onder z'n arm, terwijl de boekhouder wat reuzenboeken had meegenomen, en snel slopen ze weer naar beneden. Ze hoorden een deur opengaan, en er werd gesproken. Snel liepen ze naar het raampje, want er kwamen al voetstappen van de trap af, en die begonnen steeds sneller te lopen. 'Snel door het raampje,' fluisterde Kabouter Torenboom tegen de boekhouder. Deze klom er zo snel mogelijk doorheen. Eerst moest hij op een kastje staan en zo kon hij door het raampje heenstappen. Maar de stem begon harder te praten, en was nu al heel dicht bijgekomen. Kabouter Torenboom stond al op het kastje, maar .. krak, het kastje stortte in ... 'Hé, wat moet dat daar,' bulderde de stem. En een grote schaduw viel al over die arme Kabouter Torenboom heen. Al bevend greep Kabouter Torenboom al naar het raamkozijn, en twee sterke handen trokken hem er snel door. Het was de boekhouder. Kabouter Torenboom had een paar schaafwonden, maar ze waren gelukkig uit het huis gekomen. Snel renden ze weg, terwijl de buitenlampen al aangingen en de deur openging. Ze hoorden schoten van een geweer, en zagen weer de grote schaduw en hoorden een boze, zware stem. Aangedaan van de schrik kwamen ze bij het huisje van de boekhouder aan, renden naar binnen en deden de deur snel op slot. Ze ploften neer op de bank en legden de boeken op tafel. Ze griezelden er nog steeds van na. 'Wat was dat spannend,' rilde Kabouter Torenboom. Na een tijdje schonk de boekhouder wat water in voor hun beiden. Buiten hoorden ze geblaf. Gelukkig hadden ze

een doek voor hun mond gehad, zodat niemand hen kon herkennen. Maar op hun gemak voelden ze zich nog niet.

Ze zagen een grote schaduw in de tuin bewegen, dicht bij het raam, en snel schoof de boekhouder het gordijn dicht, nadat hij het raam goed had gecontroleerd. Alle ramen moesten snel dicht, ook de ramen van boven. De boekhouder zou de ramen van beneden dichtdoen, en Kabouter Torenboom zou de ramen van de bovenste verdieping en het zolder dichtdoen. Wat waren ze bang. Kabouter Torenboom rende bevend naar boven, terwijl hij zijn benen lam voelde worden van de angst en de schrik. En och, lieve help, één van de ramen daar stond nog wagenwijd open, en die arme Kabouter Torenboom durfde haast niet naar dat raam toe te lopen. Het gordijn wapperde heen en weer, en het raam klapperde een beetje. Heel stilletjes sloop hij naar het gordijn, terwijl hij zijn adem inhield. Oh, wat zou hij graag willen dat de boekhouder bij hem was, maar hij was helemaal alleen. Hij beet op zijn tong van de spanning. En toen hij bijna bij het open raam was, sloeg het raam helemaal open, en sprong kapot tegen de muur. Kabouter Torenboom schreeuwde het uit. Daar stond de schaduw recht tegenover hem. De wind gierde en het donderde en bliksemde. Zo snel als hij kon rende Kabouter Torenboom naar de hal waar de deur van de trap naar beneden zich bevond. Maar de deur zat op slot. Hoe kon dat nu ? Het zweet stond hem nu helemaal op z'n voorhoofd. Voetstappen kwamen dichterbij, en misselijk van angst gooide Kabouter Torenboom de deur naar de zoldertrap open. Dat was wel de laatste plaats waar hij naar toewilde, maar hij had geen andere keus. Huiverend strompelde hij op de trap naar het zolder. Wat zou hem op de zolder te wachten staan ? Hij durfde er bijna niet aan te denken. Maar hij moest doorlopen, want voetstappen volgden hem op de trap.

Naar adem snakkend gooide hij de deur van de zolderkamer open, en voelde de kracht uit zijn armen wegzakken. Snel gooide hij de deur achter zich dicht, en hoopte maar dat het raam hier open zou staan, zodat hij nog weg kon vluchten. Gelukkig was het een schuin dak, maar oh, wat was het hier donker, en de deur achter hem ging al open. Trillend rende hij naar het raam wat half open stond. Hij probeerde het raam verder open te drukken, maar het zat vast, terwijl voetstappen langzaam dichterbij kwamen. Het leek wel alsof elke seconde honderden jaren duurde, maar gelukkig, hij had de klem van het raam gevonden en trok het verder open. Een schaduw stond achter hem en hij voelde iemand achter hem ademen. Zonder om te draaien of na te denken nam hij een duik door het open raam en rolde over het dak naar beneden. Daar hing hij aan de dakgoot. Terwijl schaduwen vanuit de zijanten van de tuin op hem afkwamen. Hij liet zich vallen en kwam gelukkig in een struik terecht, maar al gauw werd hij beetgepakt. Het waren agenten. En toen zag die arme Kabouter Torenboom iets waar hij het meest van schrok. Het gezicht van de grijnzende boekhouder. Het was een complot. De boekhouder was helemaal geen echte vriend, maar werkte samen met de politie. 'Goed werk, boekhouder,' zei een drokelaar-agent. Eindelijk hebben we die dief te pakken. En die arme Kabouter Torenboom werd meegebracht naar de gevangenis. Tussen de echte boeven kwam hij te zitten, gevaarlijke drokelarencriminelen. Elwin en de professor zaten in een andere gevangenis, zodat ze niet met elkaar konden overleggen.

Die arme Kabouter Torenboom moest tussen het lawaai van de dieven proberen te slapen, maar dat was niet gemakkelijk. De boeven maakten de hele tijd ruzie en lachten de bange Kabouter Torenboom uit. Nou, zo bang was Kabouter Torenboom niet, het was erg moedig van hem om zomaar bij de valse dokter op onderzoek uit te gaan. De koning van de Drokelaar zou hem vast een hele goede detective vinden. En ook Elwin en Sandra zouden heel trots op hem zijn, en natuurlijk .. de wijze professor Torenbloem. Maar zijn vrienden waren er nu eenmaal niet. Kabouter Torenboom

was hier helemaal alleen tussen boeven en gemene agenten. Hij vroeg zich af wat erger was, een drokelarenboef of een gemene drokelaar-agent.

Hoofdstuk 12. Elwin en de Waterbloem

De volgende dag moest Kabouter Torenboom voor de rechter verschijnen. De rechters hadden allemaal zwarte pakken aan. Er werd veel opgeschreven. Maar ineens stond de koning van de Drokelaar samen met Elwin en Professor Torenbloem in de deuropening. Kabouter Torenboom was zo blij hen te zien. 'Haal me hieruit !' riep Kabouter Torenboom hard. De koning van de Drokelaar was woedend op de rechters en al die agenten. Wat waren al die drokelarenrechters en agenten geschrokken. 'Zijn jullie nu helemaal mal geworden,' sprak de koning luid en boos. En achter de koning stonden een heleboel lijfwachten van het paleis. 'Die nieuwe dokter van jullie is een grote bedrieger !' riep de koning. 'De koninklijke boekenbewaker van het paleis heeft uitgezocht waar de dokter vandaan komt. Hij is een boze tovenaardie uit de griezelgrotten van Reuzenland komt !' bulderde de koning. Oh, wat schrokken al die geleerde drokelaren in de rechtszaal. De drokelarendokter was helemaal geen drokelaar, maar een toverreus die zich had omgetoverd tot drokelarendokter. De koning was snel naar Roodgouddorp gekomen in zijn koets, toen hij in zijn koninklijke telescoop zag dat er een zon recht op Roodgouddorp afkwam. Al snel hoorde hij van andere drokelaren wat er aan de hand was, en kwam Elwin en professor Torenbloem uit de gevangenis halen.

'Lijfwachten,' riep de koning, 'sla die rechters en die agenten in de boeien en breng ze onmiddellijk naar de koninklijke gevangenis. En professor, u heeft een koninklijke toestemming om de kerktoren te beklimmen, om zo snel mogelijk die gevaarlijke sterrenmagneet uit te schakelen.' De professor rende snel met het rode koninklijke bevelspapier naar de kerk toe, en liet het de agenten daar zien. Zou hij nog op tijd komen ? De vallende zon was nu akelig dichtbij gekomen. Overal keken drokelaren naar boven en renden in angst en paniek door elkaar heen, wijzende naar de zonnester die steeds dichterbij kwam. 'Uit de weg ! Uit de weg !' riep de professor. Het was nu zo heet geworden dat overal drokelaren op de grond lagen te kreunen, en hier en daar spoot er vuur en lava uit de grond. 'Laat me erdoor !' riep de professor, 'anders zullen we de grootste ramp in de hele drokelaren geschiedenis gaan beleven !' Eindelijk was hij in de kerk gekomen, terwijl drokelarenwerkers duizelig de trap van de toren afkwamen. De grond trilde en de lucht draaide en spiegelde van de hitte. 'Ga er niet naartoe,' riep een drokelarenwerker, 'je zult verbranden !' Maar de professor rende door. 'Uit de weg, ik heb een koninklijk bevel,' en wapperde met het rode papier. Alles wat de professor nu moest doen was de grote magneet in het midden van de klok omkeren, zodat de planeet afgeketst zou worden. Maar toen hij uiteindelijk boven was, stond de valse dokter voor hem te grijnzen. 'Wat komen wij hier doen ?' vroeg de dokter. 'De Drokelaar gaat eraan, en dan is al het goud voor Reuzenland,' lachte de dokter. 'Te laat professor, te laat. Leuk geprobeerd, maar te laat.' En boven de kerktoren zweefde een enorme helikopter, terwijl een enorme planeet van vuur

het dorpje, en zelfs heel de Drokelaar, bijna bedekte. Beneden was er overal gegil. Drokelaarmannen en drokelaarvrouwen renden met hun spulletjes heen en weer, of lagen te kreunen en te draaien op de grond. Vele drokelaren waren al flauwgefallen van de verschrikkelijke hitte. Als dat maar goed zou aflopen. Heel de Drokelaar stond op het spel. De professor kreeg een duw van de valse dokter, en gleed van de trap af. Maar door de val schoot het tapijt los en de gemene dokter viel tegen de grote magneet aan, die zich door de schok omdraaide. Als een katapult schoot de enorme planeet weer terug in de ruimte.

Binnen korte tijd waren de lijfwachten van de koning boven om de omgedraaide schijf goed vast te zetten, zodat de planeet niet meer terug zou komen. De dokter ging mee naar de koninklijke gevangenis. Nadat hij beloofd had nooit meer zoiets naars te doen, moest hij terug naar Reuzenland. Hij mocht voorlopig helemaal niet meer in de Drokelaar komen. Maar dat vond die nare dokter niet zo erg. Hij had de schrik zo goed te pakken, dat hij voorlopig zelfs niet meer aan de Drokelaar wilde denken. Ook de nare rechters en agenten van Roodgouddorp moesten beloven dat ze nooit meer zo naar tegen aardige drokelaren zouden doen, en ze moesten beloven dat ze wat beter zouden luisteren naar wijze drokelaren. Voorlopig mochten ze een hele lange tijd geen rechter of agent meer wezen, maar moesten ze allemaal terug naar school en in de koninklijke bibliotheek werken, en sommigen vonden dat maar wat leuk.

En zo werd Kabouter Torenboom detective van het koninklijke paleis, en de professor ging weer terug naar de drokelaarbergen, en Elwin? Tja, Elwin was natuurlijk al een hele bijzondere detective van de koning.

Alle drie hadden ze een boek van de koning gekregen, als dank voor wat ze voor de Drokelaar hadden gedaan. Toen Elwin was thuisgekomen begon hij direct in de tuin te lezen. Het zonnetje scheen door de bomen. Het boek ging over een prinsesje dat prinses Waterbloem heette. Het was een heel bijzonder prinsesje, want als ze begon te lachen stroomde er gouden water uit haar handen. Maar eens was er een overstroming in het land van het prinsesje, en waren er zoveel verdronken, dat het prinsesje nooit meer durfde te lachen. Toen ze ouder was geworden kon ze zelfs niet meer lachen. En ze liep altijd met een strak en ernstig gezicht rond. Ze droeg sindsdien altijd rode handschoentjes, en ze woonde in de hoogste toren van het paleis. Het was een erg lieve prinses. Iedereen in het land hield veel van haar. En als de prinses langswandelde maakte iedereen altijd een hele diepe buiging. Maar ze durfde niet meer veel buiten te komen, omdat ze heel bang was geworden voor water. Als het regende liep ze altijd gillend door het paleis heen. Zo bang was ze. Op een zeker moment hield de prinses het niet meer uit. Ze ging in de woestijn wonen, daar waar geen water was. Steeds dieper trok ze in de woestijn, en in de verte zag ze een paar mannen met grote tulbanden op kamelen zitten. Ze droegen gouden zwaarden, die schitterden in de zon. Ze vroeg hen of ze alsjeblieft meemocht, want ze was zo bang voor water. De mannen woonden in een grot heel diep in de woestijn. De mannen namen haar mee op één van de kamelen. Toen ze bij de grot aan waren gekomen drukte een man op een knopje in de muur, en een grote deur schoof omhoog. Binnen was het er erg koel en er lagen overal schatten met veel goud en edelstenen.

Toen de prinses hen vertelde waarom ze zo bang voor water was, probeerden de mannen haar aan het lachen te maken. Ze wilden dat gouden water wel eens uit haar handen zien stromen. Maar hoe grappig ze ook deden, de prinses kon niet lachen. Maar na een tijd kwam er een erge droogte in het land. Er was in de woestijn echt nergens geen water meer te krijgen, en de mannen begonnen erge dorst te krijgen. Ook de prinses zelf kreeg zo'n dorst, dat ze graag zou willen dat ze weer even zou kunnen lachen, al is het maar glimlachen. Maar wat ze ook probeerden, het gezicht van de prinses

werd strakker en alsmat ernstiger. De mannen met de tulband gingen op de kop staan, deden ezels na, en maakten de meest vreemde geluiden, maar niets hielp om de prinses aan het lachen te maken. Na een tijdje werd er aangeklopt. Het was een bediende van het paleis. De prinses kende hem wel, en hij zei : 'Prinses, uw vader vraagt of u direct wil komen. De rivieren beginnen geheel op te drogen, en iedereen heeft een ontzettende dorst.' De bediende had een lange reis moeten maken om de prinses te vinden, en de mannen met de tulbanden gaven kamelen met de prinses mee. Zo snel als ze konden gingen ze richting het paleis.

Toen de koning haar zag, snikte hij : 'Lach prinsesje, lach, we gaan hier allemaal dood van de dorst.' Maar het prinsesje lachte niet, ze werd alleen steeds bedroefder. De koning had de meest gekke narren, clowns en andere grappenmakers uit het land in het paleis gehaald, om de prinses aan het lachen proberen te maken. Ze deden de meest rare dingen. Ze trokken de meest grappige gezichten, vertelden de gekste grappen, en hielden malle verkleedpartijen. Maar de prinses kon er niet om lachen. De koning werd er hopeloos van en deed zijn handen voor zijn gezicht, terwijl het prinsesje voor het eerst van haar leven in huilen uitbarstte. Gouden straaltjes kwamen uit haar ogen en spoten de gouden bekers, emmers en tonnen die om haar heen stonden vol. Het gouden water begon nog sneller te stromen, en kwam in de koninklijke waterbuizen terecht die door het hele land liepen. Iedereen had weer te drinken. En zo kwamen elke dag de narren, clowns en andere grappenmakers uit het land naar de prinses toe, en dan stroomde het gouden water uit haar ogen. Er kwamen zelfs papagaaien langs de prinses die nog wel doller waren dan de clowns. En zo werd het landje gered.

Op een dag kwamen de mannen met de tulbanden en de gouden zwaarden naar het paleis. De prinses was zo blij hen te zien, en weer stroomde er gouden water uit haar ogen. Ditmaal was het zoveel gouden water, dat de vijvers en de slootjes weer vol begonnen te lopen. De koning vond het niet meer zo erg, dat zijn dochttertje niet kon lachen. Op een dag dreef er een waterbloem op de vijver van het paleis. Op de waterbloem zat een kikker die vrolijk kwaakte. Het was de eerste bloem die weer in het land groeide, want vanwege de droogte waren alle bloemen dood gegaan. Ook begonnen er weer hier en daar wat vissen rond te zwemmen. De prinses was nu veel minder bang voor water geworden, en één van de vissen wilde het prinsesje wel een keer meenemen naar de zee. Het was een grote goudvis, en de prinses wilde wel met hem mee. Ze was nog nooit echt op zee geweest. Het was een tijdje zwemmen op de rug van de vis, maar eindelijk kwamen ze bij de zee aan. De prinses vond het zo prachtig dat er weer stromen van goud water uit haar ogen kwamen. Het goud begon zich te vermengen met het zeewater, en overal in de zee begonnen waterbloemen te groeien.

Na een tijdje kwamen ze aan bij een eilandje. Er waren daar wat piraatjes die om een schat heenliepen. De prinses stapte van de goudvis af en zei : 'Dag piraatjes, ik ben het prinsesje dat niet kan lachen.' De piraatjes keken haar met scheve hoofdjes aan. 'Wat een prachtige schatkist,' zei het meisje. 'Hoe komen jullie aan die schatkist ?' Er lagen allemaal gouden stenen en bekers in van goud in allerlei kleuren. Het glimde zo in de zon, dat het pijn deed aan de ogen van het prinsesje, en weer kwamen er gouden straaltjes uit haar ogen. De piraatjes keken verbaasd, en vertelden het meisje dat elke keer wanneer ze pijn hadden of verdrietig waren, dan kwamen er gouden stenen in allerlei kleuren uit hun ogen rollen. We hebben nog veel meer van zulke dingen in de grot liggen,' riepen de piraatjes. En ja hoor, toen ze in de piratengrot kwamen zag het prinsesje allerlei schatten liggen van goud in allerlei kleuren. Er lagen beeldjes, kastjes, bootjes en een heleboel andere dingen van goud in allerlei kleuren. En weer kwamen er gouden straaltjes uit haar ogen. Zo prachtig vond ze het.

'Daar boven op de berg,' zeiden de piraatjes, 'daar woont een oude tovenaars met een toverketel, die onze stenen altijd omsmelt tot de prachtigste dingen. Misschien kan hij jou ook wel helpen.' En daar liep prinses Waterbloem, op zoek naar de tovenaars op de berg van het eiland. Het was een lang eind lopen, en de prinses was al een beetje moe geworden. In de verte zag ze een oud huisje staan. Ze klopte op de deur, en een vriendelijke oude man deed open. De man moest telkens lachen, en zei dat hij nooit kon stoppen met lachen, als kind al niet. Soms gierde hij van het lachen, en rolde onder de tafel of de stoelen. Vroeger woonde hij in een klein dorpje, maar daar wilden ze hem niet meer hebben, want ze konden niet slapen van dat gebulder. Hier op de berg van dit eiland had niemand er last van, maar soms begon de berg te trillen van al dat gelach en gebrul. En dan spoot de berg van de snoep. Het was een soort vulkaan, maar niet van lava, maar van snoep. En het was nog wel heel bijzonder snoep ook, want alles wat erdoor werd aangeraakt begon te veranderen. Altijd als er weer zo'n uitbarsting van de snoepvulkaan was geweest, was alles zo veranderd dat de oude tovenaars z'n huisje vaak niet meer kon terugvinden. Daar moest hij dan vaak nog harder om lachen dan hij al deed. Hij had altijd een beetje van dat toversnoep in zijn ketel om dingen te kunnen veranderen.

Pats. Elwin had het boek dichtgeslagen en dacht diep na. Hij had al een hele tijd hard opgelezen voor Sandra. Hij keek Sandra ernstig aan en zei : 'Sandra, weet jij wat ik denk ? Ik denk dat wij die lachende tovenaars en prinses Waterbloem heel goed kunnen gebruiken in de Drokelaar. Roodgoudorp heeft zulke verschrikkelijke dingen meegemaakt, en het is er nog steeds erg heet en droog sinds de vallende zonnester. Ze kunnen wel wat gouden water en zo'n lachende tovenaars gebruiken.' Elwin moest helemaal naar Tiatira reizen, dat was een land ten zuiden van de Drokelaar achter de drokelaarzee. Dat vond Sandra wel een goed idee van Elwin. In het boek stond dat Tiatira was ontstaan toen eens een stukje reuzentaart over de drokelaarzee terecht kwam, toen de reuzen daar nog mee naar elkaar gooiden. Ook vielen er een paar kruimeltjes van die reuzentaart in de zee, die de eilanden van Tiatira werden. Dat was heel lang geleden, en veel drokelaren gingen toen de zee over om in Tiatira te wonen.

Elwin zou naar Kabouter Zeilvlag toegaan, die had een zeilboot in zijn schuur staan waar hij vaak mee ging zeilen. Elwin ging weleens met hem mee, en Kabouter Zeilvlag had gezegd dat als Elwin de zeilboot nodig had, dan mocht hij hem zo meenemen. Toen Elwin bij Kabouter Zeilvlag aankwam en het verhaal vertelde, begonnen de ogen van de drokelaar te glunderen. Wat zou hij eens graag naar Tiatira willen. Daar was hij nog nooit geweest. Meestal ging hij op drokelaarmeertjes zeilen, maar op de drokelaarzee was hij nog nooit geweest. Ook Kabouter Flapstaart zou meegaan, terwijl Kaboutervrouwtje Framboosje een tijdje bij Sandra zou logeren om haar schilderen te leren, en om andere leuke dingen te doen. Ook Kaboutervrouwtje Boterbloem zou bij Sandra komen logeren. Ze zou voor de drokelaren koken voor de lange reis. Kaboutervrouwtje Boterbloem werkte als kokkin bij de koning, maar ze zou een paar weekjes vrij nemen. Zij zou Sandra en Kaboutervrouwtje Framboosje eens wat nieuwe recepten leren. Kaboutervrouwtje Boterbloem was vaak meegeweest als Kabouter Zeilvlag ging zeilen, maar dit keer durfde ze niet mee. De reis was haar veel te ver, en helemaal over die grote drokelaarzee ...brrr ... ze moest er niet aan denken.

De volgende ochtend vroeg vertrokken ze, met de zeilboot in een grote kar achter de grote auto van Kabouter Zeilvlag. Ze moesten helemaal door het drokelaarbos rijden, langs tante Hogebees, en dan richting de zee. Dat was nog wel een eind rijden. Ze zouden eerst even stoppen bij tante Hogebees. Toen ze tante Hogebees het verhaal vertelden, wilde ze wel met hen mee. Tante Hogebees was voor niets en niemand bang, ook niet voor de grote drokelaarzee. Tante Hogebees kende vele vissen uit de zee, want veel van hen kwamen wel eens bij haar langs in het aquarium. Op de radio hoorden ze het weersbericht voor die dag. Er waren zware stormen op komst, en de nieuwslezer zei dat de drokelaren beter bij de drokelaarzee en de grote drokelaarmeren vandaan konden blijven. 'Ach,' zei tante Hogebees, 'niets van aantrekken. Kom, jongens, we gaan gewoon varen. Er is niets aan de hand.' Elwin moest er wel een beetje om grinniken om die koppige tante. Bang uitgevallen was ze in ieder geval niet, maar of het wel zo slim was om nu te vertrekken? 'Nee, tante,' zei Elwin, 'we blijven liever nog een tijdje wachten. Ik heb geen zin om straks naar Tiatira te zwemmen als er wat met de boot gebeurt.' Kabouter Flapstaart knikte. 'Ja, mevrouw,' zei Kabouter Zeilvlag, 'het kan soms erg gevaarlijk op zee zijn.'

'Zeg maar tante, hoor, lieve jongen,' zei tante Hogebees, 'en maak maar geen drama, ik heb op alle drokelaarzeeën gevaren toen ik nog bij de scheepsvaart werkte, en er is mij nog nooit wat overkomen.' Ja, tante Hogebees is kokkin op vele drokelaarschepen geweest. Elwin glimlachte, en ging op de bank zitten. Na lang praten met tante Hogebees, zei ze: 'Goed jongens, als jullie dan zo bang zijn, dan blijven jullie eerst gezellig een paar nachtjes bij mij logeren, en als de storm gezakt is kunnen we alsnog gaan.' Elwin haalde opgelucht adem. En ja hoor, er kwam zware storm, en vele schepen raakten vermist. Tante Hogebees schudde haar hoofd. 'Was ik maar op die schepen, dan zou het allemaal nog wel meevallen,' sprak ze luid. Die nacht was de storm op z'n sterkst. Elwin durfde bijna geen oog dicht te doen. Maar toch voelde hij zich wel een beetje veilig bij zo'n tante.

De volgende dag was het prachtig weer. En de nieuwslezer voorspelde een prachtige dag. Elwin, Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart durfden de reis nu wel aan. En tante Hogebees stond al met haar tassen ingepakt. 'Maar tante,' vroeg Elwin, 'voor hoeveel jaren wilt u wegblijven met die tientallen tassen?' De hele gang stond vol met tassen. 'Tja, jongen,' zei tante, 'als je op vakantie gaat moet je het goed doen. Ik heb spelletjes meegenomen, kookspullen, boeken, en nog veel meer dingen die we nodig zullen hebben op zo'n lange reis.' Kabouter Zeilvlag begon te grinniken. 'Och tante, de zeilboot staat al vol met kookspullen, spelletjes en boeken.' Maar tante had haar eigen speciale dingen meegenomen voor in het zeilschip. Gelukkig was het een ruim zeilschip. Er zaten meerdere kamertjes in de kajuit. Ieder bemanningslid zou een eigen kamertje hebben. Elwin hoopte dat hij niet zeeziek zou worden. En daar stapten ze alle vier in de auto, terwijl een paar uilen van tante Hogebees op het dak zaten. Het was nog een flink stuk rijden naar de drokelaarzee, maar na een tijdje zaten ze al op zee.

Maar toen ze op volle zee zaten kwam er een donkere lucht opzetten. Elwin begon het een beetje benauwd te krijgen. Hij hoorde al gerommel van komend onweer in de verte, en het begon flink hard te waaien. 'Oh heden,' dacht Elwin, 'als dat maar goed zou gaan.' De boot begon al flink te schommelen, en Elwin begon al erge pijn in zijn buik te voelen. Tante Hogebees was een middagdutje aan het doen, en Kabouter Zeilvlag zat aan het stuur met Kabouter Flapstaart te praten. Ze keken beiden een beetje benauwd om zich heen. Het begon te gieren in de lucht en de golven werden steeds hoger. Elwin ging in zijn bedje liggen en trok de deken over hem heen, terwijl Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart beiden aan het roer stonden. Kabouter Flapstaart trok één voor één de zeilen naar beneden, want de boot vaarde veel te schuin door de opstekende storm.

Tante Hogebees sliep rustig door, terwijl Elwin lag te trillen in zijn bedje. De bliksemschichten schoten in het water en golven begonnen al binnen te spoelen. Tante Hogebees werd wakker van het geschreeuw en liep uit de kajuit. Ze had met de krant over haar hoofd geslapen op de bank. 'Wat is dat allemaal voor geschreeuw, Kabouter Flapstaart?' riep ze luid. 'We vergaan, we vergaan,' riepen Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart. Die arme drokelaren waren al kleddernat. 'Ach, kletsboek,' zei tante Hogebees. 'Laat tante maar eens achter het stuur staan. En gaan jullie maar lekker spelletjes doen in de kajuit.' Snel renden ze naar de kajuit toen tante Kabouter Zeilvlag opzij had geduwd en het roer in handen had genomen. Angstig keken ze door het raampje naar tante en naar de steeds woester wordende zee. In de verte kwam er een tornado opzetten. Dat is een reusachtige wervelstorm, en hier en daar begonnen kleine draaikolkjes te ontstaan die steeds groter werden. 'Grote griezels,' zei Kabouter Zeilvlag, 'hoe zullen we daar aan ontkomen.'

Opeens hoorden ze een geweldige klap. De mast was afgebroken, maar tante had niets in de gaten. 'Zeg jongens,' zei ze tegen de draaikolken en de tornado's, 'jullie zijn wel luidruchtig vandaag, zeg.' Ze sprak ertegen alsof het vogeltjes waren. Maar toen sloeg de bliksem recht in het schip en het schip scheurde in tweeën. Niet lang daarna was het schip gezonken, terwijl ze alle vier in de hoge golven dreven. 'Help, help,' riepen Elwin, Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart. Maar tante had een van haar tassen in haar handen, en trok er vier opblaaseenden uit. 'Blazen jongens, dan is er niks aan de hand. Mijn vissenvriendjes zullen ons veilig naar Tiatira brengen.' Maar Kabouter Zeilvlag werd ineens door een draaikolk weggetrokken en verdween in de diepte. Niet lang daarna kwam er een ofion uit de diepte met Kabouter Zeilvlag op z'n rug. 'Hoera!' riepen Elwin en Kabouter Flapstaart. Niet lang daarna waren ze omringd door ofions, die hen veilig door de woeste golven naar Tiatira brachten, precies zoals tante Hogebees had gezegd. Maar van het schip was niet veel meer overgebleven.

Gelukkig was de storm snel over, en ze werden hartelijk ontvangen in Tiatira. Elwin vertelde waar ze voor kwamen, en al snel werden ze naar het paleis gebracht waar prinses Waterbloem woonde. Wat was ze al groot geworden. Elwin begon over Roodgouddorp te vertellen, en de prinses wilde er graag naartoe om te helpen. De oude tovenaar woonde nog steeds op het eiland, en het lachen was alleen maar erger geworden. Dat kon Elwin goed gebruiken. De prinses had een schip dat de Waterbloem heette, een schip dat ook onder water kon. Kabouter Zeilvlag, Kabouter Flapstaart en tante Hogebees zouden voor een tijdje in Tiatira blijven logeren, en Elwin zou met de prinses op het schip op zoek gaan naar de tovenaar, om vervolgens naar Roodgouddorp te vertrekken. Maar toen ze bij de plaats van het oude eiland aankwamen bleek het er niet meer te zijn. Ze stonden voor een raadsel. Op het dichtsbijzijnde eiland zeiden ze dat het oude eiland met de snoepvulkaan op een mysterieuze wijze onder water was verdwenen. De prinses schrok daar wel even van. Zou de lachende tovenaar nog wel leven? Ze besloten met het duikschip eens onder water te gaan kijken, maar ze konden niets vinden. Het eiland zou toch niet zomaar verdwenen zijn? Plotseling zag Elwin in de verte zwarte wolkjes uit de grond komen. Ze besloten er naartoe te varen. Er zwommen veel vissen omheen, en Elwin merkte dat het een tunnel onder de zeebodem was. Snel draaide hij aan het stuur en ze schoven door de tunnel heen. Het was ineens erg donker, maar de prinses deed het licht aan in het cabinekamertje. Nu kon Elwin alles erg goed zien. Een paar visjes tuurden door het raampje. Het bootje ging alsmaar dieper en dieper, en er leek maar geen einde aan te komen. Plotseling kwamen ze in een open ruimte terecht, en wat ze toen zagen ... Elwin had nog nooit zo'n grote vis gezien. Het was een zwarte reuzeninktvis, en de prinses slaakte een gillette. Het leek op een walvis met vele armen. 'Dat is een eilandeneter,' zei de prinses. 'Daar bestaan er maar een paar van.' Er kwamen zwarte wolkjes uit z'n bek die zich in het water verspreiden. Nu begreep Elwin

waar het eiland gebleven was. Met een enorme kracht zoog het enorme dier het scheepje naar zich toe. Elwin kon met de motor niks meer beginnen, en ineens werd alles zo zo donker buiten. Ze waren door de vis opgeslokt. De prinses drukte zich dicht tegen Elwin aan. Ze was zo bang geworden. Maar in de verte hoorden ze gelach doorklinken. Hoewel ook Elwin een beetje bang was geworden moest hij nu wel een beetje grinniken. Dat kon natuurlijk maar één iemand zijn. Ja, je raadt het al ... het was de lachende tovenaar van de snoepvulkaan. Plotseling kwamen ze weer in een grote open ruimte. Dit moest de buik van de vis wezen. Het leek wel een zwarte zee, en in het midden van die zee zagen ze het eiland met de snoepvulkaan, maar alles was wel een stuk kleiner geworden. Het rook er naar drop. Ze hoefden alleen maar het gelach te volgen om bij de tovenaar te kunnen komen. Al snel waren ze bij z'n huisje aangekomen.

Binnen in het huisje kwamen ze de tovenaar tegen, die nog steeds bulderde van het lachen. Hij was aan het roeren in zijn toverketel waar de droplucht vandaan kwam. Toen hij Elwin en de prinses zag moest hij nog harder lachen. Elwin had nog nooit iemand zo horen gieren van het lachen. Hij gilte bijna van het lachen. Uit de berg droop zwarte drop, en het begon overal te trillen. Ook Elwin moest erg lachen, al was het een beetje zuur, omdat hij niet wist of hij ooit weer uit de vis zou komen. De tovenaar hilde van het lachen. 'Goedemorgen, middag of avond,' gierde hij. 'Jullie lusten vast wel wat drop,' brulde hij van het lachen. 'De vis lust ook graag drop. Hij ziet al zwart van de drop.' Maar de prinses kon nog steeds niet meelachen, terwijl Elwin al over de grond rolde van de pret. Dikke tranen van goud rolden over haar wangen, maar toen de tranen op de grond kwamen, begon de vis te niesen en te proesten. Het hele eiland werd uitgespuugd, en het eiland kwam dicht bij de kust van de Drokelaar terecht.

Eindelijk kon Elwin rustig met de tovenaar praten ... nou ja, rustig. Elwin vertelde hem ook het verhaal over Roodgouddorp, en de tovenaar had er wel zin in om daar de drokelaren eens flink op te vrolijken. De tovenaar mocht van de koning in de kerk van Roodgouddorp wonen, en werd de nieuwe burgemeester daar, terwijl de prinses in de kerktoren mocht wonen, en het hele dorp mocht voorzien van gouden water. Binnen korte tijd zag het er zo anders uit in Roodgouddorp, dat de drokelaren uit andere dorpjes en stadjes er graag op vakantie gingen of gingen logeren.

Nu bleken er op het door de vis uitgespuugde eiland veel vermiste drokelaren te wonen. Zij waren in de loop van de drokelaargeschiedenis op mysterieuze wijze met hun schepen verdwenen. Heel de Drokelaar vierde feest. Veel van deze teruggekomen drokelaren mochten in Roodgouddorp wonen, en sommigen bleven op het eiland. Maar de eilandeneter was nog steeds een groot gevaar. Elwin en prinses Waterbloem hadden een groot raadsel opgelost. Toen Kabouter Zeilvlag, Kabouter Flapstaart en tante Hogebees weer thuis waren in de Drokelaar, ging Elwin met de koning naar hen toe om hen het verhaal te vertellen. Ze zaten bessenthees te drinken bij tante Hogebees. De koning wist nog steeds niet wat hij met de eilandeneter zou moeten doen. Ze zouden tante Hogebees om raad vragen, omdat die zoveel van vissen afwist. Tante Hogebees had nog een oud boek over eilandeneters. Het bleek dat dezen oorspronkelijk uit Reuzenland kwamen. Hoe zou die grote vis toch in de drokelaarzee gekomen zijn? In het oude boek van tante Hogebees stond dat de zwarte eilandeneter eigenlijk een vuurvis was, die veel in lava moest zwemmen, anders zou hij schepen en eilanden en andere grote dingen eten. Ineens kreeg Elwin een idee. Ze zouden vragen aan de reuzenkoning van Jupiter of hij de vis voor een tijdje bij de draak in de vulkaan achter het drokelaarbos wilde brengen. Daar was genoeg lava voor de vis om in te kunnen zwemmen. De draak vond het ook wel een goed idee, dan had hij eens wat gezelschap. En zo gebeurde het. De

vuurvis zou een tijdje bij de draak in de vulkaan logeren en zou daarna terugkeren naar Reuzenland.

Sindsdien was het een stuk rustiger op zee. De koning had het plan om grote delen van de zee droog te leggen, en een brug te bouwen tussen de Drokelaar en Tiatira. Zo zouden de drokelaren makkelijker heen en weer kunnen reizen, en hoefden ze niet meer zo bang voor de zee te zijn. Eens in de paar weken zou tante Hogebees naar de eilandeneter gaan om met hem te praten. Tante Hogebees hield ervan om met vissen te babbelen. Ook Elwin zou wel eens met de vis willen spreken.

Op een keer ging hij met tante Hogebees naar de vulkaan achter het drokelaarbos. De draak en de vis waren blij hem te zien. De vis vertelde hem hoe hij de andere vuurvissen in Reuzenland miste. Hij woonde daar in een reusachtige vuurzee. Die zee was de vijver van reus Bikbak. Reus Bikbak had vier vijverkikkers die bijna zo groot waren als hemzelf. Zij hielden ervan om vuurvissen uit de vijver te halen om er mee over te gooien. Eens gooiden ze met de eilandeneter, maar een kikker gooide veel te hard, en de arme vis kwam in de drokelaarzee terecht. Elwin vond het een zielig verhaal. Wat een nare kikkers waren dat, zeg. De vis vertelde Elwin dat reus Bikbak zelf een vuurspuwende reus was, maar erg vriendelijk.

Elwin besloot met de vliegende schoen reus Bikbak op te zoeken. Toen Elwin daar aankwam zag Elwin de reus voor de vuurvijver zitten, wat voor Elwin de allergrootste zee was die hij ooit had gezien. De reus hilde tranen van vuur die in de zee vielen. De reuzenkikkers zaten treurig om de vijver heen. Wat hadden ze een spijt. Elwin besloot om in het grote oor van de reus te vliegen, en toen hij daar na lang vliegen was aangekomen, stapte hij uit de vliegende schoen en begon in het oor van de reus te roepen. Elwin begon het hele verhaal te vertellen waar de vuurvis terecht was gekomen, en de reus werd alsmaar blijer. Elwin had ook de twee muisjes Donderteentje en Trippelteentje meegenomen, en die begonnen luid te piepen. De reus vertelde het goede nieuws aan zijn kikkers en die waren ineens ook een stuk minder verdrietig. Alles zou gelukkig goed aflopen. En de kikkers beloofden de vissen nooit meer te plagen. Ze hadden nu hun lesje wel geleerd. De reus was zo lang boos op ze geweest, en hij was zo verdrietig al die tijd. Elwin vertelde de reus over de toverdobbelsteen, en daarmee zouden ze proberen de vis weer terug te krijgen in Reuzenland. Dat lukte goed, en al gauw plonste de vis in het water van de reuzenvijver. 'Hoera !' riepen reus Bikbak en zijn kikkers. De andere vissen waren ook zo blij hun vissenvriendje weer terug te zien. En ook de draak van de drokelaarvulkaan was blij dat alles zo goed was afgelopen.

Toen Elwin eindelijk weer eens thuis was gekomen, liet Sandra hem een paar schilderijen zien die ze samen met Kaboutervrouwje Framboosje had geschilderd. Het was een schilderij van de vuurzee met de vrolijke vuurspuittende vis en de reus die er lachend inzwom. Dat was een mooie herinnering voor Elwin. Ook zat daar een schilderij tussen met prinses Waterbloem, en een schilderij waarop Sandra, Kaboutervrouwje Boterbloem en Kaboutervrouwje Framboosje stonden. Elwin vond het prachtig en klapte in zijn handjes. Kaboutervrouwje Boterbloem en Kaboutervrouwje Framboosje waren inmiddels alweer naar hun huisjes toe, en de rust keerde weer een beetje terug in huisje. Kaboutervrouwje Boterbloem had lekker gekookt en Sandra had bessenthees gemaakt voor Elwin. Even later kwamen de koning en de koningin even langs waaraan Elwin de afloop van het verhaal vertelde, en twee uilen zaten weer hoog in de boom voor huisje aan de overkant van de straat. 'We hebben weer hoog bezoek,' lachte Elwin, en ook de koning en de koningin moesten er om lachen.

Elwin was erg moe en ging op zijn bedje liggen toen de koning en de koningin weer weg waren. Ze hadden lekkere bessenthees gedronken. Sandra ging naast zijn bedje zitten op een stoeltje en hield handje vast. 'Ik ben zo blij dat je er weer bent, lieve Elwin, en dat alles zo goed is afgelopen. Ik kreeg soms wel even de kriebels toen ik hoorde over die stormen en de vermiste schepen. Maar je bent er weer, lieve Elwin. Jij komt immers altijd weer.' En Elwin viel heel langzaam in slaap. Hij was zo moe van dat spannende avontuur, en had er nog steeds een beetje buikpijn van. Maar Klaas Vaak gaf hem een mooie droom ... zo mooi. Hij had een droom over Klaas Vaak zelf. Hij liep naar een gouden tafeltje waarachter Klaas Vaak zat op een gouden stoel. En Klaas Vaak zei tegen Elwin : 'Hè gelukkig. Je bent weer terug.' En zo droomde Elwin verder, zo mooi, zo prachtig, dat hij de volgende ochtend blij wakker werd. In de verte leek het alsof hij Sandra piano hoorde spelen, en dat liedje aan het zingen was :

Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

En het liedje weerklonk zo prachtig in de lucht. Het leek wel alsof Elwin omringd was door duizenden kleine elfjes. Elwin wreef de slaap uit zijn ogen en stond op. Elwin ging in het grote bad zitten met heel veel badbubbeltjes en dacht na over de vele avonturen. Wat zou hij nu weer gaan beleven.

Hoofdstuk 13. Elwin en de Blauwe Zon.

Toen Elwin reus Bikbak zo goed had geholpen, kreeg Elwin een klein boekje van de reus als dank. Het was één van de kleinste boekjes in heel reuzenland, maar voor Elwin was het natuurlijk zo'n groot boek, dat ze het in de toverketel van de lachende tovenaars moesten verkleinen. Die toverketel stond nu midden in de kerk van Roodgouddorp, waar de tovenaars nu woonden. De drokelaardominee ging wel eens in de ketel zwemmen.

Toen Elwin met het boek thuiskwam kon Sandra wel merken dat het in de toverketel van de lachende tovenaars had gelegen. Het boek rook erg naar drop. Maar de tovenaars had ook wat drop voor Sandra meegenomen. Sandra begon te glimlachen. Er konden allerlei vreemde dingen gebeuren als je een stuk van die drop nam. Het was namelijk toverdrop. Sandra nam een hapje, en begon direct een stukje te groeien. Lachend keek ze naar beneden waar Elwin stond. Elwin was nu veel kleiner dan haar. Elwin grinnikte. Wat keek Sandra toch lief naar hem. 'Neem ook een hapje, Elwin,' zei Sandra. Maar Elwin schudde lachend met z'n hoofdje en zei : 'Nee, Sandra, het is helemaal voor jou.' Toen ze nog een hapje nam werd ze weer kleiner. Sandra legde de zak met

toverdrop snel in de kast. Je kon het nooit weten met zulk vreemd drop. Misschien zouden ze het nog wel eens nodig hebben.

Elwin begon in het verkleinde boek van de reus te lezen. Buiten begon het zachtjes te regenen. Sandra rende snel naar buiten waar ze nog wasgoed had hangen. Ze legde het binnen over de verwarming heen. Daar werd het ook droog.

Elwin begon Sandra een stukje voor te lezen uit het boek van de reus. 'Luister eens, Sandra.'

Het ging over een piratenreus die in een hele hoge boom woonde. Het was een toverreus. In de nacht veranderde hij altijd in een vogel en vloog naar een blauwe zon. In de ochtend vloog hij altijd terug naar de boom, en dook in het blauwe water om een vis te worden. Aan het eind van de dag klom hij dan in de hoge boom om weer heel langzaam in een reus te veranderen.

'En weet je, Sandra, dat piraten soms een been van hout hebben?' vroeg Elwin. Sandra knikte. Ze had veel piratenboeken gelezen, dus dat wist ze wel. 'Nou, deze reus verloor altijd eerst zijn voeten voordat hij in een vogel veranderde. Dat gebeurde dan als hij de top van de boom had bereikt. De voeten vielen dan helemaal naar beneden, terwijl de reus in een vogel begon te veranderen. 'Wat gebeurde er dan met die reuzenvoeten,' vroeg Sandra. 'Die vielen dan altijd in het water en veranderden in schepen voor de kabouters,' zei Elwin. 'En moet je horen, Sandra. Eerst begon dan zijn onderlijf veren en vogelpoten te krijgen, en dan heel langzaam begonnen zijn armen in grote vleugels te veranderen, en dan vloog hij eerst een hele tijd gewoon met zijn reuzenhoofd, maar zodra hij bij de blauwe zon kwam, vielen eerst zijn tanden eruit en kreeg hij een snavel, en dan begon zijn gezicht heel langzaam in een vogelgezicht te veranderen, totdat hij helemaal een vogel was geworden.'

'Wat gebeurde er dan met die reuzentanden?' vroeg Sandra. 'Die reuzentanden vielen helemaal naar beneden en werden huizen voor de kabouters,' las Elwin hardop. 'Oh, Elwin, lees alsjeblieft verder. Wat een prachtig verhaal.'

'Nou, Sandra, ik weet het nog niet zo net of dat wel zo'n prachtig verhaal is. De reus had altijd erg veel pijn als die dingen gebeurden,' zei Elwin bedroefd. 'Die reus was betoverd, staat er in het boek. Misschien wel door een boze tovenaar of een boze heks, dat staat er nog niet bij. Dat blauwe water waar hij altijd in zwom waren zijn eigen tranen, en hij moest altijd op de blauwe zon werken. De kabouters zouden graag eens met hem willen praten, maar dat kon niet, want zodra hij begon te praten begon het te donderen en te bliksemen. De kabouters waren eigenlijk best wel een beetje bang voor de reus. Oh wat hadden Elwin en Sandra een medelijden met die arme reus. Sommige kabouters wilden de reus wel helpen, maar degenen die te dicht bij hem in de buurt kwamen, veranderden in ... trifionen, een soort vliegende vissen. Die waren half vogel, half vis. Het ware dappere kabouters. Sandra schrok er een beetje van. De trifionen leefden vaak diep in zeegrotten, in grote hoge bomen, of hoog in de bergen, en konden erg gevaarlijk zijn. Trifionen konden erg groot worden, soms wel groter dan reuzen. Dan moesten ze vaak naar grotere planeten toe. Sandra bibberde een beetje op haar stoeltje. De trifionen konden verschrikkelijke geluiden maken, en als ze dicht bij een dorpje in de buurt gingen wonen, dan moest iedereen van het lawaai in een ander dorpje wonen. Sandra smeekte bijna aan Elwin om verder voor te lezen. Sandra zou zo'n boek nooit in haar eentje durven te lezen. Buiten begon het al een beetje donker te worden, en Elwin besloot de buitenlichtjes aan te doen. In de straat gingen er al een paar lantaarns aan.

'Sandra, laten we eerst even wat eten, dan gaan we na het eten verder. Het wordt al een beetje laat,' zei Elwin en klapte het boek dicht om het vervolgens in de boekenkast te schuiven. Eigenlijk was

Elwin veel te bang geworden om verder te lezen. Ook omdat hij wist dat als het boek niet goed zou aflopen, hij misschien zelf daar wat aan zou moeten doen. Hij probeerde het enge boek maar snel te vergeten. Sandra begon te koken. Na een tijdje waren ze het boek al een beetje vergeten. Elwin deed de verwarming iets hoger en ging gezellig aan een tafeltje bij Sandra in de keuken zitten. 'Zullen we straks een spelletje doen, Elwin?' vroeg Sandra. En de hele avond deden ze spelletjes.

De volgende dag zouden ze bessenijs eten, maar midden in de nacht werd Elwin wakker en kreeg zo'n zin aan bessenijs, dat hij uit zijn bedje kroop en heel voorzichtig naar beneden sloop. In de diepvries lag veel bessenijs, en Elwin haalde er een pakketje uit. Snel maakte hij het pakketje in de keuken open en legde het in een glazen bakje. Hij haalde een zilveren lepeltje uit de la, en begon te eten. Elwin keek rond in de kamer en dacht ineens aan het boek. 'Zal ik toch nog maar een stukje lezen?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Ach, een klein stukje maar.' En toen Elwin het ijs op had liep hij naar het boek toe en trok het uit de kast. Elwin ging in zijn stoel zitten en stak wat drokelaargras aan in zijn pijp. 'Nou, ik zal eens kijken wat het boek verder zegt. Het is toch maar een sprookjesboek. Het zal natuurlijk niet echt zijn,' zei Elwin tegen zichzelf. 'Het is gewoon een boek, en een boek is een boek. Niets meer en niets minder. Het is wel een erg spannend boek, maar spannende boeken moesten er wezen.' En Elwin zocht de bladzijde op waar hij een boekenlegger had ingelegd.

Toen Sandra die ochtend naar beneden kwam, zag ze Elwin slapen in zijn stoel, met het boek nog in zijn handen. Sandra moest er een beetje van grinniken, en toen Elwin wakker werd keek hij Sandra diep aan, en zei dat hij het hele boek had uitgelezen. Elwin zou haar gaan vertellen hoe het afliep. Sandra ging in haar stoeltje zitten. 'Sandra, ik ben bang dat ik er naartoe moet,' sprak Elwin ernstig. 'Waar naartoe?' vroeg Sandra. 'Naar de blauwe zon,' zei Elwin. In het boek stond dat op de blauwe zon een valse Klaas Vaak woonde. Sandra schrok heel erg. En die valse Klaas Vaak had de reus betoverd en ervoor gezorgd dat iedereen die de reus wilden bevrijden ook betoverd zouden worden. Sandra kreeg de rillingen. Ze had daar nog nooit van gehoord dat er ook valse Klaas Vaken bestonden. Elwin zei dat die nare tovermijnheer net deed alsof hij Klaas Vaak was, maar hij was het natuurlijk niet. En als de reus dan 's nachts een vogel was op de blauwe zon, dan was hij een vuurvogel die voor de valse Klaas Vaak moest werken. Dan moest hij de meest nare dromen rondbezorgen. Oh, wat vond Sandra dat zielig voor de reus. Die dromen waren dan vaak zo naar dat degene die ze kreeg lag te huilen of te gillen in z'n bedje. Maar daar kon die arme reus natuurlijk niks aan doen. En als de reus dan overdags een vis was, dan kon hij diep in het water een beetje proberen te slapen, want hij was altijd zo moe van dat harde werken in de nacht. In het boek stond dat de reus graag eens wat leuke dromen wilde rondbrengen. Maar dat mocht niet van die nare tovermijnheer van de blauwe zon. 'Wat een gemene boze tovenaar,' riep Sandra.

Er waren op dat moment wat muizenvriendjes van Trippelteentje en Donderteentje bij Klaas Vaak in de Drokelaar. Ze zouden graag wel eens met Elwin op reis willen. Die muisjes heetten Goudtandje en Blauwtandje. In het boek stond dat de enige manier om veilig op de blauwe zon te komen en te kunnen zijn was om te reizen met zo'n afgevalle reuzenvoet. Ze zouden zo'n voet moeten zoeken om een goed zonneschip te hebben. Maar waar zouden ze zo'n reuzenvoet kunnen vinden? En als ze zo'n afgevalle reuzenvoet hadden gevonden, dan wilde Elwin het eerst naar Professor Klapwater brengen om het goed na te kijken. Misschien dat de professor eerst nog wat dingetjes in orde moest maken. Nu was Blauwtandje een echte boeken-muis. Hij had zoveel boeken gelezen dat veel muisjes dachten dat hij het wijste muisje was wat bestond. Het muisje kende het verhaal over de reus en de blauwe zon, en wist zelfs waar zo'n reuzenvoet ooit eens terecht was gekomen. Elwin luisterde aandachtig. Het muisje keek een beetje scheel, had z'n oogjes heel dicht bij elkaar en de

balletjes in z'n oogjes bewogen altijd heel snel heen en weer. De oogjes van het muisje veranderden telkens van kleur, en het leek wel alsof achter de balletjes van z'n oogjes weer andere balletjes zaten die zich soms lieten zien. Elwin keek vaak naar die oogjes. Het was als de zon en de maan die telkens tevoorschijn kwamen. Het muisje zei dat er ooit eens zo'n reuzenvoet op de Noordpool terecht was gekomen, en dat de kerstman hem in z'n garage had laten brengen.

Bij de kerstman aangekomen, kwamen ze de reuzenvoet al snel te zien. Het was natuurlijk in een schip veranderd, maar je kon nog heel duidelijk zien dat het eigenlijk een reuzenvoet was. Elwin liep met de muisjes binnenin het schip. De kerstman vond het goed dat Elwin met de reuzenvoet zou gaan reizen. Maar eerst zou drokelaarprofessor Klapwater er nog even aan werken. Professor Klapwater was met Elwin en de muisjes meegekomen, en zou de vierde zijn op het schip. Ze zouden vanaf het garagedak van de kerstman vertrekken. Er was een grote lift voor voertuigen die het zonneship naar het dak zou brengen. De kerstman had daar wel meer bijzondere voertuigen staan. In het boek stond dat als de trifionen, die betoverde vliegende vissen, oud genoeg waren ze vaak op de blauwe zon moesten werken voor de gemene tovenaars. De ouderdom had hen dan in zonnetrifionen veranderd, die ook in vuur konden leven, maar dan waren ze nog gevaarlijker dan gewone trifionen. hartje bonste in z'n keeltje. Professor Klapwater had voor alle vier zonnepakken gemaakt, zodat ze ook op de blauwe zon rond zouden kunnen lopen. Elwin had een grote bol over z'n hoofdje waardoor hij heen kon kijken. Hij zag alles in het blauw.

Blauwtandje het muisje wist wel waar die valse schurk woonde. Hij had al een hele boel boekjes over hem gelezen. Dat kwam Elwin wel goed van pas. Toen ze na lang reizen in de reuzenvoet bij de blauwe zon aankwamen, zagen ze daar een heleboel voetbalvelden staan, waarop reuzen voetballen. Op één veld waren ijsreuzen tegen vuurreuzen aan het voetballen. Maar toen gebeurde er iets waar Elwin heel erg van schrok, en wat hij nooit meer zou vergeten. De bal veranderde ineens in het hoofd van Sandra, en hij zag dat ze hele nare dromen kreeg. Ze sliep, ze had haar oogjes dicht, maar haar gezichtje werd ineens zo bang, en er kwamen zweetdruppeltjes van haar voorhoofdje af. Toen begon de bal te veranderen in de hoofden van andere drokelaren die ook hele nare dromen kregen. Ze draaiden wild met hun hoofdjes heen en weer. En och, wat Elwin toen zag deed hem het meeste verdriet. De bal begon langzaam te veranderen in het hoofd van de koning van de Drokelaar, en daarna de koningin. Wat een nare dromen kregen ze, zeg. En wat een nare valse Klaas Vaak was die boze tovenaars die dit deed. Op een ander veld waren moerasreuzen tegen steenreuzen aan het voetballen, en er gebeurde weer precies hetzelfde met de bal. Oh wat werd die Elwin kwaad. Hij kon zich bijna niet meer inhouden, maar ze moesten natuurlijk erg voorzichtig zijn. Professor Klapwater en de muisjes waren er ook erg van geschrokken.

In de verte stond een kasteel. Blauwtandje zei dat daar de gemene tovenaars moest wonen. Toen ze daar aankwamen zagen ze daar de tovenaars dansen met een gouden toverzaag in zijn handen. Op de grond lag een omgezaagde boom, die de goede dromenboom heette. Met de gouden toverzaag had hij ook de betoveringen gedaan. Elwin sprong uit het zonneship en rende op de tovenaars af in zijn zonnepakje. 'Wat doe jij daar met die gevaarlijke spulletjes, mijnheer de tovenaars. Geef dat zaagje maar snel aan mij, want het is geen speelgoed,' riep Elwin. Maar de tovenaars begon te lachen. 'Jij wilt zeker ook omgetoverd worden, hè, vervelend mannetje,' riep de tovenaars terug. Er kwamen allemaal rare tuutjes uit het gouden toverzaagje. 'Kom terug, Elwin,' riep professor Klapwater. Maar het was al te laat. De tovenaars gooide het zaagje naar Elwin toe en kwam vlak naast Elwin in de muur terecht. Elwin kreeg pijn in zijn buikje en merkte dat hij in een vogel begon te veranderen. Er

begonnen al veren aan hem te groeien. Toen Elwin het zaagje uit de muur probeerde te trekken, werd hij door een onzichtbare kracht weggeduwd. 'Ha, ha, ha,' riep de tovenaar, 'ik kan nog wel wat vogeltjes gebruiken.' Maar de professor pikte Elwin snel op met het zonneschip. Haastig rende Elwin op z'n tasje af, rukte de bol van zijn hoofd af, en ja hoor, gelukkig had Sandra wat van de toverdrop in z'n tasje gedaan. Vlug nam hij een hapje, en begon weer normaal te worden. Dat was op het nippertje. Blauwtandje zei dat het zaagje alleen met speciale handschoentjes gebruikt kan worden. En die had de tovenaar natuurlijk aan.

Blauwtandje zei dat het toverzaagje uit een tovertuin op de rode zon kwam. Het gouden zaagje was een doorn van een toverroos. Als je de geur van zo'n toverroos rook, dan wist je niet meer wie je was en waar je was. Ook kon je dan niets meer horen en niets meer zien. Als je zo'n toverdoorn in de grond zou stoppen, dan groeide er een sterrentrap of zonnetrap uit voort. Daarmee kon je van ster tot ster en van zon tot zon reizen. Ze besloten naar de rode zon te vliegen, om zoveel mogelijk toverdoorns te verzamelen. Ze hadden een wasknijper op hun neus gezet zodat ze in ieder geval de rozen niet konden ruiken. In het veld lagen wat gevallen rozenblaadjes die het zonneschip oppakte. Dat konden ze goed gebruiken, als ze maar goed de wasknijper op hun neus hielden. Na een tijdje hadden ze een heleboel van die toverdoorns gevonden. Ze zouden eerst van ster tot ster gaan en van zon tot zon om de doorns in de grond te planten. Zo ontstond er al snel een web van sterren en zonnen, en Elwin dacht dat Klaas Vaak dat goed zou kunnen gebruiken.

Nu was het tijd om terug te gaan naar de tovenaar. Toen ze daar aankwamen lieten ze een rozenblaadje van de tovertuin naar beneden dwarrelen. 'Ruik daar maar eens goed aan, tovenaar,' riep Elwin. En floeps, daar lag de tovenaar. Nu moesten ze snel zijn, want ze wisten dat die betovering nooit zo lang zou duren. Elwin rende naar buiten naar de tovenaar en haalde de handschoentjes van zijn handen af, zodat hij de gouden toverdoorn kon pakken. Dit was wel de allerbijzonderste toverdoorn, en vlug groef Elwin een kuiltje in de grond waar hij de gouden toverzaag in kon leggen. Snel deed hij er zand overheen. Ineens stond er een trap voor hen gemaakt van pianotoetsen. De professor en de twee muisjes waren er nu ook bijgekomen. 'Vlug,' zei Blauwtandje tegen Elwin, 'trek nu de blauwe dansschoentjes van de tovenaar aan, dat zijn toverschoenen.' Elwin deed wat hem gezegd werd, en de schoentjes begonnen vanzelf te dansen en Elwin sprong ermee op de pianotrap. Hij sprong van boven naar beneden en weer terug, en de muziek was zo betoverend dat ze allemaal begonnen te zweven .. ook de tovenaar. 'Zet me neer,' riep de tovenaar, 'zet me neer.' Plotseling kwamen ze in een zaal waar ze de grote vogel en de vliegende vissen, de trifionen, zagen. Snel gaf Elwin hen wat van de toverdrop die Sandra had meegegeven, en ze werden snel weer normaal. De reus werd weer gewoon een reus en de trifionen werden weer de kabouters die ze waren. Wat waren ze blij, terwijl de pianotrap steeds langer werd en hen naar huis begon te brengen.

'Wat een spannend verhaal,' zei Sandra glimlachend tegen Elwin toen hij het haar allemaal vertelde. 'Waar is die tovenaar nu?' vroeg Sandra. 'Die zweeft daar nog rond,' zei Elwin lachend. 'Ach, die betoveringen duren nooit zo lang. Hij heeft z'n lesje wel geleerd.'

'En waar is de boom van de goede dromen nu?' vroeg Sandra. 'Oh, dat was ik vergeten te vertellen,' zei Elwin, 'die hebben we meegenomen en bij Klaas Vaak in de tuin geplant.' Sandra glimlachte weer. 'O ja, en de reus en de kabouters zullen vanaf nu vaak bij Klaas Vaak logeren om hem te

helpen goede dromen te bezorgen. Daar kunnen ze al die trappen mooi voor gebruiken. De postbodes van Klaas Vaak. En we hebben wat zonne-arenden voor Klaas Vaak meegenomen die hem snel van zon naar zon kunnen brengen, en wat spinnetjes om de zonnewebben en sterrenwebben te bewaken en uit te breiden,' voegde Elwin eraan toe.

De reus kreeg een speciaal rood postbode-pak van Klaas Vaak met een rode pet natuurlijk, plus een fiets. Hij zou één van Klaas Vaaks trouwste dromenbezorgers worden.

EINDE

Elwin en de Arend

2003

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003, 2025

Elwin en de Arend

Inhoudsopgave:

Hoofdstuk 1. Hoog Bezoek

Hoofdstuk 2. Het Boek der Geheimen

Hoofdstuk 3. Feest in Groengouddorp

Hoofdstuk 4. De Uxlons

Hoofdstuk 5. Elwin en het Stille Bos

Hoofdstuk 6. Wat Biezefic Vertelde

Hoofdstuk 7. Het Telefoonschip

Hoofdstuk 8. Elwin en de Boze Speelgoedwinkelier

Hoofdstuk 9. Elwin en het Bittere Bos

Hoofdstuk 1. Hoog Bezoek

Sandra zat achter de piano een liedje te zingen voor Elwin. Het was een liedje wat ze eens voor Elwin had gemaakt :

Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

Elwin moest er erg om glimlachen. Sandra ging steeds beter piano spelen. Ze kreeg les van een paar drokelaren en ze had al een heleboel boekjes over piano spelen. Elwin zelf kreeg altijd nog les van Kabouter Flapstaart. Elwin was in de schuur zelf een piano aan het maken. Het werd een hele bijzondere rode piano met bellen erin. Zo was het net een klokkenspel. Buiten stopte er een koets. Het was de koning. De koetsier maakte de paarden los van de koets en liet hen grazen in het voortuintje van Elwin. Lachend kwam Elwin naar buiten en begon de paarden te aaien. 'Zo, we hebben hoog bezoek, twee prachtige paarden,' zei Elwin. De koning schoot in de lach. 'Ja, Elwin, zijn ze niet geweldig ?' zei de koning toen hij ze een paar suikerklontjes gaf. 'Laat de koetsier maar even bij de paarden blijven, Elwin, dan gaan wij even naar binnen. Ik heb wat met je te bespreken.'

En daar liepen ze met z'n tweeën naar binnen. 'Sandra, kun jij dat liedje eens voor de koning spelen, dat liedje wat je voor mij hebt gemaakt ?' vroeg Elwin. En Sandra begon te spelen, zo mooi, zo prachtig, dat de koning er tranen van in z'n ogen kreeg. 'Dat was prachtig, Sandra,' zei de koning. 'Misschien komt er ooit nog eens een plaat van je uit.' Sandra werd er een beetje verlegen van. 'Dank u wel, koning,' zei ze beleefd, 'dat is erg aardig van u.' Elwin liet de koning de piano in de schuur zien, de klokkenpiano die hij aan het bouwen was. 'Prachtig, prachtig, helemaal prachtig,' zei de koning. 'Zeg, Elwin, jongen, moet je eens luisteren. Zeg,' stotterde de koning een beetje, 'ik moet voor belangrijke dingen een hele lange tijd op reis. Elwin, zou ik mogen vragen of jij, Elwin, misschien dan zolang de eh... koning van de Drokelaar kunt zijn ?' Elwin kreeg een kleur. Daar vroeg de koning wel wat, zeg. Elwin de koning van de Drokelaar ? 'Dan mag je zolang op het paleis wonen,' zei de koning. Nou, daar moest Elwin eerst eens diep over nadenken. 'Koning van de Drokelaar ? Dat is me nogal wat,' dacht Elwin. 'Slaap er maar een paar nachtjes over,' zei de koning schor, 'over een week vertrek ik.'

Toen de koning weer vertrokken was vertelde Elwin het aan Sandra. Sandra schrok, maar daarna begon ze te glimlachen. 'En word ik dan de koningin ?' vroeg ze. 'Wat moeten we doen,' zei Elwin, terwijl hij zenuwachtig heen en weer begon te lopen. 'We kunnen die arme koning toch niet in de steek laten ? Sandra, we doen het. En Elwin belde de koning op, die daar heel erg blij mee was. Ze konden direct komen, zodat de koning ruim de tijd had om te vertellen wat er moest gebeuren. Wat was dat spannend, zeg. Elwin had al veel voor de koning gewerkt, maar dit had hij nog nooit gedaan. Snel begonnen ze hun spullen in te pakken. Over een uurtje zou de koets komen om hen

naar de koning in het paleis te brengen. Sandra ruimde nog snel even wat dingen op, en al gauw hadden ze hun tasjes klaar. Ze hoefden natuurlijk niet zo heel veel mee te nemen, want zo'n paleis had natuurlijk bijna alles al. Elwin deed goed alle deuren op slot, stopte zijn sleutelbos in zijn jaszakje, en wachtte samen met Sandra op de koets. En ja hoor, daar kwam de koets al aan. Buiten was het prachtig weer. Elwin had wat worteltjes voor de twee paarden meegenomen en na het voeren stapten ze beiden in de koets. Wat hadden ze een prachtig uitzicht, maar Elwin schoof na een tijdje de gordijntjes dicht, zodat ze de koets eens helemaal van binnen gingen bekijken. Elwin begon zich al een beetje koning te voelen. Na een tijdje kwamen ze aan bij het paleis. Elwin woonde niet zo heel ver van het paleis vandaan. De fonteinen in de paleisvijvers sproeiden het water hoog, en het zonnetje scheen in het water, zodat het leek alsof de druppeltjes van goud waren. De koetsier hielp hen met de tassen en al snel waren ze binnen in het paleis. Elwin en Sandra kregen de slaapkamer van de koning en de koningin, zodat ze er al een beetje aan konden wennen. De koning en de koningin sliepen in een andere kamer, zodat ze zich helemaal op de reis konden instellen.

Hoofdstuk 2. Het Boek der Geheimen

Het was een grote koninklijke slaapkamer, en Elwin en Sandra schoven de tassen onder het grote hemelbed. In de zuiltjes van het hemelbed waren aan elke kant een tijgerbeeldje verwerkt. De zuiltjes waren van oud goud, en Elwin schatte dat het bed wel honderden jaren oud was. Aan het fluwelen plafondje van het hemelbed waren gouden knopen bevestigd met gouden dubbeldraden ertussen. Aan de zijkanten van het plafondje hingen gouden kwastjes. Toen ze even rondgekeken hadden en even op het bed gelegen hadden, liepen ze de gang in, want de koning zou hen vertellen wat er moest gebeuren. De koning droeg een groot boek met gouden letters waar de opdrachten instonden. Verder hing het er vanaf wat er zou gebeuren. Elwin moest leren regeren en zijn eigen wijsheid leren gebruiken, maar zoals elke koning raadsheren had, zo had Elwin ze ook. Ook moest Elwin de koninklijke geheimen kennen om het land te kunnen regeren. En weer kwam de koning met een groot boek aanlopen. Dit boek moest altijd weer terug naar de koninklijke schatkamer.

Opeens kreeg Elwin een idee. Hij vroeg aan de koning of de klokkenpiano in de koninklijke slaapkamer mocht staan. Dat vond de koning wel goed. En in de avond ging Elwin met de koetsier de nieuwe piano ophalen. Zo konden Sandra en Elwin gewoon door blijven gaan met oefenen.

En eindelijk was het zo ver. De koning zou met de koningin voor een lange tijd op reis gaan. Elwin en Sandra zwaaiden hen uit toen hun koets vertrok, en na een tijdje waren ze uit het zicht. Elwin zuchtte diep. Sandra glimlachte. Samen liepen ze terug in het paleis. Het was een groot paleis met veel gangen. Elwin wreef eens door z'n baardje. Op een kast in de hoofdgang lag de kroon van de koning. Die mocht Elwin nu dragen. De koning had ook speciaal een koningsjas voor Elwin laten maken. Daaronder kon Elwin gewoon zijn eigen kleren en schoenen blijven dragen. Sandra kreeg een klein kroontje en hoefde verder niets speciaals te dragen. Met grote stappen liep Elwin naar de paleisbibliotheek. Hij zou wat boeken over koningen en paleizen lezen, en ook wat boeken over de geschiedenis van de Drokelaar. Ja, een koning moest veel studeren. Met de boeken onder z'n arm liep hij richting de schatkamer. De schatkamerbewakers deden de deur voor hem los en lieten hem rondkijken. Hier lag het boek van de koninklijke geheimen. Hij mocht het boek wel meenemen, maar het moest tegen de avond weer terug in de schatkamer.

Elwin zou beginnen bij hoofdstuk 1 van de koninklijke geheimen. Dat waren veelal dingen die Elwin al wist, omdat de koning hem in de loop der tijd natuurlijk al veel had toevertrouwd. Elwin las er vlug doorheen. Het was een beetje een saai hoofdstuk, en al gauw begon Elwin een beetje weg te dromen. Niet lang daarna lag Elwin te slapen met het boek in zijn handen. Maar toen Elwin wakker werd was het boek verdwenen. Elwin's hoofdje kreeg alle kleuren van de regenboog. Wat moest hij nu doen ? Vlug liep hij naar Sandra toe die in de slaapkamer aan het pianospelen was. Sandra schrok ervan toen Elwin vertelde dat het boek der geheimen weg was. Vlug begonnen ze overal te zoeken, maar het boek was nergens te vinden.

Maar toen ze in de tuin van het paleis begonnen te zoeken zagen ze ineens een vogel wegvliegen met het boek in z'n klauwen. Het was een hele grote vogel, maar te ver weg om te kunnen zien welke vogel het was. Elwin dacht dat het een arend was. Elwin zuchtte diep. Zouden ze ooit het boek nog terugzien. Sandra was naar binnen gerend en kwam al snel weer met de verrekijker. Nu kon Elwin de vogel navolgen. En ja, het was een arend, dat kon Elwin nu heel duidelijk zien. De arend vloog richting een berg en bracht het boek naar zijn nest tussen de rotsen. Dat zou klimmen worden voor Elwin. Elwin besloot één van de paarden te nemen om naar die berg te gaan. Na een tijdje kwam hij daar aan. Hij liet het paardje aan de rand van de berg een beetje grazen, en zelf begon hij aan zijn klimtocht. Er lagen veel rotsen, en Elwin klom van rots tot rots. Elwin kon aardig goed klimmen, en het ging allemaal erg snel. Het was een lange klimtocht. De zon scheen op de rotsen, maar het begon zo hoog wel een beetje koud te worden. Er lag hier en daar al wat sneeuw, en Elwin moest er voor uitkijken dat hij niet uitgled. Het werd hoe langer hoe ijsziger. Plotseling werd Elwin in zijn kraagje gegrepen. Het was de arend, en die nam Elwin heel hoog, mee naar de toppen van de berg waar ergens z'n nest was tussen de rotsen. Niet lang daarna zat Elwin in het arendsnest waar ook nog het boek der koninklijke geheimen lag. 'Waarom heb je het boek meegenomen,' vroeg Elwin aan de arend. Elwin nam het boek in zijn armen, en zag tot zijn grote verbazing dat er arendseieren onder het boek lagen. De arend wilde natuurlijk de eieren bedekken. Of had de arend er ook andere plannen mee ?

Plotseling werd Elwin van achteren gegrepen, en ook het boek van de koning werd weggegrist. Het was een uil. Elwin kende deze uil wel. Het was de uil van de koning. Niet lang daarna stond Elwin weer met beide beentjes op de grond bij het paleis, en het boek lag naast hem. 'Dank u wel, meneer de uil, dat was erg aardig van u,' zei Elwin. De uil grinnikte, maar toen werden zijn ogen wat ernstiger : 'Elwin,' zei hij, 'die arend was een boze tovenaardie het geheime boek van de koning wilde stelen.' Elwin schrok er een beetje van. Dus die tovenaardie had zichzelf omgetoverd in een arend. Gelukkig was het boek weer terecht, maar het moest snel weer naar de schatkamer toe. En daar holde Elwin met het boek het paleis binnen, terwijl de uil achter hem aanvloog. Sandra stond in de grote gang op hem te wachten, en was zo blij hem te zien. 'Wat fijn, Elwin dat je er weer bent, en dat je het boek weer terug hebt. Ik begon me al een beetje ongerust te maken,' zei Sandra. Elwin zou voortaan het boek in de schatkamer lezen. Ze lieten alle ramen in het paleis dichtmaken, want ze wisten dat de arend zou kunnen terugkomen.

De uil van de koning wilde wel aan andere uilen in de Drokelaar vragen of ze het paleis wilden bewaken. Binnen korte tijd kwamen er al een aantal aanvliegen. Ze gingen op de daken, de torens en de balkonnetjes van het paleis zitten, en sommigen zaten op de vensters. Wat was dat een prachtig gezicht, en Elwin was er erg opgelucht van.

Op een dag kwamen er twee drokelaarprofessoren het paleis binnen. Oh, wat maakten die twee een ruzie. Het waren twee hele wijze mijnheren in de sterrenkunde. Ze hadden beiden grote telescopen

in hun hand. Dat zijn lange verrekijkers waarmee je de sterren kunt bekijken. De ene mijnheer kwam uit Witgouddorp, en de andere uit Groengouddorp. Het waren twee hele lange mijnheren met lange jassen. Ze wreven door hun baardjes heen, wapperden met hun vingertjes en waren bijna vuurrood van de woede. Elwin kwam eraan rennen en vroeg : 'Zeg, wijze drokelaarmijnheren, waarom maken jullie zo'n ruzie ?'

'Ach, weet u, ik ben drokelaarprofessor Torenklok uit Witgouddorp,' sprak de ene professor, 'en ik vind dat het nieuwe sterrenkijkgebouw in Witgouddorp gebouwd moet worden.' Maar de andere professor vond dat niet goed, en stampte met zijn voetjes op de grond : 'Nee,' brulde hij, 'ik ben drokelaarprofessor Roodglans uit Groengouddorp en ik wil dat het sterrenkijkgebouw in Groengouddorp wordt gebouwd.' Elwin haalde het opdrachtenboek van de koning erbij, en er stond inderdaad dat er een sterrenkijkgebouw gebouwd moest worden. Elwin wreef door zijn baardje en zei : 'Het is waar dat het gebouwd moet worden, omdat het in het koninklijke opdrachtenboek staat, maar om jullie beiden tevreden te stellen bouwen we het gebouw tussen de beide dorpen in. Is dat geen goed idee ?' Maar toen gingen de twee drokelaarprofessoren verder ruzieën over wie de baas van het sterrenkijkgebouw mocht worden. Elwin dacht weer diep na, wreef door zijn baardje en stak zijn vingertje in de lucht : 'drokelaarmijnheren, stop met ruziemaken, want jullie worden gewoon allebei de baas,' zei Elwin. Toen gaven de twee professoren elkaar een hand en liepen hand in hand naar buiten. 'Dank je wel, koning Elwin, voor deze wijze raad,' riepen ze. Elwin moest er wel even om grinniken. Dat probleem was in ieder geval opgelost.

Hoofdstuk 3. Feest in Groengouddorp

De volgende dag moest Elwin naar Groengouddorp. Het was feest in het dorp. Overal waren er optochten en wat was iedereen prachtig verkleed. Overal waren er muziekkorpsen en in de kerken en grote gebouwen waren concerten. Meestal liep er een mongooltje voor zo'n rij met muzikanten om de maat te slaan. Sommige mongooltjes hadden politiepakken aan met politie-petten en andere mongooltjes waren als rode postbodes verkleed. Weer anderen waren als clown verkleed, als heks of als koning. Elwin had veel plezier, en na een tijdje werd Elwin aangeklopt door de ouders van zo'n mongooltje. Ze vroegen of koning Elwin een tijdje bij hen thee wilde drinken. Dat wilde Elwin maar wat graag. Ze woonden in een klein huisje ergens aan de rand van het dorp, dicht bij het plantsoen en het bos. Ze hadden kruisbessenthee voor Elwin gemaakt. Wat was dit toch een prachtig dorp. Elwin kwam hier altijd graag. De vader keek een beetje ernstig. Hun kind wilde graag bij andere mongooltjes wonen in het bos, maar daar was nog geen gebouw voor. Elwin had het boek met koninklijke opdrachten meegenomen, en hij keek of er wat over instond. En ja hoor, de koning wilde graag een gebouw laten bouwen voor mongooltjes. Elwin dacht eraan dat misschien mongooltjes uit Witgouddorp daar ook wilden wonen, dus hij zei tegen de vader dat het gebouwd zou worden in het bos tussen Groengouddorp en Witgouddorp dicht bij het sterrenkijkgebouw. Wat was de vader blij, en ook de moeder begon diep te glimlachen. 'Koning Elwin, wil je een stuk kruisbessentaart ?' vroeg de moeder. Nou, dat wilde Elwin wel.

Na een lange dag kwam Elwin eindelijk terug bij het paleis. Sandra was in de keuken van het paleis aan het koken. Elwin ging aan een keukentafeltje zitten en begon de krant te lezen. Sandra was bessenpastei aan het koken. Opeens vloog de uil van de koning binnen en ging op een kastje zitten.

Elwin was blij hem te zien. De uil zette grote ogen op en begon te praten. 'Elwin, er is weer een drokelaarprofessor binnen, dit keer één uit Paarsgouddorp. Hij zegt dat de Drokelaar in gevaar is. Hij zegt dat boeven draadjes van het grote soldatengebouw naar het telefoongebouw hebben gemaakt, die telefoonbommen vormen in de electriciteitskabels van de telefoons. Als een drokelaar dan gebeld wordt en hij neemt de hoorn van de haak, dan ontploft die bom, en komen er witte stofwolken die zich verspreiden. Zo kunnen drokelaarboeven ongemerkt dingen stelen. Dat wordt een ramp voor de Drokelaar, want de boeven kunnen zo iedereen opbellen en dan daar kunnen gaan stelen terwijl de witte stofwolken zich verspreiden.' Daar schrok Elwin wel even van. Maar het was al te laat. Dikke wolken witte stof kwamen onder de deur door naar binnen, en al snel kon Elwin niets meer zien. Daar liep Elwin met gestrekte armen recht voor zich uit, en riep : drokelaarprofessor, kunt u alstublieft hierkomen ? Na een tijdje voelde hij een hand op z'n schouder. 'Koning Elwin, hier ben ik. Het is verschrikkelijk,' zei de professor. 'Ik ben professor Hoogbomen uit Paarsgouddorp. Ik heb thuis een soort verrekijker waarmee ik dwars door dingen heen kan kijken, en zo alles in de gaten kan houden. Zo'n doorkijker wordt ook wel telacscoop genoemd, ik heb daar jaren lang aan gewerkt. En nu zag ik de boeven deze dingen doen, en door aan wat schijfjes van de telacscoop te draaien kon ik precies horen wat ze zeiden. Het is een ramp, het is verschrikkelijk, en nu begint heel de Drokelaar onder de witte stof te komen en kunnen ze de boel bestelen.'

'Laten we naar de koninklijke slaapkamer gaan,' zei Elwin, 'dan kunnen we alles in de rust bespreken, professor.' Iedereen begon door elkaar te rennen en er was veel te veel lawaai. Oh, wat was er een paniek in de Drokelaar. Al snel kon niemand nog iets zien. Met de handen voor zich uit liepen ze voorzichtig naar de koninklijke slaapkamer op een verdieping hoger. Beiden gingen ze op een stoel zitten. 'Koning Elwin,' zei de professor, 'de telacscoop kan ook door de witte stof kijken, en ik heb wat kleine lensjes die samen kunnen smelten met je ogen, zodat je altijd door alles heen kunt kijken. Ik zie nu in hoe belangrijk dat is, maar die lenzen mogen natuurlijk nooit in verkeerde handen komen.' Elwin sprong op : 'Professor, laten we dadelijk naar uw huisje toegaan voor die lenzen, want straks is heel de Drokelaar leeggestolen.' De professor liep naar het raam en floot hard, terwijl ze vleugels hoorden flapperen. Het was de uil van de professor, die wel een beetje door de witte stof kon heenkijken. 'Vlug, Mozart,' zei de professor, 'breng koning Elwin en mij snel naar ons huisje.' En zo gebeurde het. De uil nam Elwin en de professor op z'n rug en binnen niet al te lange tijd waren ze aangekomen in Paarsgouddorp waar de professor woonde. In het huisje aangekomen liep de professor naar een grote la toe, waar de lenzen lagen. Hij gaf er twee aan Elwin en deed er zelf twee in z'n ogen. 'Oh, wat prachtig,' riep Elwin, 'ik kan alles weer zien, en alles is zo doorzichtig.' Elwin glunderde. 'Alsjeblieft koning Elwin, ze zijn voor jou,' zei de professor. Elwin keek alsof hij zojuist het mooiste kado van z'n leven had gekregen. Hij vloog de professor om z'n nek en gaf hem een dikke kus. 'Dank je wel, professor, nu kunnen we de Drokelaar redden,' zei Elwin. Wat was de wereld nu prachtig, maar wat een schrik toen ze weer bij het paleis aankwamen. Zoveel spullen waren verdwenen. Elwin rende naar de schatkamer. 'Als ik het niet dacht,' schreeuwde Elwin. 'Het boek der geheimen is weer verdwenen.' Elwin begon om zich heen te kijken, en langzaam kreeg Elwin heel de Drokelaar in beeld. Elwin kon met doorkijklenzen zoveel zien. Hij zag zoveel drokelaren in paniek, maar nergens zag hij de boeven. Ook de professor keek goed om zich heen met de lenzen. Ze konden makkelijk door muren en hele gebouwen heenkijken.

Ineens dacht Elwin aan de arend die al eerder het boek had gestolen. Hij besloot in de lucht en naar de berg te kijken. De lenzen waren net verrekijkers. Ze konden niet alleen door dingen heen kijken, maar ze konden ook heel ver kijken. En daar zag Elwin een grote zwarte arend vliegen, met vier of vijf mannetjes op z'n rug. En één van die mannetjes had het boek der geheimen. Weer vloog de arend naar een nest. Maar wat was dat ? Elwin zag nog meer arenden vliegen met mannetjes op hun ruggen. Die mannetjes hadden allemaal gestolen spullen bij zich. De professor zag het ook. Maar wat was dat ? Bij de nesten aangekomen zag Elwin al die mannetjes en arenden in de rotsen van de berg verdwijnen, zo er dwars doorheen. Hoe kon dat ? Ineens was de uil van de koning bij Elwin en de professor gekomen. 'Elwin,' zei de uil, 'deze arenden en mannetjes werken voor die boze tovenaars die zich ook weleens in een arend verandert. Zij kunnen met toverkracht door muren heenlopen. Ook kunnen zij zo in de grond verdwijnen.' Elwin schrok. Wat moesten ze nu. Maar de professor had een idee. 'Koning Elwin, ik heb thuis nog wat doorlooppakken liggen. Dat zijn pakken die je aan kunt trekken waarmee je door alles heen kunt lopen. Door dichte deuren, door bomen, door rotsen, alles.' Elwin wreef door zijn baardje en sprong op de uil van de koning, terwijl de professor op Mozart sprong. Zo vlogen ze met z'n vieren terug naar het huisje van de professor in Paarsgouddorp. De professor moest goed zoeken naar die pakken. Het waren gouden pakken in allerlei kleuren, als gouden regenbogen. De professor pakte ook twee pakken voor de uilen, en even later stonden ze buiten met de pakken aan. Dat was wel spannend. Samen vlogen ze naar de berg waar de arenden binnengingen.

Onderweg zei de uil van de koning tegen Elwin dat de boze tovenaars een bril had waarmee hij ook alles zou kunnen zien, zelfs de verste planeten, en niet alleen dat, hij had ook een vals gebit over zijn eigen tanden heen, waarmee hij op afstand tegen de arenden en de boeven die voor hem werkten kon praten. Dat waren telefoontanden.

De professor begon te spuiten met paars spul uit een spuitbusje. 'Nu kan de boze tovenaars ons niet zien of horen,' sprak hij. Toen vlogen ze verder in de paarse wolk. Ze waren onzichtbaar geworden. Bij de bergrotsen aangekomen konden ze gewoon erdoorheen vliegen, en na een tijdje vliegen kwamen ze in een enorme ruimte terecht. Hier lagen alle gestolen spullen. In de verte zagen ze de tovenaars zitten op een hoge troon, terwijl hij het boek van de koning aan het lezen was. Elwin hoorde hem een beetje mompelen en in zichzelf praten. Hij was natuurlijk bezig met zijn telefoontanden. Maar na een tijdje was de paarse wolk uitgewerkt en het busje van de professor was leeg. De tovenaars merkte hen al snel op, en begon te brullen. Plotseling kwamen er uit alle hoeken van de open ruimte boeven en arenden op hen af. Plotseling veranderde ook de tovenaars met een enorme knal in een grote zwarte arend. Hij steeg van zijn troon af en vloog naar beneden, waar Elwin, de professor en de twee uilen stonden. Wat moesten ze nu doen ? Er kwam vuur uit de bek van de grote zwarte arend, en Elwin stond te trillen op z'n benen. Door het vuur begonnen de doorlooppakken weg te smelten. Ze konden niet meer ontsnappen. Die arme Elwin. Hoe moest hij nu de Drokelaar redden ? En zou hij zijn lieve Sandra ooit weer terug zien ? Even leek het wel alsof elke seconde honderd jaar duurde, en Elwin werd steeds banger. Zo bang dat de zweetdruppeltjes langs zijn voorhoofdje naar beneden kwamen. Ook zijn handjes begonnen te zweten. Hij hoorde de arend brullen, en het leek wel alsof Elwin steeds kleiner en kleiner werd. 'Professor, professor, wat moeten we doen ?' riep Elwin. Maar de professor wist het ook niet, en keek recht voor zich uit naar de arend. Inmiddels waren de andere arenden en boeven dichterbij gekomen, en grepen Elwin en de professor vast. Waar waren de uilen toch ineens gebleven ?

Ineens kwam de uil van de koning van boven aanvliegen. Hij had de telefoontanden tussen z'n klauwen. 'Snel Elwin, dit vond ik naast de troon. Steek het snel in je mond, en spreek tegen de boeven en arenden,' sprak de uil. Elwin deed onmiddellijk wat hem gezegd werd, en met de telefoontanden in z'n mond begon hij te spreken. 'Stop,' riep hij tegen de boeven en de arenden. 'Jullie doen nu wat ik zeg.' En de boeven en arenden stonden ineens stil te wachten. 'Ik wil dat jullie nu naar de gestolen spullen toegaan en dat jullie ze weer terugbrengen waar jullie ze vandaan hebben gehaald,' sprak Elwin. Langzaam draaiden ze zich om en begonnen te doen wat hen gezegd werd. Ook de grote zwarte arend stond stil in de lucht, maar ineens draaide hij zich om en vloog door een muur weg. Elwin kon met zijn lenzen wel door de muur heen kijken, maar zag de grote arend niet meer. 'Elwin,' sprak de uil van de koning, 'de tovenaars kan zich ook onzichtbaar toveren.' Inmiddels vlogen de andere arenden heen en weer met de boeven om de gestolen spullen weer terug te brengen. Elwin droeg hen ook op om de draadjes tussen het grote soldatengebouw en het telefoongebouw weer door te knippen en weg te halen, en na een tijdje begonnen de witte wolken helemaal weg te trekken. Alle drokelaars haalden weer opgelucht adem, en zagen gelukkig hun spulletjes weer terug. Ook het boek der geheimen kwam weer op z'n plaats. Maar tot zijn grote schrik zag Elwin dat er bladzijden uitgescheurd waren. Dat moest de tovenaars natuurlijk gedaan hebben.

Hoofdstuk 4. De Uxlons

Eindelijk had Elwin weer eens de tijd om in het boek der koninklijke geheimen te lezen. Er was een groot deel uitgescheurd, maar gelukkig was er nog veel over om te lezen. Elwin zat achter een tafeltje in de koninklijke schatkamer. Terwijl de bewakers bij de deur stonden. 'Zo was het veel veiliger,' dacht Elwin. Elwin las wat over de geschiedenis van de Drokelaar. Er stond een plaatje bij met een oude man die op z'n hoofd wat pluïsjes had. Hij stond naast een zachtrose en zachtpaars wiegje waarin wat vreemde vruchten lagen. Ze hadden bijna gezichtjes. Er stond bij dat het een winkel in Amsterdam was, in Nederland. Het was in een straat waar iedereen doof was. Alles was zo stil hier. En iedereen was traag, zo traag. Ook de oude man. Er kwamen wat zachte geluidjes uit de vruchten. Ze fluisterden, maar niemand hoorde hen. De oude man probeerde de vreemde vruchten te verkopen. Er waren kleine vlammetjes in de vruchten. Maar niemand wilde hen kopen. Toen bracht de oude man hen naar Afrika. Daar leefden uxlons, dat zijn dieren die zowel uil als tijger zijn. Elwin zag daar ook een plaatje van. Hij griezelde een beetje. Wat een vreemd verhaal. Maar de uxlons wilden de vruchten wel hebben. Ze stopten de vruchten diep in de grond en zo ontstond de Drokelaar. Toen de oude man terugging naar Amsterdam mocht hij er niet meer in. De man werd toen zo boos dat hij hele harde muziek ging maken. De mensen vonden dat verschrikkelijk, maar lieten de oude man weer binnen, zodat hij weer rustig zou worden. Elk jaar gaat de man terug naar Afrika, en dan gebeurt weer precies hetzelfde. Elwin wreef eens door zijn baardje. 'Nou, wat heeft de koning toch een vreemd boek van geheimen,' zei Elwin tegen zichzelf. Hij begon nu wel erg benieuwd te worden waarom de tovenaars dit boek zo graag wilde hebben. Maar goed, Elwin was nog lang niet uitgelezen.

Die oude man heette Nomusa, een broer van Bilmageln. Ah, dat was een bekende naam voor Elwin. Bilmageln was een oude toverdwerg waar Elwin in vorige avonturen al kennis mee had gemaakt. Ineens was Elwin heel aandachtig aan het lezen. Nomusa had een ezel, en nu stond er dat de eerste

drokelaars, de oerdrokelaars, half ezel half drokelaar waren. Ze waren erg wild, maar konden ook erg stil en rustig zijn. Elwin begon te glunderen. Er stond een plaatje bij van zo'n oerdrokelaar, wat vond Elwin dat prachtig. 'Zouden er nog steeds oerdrokelaars bestaan ?' vroeg Elwin zich af. De oerdrokelaars waren goed bevriend met de uxlons. De uxlons zorgden erg goed voor hen. Ze hadden een soort hangmozaïek boven de Drokelaar gehangen met een heleboel knikkers aan touwtjes. Als die knikkers elkaar raakten, dan maakten ze allerlei zachte geluiden, en dan werd de Drokelaar onzichtbaar. Dit deden de uxlons als er gevaar dreigde voor de Drokelaar. Later dachten ze dat dit door de wind gebeurde en dat de knikkers de sterrenhemel vormden. 'Zouden die uxlons nog ergens bestaan ?' dacht Elwin bij zichzelf. Elwin vond het allemaal erg spannend. Het was nu bijna tijd om naar z'n bedje te gaan, maar eerst wilde Elwin nog even op de bellenspiano spelen. De bewakers deden de deur weer goed op slot en Elwin liep naar boven op weg naar de koninklijke slaapkamer. Elwin deed z'n pyamaatje aan en begon te spelen. Wat was het toch een prachtige klank op die piano. En Elwin stelde zich voor dat de bellen de knikkers van de uxlons waren, terwijl Elwin zo nu en dan even wegdroomde in de sterrenhemel. De bellen hadden zulke zachte klanken, en Elwin werd er heel rustig van. Er was zo'n prachtige zachte echo, en Elwin voelde zich omringd door bijzondere toverwezens.

Plotseling hoorde Elwin schoten in de lucht. Snel sprong hij naar het raam en keek naar beneden. Er stond daar een lange drokelaarman met een geweer. Het was een beetje donker en Elwin kon het niet zo goed zien. Elwin deed vlug zijn jasje aan en rende op zijn pantoffeltjes naar beneden. Maar de man was alweer verdwenen, en er kwam een kogeltje op Elwin afrennen. Het kogeltje had armpjes en beentjes en had een gezichtje. Het was een wit kogeltje. 'Hallo,' zei het mannetje, 'ik ben Elsefic.' Elwin keek heel verbaasd. Wat was dit nou ? 'Wat is hier aan de hand ?' vroeg Elwin. 'Nou,' zei het mannetje vrolijk, 'wil je dat niet weten ?'

'Natuurlijk wil ik dat weten,' zei Elwin weer. Het mannetje had een vreemd hoedje op met twee uitsteeksels, en haalde het hoedje van z'n hoofdje en maakte een diepe buiging. 'Ik ben Elsefic,' zei hij weer. 'Ja,' zei Elwin, 'dat zei je daarnet ook al.' Het mannetje deed nog een klein stapje naar voren en zei : 'Nou, vind je dat dan niet leuk ?' Elwin begon een beetje te grinniken. 'Wat een grappig mannetje,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Zeg maar Elsefic hoor,' zei het mannetje weer. 'Elsefic, welkom in het paleis,' zei Elwin. 'Waar kom je vandaan en wat kan ik voor je doen.' Het mannetje deed een sprongetje met beide beentjes achteruit en begon heen en weer te huppelen. 'Je kan niks voor me doen,' zei het mannetje. 'Ik kom wat voor jou doen.' En toen begon het mannetje te vertellen. Ineens kwamen er allerlei kogeltjes uit zijn mond rollen, die erg op knikkertjes leken. Het mannetje begon weer te huppelen en de kogeltjes kwamen toen overal uit hem rollen en zich te verspreiden. 'Weet je wat dit zijn ?' vroeg hij. Elwin schudde zijn hoofd. 'Uilenkogels,' zei het mannetje. De kogeltjes begonnen tegen elkaar aan te botsen en maakte allerlei zachte geluiden. Ineens was het mannetje verdwenen. Elwin keek erg verbaasd, en moest denken aan de knikkers van de uxlons die je ook onzichtbaar konden maken. Ineens stond het mannetje weer voor hem. Maar nu was Elsefic in een klok veranderd. Elwin dacht dat hij droomde en wreef in zijn oogjes. Daar kwam Sandra aangelopen. 'Wie is dat, Elwin ?' vroeg ze. Terwijl Elsefic op haar afliep. 'Hallo, ik ben Elsefic,' zei het mannetje tegen Sandra. 'Kom eens naar buiten, ik wil jullie wat laten zien,' zei het mannetje. Samen liepen ze naar buiten en Elsefic maakte een hele hele grote sprong zodat hij bovenop het paleis terecht kwam. Toen werd Elsefic ineens groot, zo groot, als een reuzenballon, en toen spatte hij uit elkaar, terwijl allerlei kogeltjes boven het paleis begonnen te zweven. De kogels werden steeds groter, en begonnen tegen elkaar aan te botsen. En wat er toen gebeurde verbaasde Elwin en Sandra heel erg. Het paleis was ineens verdwenen. En floep, daar stond Elsefic weer voor

hen. 'Nu is het paleis onzichtbaar,' zei Elsefic. Elwin begon te stotteren : 'Maar ... maar ... dat kan niet,' zei hij. 'Dat kan wel,' zei het mannetje. Toen begon het mannetje tot drie te tellen, en daar stond het paleis weer. Elwin haalde opgelucht adem.

Elsefic wilde wel in Elwin's mutsje wonen. Zo zou Elwin zichzelf of andere dingen onzichtbaar kunnen maken, en als hij wilde heel de Drokelaar. Dat wilde Elwin wel. Nu had hij dan een kroontje om zijn muts, en Elsefic in zijn muts. Wat een prachtig kado.

Die nacht sliep Elwin zo lekker. Dat wil je natuurlijk wel geloven.

De volgende ochtend was Elwin in het koninklijke opdrachtenboek aan het lezen. Er stond in dat de koning wilde dat er beelden van uxlons en oerdrokelaars gemaakt werden voor in het paleis. Elwin zou dat aan de koninklijke beeldhouwer Kabouter Steenhouwer moeten opdragen. De beelden moesten van verschillende soorten goud gemaakt worden, in verschillende kleuren. Ook moesten er van zulke standbeelden in sommige dorpen komen te staan. De drokelaren zouden op de scholen kunnen leren over de drokelaargeschiedenis. Maar veel moest geheim blijven. Koning Elwin zou dit met de meesters en juffrouwen moeten bespreken wat ze wel en niet mochten vertellen. Ook mocht Elwin hen niet alles uit het boek der geheimen vertellen.

Op een dag kwam er een oude man op een ezel het paleis binnen. Het was Nomusa. Elwin was erg verrast. De oude man wilde Elwin wel helpen de uxlons en de oerdrokelaars te vinden, zodat de Drokelaar weer een stukje geschiedenis erbij had. De man had een aantal vlaggen bij zich in bonte felle kleuren. Op deze vlaggen stonden dieren en andere wezens zoals oerdrokelaars, die halfdieren waren. Nomusa vroeg of die vlaggen op de platte daken en balkonnen van het paleis mochten staan. Het waren vlaggen die de geschiedenis van de Drokelaar uitbeelden. Elwin vond ze erg prachtig en liet ze meteen naar boven brengen. Nomusa was erg blij, en ook zijn ezel. Het was een toverezel die kon vliegen. Elwin had wel een paleiskamer voor hen, waar ze voor een tijd konden logeren.

Nomusa vertelde aan Elwin dat de ezeldrokelaars en de uxlons in en achter het stille bos leefden. Elwin schrok. Oei, dat was één van die bossen waar niet veel drokelaren zich durfden te wagen, omdat daar zulke vreemde dingen gebeurden. En je kon er niet zo ver in, omdat er hekken door de koning waren gezet. Het was een groot bos aan de oostkant van de Drokelaar. Het was de drokelaren streng verboden om diep in het bos te komen. Daarachter lag het land Trideria, waar drokelaren ook niet mochten komen. De koning wilde nooit zeggen waarom. Hij wilde er nooit over praten.

Hoofdstuk 5. Elwin en het Stille Bos

Nomusa vertelde Elwin dat in Trideria een andere broer van hem en Bilmageln woonde. Zijn naam was Rara Sur. Dat klinkt misschien een beetje vreemd, maar je moet niet vergeten dat er in het land Trideria heel anders werd gesproken dan in de Drokelaar. Rara Sur zorgde voor de ezeldrokelaars en de uxlons na de grote oorlog. 'Grote oorlog ?' vroeg Elwin verschrikt. 'Is er dan een grote oorlog geweest in de Drokelaar?' Nomusa keek ernstig en zei : 'Ja, Elwin, er is een hele grote oorlog in de Drokelaar geweest. Vroeger, heel lang geleden. En de grote oorlog staat beschreven in het geheime boek van de koning.' Elwin boog zijn hoofdje en sprak : 'Daar heeft de koning nooit over verteld.'

'Nee,' zei Nomusa, 'omdat de koning wilde dat het zo snel mogelijk werd vergeten.'

De koning wilde dat zoiets nooit meer zou gebeuren, en hij wilde niet dat de drokelaren bang zouden worden van die verhalen.' Dat vond Elwin wel erg wijs van de koning. En nu Elwin dan zelf koning was moest Elwin daar natuurlijk wel iets van weten, maar hij had er nog niets van in het boek der geheimen gelezen. 'Misschien staat het wel in het afgescheurde deel van het boek, wat de boze tovenaars heeft meegenomen,' dacht Elwin. Elwin werd ineens erg verdrietig. Wat zou er toch allemaal gebeurd zijn ? Die arme, arme drokelaren van vroeger.

Na een tijdje zei Nomusa dat hij weer moest vertrekken. Hij ging op zijn ezel zitten en reed langzaam het paleis uit. Elwin werd er een beetje verdrietig van. Hij voelde zich ineens zo alleen. Langzaam liep Elwin naar zijn kamertje, en ging daar op een stoeltje zitten, met zijn hoofdje naar beneden gebogen. Plotseling werd er op zijn raampje getikt. Het was een spinnetje. 'Bliep, bliep,' zei het spinnetje. 'Doe eens snel je raampje open, Elwin. Bliep, bliep, ik wil je wel helpen.' En Elwin liep naar het raam en deed het open. 'Bliep, bliep,' zei het spinnetje weer. 'Ik ben het spinnetje van Rara Sur. Mijn naam is Biskidde en ik kom ook uit het land Trideria. Ik ben helemaal over het grote hek van het stille bos hier naartoe gekomen. Ik kan jou wel op mijn rug meenemen naar de ezeldrokelaars en de uxlons.' Het spinnetje sprak bijna fluisterend. 'Spinnetje, spinnetje,' zei Elwin zacht. 'Wat is er toch gebeurd dat de koning zulke hekken moest neerzetten ?' Het spinnetje kwam langzaam naar binnen. Het spinnetje had veel haartjes op z'n pootjes, en zijn lijfje was als een prachtige kleine bruine knoop met een groene glanzende rand die ook in andere kleuren veranderde als het licht er op scheen. Het spinnetje leek wel op een koffieboontje met hele lange pootjes. Elwin vond het prachtig. En het spinnetje had zo'n zachte stem. Elwin voelde zich erg rustig worden bij het spinnetje. Ook begon Elwin voorzichtig over de grote oorlog van vroeger te vragen, maar het spinnetje gaf geen antwoord. 'Kom maar op m'n rug zitten, Elwin,' zei het spinnetje, 'dan gaan we naar het stille bos en dan merk je het vanzelf wel.'

Elwin begon wel een beetje bang te worden, want de koning had gezegd dat niemand daar mocht komen. Maar goed, Elwin was nu zelf koning, en wilde nu toch wel eens weten wat er allemaal gebeurd was. En zo sprong Elwin op de rug van het spinnetje en samen gingen ze naar het stille bos. Dat duurde wel een tijdje, want het was helemaal aan de rand van de Drokelaar. Maar de spin was erg snel. Toen ze dicht bij het bos kwamen werd het steeds stiller. Niet veel drokelaren durfden in deze buurt te wonen. Alleen wat boeren en nog wat andere huisjes stonden daar. Aan de rand van het bos was het pas echt stil. Er stonden daar overal borden met : 'Verboden voor drokelaren' erop geschreven, en 'Verboden Toegang'. Elwin werd weer een beetje bang, maar hij wilde zo graag de ezeldrokelaars en de uxlons eens zien. Oh, wat was het toch stil in het bos. Elwin hoorde zelfs bijna geen vogeltjes meer. En wat waren de bomen hier hoog. Het werd hier ook steeds donkerder, maar gelukkig was de spin bij hem. En in de verte zagen ze de hekken al. De hekken waren heel hoog, maar de spin klom er met gemak overheen. Toen ze eroverheen waren geklommen en weer op de grond stonden voelde Elwin zich ineens heel anders. Ze waren nu niet meer in de Drokelaar, maar in Trideria. Hier zouden dan de uxlons en de ezeldrokelaars leven, maar Elwin zag niets. 'Oh, Elwin,' fluisterde het spinnetje. 'Ze wonen veel dieper in het bos, en achter het bos.' Elwin hoorde in de verte het geluid van een uil, maar toch net even iets anders. 'Elwin dat is het geluid van een uxlon,' fluisterde het spinnetje.

Elwin kreeg even de rillingen. Als ze hem maar geen kwaad zouden doen. Maar het spinnetje zei dat Elwin niet bang voor hen hoefde te zijn. 'Ja, ja,' dacht Elwin, 'dat is makkelijk gezegd. Het zijn half tijgers, half uilen.' Maar Elwin had gelukkig al wel veel meegemaakt, dus misschien zou het wel meevallen. 'Oe oe oeoeoeoeoe Oeoeoeoe Oe Oeoeoeoe Oeoe,' hoorde hij weer. Nu leek het alsof het geluid dichterbij was gekomen.

En toen kreeg Elwin de schrik van zijn leven. Ineens stond er een reusachtige uxlon voor hem. Elwin begon te beven en te trillen. Maar de uxlon fluisterde vriendelijk : 'Wees maar niet bang hoor, koning Elwin. Wij zijn jouw vrienden.' Het leek wel alsof duizenden zachte balletjes tegen elkaar botsten in allerlei klanken. Wat een prachtig geluid was het, toen de uxlon zo sprak. Al gauw voelde Elwin zich op z'n gemak, en de uxlon nam het spinnetje en Elwin op z'n rug, om naar het huisje van Rara Sur te vliegen. Toen ze daar aankwamen zag Elwin een man met een beetje lang haar staan. Hij had geen mutsje op en was iets groter dan drokelaren. Het was een beetje wilde man, maar toch erg rustig en stil. Hij bewoog zich traag heen en weer. Zijn huisje was een soort hut aan de rand van het Stille Bos in Trideria, en achter zijn hut hadden ze een enorm uitzicht over Trideria.

Rara Sur zei niet veel. Hij mompelde wat, en liet Elwin een schilderij zien van een oerdrokelaar. Wat was dat prachtig. De man had het onderlijf van een ezel, en het bovenlijf van een drokelaar met een beetje lang haar. De man op het schilderij was nog niet zo oud, en had een gitaar in zijn handen. Rondom hem waren felle kleuren van de regenboog geschilderd. 'Zij komen uit Adaka,' sprak de wilde man. Elwin keek verbaasd. 'Wat is dat, Adaka ?' vroeg Elwin. De wilde man keek hem aan en zei schor : 'Dat is een landstreek in Trideria. Daar wonen de meeste oerdrokelaars. Ze willen niet terug naar de Drokelaar. Ze willen liever ook geen oerdrokelaars genoemd worden, of ezeldrokelaars. Ze noemen zichzelf de Adaka's of Adakijnen.' Elwin keek weer verbaasd. Hij zou nu wel heel erg graag willen weten wat er precies was gebeurd. 'Mijnheer, wilde mijnheer Rara Sur,' stotterde Elwin een beetje. 'Kunt u mij alstublieft vertellen wat er in de grote oorlog gebeurd is ?' vroeg Elwin. 'Daar ben ik heel erg nieuwsgierig naar.' Maar toen draaide de wilde man zich om en liep weg. Elwin was een beetje bedroefd. De uxlon zei dat het verschrikkelijk was, en dat ze er eigenlijk niet over wilden praten. Elwin zou het zelf wel ontdekken. 'Kunt u mij naar die landstreek van de Adaka's of Adakijnen brengen, meneer de uxlon ?' Dat wilde de uxlon wel.

Het was een lange tijd vliegen omdat Adaka diep in Trideria lag. Maar na een tijdje begon Elwin overal rookwolken om zich heen te zien. Elwin moest even hoesten. Beneden begon het er allemaal erg zwart uit te zien. Het leek wel alsof de bomen hier verbrand waren. In de verte leek het alsof Elwin de Adaka's zag rennen. Ja, inderdaad, ze waren half ezel. 'Hallo,' begon Elwin te roepen. Elwin begon te zwaaien, en even stonden de Adaka's stil terwijl het leek alsof ze even naar Elwin keken, maar toen draaiden ze zich om en renden weg. Elwin werd erg verdrietig.

'Koning Elwin,' zei de uxlon zacht en vriendelijk, 'de Adaka's zijn erg bang voor drokelaren. Het herinnert hen aan vroeger. Ze hebben pijn en willen nu in de rust leven.' Dikke traantjes rolden over Elwin's wangen. Wat zou hij die arme Adaka's graag willen helpen. Na een tijdje vliegen zagen ze ineens hoge vuurvlammen, en de uxlon moest erg hoog vliegen om niet geraakt te worden. Oh, wat een vuur was hier, en beneden was ook niets dan vuur. Elwin durfde bijna niet meer naar beneden te kijken. En zo moesten ze een hele lange tijd vliegen hoog boven de vuurvlammen. Na een tijdje konden ze landen. Elwin zag weer een Adaka lopen. 'Oe oeoeoe Oeoeoeoeoe Oe Oe Oe Oeoeoeoe,'

riep de uxlon, en de Adaka stond stil. Heel voorzichtig sloop de uxlon richting de Adaka, en Elwin had zich verstopt onder zijn veren. De Adaka sprak een hele vreemde taal. Misschien was dat wel de oertaal van de Drokelaar, maar ineens begon hij in de taal van Elwin te spreken, alhoewel hij wel nog steeds een vreemde uitspraak had. Elwin kon het toch verstaan. 'Hallo koning Elwin, kom maar tevoorschijn. De uxlon heeft mij al over jou verteld,' zei de Adaka. En Elwin toen kwam tevoorschijn om de Adaka te groeten. Maar veel konden ze niet tegen elkaar zeggen, want vanuit de lucht kwam er een enorme vuurspuwende zwarte arend op hen af. De Adaka schreeuwde iets in zijn eigen taal en rende weg. Toen begon de uxlon hele vreemde geluiden te maken en de arend vloog weer weg. Weer was het alsof Elwin allerlei balletjes tegen elkaar hoorde botsen, en het werd weer rustig. Elwin begreep dat de uxlon de Adaka's nog steeds beschermden. Maar waar kwam al dat vuur toch vandaan? In de verte zag Elwin weer grote zwarte arenden opkomen, en de vlammen werden daar hoger en hoger. Maar gelukkig kwamen ze niet dichtbij. Daar waar Elwin nu was met de uxlon was nog wel een beetje rook, maar haast geen vuur, en de uxlon vertelde dat verderop alles kouder was. Ze vlogen door een poort met een oog. Die poort heette de Biezefic-poort.

De uxlon vertelde dat achter die poort de Adaka's veilig waren, en dat de meeste Adaka's daar woonden. Hun koning heette Biezefic, een wit klein mannetje met één heel groot oog waar allerlei balletjes in zitten. Op zijn hoofdje heeft hij drie uitsteeksels. En inderdaad, achter de poort was het kouder, maar ook aangenaam warm. Elwin voelde zich er erg fijn bij, maar overal begonnen Adaka's weg te rennen. Ze waren erg bang voor Elwin. De uxlon vloog door een aantal dorpjes heen, en overal gebeurde hetzelfde. Overal verstopten ze zich, renden ze in hun huisjes of kropen ineens van angst. Elwin vond dat wel erg zielig voor de Adaka's. De uxlon zei dat Elwin beter niet met ze kon praten. Ze zouden eerst naar koning Biezefic moeten. De koning van de Adaka's zou Elwin wel verder helpen. Ze kwamen dichtbij een enorm gebouw met schuine muren. Het leek wel haast op een enorme piramide. Ze vlogen een enorme trap op en aan weerszijden stonden uxlon die hen vriendelijk aankeken. Aan het einde van die trap was er een enorme poort waardoor ze in een enorme hal kwamen. Het was hier wat donkerder. Ze waren nu al heel hoog in die vreemde piramide. Hoog boven op een troontje zat Biezefic. Snel sprong Biezefic van zijn troontje af en rende naar Elwin en de uxlon toe. Het mannetje begon te lachen. 'Dag, koning Elwin, wat fijn dat je er bent. Sinds de grote oorlog wonen de Adaka's hier en niet meer in de Drokelaar. Het waren de grote zwarte vuurspuwende arenden die de Drokelaar in tweeën scheurden. De meeste Adaka's die overbleven gingen hier wonen om het ras in stand te houden, maar een paar werden door het vuur naar de andere kant verdreven, wat nu nog steeds de Drokelaar wordt genoemd. Maar omdat ze het contact met de andere Adaka's en de uxlon hadden verloren, gingen ze steeds meer op mensen lijken, en raakten ze het ezelsleven steeds meer en meer kwijt. Nu lijken ze niet meer zoveel op de Adaka's, en leven ze zo anders. Daarom zijn de Adaka's zo bang voor drokelaren. Vroeger was Adaka een groot deel van de Drokelaar, maar door de grote oorlog tegen de zwarte arenden is het weggescheurd.' Elwin luisterde heel aandachtig naar het mannetje en keek naar zichzelf. Nee, hij leek niet echt op een ezeltje. De Adaka's waren veel hariger dan de drokelaren en hadden vaak veel donkerder haar. Aan de ene kant waren de Adaka's veel wilder en woester dan de drokelaren, maar ze waren ook aan de andere kant veel stiller, wat teruggetrokken en wat rustiger. Het werd Elwin duidelijk dat de Adaka's altijd heel dicht bij de uxlon waren gebleven. Ook werd het Elwin duidelijk dat die grote zwarte vuurspuwende arenden boze tovenaars waren. Biezefic vertelde dat ze vroeger aan het hof van de koning van de Drokelaar werkten als paleistovenaars, maar op een dag ...

Hoofdstuk 6. Wat Biezefic Vertelde

Heel lang geleden, toen de Drokelaar nog een andere koning had, leefden er tovenaars in het paleis die de koning hielpen. Op een boze dag verzonnen de tovenaars een plan tegen de koning, om hem in een kikker te veranderen, zodat zij de baas zouden worden over de Drokelaar. Er was één trouwe tovenaars die dat niet wilde doen, en hij wilde de koning waarschuwen, maar voordat hij dat kon doen veranderden de boze tovenaars hem in een potlood. Toen ze de koning in een kikker hadden veranderd vertelden ze de drokelaren met een bedroefd gezicht dat hun koning was verdwenen. Sindsdien zouden zij als tovenaars het land regeren. Maar oh, dat ging helemaal niet goed. Ze lieten de drokelaren veel te nare karweitjes doen, maakten de drokelaarscholen veel te moeilijk en zorgden voor nog veel meer vervelende dingen. Al snel werden de drokelaren erg boos en wilden een nieuwe koning. En toen veranderden die boze tovenaars zichzelf in grote zwarte arenden die vuur konden spuwen, en zo begon de oorlog.

Oh, wat vond Elwin dat verschrikkelijk. Elwin vond het ook zo zielig voor die arme koning en de trouwe tovenaars. Biezefic vertelde dat die koning nog steeds een kikker was en zijn goede tovenaars nog steeds een potlood. 'Oh, koning Biezefic,' zei Elwin verdrietig, 'ik zou die arme koning zo graag willen helpen, en ook die goede tovenaars.'

'Dat kun je, koning Elwin,' zei Biezefic, 'de betovering wordt verbroken als de zwarte arenden verslagen zijn en als de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen.'

Biezefic leidde Elwin en de uxlon door een deur achter zijn troon, en ze kwamen in een soort paleistuin terecht met een enorme vijver. In het midden van de vijver zat er een grote kikker op een blad. 'Kwaak,' zei de kikker. Dat was koning Konohert, de betoverde koning van de oude Drokelaar. Aan de muur hing een heel lang gouden potlood, en dat was de betoverde tovenaars van de koning. Deze tovenaars heette Muzenstein. Biezefic zei dat wanneer de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen, dan wordt de Drokelaar een deel van Adaka, en dan wordt koning Konohert de keizer van dat nieuwe rijk. Dat leek Elwin wel spannend, dat de Drokelaar tot een keizerrijk zou behoren. Een keizerrijk heeft een paar landen met een paar koningen, en een keizer die alles bestuurt. Dat leek Elwin wel wat. Dat zou ook een goede hulp voor de koning van de Drokelaar zijn. Biezefic glimlachte. Maar eerst zouden ze de boze zwarte toverarenden moeten verslaan. Biezefic zei dat ze in kastelen woonden op de zwarte bergen. Die zwarte bergen stonden aan de rand van het land Trideria.

Elwin wist niet zo goed wat hij nu moest doen. De zwarte bergen waren erg gevaarlijk. De uxlon wilde Elwin er wel naar toebrengen. Elwin werd er een beetje bang van. Wat kon hij nou in zijn eentje tegen die nare tovenaars doen. Er rolden traantjes over Elwin's wangetjes. Plotseling hoorde hij een stemmetje wat hij wel herkende. Het was Elsefic die in zijn mutsje woonde, het mannetje wat hem onzichtbaar kon maken. 'Ben je mij vergeten, Elwin?' vroeg het mannetje. Elwin was blij weer wat vertrouwds te horen in zo'n ver land. Elsefic zou Elwin en de uxlon onzichtbaar maken, en zo zouden ze naar de zwarte bergen vliegen. Al snel waren ze onzichtbaar en snel vloog de uxlon met Elwin op zijn rug naar de zwarte bergen. Toen Elwin afstapte vloog de uxlon weer weg, en

Elwin stapte moedig omhoog naar het eerste kasteel. Gelukkig was hij niet alleen, want Elsefic was bij hem, en hij was goed onzichtbaar. Elsefic begon tegen Elwin te fluisteren dat hij nog wel wat geheimpjes voor Elwin had. Elwin voelde ineens zoveel toverstroompjes door z'n buikje stromen. Gelukkig maar dat hij zo'n goed tovervriendje had, want wat moest hij alleen tegen zulke gevaarlijke tovenaars beginnen. Het was hier wel een beetje donker in het kasteel, maar Elwin kon het gelukkig allemaal nog goed zien. Het was hier een beetje koud, maar Elwin had nog steeds zijn doorkijklenzen in waardoor hij door dingetjes heen kon kijken, en dat maakte hem een beetje warm van binnen. In een keuken in de verte op een hogere verdieping stond een zwarte arend in de keuken. Nou ja, helemaal arend was hij niet. Het leek wel op een drokelaar met arendsveren. Hij stond in een ketel te roeren en zei : 'Keteltje, keteltje,' en toen kwamen er allemaal toverspreuken die Elwin niet kon horen. Elsefic fluisterde tegen Elwin dat het een verdwijnketel was. Als ze daarin sprongen dan verdwenen ze om ergens anders weer te verschijnen. Het was groen spul wat ze ook vaak in spuitbusjes bij zich hadden om zich te laten verdwijnen. Elsefic zei dat de oppertovenaar een toverkruikje met dat spul had wat nooit opraakte, maar die oppertovenaar woonde erg hoog boven de zwarte bergen, in een luchtkasteel. Als Elwin dat toverkruikje zou vinden, dan kon hij de boze tovenaars voor altijd laten verdwijnen, en dan konden de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen, en zou de betovering verbroken zijn. Wat zag Elwin uit naar dat moment.

Het was een lange reis door vele kastelen en gangen. Elwin moest helemaal naar de toppen van de bergen toe, waar de tovenaars allemaal bruggen hadden gebouwd. Op één van die bruggen was een trap gebouwd die naar het luchtkasteel leidde, maar oh, wat zaten er veel gaten in die trap, en Elwin moest oppassen dat hij er niet inviel. Hoe hoger ze kwamen hoe groter de gaten werden, en zulke grote sprongen kon Elwin nooit maken. Elwin begon te roepen naar de uxlons, en na een tijdje zag Elwin dat er in de verte eentje aan kwam vliegen. Elwin ging op zijn rug zitten, en Elsefic maakte de uxlon evenals Elwin onzichtbaar. Midden in de lucht hield de trap ineens op en de uxlon moest nog een hele tijd doorvliegen totdat ze in het luchtkasteel waren. Er rolden ballen van vuur hier, gouden ballen, die wel leken op kleine zonnen. Elwin moest goed oppassen dat hij niet geraakt werd. In een kamertje op een hogere verdieping zat de oppertovenaar te lezen. Hij had een grote arendskop en veel veren in allerlei kleuren. Verder was hij zwart. Met de doorkijklenzen kon Elwin goed zien dat het om de afgescheurde bladzijden van het boek der geheimen was. Om zijn nek droeg de arend het toververdwinukrukje. Het was een paars kruikje. Heel voorzichtig sloop Elwin naar boven. Hij hoorde dat er allerlei hoge fluitjes uit het kruikje kwamen, en ook hoorde hij het borrelen. Het was echt toversap. De tovenaar kon het spuiten, maar ook drinken. Daar nam de tovenaar een slokje, en foetsjjj, weg was hij. Hij had gelukkig de afgescheurde bladeren laten liggen, en voorzichtig sloop Elwin naar het tafeltje. Hij wist dat als hij de bladeren zou pakken, dan zou de tovenaar weten dat hij er was, als die weer terug zou komen, dus Elwin begon maar gewoon te lezen op de bovenste bladzijde. Het ging toevallig over het toverkruikje. Elwin hoorde bruisende stemmetjes om zich heen. Er stond dat het toverkruikje Pepuata heette. Elwin begon te roepen : 'Pepuata, Pepuata,' en plotseling stond het kruikje voor hem. De stemmetjes kwamen uit het kruikje. Elwin pakte de bladeren, deed het kruikje om z'n nek en nam een slokje. Foetsjjj, weg was Elwin, en floep, daar stond Elwin ineens weer in het eerste kasteel. Nu kon hij de boze tovenaars voor altijd laten verdwijnen. Elwin las verder op de bladeren, en zag de toverspreuken staan waarmee je iets voor altijd kon laten verdwijnen als je met het toverkruikje iets bespoot. Er stond bij dat het alleen maar werkte op boze tovenaars en andere boze toverdingen. Vandaar dat de boze tovenaar die bladen uit het boek der geheimen had weggescheurd. Elwin wist nu wat hem te doen stond. Eerst moest hij de naam van het kruikje noemen, en daarna de toverspreuken, terwijl hij op een boze

tovenaar zou moeten spuiten. Elwin was nog steeds onzichtbaar, zodat geen enkele tovenaar hem kon zien. Hij liep op de eerste boze tovenaar af, die nog steeds in de keuken op een hogere verdieping stond, pakte het kruikje en begon te spuiten. 'Pepuata Truzandent Parfuneta Tuchelette Puchelette, boze tovenaar, verdwijen voor altijd.' En floep, de eerste tovenaar was verdwenen om nooit meer terug te komen. Elwin dronk weer een slokje van het toversap en kwam in het tweede kasteel om hetzelfde te doen. Eerst moest hij de tovenaar van het kasteel vinden, en dan spuiten tijdens het opzeggen van de toverspreuk, en floep, weg was de boze tovenaar dan. Dat ging erg gemakkelijk, en Elwin begon er erge lol in te krijgen.

Toen Elwin weer in het luchtkasteel was zag hij de oppertovenaar rondlopen. 'Oh, waar in drokelaarsnaam heb ik toch mijn toverkruik gelaten. Nu moet ik rondlopen in plaats van verdwijnen en verschijnen.' En Elwin liep rechtstreeks op de tovenaar af en zei : 'Wacht maar boze tovenaar, ik zal er voor zorgen dat je voor altijd zal verdwijnen, om niet meer te kunnen verschijnen.' En Elwin spoot met het kruikje en sprak luid de toverspreuk uit. Maar ... er gebeurde niks. Elwin schrok verschrikkelijk. Dit had hij niet verwacht. De tovenaar begon hard te lachen. 'Sommige spreuken werken nu eenmaal niet op oppertovenaars. Ha ha ha, waar ben je, naar kereltje, want als ik jou in mijn vingers krijg, dan ... dan ...' En Elwin dook weg. Snel nam hij een slokje van het kruikje en verdween. De boze tovenaar was woedend, en een enorme schaduw rees boven de zwarte bergen uit. Elwin was weer tevoorschijn gekomen voor de zwarte bergen, en zag een reusachtige zwarte arend verschijnen in de wolken. De grond trilde en beefde. 'Oh, jij drokelaarman,' bulderde het in de verte. 'Jij hebt de krachten van de boze tovenaars uitgedaagd.' Twee reusachtige ogen verschenen in de lucht vol met scherpe balletjes die pijlsnel ronddraaiden en brandden van vlammen.

Vuurvlammen vlogen uit de spuwende ogen en kwamen vlakbij Elwin terecht. Het leek wel alsof die ogen Elwin recht aankeken. 'Voor mij ben je niet meer onzichtbaar, drokelaarman, ik zie zelfs het onzichtbare. Daar schrok Elwin hevig van. Snel begon Elwin verder te lezen, en keek op de volgende bladzijde. 'Ah, dit hoofdstuk gaat over de oppertovenaar,' zei Elwin tegen zichzelf. Maar de grond spleet onder Elwin's voetjes, en Elwin viel diep naar beneden. Snel nam Elwin weer een slokje van het toverkruikje en ineens verscheen Elwin in de lucht, recht tegenover de arend. Elwin begon snel verder te lezen. Er stond iets over een uilenzwaard, met weer wat toverspreuken. Snel begon Elwin de toverspreuken luid op te zeggen, en het kruikje begon in een schacht te veranderen waarin het uilenzwaard zat. Elwin trok het zwaard eruit, richtte het op de arend en begon de laatste toverspreuken uit te spreken. Wat waren dat een boel toverspreuken zeg. Wel bladzijden vol. En ineens kwam er sap uit het uilenzwaard en omhulde de arend. Elwin hoorde een enorm gebrul en gegil, maar Elwin las verder en sprak de toverspreuken luid uit. Donder en bliksem verscheen en langzaam begon de arend knetterend in het niets te verdwijnen. Maar och, wat schrok die Elwin ineens. Van de laatste bladzijde was er een kantje afgescheurd, en daar hielden de spreuken op. Alleen het hoofd van de arend was nog over en dat viel met een reusachtige vaart naar beneden vlak voor de zwarte bergen. En oh, de grond scheurde weer en de arendskop verdween diep in de grond, terwijl de kop bulderde van het lachen. Pijlsnel begon daar een enorme boom te groeien, waaraan brullend lachende vruchten verschenen. Ze spoten met vuur, en Elwin moest snel weer van het sap drinken, om niet geraakt te worden. 'Pepuata,' riep Elwin, en het uilenzwaard veranderde weer in het toverkruikje. Snel nam Elwin een slokje en met een bons verscheen Elwin voor de troon van Biezefic. Biezefic sprong snel op en begon te lachen.

'Fijn, Elwin,' zei Biezefic, 'je bent al een eind op weg.' Maar Elwin was buiten adem en zei : 'Nee, nee, alleen de kop van de arend was nog over en die groeit nu als een brullende boom voor de zwarte bergen. Wat moeten we doen.'

'Zocht je dit misschien ?' zei Biezefic, en liet Elwin het laatste stukje van het boek zien, met de laatste toverspreuk. Snel sprak Elwin de laatste toverspreuk uit, en de lucht kwam vol te hangen met ballen die tegen elkaar begonnen te botsen. De boom begon alsmaar kleiner en kleiner te worden, totdat hij in het niets verdween. Op de plaats waar altijd zoveel vuur was begon het vuur te verdwijnen, en het stille bos, wat zo'n gevaarlijk toverbos was begon veel kleiner te worden. 'de Drokelaar en Adaka worden weer tezamen gevoegd,' riep Biezefic blij. Snel rende hij samen met Elwin naar de paleisvijver achter zijn troon. Daar kwam de koning aanzwemmen. Hij was geen kikker meer, en snel klom hij op het droge. Ook de goede tovenaars van de koning waren geen potlood meer, en kwamen van de muur afstappen. Ze vielen elkaar om de nek. 'Eindelijk,' riep koning Konohert, 'hier hebben we zolang op gewacht. Geweldig gedaan, jongen,' zei de koning tegen Elwin. Biezefic liep op koning Konohert af en gaf hem de keizerskroon. Hiermee zou hij het nieuwe keizerrijk van Adaka besturen. 'Het feest kan beginnen,' riep de koning.

Elwin nam snel een slokje uit het kruikje. Zo was het wel weer genoeg geweest. Elwin wilde nu zo snel mogelijk naar huis. En floep, daar stond Elwin voor Sandra in de koninklijke slaapkamer. Gapend zei Sandra : 'Ha, Elwin, waar ben je zo lang geweest. Elwin glimlachte en zei : 'Sandra, dat zal ik je morgen allemaal vertellen, maar eerst ga ik lekker slapen in mijn bedje.' En plof, daar sprong Elwin op zijn bedje.

Hoofdstuk 7. Het Telefoonschip

Elwin was erg blij met het toververdwijnkruikje Pepuata. Hij had er een nieuw vriendje bij. En door slokjes te nemen kon hij snel overal verschijnen waar hij maar wilde. Dat hielp hem goed als koning van de Drokelaar. Ook kon hij dingen snel verplaatsen door er even op te spuiten. Elwin begon een echte toverkoning te worden, met spulletjes die alleen echte tovenaars hadden. Sandra was zo trots op hem. Zo kon hij het land goed regeren. Elwin liet alles opschrijven wat hij had meegemaakt, zodat wanneer de koning terug zou komen van zijn reis, hij alles zou kunnen lezen wat er gebeurd was. Nu Elwin de uxlons en de Adaka's van dichtbij had meegemaakt, kon Elwin goed aan Kabouter Steenhouwer duidelijk maken hoe de beelden gemaakt moesten worden.

Elwin studeerde vaak in het boek der geheimen. Nu hij het kruikje had kon hij de vele toverspreuken van het boek gebruiken. Er waren spreuken bij waarmee hij zelfs grote gebieden kon laten verdwijnen. Elwin begon al die spreuken goed uit zijn hoofd te leren, want ze zouden nog eens van pas kunnen komen. Ondertussen werd er heel wat heen en weer gereisd tussen de Drokelaar en Adaka. De hekken waren nu weg, en ook het vuur. Langzaam moesten beide landen weer aan elkaar wennen. Sommige Adaka's gingen in de Drokelaar wonen, en sommige drokelaren gingen naar Adaka verhuizen. Het gevaar was nu voorbij. Trideria was nu niet meer zo groot en woest, en ook de zwarte bergen waren veel kleiner geworden. Enkele kastelen waren verdwenen, en in de overgebleven kastelen gingen vaak drokelaarprofessoren wonen. Ook werden de kastelen vaak gebruikt voor goede doelen. Er werden ziekenhuizen van gemaakt, bejaardenhuizen of huizen voor mongooltjes. Elwin was erg tevreden. En nu hadden ze dan eindelijk een keizer : keizer Konohert.

Vanaf toen kwamen er wel eens zwermen uxlons over het paleis vliegen, en al snel waren de drokelaren aan deze dieren gewend.

Nu waren er in de Drokelaar een paar telefoonschepen. Dat waren een soort vliegende bussen, een soort vliegtuigen, die alle drokelaren in één keer konden opbellen voor bijvoorbeeld belangrijk nieuws, voor prachtige muziek, verhalen of sprookjes. Voor de drokelaren was het een soort luistertelefoon. Ze konden dan niks terugzeggen, alleen luisteren. Ieder onderwerp van zo'n telefoonschip had een eigen zoemend geluid of lampje wat op elke telefoon in de Drokelaar zat. De drokelaren konden zo zelf beslissen of ze de hoorn oppakten of niet. De ene drokelaar hield meer van telefoonconcerten, terwijl de andere drokelaar dagelijks het drokelaarnieuws wilde horen. Natuurlijk hielden de drokelaarkinderen veelal van sprookjes en spannende verhalen, maar ook Elwin en Sandra luisterden vaak naar de sprookjes en andere avonturen.

Nu zou Elwin dan in zo'n telefoonschip stappen om de terugkomst van de koning aan te kondigen, en om nog even wat te vertellen wat hij allemaal had meegemaakt. Dat vond Elwin wel erg spannend, want hij had nog nooit in zo'n telefoonschip gezeten. De koning zou snel terugkomen, en dan was Elwin's tijd als koning voorbij. Toen Elwin in het telefoonschip zat en begon te vertellen, zag hij in de verte de koets van de koning al aankomen. 'De koning komt terug, de koning komt terug,' riep hij. Snel maakte hij het verhaal af, en het telefoonschip moest weer landen om Elwin naar het paleis terug te brengen. Wat was Elwin blij om de koning weer te zien. Ze vlogen elkaar in de armen en de koning gaf Elwin een aai op z'n bol. 'Bedankt, lieve, lieve Elwin, dat jij dit voor mij hebt willen doen,' zei de koning. Ook de koningin was erg blij, en daar kwam Sandra aan rennen. 'Sandra, de koning is er weer,' zei Elwin. Sandra had samen met de koks een bessentaart gemaakt met allerlei vreemde vruchten erbij. Vruchten uit Adaka. Samen liepen ze naar de koninklijke keuken. Ze hadden elkaar veel te vertellen. Toen het avond begon te worden, zou de koets Elwin en Sandra met hun spulletjes weer naar huis brengen. En zo kwam er een einde aan die spannende maar prachtige tijd. Maar er zouden gelukkig nog vele prachtige tijden komen. Elwin gaf de kroon weer terug aan de koning, en ook Sandra deed haar kroontje af. Eigenlijk waren ze toch wel blij dat alles nu voorbij was, want koning en koningin zijn is best wel zwaar werk. Oh, wat verlangden ze weer terug naar hun rustige dorpje en hun rustige huisje.

Toen ze thuis kwamen stond er een nieuwe piano naast de gewone piano. Het was een kado van de koning, een fluisterpiano. Dat was een piano waar hele zachte fluisterende zoempjes uit kwamen. Daar waren Elwin en Sandra maar wat blij mee. Ook de bellenpiano stond weer terug in het huisje. Elwin ging eens achter de fluisterpiano zitten. Het leek net alsof er allerlei zachte telefoonzoemers ringelden. Het leken wel de zoemers van het telefoonschip, maar nu kon Elwin er zelfs muziek mee maken. De koning had er bij gezegd dat Elwin deuntjes mocht maken voor het telefoonschip, en dat hij zo goed kon oefenen. Elk programma kreeg zo zijn eigen telefoondeuntje. Zo konden de drokelaren alles nog beter herkennen. Wat had de koning soms prachtige opdrachten voor Elwin.

De volgende dag was Elwin vroeg op. Wat was het toch fijn om weer gewoon in zijn eigen huisje te zijn en in zijn eigen bedje te slapen. Elwin begon in de drokelaarskrant te lezen. 'Sandra, kom eens,' riep Elwin. 'Ik sta in de krant.' En er stond ook in dat de koning weer was teruggekomen. Maar Sandra sliep nog. Elwin begon een tijdje naar buiten te turen. Dat had hij zolang niet meer gedaan. De straat was nog steeds erg rustig, als altijd. Elwin besloot om een tijdje achter de fluisterpiano te zitten, en begon te spelen. Er zat ook een knopje op wat Elwin nog niet kende. Toen hij daar op drukte kwamen er allerlei zachte lichtjes in de kamer, in allerlei kleuren. Elke toets had zijn eigen lampje. Het leek wel een beetje op het telefoonschip. Wat was dat prachtig, en daarom werd het soms ook wel een lamppiano genoemd.

Op een dag kwam er een lange drokelaarmijnheer langs met een lange paarse jas. Het was een mijnheer van het telefoonschip, en die vroeg of Elwin en Sandra misschien elke week een paar uurtjes verhaaltjes wilden vertellen in het telefoonschip. Elwin begon te glunderen. Dat wilde Elwin maar wel. En daar kwam ook Sandra aanlopen. Sandra vond het ook een goed plan. Elwin en Sandra hadden natuurlijk veel te vertellen, en wat zouden de drokelaren dat fijn vinden. Daarnaast konden ze verhalen vertellen wanneer ze dat maar wilden, want het telefoonschip vloog bijna elke dag over de Drokelaar. De mijnheer woonde in Paarsgouddorp, en vroeg aan Elwin of hij eens bij hem thee wilde drinken. Dat wilde Elwin wel, en de volgende dag ging hij naar die mijnheer toe. Bijzonder was dat wel, want in Paarsgouddorp was er een standbeeld van Sneeuwwitje. Maar .. maar .. wat was dat ? Het leek wel alsof er tranen uit het beeld kwamen. Elwin liep op het beeld af, en ja hoor, uit de ogen van het beeld rolden dikke tranen. Wat zou er aan de hand zijn ?

Elwin klopte aan bij de burgemeester van Paarsgouddorp. 'Burgemeester, kunt u mij vertellen waar dat beeld van Sneeuwwitje vandaan komt ?' vroeg Elwin. 'Ja, Elwin,' zei de burgemeester, 'dat kan ik zeker. Eén van onze zeedrokelaars heeft ooit dat beeld op de bodem van de zee gevonden tijdens een duiktocht naar een gezonken schip. Er bleek daar nog een gezonken schip van heel vroeger te liggen. Alle andere spullen zijn overgebracht naar het museum.' Toen zat er voor Elwin maar één ding op. Hij zou naar het museum van Paarsgouddorp gaan. Het was er gelukkig niet zo druk, dus Elwin kon op z'n gemak alles bekijken. Hier stonden de beelden van de zeven dwergen, de prins, en nog wat andere spullen van dat schip. Een paar schilderijen, wat gouden klokken, gouden serviezen, en ook een paar hele dikke en grote boeken. Alles was achter glas. En oh, wat zou Elwin graag in die boeken willen lezen. Elwin liep naar de bewaker van het museum toe, een lange drokelaar met een grote neus, en vroeg of hij eens in die boeken mocht lezen. Maar de drokelaar schudde met zijn hoofd. 'Nee, dat kan niet, dat is absoluut verboden. Die boeken zijn oud en zeer kostbaar. Nee hoor, dat gaat niet door.' Maar Elwin werd een beetje boos.

Hij moest weten wat er met het beeld van Sneeuwwitje aan de hand was. Elwin stampte met zijn voetjes op de grond, en riep : 'Meneer de bewaker, ik ben Elwin de detective van de koning, en ik heb recht te weten wat er in dat boek staat. Ik moet namelijk een raadsel oplossen. Nou, toen wilde de bewaker van het museum Elwin die boeken wel laten lezen.

Elwin ging een eindje verderop zitten en begon te lezen. Het was een heel oud boek, en Elwin kon het niet goed lezen. De bladeren waren bijna kapot en de inkt was er bijna af. Het leek wel op een moeilijke puzzel. Na een lange tijd gaf Elwin de boeken terug. Hier had hij niet veel aan. Wel was hij erachter gekomen dat het dagboeken van iemand waren. Er stonden telkens datums bij. Op de zijkant van het boek stond een A, een Griekse letter en een H. Die Griekse letter was de laatste letter van het Griekse alfabet, de omega. Dus dan stond er eigenlijk AOH. En dat was een hele oude winkel van de Drokelaar. Misschien was degene die dat boek had geschreven wel de eigenaar van die oude winkel. De winkel bestond niet meer, maar Elwin zou eens vragen of de oude eigenaar nog ergens in de Drokelaar woonde. Misschien dat de museumbewaker dat wel zou weten. Maar dat wist de bewaker niet. Elwin zou nog eens naar de burgemeester gaan om het hem te vragen. Maar ook de burgemeester wist het niet. Toen Elwin eindelijk bij de mijnheer van het telefoonschip aankwam om thee te drinken, bleek het dat deze mijnheer hier veel meer van afwist. Die mijnheer had vroeger zelfs in die winkel gewerkt.

'Wil je het verhaal horen, Elwin ?' vroeg de drokelaarmijnheer. 'Het is wel een erg eng en spannend verhaal.' Maar Elwin moest en zou het verhaal horen. Het ging hem immers om het beeld van Sneeuwwitje met de tranen. En toen begon de drokelaarmijnheer te vertellen.

Lang geleden woonde Sneeuwwitje met de prins en de zeven dwergen in een kasteel in Trideria. Het was een heel groot kasteel. De boze stiefmoeder van Sneeuwwitje had ook nog een zus, en daar draait het om in dit verhaal. Het was Sneeuwwitjes boze stieftante. Op een boze dag maakte deze boze stieftante vergiftigde sinaasappels in een toverketel. Iedereen die hiervan zou eten zou voorgoed verstenen. De stieftante verkleedde zich als een oud arm vrouwtje en ging met een mandje vol van die giftige sinaasappels naar het kasteel. Sneeuwwitje wilde ze wel kopen van die arme vrouw en kocht alles wat in het mandje zat. Sneeuwwitje gaf haar ook zoveel geld dat ze nooit meer zou hoeven te werken. Toen Sneeuwwitje 's avonds met de prins en de dwergen aan tafel zat begonnen ze van de sinaasappelpastei te eten die Sneeuwwitje ervan gemaakt had. En toen versteenden ze allemaal ogenblikkelijk.

Elwin schrok daar wel van. Dus dat beeld was Sneeuwwitje zelf. Elwin kreeg er tranen van in z'n ogen. Die lieve Sneeuwwitje. Ze was zo goed voor iedereen, en nu kreeg ze dit. Elwin werd erg boos op die valse stieftante. Wat een akelige heks was dat, zeg.

Toen ging de drokelaarmijnheer verder met vertellen.

De stieftante rende toen naar het kasteel en vond de versteende gedaantes. Ze had een koets meegenomen waar ze de beelden inbracht, en vertrok. De beelden waren van toversteen, en ieder die zo'n beeld zou hebben zou heel rijk worden. Ook was het zo dat overal in de buurt van die beelden herterozen zouden bloeien, dat waren kleine witte bloemetjes met tuitjes, die zo betoverd waren dat er telkens kinderen verdwenen. Het waren heksenbloemen. Al die kinderen kwamen dan bij die boze stieftante terecht, heel hoog in de lucht waar ze haar mistkasteel had. Daar moesten ze heel hard werken voor die boze heks.

De boze stieftante wilde de beelden verkopen aan drokelaren in dorpen waar veel kinderen waren. Weer verkleedde ze zichzelf als oude arme koopvrouw en vertrok naar Paarsgoudorp. Daar waren wel winkeliers die die beelden willen hebben in hun winkels om daardoor schatrijk te worden. Ook de winkelier van de AOH kocht zo'n beeld. Overal in het dorp begonnen de herterozen te groeien, en helaas begonnen er vanaf dat moment vaak kinderen op een vreemde manier te verdwijnen. Oh, wat waren de drokelaren hier verdrietig om, en ze wisten niet waardoor dat kwam, want dat had de stieftante hen natuurlijk niet verteld. De winkeliers die de beelden hadden werden schatrijk, en op een dag kreeg de winkelier van de AOH een boos plan. Hij zou alle andere beelden stelen en vertrekken naar een ver land om daar nog rijker te worden dan hij al was. Hij wilde de allerrijkste drokelaar worden die er bestond. En zo gebeurde het. In een nacht stal hij de beelden en vertrok met zijn schip over de zee. Maar er kwam een verschrikkelijke storm en het schip verging. Pas veel later werden de beelden teruggevonden, en naar het museum gebracht, terwijl het beeld van Sneeuwwitje als standbeeld in het dorpje mocht staan. De herterozen begonnen meer te groeien dan ooit tevoren, en ook raakten er steeds meer kinderen vermist. Het is wel een rijk dorp, maar velen zijn bedroefd over de kinderen die nooit meer werden teruggevonden.

'Maar,' vroeg Elwin, 'is er dan geen manier om de betovering te verbreken ? En kunnen we die kinderen niet bevrijden uit dat mistkasteel van die boze stieftante ? En waar is die boze winkelier nu ? Is hij verdronken, of woont hij weer in de Drokelaar ?' Buiten was het al donker geworden, en het was een beetje aan het omweren. Plotseling was er een knal van donder in de lucht, en bliksemde

het zo erg, dat Elwin er de rillingen van kreeg. 'Ik ben de boze winkelier,' zei de drokelaarmijnheer ineens, terwijl hij een pistool op Elwin gericht hield. Oh, wat schrok Elwin daarvan. Zijn hartje begon te beven en te kloppen in zijn keel. 'Ik ben de man van Sneeuwwitjes boze stieftante, haar stiefoom, en ik zal ervoor zorgen dat je dit huis nooit meer uitkomt. Paarsgoudorp is van ons.' En de boze stiefoom begon hard te lachen en schoot, terwijl Elwin net op tijd kon wegduiken. Snel rende Elwin weg de gang in naar de deur, maar die zat op slot. Voetstappen kwamen dichterbij. 'Ik weet wel dat je hier bent, Elwin, je laatste uurtje is geslagen,' riep de boze stiefoom. Boven hoorde hij ineens gelach. Het was het gelach van de boze stieftante. 'Elwin,' riep ze. 'Het is afgelopen met je. Sneeuwwitje is van ons.' En voetstappen kwamen van de trap af naar beneden. Wat moest Elwin nu doen ? Elwin trilde en beefde. Op een kastje stond een lampje, en die wierp Elwin snel naar de boze winkelier. Snel rende Elwin de trap op en gaf de boze stieftante een duw. 'Je kunt niet ontsnappen, Elwin,' schaterde ze. 'Je zit in de val, jij kleine rat.' En weer werd er geschoten. Die arme Elwin kon bijna niet meer lopen van de schrik. Maar hij moest lopen voor zijn leven. Waar was hij nu weer in terecht gekomen ? En zou Sandra nog wel veilig zijn ? Ineens kreeg Elwin de schrik van zijn leven. Sandra wist nog niet dat de drokelaarmijnheer van het telefoonschip zo gevaarlijk is. Snel rende Elwin naar het zolder. Misschien zou hij daar door een raam kunnen klimmen.

En ja, gelukkig, het raam stond al open, en het dak was gelukkig schuin. Elwin kon vanuit het dak in een boom komen en klom naar beneden. Oh wat rende die Elwin. Hij rende nog harder dan hij ooit gerend had. Hij moest zo snel mogelijk Sandra waarschuwen. Snel rende hij naar een telefoonhokje en probeerde Sandra te bellen. Maar er was niemand thuis. Oh, wat moest hij nu doen. Na een tijdje was Elwin thuis, maar er was geen Sandra. Elwin belde snel de drokelaarpolitie. Ze zouden overal zoeken, en Elwin moest maar rustig gaan slapen. Maar Elwin kon niet slapen. Hij woelde door z'n bedje. Het zweet rolde van z'n voorhoofdje en zijn kussen was nat van de traantjes. Waar is die arme Sandra toch gebleven. Zouden ze haar meegenomen hebben naar het mistkasteel ?

De volgende dag belde Elwin naar de drokelaren van het telefoonschip. Hij vertelde hen het hele verhaal, en daar schrokken ze erg van. Ze zouden met het telefoonschip op zoek gaan naar het mistkasteel. Elwin wilde ook mee. Na een tijdje waren ze met het telefoonschip opgestegen. Ze zouden voorlopig geen programma's uitzenden. Nu waren ze bezig met een ernstige zoektocht. Oh, wat miste Elwin zijn Sandra. In het telefoonschip was ook een klein bibliotheekje met boeken. Elwin begon rond te zoeken of er misschien nog boeken waren over dat geheimzinnige mistkasteel. Maar Elwin kon niks vinden.

Na een tijdje riep de piloot dat hij iets had gevonden wat leek op een mistkasteel. Het was een soort kasteel in de wolken. Buiten stonden er allemaal kinderen die moesten poetsen. Het telefoonschip kwam dichterbij. De kinderen keken op en renden naar binnen. Toen landde het schip vlak voor het kasteel op een pleintje. Elwin en nog een paar anderen sprongen eruit en renden naar binnen. Dit moest het zijn. Binnen zagen ze weer heel veel kinderen die boenden en poetsten. De kinderen waren erg bang voor Elwin en de andere drokelaren, en Elwin vroeg zich af wat er met die kinderen gebeurd was. In de verte hoorde Elwin kindergezang, en ze besloten op het geluid af te lopen. Toen kwamen ze in een zaal waar allerlei kooien stonden met kinderen erin die moesten zingen en dansen. Ze zagen de heks in het midden van de zaal zitten. Ze riep : 'Zing voor mij, jullie domme kinderen. Nooit zullen jullie terugkeren naar de Drokelaar. Jullie zijn nu hier. Dans voor mij, dans, dans.' En toen begon de heks te schaterlachen. 'Iedereen die probeert te ontsnappen, of niet doet wat ik zeg, die versteen ik voorgoed. Ha ha ha ha ha.' En toen kwamen er ineens een heleboel kinderen

binnenlopen die beelden naar voren duwden. Ha ha ha, deze beelden zal ik weer verkopen aan winkeliers, zodat ze er schatrijk van worden en ik weer meer kinderen binnenkrijg, ha ha ha haaa.'

Oh, wat werd Elwin toch boos op die gemene heks. Maar wat was dat ? Daar werd zijn lieve Sandra binnengeduwd. Ze was van steen geworden. Terwijl de heks harder schaterlachte dan ooit tevoren. Nu kon Elwin zich niet meer inhouden. Hij rende naar voren en begon te roepen naar de boze heks : 'Gemene heks, laat die kinderen weer eens heel snel normaal worden. Ze gaan met ons mee, en Sandra ook.' Maar uit een zak nam de heks een grote sinaasappel en gooide die naar Elwin toe. Eén van de andere drokelaren van het telefoonschip was geraakt, en versteende direct. Weer begon de heks ijselijk te lachen. Het waren die toversinaasappels weer. Die waren levensgevaarlijk. Uit de beelden kwamen tranen rollen en Elwin werd kwader en kwader. Hij raapte de toversinaasappel op en gooide die naar de heks toe. Toen versteende de heks. Maar oh, wie stond er toen in de deuropening ? Het was de boze winkelier, de stiefoom van Sneeuwwitje. Elwin vroeg zich af hoe de betovering verbroken kon worden. Weer werd er een sinaasappel gegooid, ditmaal door de boze stiefoom, en weer werd er een drokelaar geraakt. Elwin moest erg oppassen, want als hij geraakt zou worden, dan was het afgelopen. Weer raapte Elwin de sinaasappel op en gooide het naar de boze stiefoom. Toen werd de stiefoom geraakt en versteende. En wat er toen gebeurde, daar werd Elwin zo blij van. De kooitjes van de kinderen gingen open, en de beelden begonnen te smelten, zodat na korte tijd de drokelaren weer normaal waren. Ze konden zich weer bewegen, en ook kreeg Elwin zijn lieve Sandra weer terug. Wat was dat een feest. Toen ze naar Paarsgouddorp waren gevlogen met het telefoonschip zagen ze dat ook Sneeuwwitje, de prins en de zeven dwergen bevrijd waren. De ouders van de kinderen waren zo blij hun kinderen weer te zien, en vanaf toen zou Sneeuwwitje in het mistkasteel gaan wonen, samen met de prins en de dwergen. De beelden van de boze stieftante en stiefoom gingen in het museum achter glas.

Gelukkig hadden de herterozen nu hun boze toverkrachten verloren, en sindsdien maakten ze de drokelaarkinderen blij. Elwin had heel wat te vertellen op het programma met het telefoonschip, en hij had zijn Sandra weer terug.

Toen ze eindelijk weer thuis waren gekomen, keek Elwin zijn Sandra aan en zei : 'Sandra, wat ben ik blij dat je er weer bent. Ik was zo bang en bezorgd.' Sandra glimlachte, en zei : 'Ja, mijn lieve Elwin, als jij er niet geweest dan was ik misschien nog steeds een stenen beeld. Het was verschrikkelijk, maar gelukkig zijn we weer thuis na dit spannend en eng avontuur.'

Hoofdstuk 8. Elwin en de Boze Speelgoedwinkelier

In de tuin van Elwin begonnen nu ook herteroosjes te groeien, en Elwin vond het wel een prachtig gezicht. Ze waren gelukkig niet meer gevaarlijk.

Elwin zou op reis gaan naar Nederland. Daar was hij al heel lang niet meer geweest. Onderin Nederland lag een stadje dat Maastricht heette. Er woonde daar een tovenaar. Die tovenaar was natuurlijk wel veel groter dan Elwin, want Elwin was een kleine kabouter. De koning had nog wel een telefoonschip voor Elwin, en zo kon Elwin naar Nederland vertrekken. Elwin wilde graag weleens met de tovenaar van Maastricht praten. En als je wil weten waarom ? Luister dan maar eens naar dit verhaal :

Heel lang geleden leefden er nog mirten in de Drokelaar. Dat waren witte hertjes. De drokelaren hielden veel van die hertjes. Maar op een dag kwam er een vreemde koopman in de Drokelaar die

de mirten kwam voeren. Maar als de mirten dat voer aten konden ze zich een tijdje niet bewegen, en werden ze door de koopman in een zak gedaan. Een paar keer is die koopman nog teruggekomen, totdat er geen mirten meer in de Drokelaar te vinden waren. De koopman bracht hen naar Nederland, waar ze ander voer kregen. Door dit voer zouden ze zichzelf nooit meer kunnen bewegen, maar werden ze buigbaar. Dat wil zeggen dat iemand anders ze kon buigen en omvormen. Ze werden een soort speelgoed voor de kinderen. De koopman dacht hier veel geld mee te verdienen. Er was wel een speelgoedwinkelier die de mirten van de kleine koopman wilde kopen. De mirten werden goed verkocht, en al gauw werd deze speelgoedwinkelier heel rijk. Maar na een tijdje kwam de kleine koopman niet meer, want de witte hertjes waren op. Ze waren er niet meer. Maar nog steeds kwamen er kinderen en vaders en moeders bij de speelgoedwinkelier om naar die witte hertjes te vragen. Oh, wat waren ze dan boos als de speelgoedmeneer hen moest vertellen dat ze op waren. Hij kon er 's nachts niet meer goed van slapen, en werd heel boos op de kleine koopman en de hertjes. Zo boos, zo boos, dat hij besloot om vanaf nu op herten te gaan jagen. De winkelier wilde geen kabouterspullen meer in zijn winkel, en geen dierenspulletjes. Hij begon toen alleen nog maar speelgoed te verkopen wat de kinderen niet leuk vonden, en werd alsmaar armer en armer. Na een tijdje kwam er niemand meer in zijn winkel.

Op een dag kwam hij een man tegen in het bos. Die man vroeg hem waarom hij op die arme herten joeg. Het was de tovenaar van Maastricht. Eigenlijk was het geen echte tovenaar, maar hij maakte zulk lekker snoep dat de mensen hem de tovenaar van Maastricht noemde. Toen de speelgoedwinkelier hem het verhaal had verteld, zei de tovenaar van Maastricht dat hij hertjes van snoep maakte, en dat als de winkelier die zou verkopen, dan zou iedereen tevreden zijn. Die tovenaar van Maastricht had een snoepfabriek met heel speciaal snoep. Eigenlijk was het speciaal voor kinderen die geen groenten lusten. In de snoep zaten de groentes al in, en zo was deze bijzondere snoep heel gezond. De snoep werd in allerlei vormen gemaakt, als huisjes, als bomen en ook als beestjes en andere dingetjes.

En zo gebeurde het. De winkelier begon vanaf toen hertensnoep te verkopen. En sindsdien begonnen de mensen en de kinderen weer naar zijn winkel te komen. Iedereen was zo tevreden, dat ze nooit meer bij hem hebben gezeurd. En vanaf toen stopte hij met het jagen op herten. Hij ging nu iedere dag even naar het hertenkamp om daar de herten te voeren.

En nu wilde Elwin natuurlijk wel eens naar die groentesnoepfabriek toe. Elwin kende natuurlijk ook het verhaal van de mirten en zou ze eigenlijk wel heel graag terug willen hebben in de Drokelaar. Misschien dat de tovenaar van Maastricht hem daarbij zou kunnen helpen.

Het was een lange tocht naar Nederland in het telefoonschip. De tovenaar was blij Elwin te zien. Voor de tovenaar was het telefoonschip natuurlijk niet eens zo groot. Elwin zou een rondleiding krijgen in de voor Elwin reusachtige groentesnoepfabriek. Zo kon Elwin tijdens de rondleiding de tovenaar vertellen over de mirten, dat die eigenlijk uit de Drokelaar kwamen. De tovenaar vertelde Elwin dat de mirten nu heel veel waard waren, en dat ze veelal in oude speelgoedmuseums stonden. Ook zei de tovenaar : 'Jammer, Elwin, dat ik geen echte tovenaar ben, want dan zou ik je kunnen helpen om de mirten weer terug te toveren.' Inmiddels was de speelgoedwinkelier heel rijk geworden door de verkoop van de hertensnoep. Uit het hele land kwamen de mensen naar hem toe. De speelgoedwinkelier kende nog wel wat mensen die nog mirten thuis hadden liggen. Daar wilde Elwin wel naar toe. Maar wat moest zo'n klein kabouterje nu met zulke grote mensen ? Ze zouden vast niet naar hem willen luisteren, of misschien wel heel bang voor hem worden, of hem misschien wel in een klein kooitje stoppen. Maar de tovenaar wilde wel met Elwin mee, om te kijken of ze

nog ergens mirten konden krijgen. De tovenaar had wel een ideetje. Hij zou als ruil hen mirtensnoep geven. De tovenaar kon dan gewoon in zijn machines witte groentesnoep omvormen tot mirten. Nou, dat wilden de mensen wel, en ook de museums wilden de mirten wel ruilen voor het bijzondere snoep. Nu lag bijna het hele telefoonschip vol met mirten, maar ze konden zich nog steeds niet bewegen. Alleen Elwin kon hen ombuigen. Maar toen gebeurde er iets bijzonders. Elwin gaf hen wat van de groentesnoep, en heel langzaam konden ze zich weer bewegen. Het zag ernaar uit dat de Drokelaar zijn mirten weer terugkreeg. Ook de tovenaar was erg tevreden. Hij was blij dat zijn snoep bijna betoverend was, en zoveel hulp kon bieden. Elwin bleef nog een paar nachtjes bij de tovenaar slapen, en moest toen weer naar huis. Wel kreeg Elwin toen heel veel groentesnoep van die aardige tovenaar mee, voor de Drokelaar, en een heel dik boek vol met groentesnoep-recepten. Daar was Elwin maar wat blij mee. De tovenaar had speciaal voor Elwin een machientje gemaakt om de snoep mee te vormen. Als Elwin wat snoep erin legde en de deksel erop deed, dan hoefde Elwin alleen maar op een knopje te drukken en dan werd de snoep tot drokelaren omgevormd. Wat was dat een prachtig kado, en wat zouden de drokelaren daar blij mee zijn.

Toen Elwin thuisgekomen was en het verhaal vertelde wist Sandra nog wel een drokelaar die wel een groentesnoep-winkeltje zou willen beginnen. Ook in andere dorpjes van de Drokelaar waren er wel drokelaren die mee wilden helpen. En zo zou er in veel dorpjes wel zo'n winkeltje komen. Toen de mirten weer helemaal beter waren, konden ze weer naar de bossen in de Drokelaar.

Hoofdstuk 9. Elwin en het Bittere Bos

Nu waren er in de Drokelaar een aantal drokelaren die hele vervelende dingen met drokelaren hadden meegemaakt en niet meer tussen andere drokelaren wilden wonen. Nu woonden ze in een bos. Dit bos heette het bittere bos. Elwin had een paar mirten voor hen meegenomen. In het midden van dit bos stond een trap, een wolkentrap. De treden waren oranje en bruin, terwijl de leuningen van goud waren. Deze trap kwam helemaal in Egypte terecht, waar Elwin naartoe zou gaan voor een volgend avontuur. Dit verhaal kun je lezen in het boek :

ELWIN TERUG NAAR EGYPTE

In de verte hoorde Elwin een liedje over hemzelf wat hij wel kende, en snel zette hij zijn voetje op de eerste trede van de trap.

'Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.'

De drokelaren van het bittere bos waren hele aardige drokelaren. Zongen zij dit liedje nou, of kwam het ergens anders vandaan ? Toen Elwin wat verder op de trap stond en naar beneden keek, zag hij wat van die drokelaren staan met ballonnen in hun handjes. Toen lieten ze de ballonnetjes los, en die kwamen naar boven vliegen, dichtbij Elwin. Wat was dat een prachtig gezicht. 'Dag, drokelaren van het Bittere Bos, dank je wel voor die prachtige ballonnen,' riep Elwin hen na. Maar dat konden ze vast niet meer horen, want Elwin was al zo hoog, en zo ver weg.

EINDE